BESTSELLER

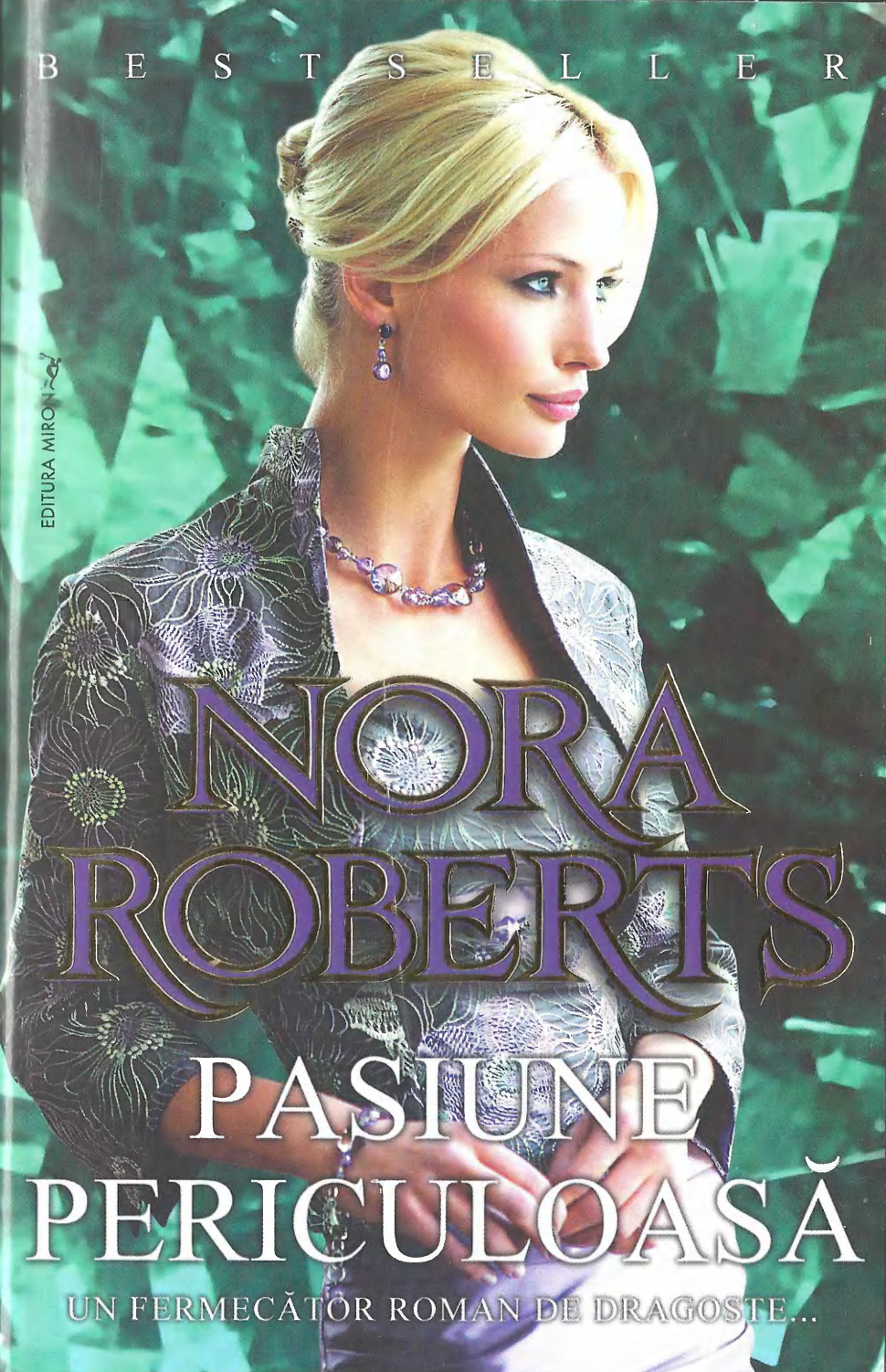

EDITURA MIRON

NORA ROBERTS

PASIUNE PERICULOASĂ

UN FERMECĂTOR ROMAN DE DRAGOSTE...

„Nimic atît de frumos - sau
de periculos- precum
PASIUNE PERICULOASĂ."
PublishersWeekly

„Cu stilul ei rafinat, Nora
Roberts se strecoară
în romantismul
din sufletul fiecăruia..."
Kirkus Reviews

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

The Reef
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

PASIUNE PERICULOASĂ

PARTEA I

Trecutul

Prezentul nu conţine altceva decît trecutul şi ceea ce se descoperă în efect s-a aflat deja în cauză.

Prolog

James Lassiter era un bărbat de patruzeci de ani, bine clădit şi chipeş într-un mod aspru, în floarea vîrstei şi sănătos tun.

Peste o oră avea să fie mort.

De pe puntea vasului, nu se vedea nimic în afară de unduirea albastră şi limpede, verdele luminos şi maronul întunecat al marelui recif ce licărea asemeni unei insule dincolo de suprafaţa Mării Coralilor. Mult spre vest, valurile înspumate se spărgeau de falsul ţărm de corali.

Din locul unde se afla, la babord, putea să vadă formele şi umbrele peştilor care ţîşneau ca nişte săgeţi.

Coasta Australiei era pierdută în zare şi în jur nu se vedea decît marea nesfîrşită.

Ziua era perfectă, sclipirea de giuvaier a apei fiind colorată de fragmente de lumină trimise de razele aurii ale soarelui. Adierea uşoară a vîntului nu mirosea deloc a ploaie. Sub picioarele lui, puntea se legăna uşor pe marea liniştită. Valurile mici lipăiau muzical,

izbindu-se de corpul vasului. Dedesubt, mult dedesubt, se aflau comori ce aşteptau să fie descoperite.

Cercetau epava lui *Sea Star,* un vas comercial britanic care îşi găsise sfîrşitul în reciful Great Barrier cu două secole în urmă. Munceau pe brînci de mai bine de un an, cu excepţia întreruperilor cauzate de vremea nefavorabilă, defectarea echipamentului sau alte probleme, ca să smulgă bogăţiile pe care *Star* le lăsase în urmă.

James ştia că încă mai existau lucruri de preţ. Dar gîndurile lui se îndreptau mai departe de *Sea Star,* la nord de acel recif spectaculos şi periculos, spre apele liniştite ale Indiilor de Vest. Spre o altă epavă, spre o altă comoară.

Spre *„Blestemul lui Angelique".*

Se întrebă cine era blestemat, talismanul plin de pietre preţioase sau femeia, vrăjitoarea Angelique, a cărei putere — aşa se spunea — dăinuise în rubine, diamante şi aur. Legenda spunea că purtase acel dar, primit de la soţul despre care se auzea că l-ar fi ucis, în ziua în care fusese arsă pe rug.

Ideea aceea îl fascina, femeia, colierul, legenda. Căutarea lui, pe care avea să o începă curînd, lua o întorsătură personală. James nu voia numai comorile, gloria. Voia *„Blestemul lui Angelique"* şi legenda de care era înconjurat. Crescuse cu astfel de povestiri despre epave şi bogăţiile pe care marea li le smulgea. Toată viaţa se scufundase şi visase. Visele îl costaseră o soţie şi îi dăruiseră un fiu.

James se întoarse să se uite la băiat. Matthew avea aproape şaisprezece ani acum. Crescuse înalt, dar trebuia să se mai împlinească. Avea potenţial, îşi

spuse James. Aveau acelaşi păr şaten şi rebel, deşi băiatul refuza să şi-l tundă, aşa încît, chiar şi acum, cînd Mat-thew verifica aparatura de scufundare, îi cădea pe faţă, ascunzîndu-i chipul.

Acesta se mai cizelase în ultimii doi ani şi îşi pierduse rotunjimile copilăreşti. Un chip de înger, spusese o chelneriţă odată, ceea ce îl făcuse pe băiat să roşească stînjenit şi să se strîmbe.

Acum avea ceva mai mult diabolic şi acei ochi albaştri pe care Matthew îi moştenise de la el, erau mai adesea înflăcăraţi decît reci. Temperamentul unui Lassiter, norocul unui Lassister, îşi spuse James clătinînd din cap. Nişte moşteniri grele pentru un băiat pe jumătate maturizat.

Într-o bună zi, în curînd, avea să-i poată dărui fiului său toate lucrurile pe care le spera un tată. Cheia tuturor aştepta tăcută pe fundul mărilor tropicale ale Indiilor de Vest.

Un colier de rubine şi diamante extrem de preţios, încărcat de istorie, întunecat de legendă, mînjit de sînge.

„Blestemul lui Angelique."

James schiţă un zîmbet slab. Cînd avea să intre în posesia lui, ghinionul care urmărise familia Lassiter avea să dispară. Nu trebuia decît să aibă răbdare.

— Grăbeşte-te cu tuburile alea, Matthew. Trece toată ziua.

Matthew îşi ridică privirea şi îşi dădu părul la o parte din ochi. Soarele răsărea în spatele tatălui său, făcîndu-l să fie înconjurat de lumină. Semăna cu un rege care se pregătea de luptă, îşi spuse Matthew. La

fel ca întotdeauna, dragostea şi admiraţia îi umplură sufletul cu o intensitate care îl uimi.

— Ţi-am înlocuit manometrul. Vreau să mă uit puţin la cel vechi.

— Ai grijă de tatăl tău, spuse James, înconjurîndu-i gîtul cu braţul,în joacă. O să-ţi aduc o comoară astăzi.

— Lasă-mă să vin cu tine. Ia-mă cu tine în schimbul de dimineaţă în locul lui.

James îşi reţinu un oftat. Matthew nu învăţase să-şi controleze emoţiile. Îndeosebi antipatiile.

— Ştii doar cum lucrează echipele. Tu şi Buck vă scufundaţi după-amiază. VanDyke şi cu mine, dimineaţă.

— Nu vreau să te scufunzi cu el, spuse Matthew eliberîndu-se de sub braţul prietenos al tatălui său. V-am auzit certîndu-vă aseară. Te urăşte. Am auzit asta în glasul lui.

Un sentiment reciproc, îşi spuse James, dar făcu cu ochiul.

— Se întîmplă adesea ca partenerii să nu fie de acord cu unele lucruri. Principalul e că VanDyke pune majoritatea banilor. Lasă-l să se simtă şi el bine, Matthew. Pentru el, căutarea comorilor e un hobby al unui om de afaceri bogat şi plictisit.

— Habar n-ar să se scufunde.

Şi ăsta, după părerea lui Matthew, era un lucru după care îţi dădeai seama ce fel de om era cineva.

— E destul de bun. Pur şi simplu, n-are prea mult stil atunci cînd se află la doisprezece metri adîncime.

Săturîndu-se de discuţia aceea, James începu să-şi îmbrace costumul de cauciuc.

— Buck s-a uitat la compresor?

— Da, s-a uitat. Tată...

— Las-o baltă, Matthew.

— Numai astăzi, spuse Matthew încăpăţînat. N-am încredere în ticălosul ăsta afectat.

—Vocabularul continuă să ţi se deterioreze, spuse Silas VanDyke, elegant şi palid în ciuda soarelui puternic, zîmbind cînd ieşi din cabină în spatele lui Matthew.

Îl amuză la fel de mult pe cît îl enervă cînd văzu grimasa băiatului.

— Unchiul tău are nevoie de tine jos, tinere Matthew.

—Vreau să mă scufund cu tatăl meu astăzi.

— Mă tem că nu sînt de acord. După cum vezi, mi-am pus costumul deja.

— Matthew, spuse James autoritar. Du-te şi vezi ce vrea Buck.

— Am înţeles, spuse băiatul şi aruncînd o privire sfidătoare, coborî în cabină.

— Băiatul se poartă din ce în ce mai urît, Lassiter.

— Băiatul te urăşte din tot sufletul, spuse James vesel. Aş zice că are instincte bune.

— Expediţia asta se apropie de sfîrşit, spuse VanDyke. La fel şi răbdarea şi generozitatea mea. Fără mine, o să rămîneţi fără bani într-o săptămînă.

— Poate, spuse James trăgînd fermoarul costumului. Poate nu.

—Vreau talismanul, Lassiter. Ştii că-i acolo şi cred că ştii şi unde. Îl vreau. L-am cumpărat. Te-am cumpărat.

— Mi-ai cumpărat timpul şi îndemînarea. Nu m-ai cumpărat pe mine. Regulile salvării, VanDyke. Cel care găseşte *„Blestemul lui Angelique"* este proprietarul său.

Şi era sigur că nu avea să fie găsit pe *Sea Star.* Apoi îşi ridică mîna îndreptînd-o spre pieptul lui VanDyke.

— Acum dă-te la o parte din faţa mea.

Stăpînirea de sine de care dădea dovadă în sălile de consiliu, îl împiedică să explodeze. Întotdeauna învinsese cu răbdare, bani şi putere. Ştia că numai cine îşi păstra controlul avea succes în afaceri.

— O să regreţi că ai încercat să mă tragi pe sfoară, spuse el cu blîndeţe acum şi cu o umbră de zîmbet pe buze. Ţi-o promit.

— La naiba, Silas, îmi place, spuse James rîzînd uşor şi coborînd în cabină. Voi ce faceţi, vă uitaţi pe reviste cu femei sau ce? La treabă.

VanDyke se ocupă repede de tuburi. Fu o treabă foarte simplă. Cînd ceilalţi trei se întoarseră pe punte, el îşi punea propriul tub.

Toţi trei, îşi spuse VanDyke, erau mult mai prejos decît el. Era evident că uitaseră cine era el, ce era el. Era un VanDyke, un om căruia i se dăduse sau care cîştigase ori luase tot ce dorise. Unul care intenţiona să facă acele lucruri şi în continuare, atîta timp cît exista profit. Oare credeau că îi păsa că îl excluseseră din grupul lor? Nu avea să mai dureze mult şi avea să se descotorosească de ei şi să aducă o altă echipă.

Buck, îşi spuse el, gras, deja chel. Loial ca un cîine vagabond şi la fel de inteligent.

Matthew, tînăr şi plin de energie, impertinent, sfidător. Un mic vierme dezgustător pe care VanDyke ar fi fost încîntat să-l strivească.

Şi James, bineînţeles, îşi spuse el uitîndu-se la cei trei Lassiter care stăteau de vorbă. Dur şi mai viclean

decît bănuise VanDyke. Mai mult decît simpla unealtă la care se aşteptase el. Credea că îl păcălise pe Silas VanDyke.

James Lassiter credea că avea să găsească şi să aibă *„Blestemul lui Angelique"*, legendarul talisman al puterii. Purtat de o vrăjitoare, dorit de mulţi. Şi acest lucru îl făcea să fie un prost. VanDyke investise timp, bani şi efort şi Silas VanDyke nu făcea niciodată investiţii proaste.

— O să fie o vînătoare bună astăzi, spuse James punîndu-şi echipamentul. Miros asta. Silas?

—Vin imediat.

James îşi încheie centura de greutate, îşi puse masca şi se rostogoli în apă.

—Tată, aşteaptă...

Dar James salută doar şi dispăru în apă. Lumea era tăcută şi uluitoare. Albastrul atotînconjurător era sfîşiat de razele soarelui care străpungeau suprafaţa şi sclipeau albe. Grote şi castele de corali se întindeau în jur formînd lumi secrete.

Un rechin de recif, cu ochi negri şi plictisiţi, îşi undui trupul lunecînd prin apă şi îndepărtîndu-se.

Simţindu-se mai în largul său în apă decît în aer, James se scufundă adînc urmat de VanDyke. Epava era deja mult descoperită, cu şanţuri săpate în jurul ei şi golită de comori. Coralii puseseră stăpînire pe prora zdrobită şi transformaseră lemnul într-o fantezie de culori şi forme care păreau încrustate cu ametiste, smaralde şi rubine.

Aceea era comoara vie, o minune artistică ce era creată de apa mării şi soare.

Era, la fel ca întotdeauna, o plăcere să o vadă.

Cînd începură să lucreze, James se simţi şi mai bine. Norocul Lassiter-ilor îl însoţea, îşi spuse el visător, în curînd avea să fie ceebru şi bogat. Zîmbi în sinea lui. La urma urmei dăduse de indiciu, îşi petrecuse zile întregi pentru a pune totul cap la cap, cercetînd drumul parcurs de talisman.

Ba chiar îi era puţin milă de acel ticălos de VanDyke, deoarece Lassiter-ii aveau să-l scoată la lumină, din alte ape, în cursul propriei lor expediţii.

Se surprinse întinzînd mîna ca să mîngîie un coral ca şi cum ar fi fost o pisică.

Clătină din cap, dar nu putu să-l limpezească. Un clopoţel de alarmă suna într-o parte a creierului său, slab şi departe. Dar era un scafandru cu experienţă şi recunoştea semnele. Se mai întîlnise o dată sau de două ori cu narcoza cu azot. Totuşi, niciodată la adîncimea aceea, îşi spuse el ameţit. Se aflau la aproape treizeci de metri.

Cu toate acestea, bătu în tuburi. VanDyke îl urmărea deja, cu ochii plini de răceală şi atenţi în dosul măştii. James îi făcu semn să se ridice la suprafaţă.

Cînd VanDyke îl trase înapoi, arătîndu-i spre epavă, el fu doar uşor nedumerit. Sus, făcu semn din nou şi iarăşi, VanDyke îl ţinu.

Nu intră în panică. James nu era omul care să intre în panică uşor. Ştia că fusese sabotat, deşi mintea îi era prea înceţoşată ca să realizeze cum. VanDyke era un amator în lumea aceea, îşi aminti el, nu îşi dădea seama cît de mare era pericolul. Aşa că trebuia să-i arate. Făcu ochii mici şi întinse mîna, dar nu apucă să atingă furtunul lui VanDyke.

Lupta subacvatică era lentă, hotărîtă şi ireal de tăcută. Peştii se răspîndiră asemeni unor mătăsuri colorate, după care se adunară iarăşi pentru a privi drama ce se desfăşura între pradă şi vînător. James se simţea ameţit şi dezorientat din cauza azotului pe care îl respira. Se luptă şi izbuti să se mai ridice cu vreo trei metri.

Apoi se întrebă de ce vrusese să plece. Începu să rîdă, bulele ţîşnind afară şi înălţîndu-se în timp ce euforia punea stăpînire pe el. Îl îmbrăţişa pe VanDyke într-un fel de dans lent, pentru a împărţi cu el acele momente de încîntare. Era atît de frumos acolo, în lumina aceea albastră aurită, cu giuvaieruri şi pietre preţioase în mii de culori, care aşteptau să fie culese.

Se născuse ca să se scufunde în adîncuri.

În curînd, veselia lui James Lassiter avea să lunece spre inconştienţă. Şi spre o moarte tăcută şi liniştitoare.

VanDyke întinse mîna cînd James începu să se mişte anevoios. Starea de derută era încă un simptom. Unul din ultimele. VanDyke îi trase furtunul. James clipi uluit cînd se înecă.

Capitolul 1

Comoara. Dubloni de aur şi opturi. Cu puţin noroc, puteau fi culese de pe fundul mării la fel de uşor ca nişte pere din pom. Cel puţin aşa spunea tatăl ei, se gîndi Tate înotînd.

Ştia că era nevoie de mai mult decît de noroc, aşa cum dovediseră deja zece ani de căutări. Era nevoie de bani, timp şi foarte mare efort. Era nevoie şi de îndemînare, luni de zile de cercetări şi echipament.

Dar înotînd spre tatăl ei prin marea de un albastru cristalin a Caraibelor, era mai mult decît dispusă să intre în acel joc.

Nu era deloc neplăcut să-şi petreacă vara celui de al douăzecilea an de viaţă scufundîndu-se în largul coastei St. Kitts, înotînd prin apa splendid de caldă, printre peştii viu coloraţi şi sculpturile multicolore de corali. Fiecare scufundare era o aventură în sine. Ce ar fi putut să zacă sub nisipul alb, ascuns prin vegetaţia subacvatică, îngropat sub formaţiunile de coral ingenios alcătuite?

Ştia că nu comoara o pasiona, ci căutarea.

Şi, din cînd în cînd, aveai noroc.

Îşi aducea aminte foarte bine de prima oară cînd ridicase o lingură de argint îngropată în nisipul fin. Şocul şi emoţia pe care le simţise ţinînd-o între degete şi întrebîndu-se cine o folosise pentru a mînca supa... Probabil căpitanul vreunui galion bogat. Sau iubita căpitanului.

Şi momentul în care mama ei, Marla Beaumont, care desfăcea bine dispusă o bucată de conglomerat, materialul format în adîncuri de secole întregi de reacţii chimice, scosese o exclamaţie de bucurie şi izbucnise în rîs cînd descoperise un inel de aur.

Momentele de noroc le permiteau membrilor familiei Beaumont să petreacă mai multe luni pe an căutînd şi mai mult. Mai mult noroc, mai multe bogăţii.

Cum înotau unul lîngă altul, Raymond Beaumont o bătu pe braţ şi îi arătă ceva. Priviră amîndoi o broască ţestoasă înotînd leneş.

Amuzamentul din ochii tatălui ei spunea totul. Muncise din greu toată viaţa şi acum, era răsplătit. Pentru Tate, un asemenea moment era aur curat.

Înotară împreună, uniţi de dragostea faţă de mare, de linişte, de culori. Un banc de sergenţi majori trecu pe lîngă ei, dungile lor negre şi aurii licărind. Pur şi simplu de plăcere, Tate se roti încet şi privi cum razele soarelui străpungeau suprafaţa apei. Toată acea libertate de mişcare o făcu să rîdă şi bulele speriară un peşte curios.

Ea continuă să înoate spre adîncuri, urmîndu-şi tatăl. Nisipul putea ascunde secrete. Orice moviliţă putea fi o bucată de lemn mîncat de viermi dintr-un galion spaniol. Acea zonă întunecată ar fi putut să acopere comoara vreunui pirat. Îşi aminti să fie atentă,

nu la vegetaţia subacvatică şi la formaţiunile de corali, ci la semnele unei comori scufundate.

Se aflau în apele liniştite ale Indiilor de Vest, căutînd visul oricărui vînător de comori. O epavă virgină despre care se spunea că ar fi conţinut comoara unui rege. Acea primă scufundare avea ca scop familiarizarea lor cu teritoriul pe care îl cercetaseră atîtde meticulos în cărţi şi pe hărţi. Aveau să testeze curenţii şi, poate — doar poate — aveau să aibă noroc.

Îndreptîndu-se spre o moviliţă, începu să îndepărteze nisipul repede. Tatăl ei o învăţase această metodă simplă cînd Tate îl încîntase cu interesul ei nemărginit faţă de noul lui hobby.

De-a lungul anilor, o învăţase multe alte lucruri. Respectul faţă de mare şi de ceea ce trăia în adîncurile ei. Şi faţă de ceea ce zăcea acolo ascuns. Cea mai mare speranţă a ei era că, într-o bună zi, avea să descopere ceva, pentru el.

Îi aruncă o privire acum, uitîndu-se la el cum examina un şir de corali. Oricît de mult ar fi visat o comoară făcută de om, Raymond Beaumont iubea şi mai mult comorile create de mare.

Negăsind nimic, Tate porni în urmărirea unei frumoase scoici în dungi. Cu coada ochiului, zări o umbră albăstruie venind spre ea, rapidă şi tăcută. Primul gînd al lui Tate a fost că era un rechin şi inima i se opri în loc. Se întoarse, aşa cum fusese învăţată, cu o mînă pe cuţitul de scafandru, pregătindu-se să se apere pe sine şi pe tatăl ei.

Umbra deveni o persoană. Poate rapidă ca un rechin, dar un om. Răsuflă uşurată înainte să-şi

amintească să-şi regleze respiraţia. Scafandrul îi făcu semn şi apoi celui care înota în spatele lui.

Tate se trezi faţă în faţă cu un chip zîmbitor, ascuns de mască şi cu nişte ochi la fel de albaştri ca marea din jurul lor. Părul închis la culoare flutura în curent. Îşi dădu seama că rîdea de ea, ghicind, fără îndoială, care îi fusese reacţia în faţa acelei companii neaşteptate. Îşi ridică mîinile într-un gest de capitulare pînă cînd ea băgă cuţitul înapoi. Apoi îi făcu cu ochiul şi trimise un salut fluid în direcţia lui Ray.

În timp ce se schimbau saluturi, Tate îl studie pe noii-veniţi. Echipamentul lor era bun şi conţinea acele elemente necesare unui căutător de comori. Sacul, cuţitul, busola de la încheietura mîinii şi ceasul scafandrului. Primul era tînăr şi zvelt în costumul său de cauciuc. Mîinile care gesticulau aveau palme mari, degete lungi şi purtau semnele şi cicatricele unui vînător veteran.

Al doilea era chel, cu mijlocul îngroşat, dar la fel de agil ca un peşte în mişcările sale subacvatice. Tate văzu că încheia un fel de înţelegere tacită cu tatăl ei. Ea vru să protesteze. Acela era locul lor. În definitiv, ei ajunseseră acolo primii.

Dar nu putu decît să se încrunte cînd tatăl ei îndoi degetele în semnul de OK. Toţi patru se răspîndiră apoi, pentru a-şi începe explorarea.

Tate se îndreptă spre o altă moviliţă pentru a o elibera de nisip cu ajutorul evantaiului. Din cercetările tatălui ei reieşea că patru nave ale flotei spaniole se scufundaseră la nord de Nevis şi St. Kitts în timpul uraganului din 11 iulie 1733.

Două din ele, *San Cristobal* şi *Vaca,* fuseseră descoperite şi salvate cu ani în urmă, sfărîmate pe recifurile din apropiere de Dieppe Bay. Rămîneau nedescoperite şi neatinse *Santa Marquerite* şi *Isabella*.

Documentele şi certificatele de încărcătură atestau că acele vase transportau mult mai mult decît zahăr de pe insule. Bijuterii, porţelanuri şi peste zece milioane de pesos în aur şi argint. În plus, dacă se ţinea cont de obiceiurile vremurilor, trebuiau să fie şi lucrurile de preţ pe care le aveau asupra lor pasagerii şi membrii echipajului.

Ambele epave trebuiau să fie foarte bogate. Mai mult decît atît, descoperirea lor ar fi fost una din cele mai mari realizări ale secolului.

Negăsind nimic, Tate se duse mai departe, spre nord. Apariţia concurenţei o făcu să fie cu ochii în patru şi cu instinctele treze. Un banc de peşti care aveau culorile unor pietre preţioase ţîşni în jurul ei într-un V perfect, o pată de culoare în culoare. Încîntată, ea înotă în bulele de pe urma lor.

Concurenţă sau nu, întotdeauna avea să se bucure de lucrurile mărunte. Explora neobosită, îndepărtînd nisipul şi studiind peştii cu tot atîta entuziasm.

La prima vedere, semăna cu o stîncă. Totuşi, pregătirea o făcu să înoate spre ea. Se aflau la nici un metru distanţă, cînd ceva ţîşni pe lîngă ea. Văzu cu o uşoară iritare că o mînă cu cicatrici şi degete lungi acoperi piatra în clipa următoare.

Ticălosul, îşi spuse ea şi tocmai voia să se îndepărteze cînd îl văzu eliberînd-o. Nu era deloc o piatră; ci mînerul încrustat al unei săbii pe care el o trase din teaca mării. Zîmbind pe lîngă respirator, o ridică.

Avu şi tupeul să o salute cu ea, tăind apa. Cînd el porni să se ridice la suprafaţă, Tate îl urmă. Ieşiră amîndoi odată.

Ea scuipă repede respiratorul.

— Eu am văzut-o prima.

— Nu cred, zise el şi continuînd să zîmbească, îşi scoase masca. Oricum, ai fost înceată, eu n-am fost. Cel care găseşte, păstrează.

— Regulile salvării, spuse ea forţîndu-se să-şi păstreze calmul. Erai în spaţiul meu.

— După părerea mea, tu erai într-al meu. Mai mult noroc data viitoare.

—Tate, scumpo, strigă Marla Beaumont de pe puntea vasului *Adventure,* agitîndu-şi braţele. Masa e gata. Invită-ţi prietenul şi vino.

— Nu te supăra dacă accept, spuse el şi din cîteva mişcări fu la bordul vasului.

Sabia căzu pe punte cu zgomot, urmată de labe.

Injurînd începutul prost a ceea ce promisese să fie o vară minunată, Tate se îndreptă spre vas. Ignorîndu-i mîna întinsă politicos, urcă la bord exact în clipa în care tatăl ei şi celălalt scafandru ieşiră la suprafaţă.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse el trecîndu-şi mîna prin părul ud şi zîmbindu-i fermecător Marlei. Matthew Lassiter.

— Marla Beaumont. Bun-venit la bord, spuse mama lui Tate zîmbindu-i lui Matthew de sub borul larg al pălăriei de soare înflorate.

Era o femeie frumoasă cu o piele ca porţelanul şi un trup mlădios sub o bluză şi o pereche de pantaloni largi şi vaporoşi. Lăsă în jos ochelarii de soare în semn de salut.

— Văd că i-ai cunoscut pe fiica mea, Tate, şi pe soţul meu, Ray.

— Într-un fel, spuse Matthew desfăcîndu-şi centura de greutate, după care o puse deoparte împreună cu masca. Frumos vas.

— Ah, da, mulţumesc, zise Marla privind cu mîndrie în jur.

Nu era o gospodină desăvîrşită, dar nimic nu-i plăcea mai mult decît ca *Adventure* să sclipească de curăţenie.

— Şi aceea e barca dumneavoastră, spuse ea arătînd spre prova. *Sea Devil.*

Tate pufni cînd auzi numele. Se potrivea, cu siguranţă, îşi spuse ea şi pentru om şi pentru vas. Spre deosebire de *Adventure, Sea Devil* nu sclipea. Vechiul vas de pescuit trebuia neapărat vopsit. De departe, semăna cu o barcă de canotaj care se legăna pe marea sclipitoare şi liniştită.

— Nu arată prea bine, dar merge, spuse Matthew ducîndu-se să le dea o mînă de ajutor celorlalţi scafandri.

—Ai ochi buni, băiete, spuse Buck Lassiter bătîndu-l pe spate. Băiatul ăsta s-a născut cu un talent pentru treaba asta, îi spuse el lui Ray cu o voce la fel de aspră ca sticla spartă, după care întinse mîna cu întîrziere. Buck Lassiter, nepotul meu, Matthew.

Ignorînd prezentările care se făceau pe punte, Tate îşi puse echipamentul deoparte şi îşi scoase costumul de cauciuc. În timp ce ceilalţi admirau sabia, ea se duse în cabina ei.

Nu era nimic neobişnuit, bănui ea găsind un tricou foarte larg. Părinţii ei se împrieteneau adesea cu

necunoscuţi, invitîndu-i la bord şi oferindu-le de mîncare. Tatăl ei nu deprinsese niciodată atitudinea precaută şi suspicioasă a vînătorului de comori veteran. Părinţii ei debordau de ospitalitatea caracteristică sudului.

De obicei îi plăcea acest lucru. Ar fi vrut numai să fie puţin mai pretenţioşi.

Îl auzi pe tatăl ei felicitîndu-l vesel pe Matthew pentru descoperire şi strînse din dinţi.

La naiba, ea o văzuse prima.

Îmbufnată, îşi spuse Matthew arătîndu-i sabia lui Ray. O trăsătură caracteristică femeilor. Şi nu avea nici o îndoială că micuţa roşcată era femeie. Chiar dacă părul cu inflexiuni arămii era la fel de scurt ca al unui băiat, trupul ascuns de costumul de baie spunea altceva.

Şi era destul de drăguţă, se mai gîndi el. Faţa îi era . colţuroasă, cu pometi suficient de ascuţiţi pentru a tăia degetul unui bărbat, dar avea nişte ochi mari şi verzi, superbi. Ochi despre care îşi aminti că îi aruncaseră săgeţi atît în apă, cît şi afară. Acest lucru făcu şi mai interesant faptul de a o supăra.

Din moment ce aveau să se scufunde în acelaşi loc un timp, ar fi putut foarte bine să se amuze.

Stătea cu picioarele încrucişate pe puntea din faţă cînd Tate ieşi din nou. Îi aruncă o privire scurtă, aproape uitînd de supărare. Pielea lui era foarte bronzată şi pe piept îi licărea o monedă de opt pesos de argint pusă pe un lănţişor. Ar fi vrut să-l întrebe despre ea, să afle unde o găsise şi cum.

Dar el îi zîmbea superior. Bunele maniere, mîndria şi curiozitatea se ciocniră de un zid care o făcu să stea

neobişnuit de tăcută în timp ce toată lumea conversa în jur.

Matthew muşcă dintr-unul din sandvişurile cu şuncă generoase ale Marlei.

— Excelent, doamnă Beaumont. Mult mai gustos decît lucrurile cu care sîntem obişnuiţi Buck şi cu mine.

—Mai serveşte din salata asta de cartofi, spuse ea măgulită şi îi mai puse pe farfuria de carton. Şi spune-mi Marla, dragul meu. Tate, vino şi mănîncă şi tu ceva.

—Tate, spuse Matthew mijind ochii în soare pentru a o privi. Un nume neobişnuit.

— Numele de fată al Marlei, spuse Ray luîndu-şi soţia pe după umeri.

Stătea în slipul ud, bucurîndu-se de căldură şi companie. Părul lui argintiu flutura în adierea uşoară a vîntului.

—Tate se scufundă de cînd era foarte mică. Nu puteam să vreau un partener mai bun. Marlei îi place foarte mult marea, îi place să navigheze, dar nu înoată.

Rîzînd uşor, Marla umplu din nou paharele înalte cu ceai cu gheaţă.

— Îmi place să privesc apa. A fi în ea însă, e cu totul altceva, zise ea rezemîndu-se lemasă cu paharul în mînă. Imediat cum îmi trece de genunchi, intru în panică, întotdeauna mă întreb dacă nu cumva m-am înecat într-o viaţă anterioară. Aşa că, în asta, mă mulţumesc să mă ocup de barcă.

— Şi e foarte frumoasă, spuse Buck care evaluase barca deja.

Avea vreo doisprezece metri şi jumătate, punte din lemn de tek, obiecte metalice strălucitoare. Bănuia că

avea două cabine mari şi o bucătărie completă. Chiar şi fără ochelari putea să vadă ferestrele mari ale cabinei pilotului, i-ar fi plăcut să atingă motorul şi tabloul de comandă.

Avea să arunce o privire în jur mai tîrziu, cînd avea ochelarii. Chiar şi fără ei, calculă că diamantul de pe degetul Marlei avea vreo cinci carate şi că verigheta era o antichitate.

Simţi miros de bani.

— Asta e, Ray... spuse el nonşalant, golind paharul. Matthew şi cu mine ne-am scufundat în zona asta în ultimele cîteva săptămîni, dar nu v-am mai văzut.

— Astăzi ne-am scufundat prima oară. Am plecat din Carolina de Nord în ziua în care Tate a terminat semestrul de primăvară.

O fată de colegiu. Matthew sorbi din ceaiul cu gheaţă şi îşi luă privirea intenţionat de la picioarele ei, concentrîndu-se asupra mîncării. El avea aproape douăzeci şi cinci de ani şi nu intenţiona să se încurce cu mucoase de colegiu.

—Avem de gînd să ne petrecem vara aici, continuă Ray. Poate o să stăm chiar mai mult. Iarna trecută ne-am scufundat în largul coastei mexicane cîteva săptămîni. Sînt vreo două epave acolo, dar golite în cea mai mare parte. Totuşi, am reuşit să aducem la suprafaţă cîteva lucruri. Nişte vase frumoase, nişte pipe din lut.

— Şi sticlele acelea de parfum minunate, interveni Marla.

— Înseamnă că vă scufundaţi de ceva timp, zise Buck.

— De zece ani, spuse Ray cu ochii strălucind. Sînt cincisprezece de cînd m-am scufundat prima oară,

zise el, aplecîndu-se în faţă, ca de la vînător la vînător. Un prieten m-a îndemnat să iau lecţii. După ce mi-am luat certificatul, m-am dus cu el la Diamond Shoals: N-a fost nevoie decît de o scufundare ca să mă captiveze.

—Acum îşi petrece fiecare clipă liberă scufundîndu-se, punînd la cale o scufundare sau vorbind despre ultima, zise Marla rîzînd şi ochii, la fel de verzi ca ai fiicei ei, îi licăriră. Aşa că am învăţat să îngrijesc o barcă.

— Eu vînez de mai bine de patruzeci de ani, spuse Buck luînd în furculiţă ultima înghiţitură de salată de cartofi.

Nu mai mîncase atît de bine de peste o lună.

— Am treaba asta în sînge. Şi tata a fost la fel. Am salvat în largul coastei Floridei, înainte ca guvernul să fie atît de zgîrcit. Eu, tatăl meu şi fratele meu. Lassiter-ii.

— Da, bineînţeles, spuse Ray lovindu-se cu palma peste genunchi. Am citit despre voi. Tatăl tău era Marele Matt Lassiter. A descoperit *El Diablo* în largul lui Conch Key în 64.

— 63, îl corectă Buck zîmbind. L-a găsit, şi de asemenea şi comoara de pe el. Genul de comoară pe care o visează orice om, bijuterii, lingouri de argint. Am ţinut în mînă un lanţ de aur cu un dragon. Un afurisit de dragon de aur, spuse el, după care tăcu fîstîcit. Mă scuzaţi, doamnă.

— Nici o problemă, spuse Marla care, fascinată de imaginea aceea, îl îndemnă să mai mănînce un sandviş. Cum era?

— Nici nu vă puteţi închipui, zise Buck şi simţindu-se în largul său din nou, muşcă din sandviş. Avea ochi

din rubine şi smaralde în coadă, spuse el privindu-şi mîinile şi întristîndu-se cînd le văzu goale. Valora cît cinci averi.

Ray îl privea captivat.

— Da. Am văzut fotografii cu *Dragonul lui Diablo*. Voi l-aţi descoperit. Extraordinar.

— Statul ne-a dat în judecată, continuă Buck. Ne-a purtat ani de zile prin tribunale. Susţineau că limita de trei mile începea de la capătul recifului, nu de la ţărm. Nenorociţii ne-au stors de bani. Pînă la urmă, ei au cîştigat şi noi am pierdut. N-au fost mai buni decît piraţii, spuse el şi îşi termină berea.

— Ce îngrozitor pentru voi, murmură Marla. Să faceţi atîtea, să descoperiţi toate acele lucruri doar ca să vi le ia.

— I-au sfărîmat inima bătrînului. Nu s-a mai scufundat niciodată, spuse Buck ridicînd din umeri. Eh, mai sînt şi alte epave. Alte comori, zise el şi după ce îşi cîntări interlocutorul, adăugă: *Santa Marquerite, Isabella*.

— Da, aşa e, spuse Ray susţinîndu-i privirea. Sînt convins.

— S-ar putea, zise Matthew luînd sabia şi răsucind-o în mîini. Sau poate că amîndouă au fost împinse în larg. Nu scrie nicăieri că ar fi existat supravieţuitori. Numai două vase s-au sfărîmat de recif.

Ray îşi ridică un deget.

— Ah, dar există martori din ziua aceea care susţin că au văzut cum s-au scufundat *Isabella* şi *Santa Marquerite*. Supravieţuitorii de pe celelalte vase au văzut valurile închizîndu-se deasupra lor.

Matthew se uită la Ray şi încuviinţă.

— Poate.

— Matthew e un cinic, spuse Buck. Mă menţine cu picioarele pe pămînt. O să-ţi spun ceva, Ray, zise, aplecîndu-se spre el. Mi-am făcut singur cercetările. Cinci ani cu totul. Acum trei ani, băiatul şi cu mine ne-am petrecut şase luni explorînd apele astea, mai mult porţiunea dintre St. Kitts şi Nevis şi zona peninsulei. Am găsit una, alta, dar nu şi cele două epave. Totuşi, sînt sigur că sînt aici.

— Ei, spuse Ray trăgîndu-se de buza de jos, gest despre care Tate ştia că însemna că se gîndeşte. Cred că n-aţi căutat unde trebuia, Buck. Nu că aş şti mai multe despre asta. Navele au pornit din Nevis, dar din cîte am reuşit să deduc, cele două epave au plutit spre nord, trecînd de vîrful lui Saint Kitts înainte să se sfărîme.

Buck zîmbi.

— Şi eu m-am gîndit la asta. Marea e întinsă, Ray, zise el şi îi aruncă o privire lui Matthew care ridică din umeri nepăsător. Am patruzeci de ani de experienţă şi băiatul ăsta se scufundă de cînd a-nvăţat să meargă. Ceea ce-mi lipseşte e sprijinul financiar.

Ca un om care ajunsese pînă în funcţia de preşedinte al unei mari case de borkeraj înainte de pensionarea timpurie, Ray îşi dădea seama cînd i se propunea o afacere.

— Cauţi un partener, Buck. Va trebui să mai discutăm despre asta. Condiţii, procentaje, spuse Ray ridicîndu-se şi zîmbind. Ce-ar fi să mergem în biroul meu?

— Ei, spuse Marla zîmbind după ce soţul ei şi Buck coborîră de pe punte. Cred c-o să mă retrag la umbră

să aţipesc puţin. Voi, copii, întreţineţi-vă singuri, spuse ea mutîndu-se sub o tendă în dungi şi aşezîndu-se cu ceaiul cu gheaţă şi cu un roman.

— Cred c-o să mă duc să-mi curăţ prada, spuse Matthew întinzînd mîna spre un sac mare de plastic. Pot să împrumut asta? întrebă el, dar fără să aştepte un răspuns, îşi băgă lucurile în el şi apoi ridică tuburile. Îmi dai o mînă de ajutor?

—Nu.

El îşi ridică o sprînceană.

— M-am gîndit că ai vrea să vezi cum se curăţă, spuse el arătînd spre sabie şi aşteptînd să vadă dacă iritarea avea să-i fie înfrîntă de curiozitate.

Nu trebui să aştepte mult.

Mormăind, ea luă sacul de plastic şi coborî scara cu el, pornind înot apoi.

Sea Devil arăta şi mai rău de aproape. Tate încercă să vadă cît de tare se legăna şi se săltă peste balustradă. Simţi un miros vag de peşte.

Echipamentele erau aşezate cu grijă. Dar puntea trebuia spălată şi vopsită. Ferestrele micuţei timonerii, unde atîrna un hamac, erau pătate şi murdare de sare şi fum. Vreo două găleţi întoarse şi un al doilea hamac serveau drept scaune.

— Nu e *Queen Mary,* spuse Matthew lăsînd jos tuburile. Dar nu e nici *Titanic.* Nu e frumos, dar poţi naviga cu el.

Îi luă sacul de plastic din mînă şi îşi băgă costumul de cauciuc într-o ladă de gunoi mare, de plastic.

—Vrei să bei ceva?

Tate aruncă încă o privire în jur, încet.

— Ai ceva sterilizat?

El deschise o ladă frigorifică şi scoase o cutie de Pepsi. Tate o prinse din zbor şi se aşeză pe o găleată.

—Trăiţi la bord.

— Exact, spuse el intrînd în timonerie.

Cînd îl auzi umblînd înăuntru, ea mîngîie uşor sabia pe care el o pusese pe cealaltă găleată.

Oare se aflase la brîul unui căpitan spaniol cu dantele la manşete şi nesăbuinţă în suflet? Ucisese piraţi cu ea sau o purtase doar de frumuseţe? Poate că o strînsese într-o mînă cu încheieturile degetelor albite cînd vîntul şi valurile îi distruseseră nava.

Şi de atunci, nimeni nu-i mai simţise greutatea.

Cînd îşi ridică privirea îl văzu pe Matthew în uşa timoneriei uitîndu-se la ea. Extrem de stînjenită, Tate îşi retrase mîna repede şi luă o înghiţitură de Pepsi.

—Avem o sabie acasă, spuse ea atunci. Din secolul al XVI-lea.

Nu mai spuse că era doar mînerul şi că acesta era rupt.

— Bravo, spuse el luînd sabia şi aşezîndu-se cu ea pe punte.

Regreta deja invitaţia sa impulsivă. Nu prea îi folosea la nimic faptul că îşi tot repeta că era prea mică. Nu cînd tricoul i se lipise de trup şi acele picioare uşor bronzate păreau mai lungi decît ar fi trebuit. Şi vocea aceea — pe jumătate whisky, pe jumătate limonadă — nu era de copil, ci de femeie. Sau aşa ar fi trebuit.

Ea se încruntă privindu-l cum curăţa sabia cu răbdare. Nu se aşteptase ca mîinile acelea aspre şi cu cicatrici să fie răbdătoare.

— De ce vreţi parteneri? El nu îşi ridică privirea.

— N-am zis că vreau.

— Dar unchiul tău...

— Aşa e Buck, spuse Matthew ridicînd dintr-un umăr. El se ocupă de afacere.

Ea îşi propti coatele pe genunchi şi bărbia în podul palmelor.

— Şi tu de ce te ocupi?

Atunci el îşi ridică privirea şi ochii lui, plini de nelinişte, spre deosebire de răbdarea mîinilor, îi întîlniră pe ai ei.

— De vînătoare.

Ea înţelegea acest lucru foarte bine şi îi zîmbi cu o înflăcărare ce ignora sabia dintre ei.

— E minunat, nu-i aşa? Cînd te gîndeşti la ce ar putea fi acolo şi că tu ai putea fi cel care să descopere acele lucruri. Unde ai găsit moneda? îl întrebă ea şi văzîndu-i expresia de nedumerire, zîmbi şi atinse moneda de argint de pe pieptul lui. Optul.

— Cînd am făcut prima mea scufundare adevărată, spuse el dorind ca ea să nu se arate atît de atrăgător de proaspătă şi prietenoasă. În California. Am trăit acolo o perioadă. Ce cauţi să te scufunzi după comori în loc să suceşti capul vreunui băiat de colegiu?

Tate îşi dădu capul pe spate şi încercă să fie sofisticată.

— Băieţii sînt o pradă uşoară, spuse ea şi se aşează pe punte în faţa lui. Îmi plac provocările.

Golul din stomac îl preveni.

— Ai grijă, fetiţo, murmură el.

— Am douăzeci de ani, spuse ea cu mîndria unei femei în devenire.

Sau avea să aibă, se gîndi ea, pînă la sfîrşitul verii.

—Tu ce cauţi aici căutînd comori în loc să munceşti şi să-ţi cîştigi existenţa?

— Pentru că sînt bun. Dacă tu ai fi fost mai bună, ai fi avut tu asta.

În loc să-i dea un răspuns, ea luă încă o înghiţitură de Pepsi.

— De ce nu este şi tatăl tău? A renunţat la scufundări?

— Într-un fel. A murit.

— Ah, îmi pare rău.

— Acum nouă ani, continuă Matthew curăţind sabia mai departe. Eram în Australia.

— Un accident în timpul unei scufundări?

— Nu. Era prea bun ca să aibă un accident, spuse el luînd cutia pe care ea o pusese jos şi bînd puţin. A fost omorît.

— Dumnezeule, cum...

— Nu ştiu sigur.

Nu ştia nici de ce îi spusese.

— Cînd a coborît, trăia; cînd l-am adus la suprafaţă, era mort. Dă-mi cîrpa aia.

— Bine, dar...

— Asta a fost tot, spuse el şi îşi luă cîrpa singur. N-are nici un rost să ne gîndim la trecut.

Ea ar fi vrut tare mult să-i acopere mîna cu a ei, dar se gîndi, pe bună dreptate, că el i-ar fi rupt-o din încheietură.

— O afirmaţie ciudată din partea unui vînător de comori.

— Iubito, contează numai ce-ţi poate oferi comoara acum. Şi asta nu-i rea deloc.

Ea se uită din nou la sabie. În timp ce Matthew freca, aceasta începu să sclipească.

— Argint, murmură ea. E din argint. Un semn de rang. Eram sigură.

— E drăguță.

Uitînd de orice altceva, ea se aplecă mai mult şi îşi plimbă vîrful degetului peste locul sclipitor.

— Cred că e din secolul al XVIII-lea. Ochii lui zîmbiră.

—Zău?

— Studiez arheologia marină, spuse ea dîndu-şi bretonul la o parte din ochi. Ar fi putut să aparţină căpitanului.

— Sau vreunuia din ofiţeri, spuse Matthew sec. O să-mi aducă bere şi creveţi pentru un timp.

Uluită, ea se dădu înapoi.

— O s-o vinzi? Ai de gînd s-o vinzi? Pentru bani?

— Doar nu pentru nasturi.

— Dar nu vrei să ştii de unde provine, a cui a fost?

— Nu în mod deosebit, zise el întorcînd partea curăţată în soare şi privind-o cum sclipea. E un anticar pe Saint Barts care o să-mi dea cît merită.

— E oribil. E... spuse ea căutînd cea mai grea insultă posibilă. Ingorantule, spuse ea apoi şi se ridică într-o clipă. Auzi, s-o vinzi. Ar fi putut fi a căpitanului de pe *Isabella* sau *Santa Marquerite*. Ar însemna că e o descoperire istorică. Locul ei ar fi într-un muzeu.

—Locul ei e acolo unde o pun eu, zise el ridicîndu-se sprinten. Eu am găsit-o.

Ea simţi că i se face rău cînd se gîndi că ar fi putut să se irosească într-un anticariat prăfuit sau şi mai rău,

că ar fi putut fi cumpărată de vreun turist nesăbuit care avea să o agaţe pe perete în biroul său.

— Îţi dau o sută de dolari pe ea. El zîmbi.

— Roşcato, aş putea să obţin mai mult şi dacă topesc mînerul.

Ea păli.

— N-ai face una ca asta. N-ai putea.

Cînd el îşi înclină capul doar, ea îşi muşcă buzele. Aparatul stereo pe care îl visa în camera ei de la colegiu trebuia să mai aştepte.

— Două sute, atunci. E tot ce am economisit.

— O să-mi încerc norocul pe Saint Barts. Culoarea reveni în obrajii ei.

— Eşti un oportunist.

— Aşa e. Şi tu eşti o idealistă, spuse el zîmbind cînd o văzu stînd în faţa lui cu pumnii încleştaţi şi cu ochii plini de flăcări.

Peste umărul ei, zări mişcare pe puntea lui *Adventure*.

— Roşcato, se pare că sîntem parteneri la bine şi la rău.

— Numai peste cadavrul meu.

El o apucă de umeri. Pentru o clipă, ea crezu că avea de gînd să o arunce peste bord. Dar el o întoarse doar pînă cînd avu în faţă propriul vas.

Îi veni rău cînd îl văzu pe tatăl ei strîngîndu-i mîna lui Buck Lassiter.

Capitolul 2

Un apus strălucitor revărsa auriu şi trandafiriu din înaltul cerului în apa mării. Acea splendoare fu urmată brusc de amurg, lucru atît de obişnuit la tropice. Peste liniştea apei se auzea hîrîitul unui aparat de radio portabil de la bordul lui *Adventure*. În aer se simţea aroma delicioasă a saute-ului de peşte, dar Tate era prost dispusă.

— Nu văd de ce avem nevoie de parteneri, spuse ea proptindu-şi coatele pe masa îngustă din bucătărie şi încruntîndu-se în spatele mamei ei.

—Tatăl tău îl place foarte mult pe Buck, spuse Marla presărînd rozmarin în tigaie. E bine pentru el să aibă un tovarăş apropiat ca vîrstă.

— Dar ne are pe noi, mormăi Tate.

— Bineînţeles că ne are, spuse Marla zîmbindu-i peste umăr. Dar bărbaţii au nevoie de bărbaţi, ocumpo. Trebuie să mai scuipe şi să mai rîgîie şi ei din cînd în cînd.

Tate pufni la gîndul că tatăl ei extrem de manierat ar fi putut face vreunul din acele lucruri.

— Ideea e că nu ştim absolut nimic despre ei. Au apărut deodată în spaţiul nostru, spuse ea continuînd să fie supărată din cauza sabiei. Tata şi-a petrecut luni de zile cercetînd epavele astea. De ce am avea încredere în Lassiter-i? Pentru că sînt Lassiter-i, spuse Ray intrînd în bucătărie şi aplecîndu-se o sărută pe Tate în creştet. Fiica noastră are o fire suspicioasă, Marla, zise el făcîndu-i cu ochiul soţiei sale, după care, dat fiindcă era rîndul lui de a face de serviciu la bucătărie, începu să aşeze masa. E un lucru bun, pînă la un punct. Nu e bine să crezi tot ce vezi şi ce auzi. Dar, uneori, trebuie să te laşi condus de instinct. Al meu îmi spune că Lassiter-ii sînt exact ceea ce ne trebuie pentru această mică aventură.

— Cum? întreba Tate proptindu-şi bărbia în pumn. Matthew Lassiter e arogant, cu vederi înguste şi...

— Tînăr, încheie Ray cu un licăr în ochi. Marla, miroase delicios, spuse el apoi înconjurîndu-i mijlocul cu braţul şi adulmecîndu-i ceafa.

Mirosea a loţiune de plajă şi a Chanel.

— Atunci, hai să ne aşezăm şi să vedem ce gust are. Dar Tate nu voia deloc să renunţe la subiect.

—Tată, ştii ce intenţii are cu sabia aia? Vrea s-o vîndă unui anticar.

Ray se aşeză şi ţuguie buzele.

— Majoritatea salvatorilor îşi vînd prăzile, scumpo. Aşa îşi cîştigă existenţa.

— Foarte bine, spuse Tate luînd automat platoul oferit de mama ei şi alegîndu-şi porţia. Dar întîi ar trebui datată şi evaluată. Nu-i pasă nici ce e, nici cui a aparţinut. Pentru el nu-i decît un obiect pentru care poate să obţină o ladă de bere.

— Ce păcat, spuse Marla oftînd cînd Ray îi turnă vin în pahar. Ştiu ce trebuie să simţi, iubito. Cei din familia Tate au fost întotdeauna apărătorii istoriei.

— Şi cei din familia Baumont la fel, spuse soţul ei. Asta e felul sudiştilor. Ai dreptate, Tate, sînt de acord cu tine. Dar înţeleg şi punctul de vedere al lui Matthew Profitul rapid pentru eforturile lui. Dacă bunicul lui ar fi făcut la fel, ar fi murit bogat. Dar el a preferat să-şi împartă descoperirile şi nu s-a ales cu nimic.

— Există şi o cale de mijloc, insistă Tate.

— Pentru unii, nu. Dar cred că Buck şi cu mine am găsit-o. Dacă descoperim *Isabella* sau *Santa Marquente* o să cerem dreptul de explorare, dacă n-o să ne aflăm în afara limitei. Oricum, o să împărţim ceea ce salvăm cu guvernul din Saint Kitts şi Nevis, condiţie cu care el a fost de acord cam şovăitor, spuse Ray ridicînd paharul şi privind vinul. A acceptat numai pentru că avem ceva ce-i trebuie.

— Ce anume? voi Tate să ştie.

— O bază financiară solidă pentru a continua această operaţiune pentru cîtva timp cu sau fără rezultate. Ne putem permite timpul, din moment ce am stabilit că poţi să amîni semestrul următor. Şi dacă va fi nevoie, ne vom putea permite echipamentul necesar pentru o operaţiune de salvare prelungită.

— Deci se folosesc de noi, exclamă Tate exasperată, împingînd farfuria la o parte. Asta voiam să-ţi spun, tată.

— Într-un parteneriat, o parte trebuie să se folosească de cealaltă.

Departe de a fi convinsă, Tate se ridică pentru a-şi pune un pahar de limonadă proaspătă. Teoretic, nu

era împotriva asocierii. De la o vîrstă foarte fragedă fusese învăţată despre valoarea muncii în echipă. Ceea ce o îngrijora era echipa aceea.

— Şi ei cu ce vin?

— În primul rînd, ei sînt profesionişti, noi sîntem amatori, spuse Ray ridicăndu-şi o mînă cînd Tate dădu să protesteze. Oricît de mult mi-ar plăcea să visez, n-am descoperit niciodată o epavă, doar le-am explorat pe cele descoperite şi salvate de alţii. Ah, am avut noroc de cîteva ori, zise el luîndu-i mîna Marlei şi frecîndu-i verigheta cu degetul mare. Am scos la suprafaţă mărunţişuri peste care alţii au trecut cu vederea. Încă de la prima mea scufundare visez să dau peste o navă nedescoperită.

— Şi o s-o faci, spuse Marla cu încredere.

— S-ar putea ca asta să fie ocazia mult aşteptată, spuse el trecîndu-şi mîna prin păr.

Oricît de mult şi-ar fi iubit părinţii, lipsa lor de simţ practic o uimea.

—Tată, toate cercetările pe care le-ai făcut, arhivele, certificatele de încărcătură, scrisorile. Cît ai lucrat ca să afli amănunte în legătură cu uraganul; totul. Ai muncit atît de mult.

— Aşa e. Şi din cauza asta mă interesează foarte mult că o mare parte din cercetările lui Buck coincid cu ale mele. Pot să învăţ atîtea de la el. Ştii că a muncit trei ani în nordul Atlanticului la adîncimi de o sută şaptezeci de metri şi chiar mai mult? Apă rece ca gheaţa, beznă. A salvat în nămol, în corali, în zonele de vînătoare ale rechinilor. Închipuieşte-ţi.

Tate văzu că el își închipuia totul, după felul cum privirea îi era pierdută și cum pe buze avea un zîmbet visător. Oftînd, ea îi puse o mîna pe umăr.

—Tată, faptul că are mai multă experiență...

— O experiență de o viață, spuse Ray bătîndu-i mîna ușor. Asta ne aduce. Experiență, perseverență, modul de a gîndi al unui vînător. Și mînă de lucru. Două echipe sînt mai eficiente decît una singură, Tate, zise el, după care făcu o pauză. E important pentru mine să-mi înțelegi decizia. Dacă nu poți s-o accepți, o să-i spun lui Buck că înțelegerea a căzut.

Și asta l-ar fi costat, își spuse Tate cu tristețe. Mîndrie, pentru că deja își dăduse cuvîntul. Speranță, deoarece conta pe succesul noii lui echipe.

— Înțeleg, spuse ea lăsînd la o parte dezgustul personal. Și o accept. Dar mai am o întrebare.

— Dă-i drumul, zise Ray.

— Cum putem fi siguri că atunci cînd coboară, echipa lor nu păstrează pentru ei tot ce găsesc?

—Pentru că o să ne despărțim, spuse el ridicîndu-se ca să strîngă masa. Eu o să mă scufund cu Buck și tu cu Matthew.

— Nu-i așa că e o idee minunată? spuse Marla rîzînd în sinea ei cînd văzu expresia îngrozită de pe chipul fiicei ei. Cine vrea o felie de tort?

Zorile se întindeau deasupra apei în fîșii de bronz și trandafiriu care oglindeau cerul. Aerul era curat ca argintul și delicios de cald. În zare, malurile abrupte și înalte ale insulei St. Kitts se trezeau la lumină în tonuri ostompate de verde și maroniu. Mai spre sud, vîrful vulcanului care domina mica insulă Nevis era ascuns de nori. Plajele albe erau pustii.

Un trio de pelicani trecu pe deasupra şi apoi se cufundă rapid în apă, aproape fără zgomot. Pelicanii se înălţară din nou, zburară puţin şi se cufundară iarăşi. Valuri mici se loveau leneş de corpul vasului.

Încet, superb, lumina deveni din ce în ce mai puternică şi apa avea culoarea safirului.

Starea de spirit a lui Tate nu se îmbunătăţi datorită peisajului cînd se îmbrăcă. Îşi verifică ceasul, busola şi indicatoarele tuburilor. În timp ce tatăl ei şi Buck beau cafea şi stăteau de vorbă pe puntea din faţă, ea îşi prinse cuţitul de gambă.

Lîngă ea, Matthew făcea aceleaşi lucruri.

— Nu sînt mai încîntat decît tine, mormăi el ridicîndu-i tuburile şi ajutînd-o să le prindă.

— Asta mă face să mă simt mai bine.

Îşi puseră centurile de greutate, privindu-se unul pe altul cu neîncredere reciprocă.

— Încearcă să nu rămîi în urmă şi nu mă încurca. O să ne descurcăm noi.

— Nu mai spune, zise ea scuipînd în mască şi ştergînd-o. Ce-ar fi să nu mă-ncurci tu pe mine?

Îşi întipări un zîrnbet pe faţă cînd Buck şi tatăl ei se apropiară.

— Gata? o întrebă Ray verificîndu-i personal tuburile, după care se uită spre sticla de plastic de un portocaliu aprins care servea drept punct de reper şi care se legăna uşor pe apa liniştită. Nu uita direcţia.

— Nord prin nord-vest — ca şi Cary Grant, spuse Tate sărutîndu-l pe obraz şi mirosindu-i after-shave-ul. Nu-ţi face griji.

Nu îşi făcea griji, îşi spuse Ray. Bineînţeles că nu. Dar nu se întîmpla prea des ca fetiţa lui să se scufunde fără el.

— Distracţie plăcută.

Buck îşi băgă degetele pe sub banda elastică a pantalonilor scurţi. Picioarele lui semănau cu nişte trunchiuri de copaci noduroase, avînd genunchi proeminenţi. Chelia îi era acoperită de o şapcă Dodgers murdară şi ochii îi erau ascunşi în dosul unor ochelari fumurii de vedere.

Lui Tate i se păru că semăna cu un pitic gras şi prost îmbrăcat. Dintr-un anumit motiv, îi plăcu acest lucru.

— O să am grijă de nepotul tău, Buck. El rîse răguşit.

— Aşa să faci, fetiţo. Şi succes la vînătoare.

Dînd din cap, Tate se rostogoli în apă pe spate de pe marginea vasului şi începu să coboare. Apoi aşteptă, ca o parteneră corectă, să apară şi Matthew. În clipa în care îl văzu intrînd în apă, se întoarse şi porni spre adîncuri.

Alge de culoare liliachie se unduiau graţioase în curent. Peştii, speriaţi de apariţia lor, se depărtară fişnind, un şuvoi viu colorat de viaţă şi mişcare. Dacă ar fi fost cu tatăl ei, ar fi zăbovit ca să se bucure de acel moment, de acea trecere întotdeauna uluitoare de la o făptură a aerului la una a mării. Poate ar fi zăbovit să ia cîteva scoici frumoase pentru mama ei sau ar fi rămas nemişcată suficient de mult pentru a face un peşte să se apropie pentru a o inspecta.

Dar, din moment de Matthew se apropia, Tate se simţi cuprinsă de un sentiment de competiţie.

Să-l vedem cum încearcă să ţină pasul, hotărî ea şi porni spre vest. Apa se răcea pe măsură ce devenea mai adîncă, dar continua să fie plăcută. Păcat că erau departe de recifurile mai interesante şi de grădinile de corali, dar erau suficiente lucruri care să mulţumească simţurile — apa în sine, unduirea algelor, peştii frumos coloraţi. Era cu ochii în patru după movilite sau modificări în culoarea nisipului. În nici un caz nu voia să-i scape ceva şi să-l lase să iasă la suprafaţă triumfător din nou.

Întinse mîna spre o bucată de coral ruptă, o examină, după care îi dădu drumul. Matthew înotă pe lîngă ea, preluînd conducerea. Deşi Tate îşi aminti că schimbarea liderului era o procedură de bază în scufundare, se agită pînă cînd p putu să treacă din nou în faţă.

Comunicau numai cînd era strict necesar. După ce stabiliră să se despartă, continuară să se ţină sub observaţie reciproc. Atît din cauza suspiciunii, cît şi pentru siguranţă, îşi spuse Tate.

Timp de o oră, explorară zona în care găsiseră sabia. Sentimentul iniţial de încîntare al lui Tate începu să se evapore cînd nu mai descoperiră nimic. Odată, pe cînd dădea nisipul la o parte, inima începu să-i bată cu putere, căci zărise o licărire. Speranţa de a descoperi vreo cataramă vechie de pantof sau vreo tavă dispăru cînd scoase la iveală o cutie de Coca-Cola din secolul XX.

Descurajată, porni mai departe spre nord. Deodată, ajunse într-o vastă clădire subacvatică din scoici viu colorate, corali şi peşti care se hrăneau. Corali superb ramificaţi, prea delicaţi pentru a supravieţui valurilor de

la o adîncime mai mică, se întindeau rubinii, ca smaraldul şi de un galben-muştar. Adăposteau mii de creaturi care se ascundeau printre ei, se hrăneau din ei sau chiar îi hrăneau.

Plăcerea puse stăpînire pe ea cînd privi un melc cu cochilia de culoarea dovleacului înaintînd încet de-a lungul unei stînci. Un peşte-clovn ţîşni printre tentaculele cu vîrfuri purpurii ale unei anemone de mare, imun la înţepăturile acesteia. Un trio de alţi peşti lunecară pe lîngă ea în căutarea micului dejun.

Ca un copil într-un magazin de dulciuri, îşi spuse Matthew privind-o. Îşi menţinea poziţia cu mişcări uşoare, încercînd să vadă totul în acelaşi timp.

Lui i-ar fi plăcut să o considere stupidă, dar şi el aprecia teatrul subacvatic. Atît drama, cît şi comedia continuau jurul lor. Acolo, rapidă şi mortală, o morenă ieşi o clipă din grota sa şi înghiţi un peşte.

Ea nu tresări în apropierea acelei.morţi subite, ci o studie. Şi el trebui să admită că era un bun scafandru.

Puternică, îndemînatică, inteligentă. Nu-i plăcea să lucreze cu el, dar se menţinea la un nivel bun.

El ştia că majoritatea amatorilor se descurajau dacă nu găseau nici o monedă veche sau alt obiect într-o oră. Ea însă, era sistematică şi aparent neobosită. Încă două calităţi pe care el le aprecia la un partener de scufundare. Dacă aveau să fie obligaţi să lucreze împreună cel puţin două luni, măcar să profite cît putea.

Făcînd ceea ce considera a fi un gest de pace, înotă spre ea şi o bătu pe umăr. Ea îi aruncă o privire inexpresivă din dosul măştii. Matthew arătă în spatele lor şi văzu cum ochii i se luminară în clipa în care zări

un banc de peştişori argintii. Într-un val sclipitor, trecură la cîţiva centimetri de mîna întinsă a lui Tate şi se făcură nevăzuţi. Ea încă mai zîmbea cînd văzu baracuda.

Era la vreun metru distanţă, stînd nemişcată, cu gura deschisă şi cu ochii ficşi. De data aceasta, i-o arătă ea. Cînd observă că ea era mai degrabă amuzată decît speriată, Matthew îşi reîncepu căutarea.

Tate privea înapoi din cînd în cînd pentru a se convinge că mişcările lor nu atrăgeau spectatorul. Însă baracuda rămase pe loc. La un moment dat, cînd ea se uită în spate, nu o mai văzu.

Zări conglomeratul exact în clipa în care Matthew puse mîna pe el. Dezgustată şi convinsă că numai neatenţia o făcuse să nu îl vadă ea prima, mai înotă cîţiva metri spre nord.

O enerva felul cum părea să se ţină foarte aproape de ea. Dacă nu era atentă, ar fi fost chiar lîngă umărul ei. Nu avea de gînd să-i arate că piatra lui ar fi interesat-o, oricît de promiţătoare ar fi fost suprafaţa netedă a acesteia.

Atunci găsi moneda.

Mica pată de nisip închis la culoare o făcu să se apropie mai mult. Îndepărtă nisipul mai mult din obişnuinţă decît din entuziasm, închipuindu-şi că avea să descopere probabil, cine ştie ce nimicuri sau vreo cutie ruginită aruncată de vreunul din vapoarele care trecuseră pe acolo. Însă discul înnegrit se afla la vreo doi centimetri sub nisip. Din clipa în care îl luă, ştiu că ţinea în mînă o legendă.

Monede de opt, îşi spuse ea ameţită de descoperire. Prada unui pirat.

Dîndu-şi seama că îşi ţinea răsuflarea, o greşeală periculoasă, începu să respire încet şi să frece discul cu degetul mare. Într-un colţ al monedei de o formă neregulată se văzu licărul slab al argintului.

Aruncînd o privire peste umăr ca să se asigure că Matthew era ocupat, o băgă în mînecă. Plină de sine acum, începu să caute şi alte semne.

Cînd se uită la ceas şi văzu că timpul lor expirase, îşi notă în minte poziţia şi se întoarse spre partenerul ei. Acesta încuviinţă, ridicîndu-şi degetul mare. Apoi începură să înoate spre est, urcînd încet.

Săculeţul lui era plin cu conglomerate şi el îi arătă acest lucru, după care făcu semn spre săculeţul ei gol. Ea făcu un gest echivalent cu o ridicare din umeri şi ieşi la suprafaţă cu puţin înaintea lui.

— Ghinion, Roşcato.

Ea îi suportă zîmbetul superior şi înotă spre vas.

—Poate, zise ea agăţîndu-se de scară şi aruncîndu-şi labele pe punte, unde aştepta tatăl ei. Poate nu.

— Cum a fost? întrebă Ray ajutînd-o să-şi scoată centura de greutate şi tuburile. Nimic care să fi meritat să fie adus, nu?

— N-aş zice, spuse Matthew dîndu-i lui Buck coşuleţul său plin înainte să desfacă fermoarul costumului. Apa îi şiroia din păr, făcînd băltoacă la picioarele lui.

— Poate o să găsim ceva interesant după ce spargem conglomeratele astea.

— Băiatul are un al şaselea simţ în ce priveşte lucrurile astea, spuse Buck punînd săculeţul pe o bancă.

Abia aştepta să înceapă să spargă acele bucăţi de conglomerate.

— O să mă ocup eu de ele, se oferi Marla, care avea pălăria de soare şi o rochie de un galben aprins care îi scotea în evidenţă părul de culoarea focului. Mai întîi aş vrea să filmez cîte ceva. Tate, tu şi Matthew beţi ceva răcoritor şi luaţi o gustare. Ştiu că ei vor să coboare să-şi încerce norocul.

— Desigur, zise Tate dîndu-şi părul ud la o parte de pe faţă. Ah, şi fiindcă veni vorba de noroc, adăugă ea trăgînd mînecile costumului şi făcînd ca vreo şase monede să cadă pe punte cu un clinchet plăcut. Am avut şi eu puţin.

— La naiba, spuse Matthew lăsîndu-se pe vine.

Ştia după greutatea şi forma lor ce găsise. În timp ce ceilalţi scoaseră exclamaţii de încîntare, el frecă o monedă între degete şi se uită la zîmbetul mulţumit de sine de pe chipul lui Tate.

Nu-i purta pică pentru descoperirea făcută. Dar în mod sigur, nu- i plăcea că îl făcuse să pară un prost.

— Unde le-ai găsit?

— La vreo doi metri la nord de locul unde îţi studiai pietrele, zise ea şi hotărî că supărarea din ochii lui aproape că o răzbuna pentru povestea cu sabia. Erai atît de ocupat, încît n-am vrut să te întrerup.

— Da. Pun pariu.

— Spaniole, spuse Ray studiind moneda pe care o ţinea în palmă. 1733. Asta s-ar putea să fie. Data coincide.

— Ar putea să fi de pe celelalte nave, spuse Matthew. Timpul, curentul, furtunile mută lucrurile din loc.

— La fel de uşor ar putea fi de pe *Isabella* sau *Santa Marquerite,* spuse Buck cu febră în ochi. Ray şi cu

mine o să ne concentrăm căutările în zona în care aţi găsit astea, spuse el ridicîndu-se din poziţia ghemuită şi îi dădu o monedă lui Tate. Astea or să intre în depozit. Dar cred că ar trebui să păstrezi una pentru tine. Eşti de acord, Matthew?

— Sigur, spuse el ridicînd din umeri şi ducîndu-se la lada frigorifică. Nu-i mare scofală.

— Pentru mine e, murmură Tate luînd moneda din mîna lui Buck. E prima oară cînd găsesc monezi. Opturi, spuse ea rîzînd şi aplecîndu-se îl sărută pe Buck dintr-un impuls. Ce senzaţie.

Obrajii lui arşi de soare se închiseră la culoare. Femeile fuseseră întotdeauna un mister pentru el şi în cea mai mare parte, la distanţă.

— Păstrează cît poţi de mult senzaţia asta. Uneori, trece foarte mult timp pînă să o simţi din nou, zise el şi îl bătu pe Ray pe spate. Hai să ne punem costumele, partenere.

În jumătate de oră, cea de a doua echipă se scufundă. Marla întinsese o prelată şi cioplea de zor în conglomerate. Tate amînă prînzul pentru a curăţa monedele de argint.

În apropiere, Matthew stătea pe punte şi golea cel de-al doilea BLT.

— Îţi spun eu, Marla, s-ar putea să te recrutez. Găteşti extraordinar.

— Oricine poate să facă un sandviş, spuse ea. Va trebui să iei cina cu noi. Atunci o să vezi ce înseamnă mîncare adevărată.

El fu sigur că o auzi pe Tate strîngînd din dinţi.

— Mi-ar face plăcere. Aş putea să dau o fugă la Saint Kitts dacă ai nevoie de ceva.

— Foarte drăguţ din partea ta.

Îşi pusese o pereche de pantaloni scurţi de lucru şi un tricou foarte larg şi asuda. Însă, tot izbutea să arate ca o frumoasă sudistă care pregătea o petrecere.

— Aş avea nevoie de nişte lapte proaspăt ca să fac biscuiţi.

— Biscuiţi? Marla, pentru nişte biscuiţi de casă aş fi în stare să vin înot de pe insulă cu toată vaca.

Fu răsplătit cu rîsul ei molipsitor.

—Vreo patru litri îmi ajung. Ah, dar nu chiar în clipa asta, spuse ea făcîndu-i semn să rămînă pe loc cînd el dădu să se ridice. E destul timp. Bucură-te de prînz şi de soare.

— Nu mai încerca să-mi farmeci mama, spuse Tate printre dinţi.

Matthew se trase mai aproape de ea.

— Îmi place de mama ta. Ai părul ei, murmură el apoi. Şi ochii, adăugă şi muşcă din sandviş. Păcat că nu semeni cu ea şi în alte privinţe.

— Am şi structura ei osoasă delicată, spuse Tate cu un zîmbet cu dinţii încleştaţi.

Matthew o studie îndelung.

— Da, cred că da.

Simţindu-se incomod dintr-o dată, ea se dădu în spate puţin.

— Mă înghesui, se plînse ea. La fel ca atunci cînd ne scufundăm.

— Poftim, muşcă şi tu, zise el întinzîndu-i sandvişul, dar fiind cît pe ce să i-l bage în gură, ea nu putu decît să accepte. Am hotărît că eşti talismanul meu purtător de noroc.

În loc să se înece, ea înghiţi.

— Poftim?

— Se simte o tentă sudică plăcută cînd spui asta, remarcă el. Un pic de gheaţă sub miere. Talismanul meu purtător de noroc, repetă apoi. Pentru că erai în preajmă cînd am găsit sabia.

—Tu erai în preajmă cînd am găsit-o eu.

— Mă rog. Sînt vreo două lucruri cărora nu le întorc spatele. Unui bărbat cu lăcomie în ochi şi unei femei cu foc într-ai ei; spuse el întinzîndu-i sandvişul din nou. Şi norocului. Sau ghinionului.

— Aş zice că ar fi mai înţelept dacă te-ai feri de ghinion.

— E mai bine dacă-l înfrunţi. De obicei, trece mai repede. Lassiter-ii au avut mult ghinion în viaţa lor, zise el şi ridicînd din umeri, termină sandvişul. Am impresia că mi-ai adus puţin noroc.

— Eu am găsit monedele.

— Poate că şi eu îţi aduc ţie puţin.

— Am găsit ceva, strigă Marla. Veniţi să vedeţi. Matthew se ridică şi după o clipă de ezitare, întinse mîna. La fel de şovăitoare, Tate o acceptă şi se ridică în picioare.

— Cuie, spuse Marla arătînd cu o mînă în timp ce cu cealaltă, îşi ştergea faţa de sudoare cu o batistă. Par vechi. Şi asta... spuse ea apoi luînd un mic disc dintre bucăţile de conglomerate sparte. Seamănă cu un nasture. Din aramă sau bronz, poate.

Matthew se lăsă pe vine cu un mormăit. Erau două cuie de fier, o grămadă de cioburi din vase de lut, o bucată de metal ruptă care ar fi putut fi o cataramă sau un fel de piron. Erau vechi. Luă unul şi îl răsuci,

închipuindu-şi cum fusese bătut odată în scînduri care erau destinate uraganelor şi viermilor.

— Aramă, spuse Tate încîntată cînd curăţă obiectul cu o cîrpă înmuiată în dizolvant. E un nasture. Are şi ceva gravat pe el, o floare. Un trandafiraş. Probabil că a fost pe rochia unei pasagere.

Acel gînd o întristă. Femeia, spre deosebire de nasture, nu supravieţuise.

— Poate, zise Matthew aruncîndu-i o privire nasturelui. S-ar putea să fi dat peste locul de ricoşare.

Tate îşi luă ochelarii de soare.

— Ce-i acela un loc de ricoşare?

— Exact ce pare. Probabil că am dat peste punctul în care nava s-a ciocnit în timp ce era împinsă de valuri. Epava este în altă parte, zise el ridicîndu-şi privirea şi scrutînd marea pînă la linia orizontului. În altă parte, repetă apoi.

Dar Tate clătină din cap.

— N-o să mă descurajezi după toate astea. Nu neam întors cu mîinile goale, Matthew. O scufundare şi avem toate astea. Monezi şi cuie...

— Vase sparte şi un nasture de aramă, zise Matthew aruncînd cuiul pe care îl ţinea în mînă înapoi în grămadă. Mărunţişuri, Roşcato. Chiar şi pentru un amator.

Ea apucă moneda care atîrna de gîtul lui.

— Unde e ceva, e mai mult. Tata crede că avem şansa să descoperim ceva important. Şi eu la fel.

Era gata să tremure de furie, observă el. Cu bărbia în vînt, la fel de ascuţită ca şi cuiele de la picioarele lor şi cu ochii plini de flăcări.

Dumnezeule, de ce trebuia să fie o fată de colegiu?

Îşi mişcă umărul şi intenţionat, o bătu pe obraz uşor, jignitor.

— Foarte bine, o să avem ce face. Dar e foarte adevărat că, uneori, chiar dacă greşeşti ceva, nu e nimic mai mult, spuse el scuturîndu-şi mîinile şi ridicîndu-se. Curăţ eu astea, Marla.

— Eşti un tip îngrozitor de înfumurat, Lassiter, spuse Tate scoţîndu-şi tricoul.

Dintr-un anumit motiv, felul în care o privise, doar pentru o clipă, îi încinsese pielea.

— Mă duc să înot puţin, adăugă ea şi sări în apă de pe marginea vasului.

— Seamănă cu taică-său, spuse Marla cu un zîmbet liniştit. Întotdeauna e sigură că munca asiduă, perseverenţa şi o inimă bună vor aduce rezultate bune. Viaţa e mai grea pentru ei decît pentru aceia dintre noi care ştiu că aceste lucruri nu sînt de-ajuns, zise ea bătîndu-l pe braţ. Strîng eu aici, Matthew. Am propriul meu sistem. Tu du-te şi adu-mi laptele ăla.

Capitolul 3

Tate găsea că pesimismul era un semn de lașitate. I se părea că era o scuză pentru a nu înfrunta niciodată dezamăgirea.

Era și mai rău cînd pesimismul învingea.

După două săptămîni de scufundări din zori pînă în amurg, nu găsiră altceva decît alte cîteva bucăți de metal ruginit. Își spunea că nu era dezamăgită și cînd se scufunda, o făcea cu mai multă grijă și mai mult entuziasm decît erau necesare.

Seara luă obiceiul de a studia hărțile tatălui ei. Cu cît devenea Matthew mai politicos, cu atît era mai hotărîta să-i arate că se înșela. Acum voia epava cu pasiune. Dacă nu pentru altceva, pentru a-l învinge.

Trebui să admită că săptămînile nu fuseseră irosite chiar în zadar. Vremea era superbă, scufundările spectaculoase. Timpul pe care și-l petrecu pe insulă atunci cînd mama ei insistă să facă o pauză și-l umplu cumpărînd suveniruri, explorînd, mîncînd pe plajă. Hoinări prin cimitire și biserici vechi, sperînd să mai găsească vreun indiciu legat de secretul epavelor din 1733.

Dar cel mai mult îi plăcea să-l privească pe tatăl ei cu Buck. Formau o pereche ciudată — unul scund, îndesat şi chel, celălalt, zvelt şi aristocrat, cu o claie de păr blond care începea să încărunţească.

Tatăl ei vorbea cu accentul lent şi dulce de pe coasta Carolinei, în timp ce Buck îşi presăra conversaţia cu înjurături scurte. Totuşi, se împăcau la fel de bine ca doi vechi prieteni care se regăsiseră.

Adesea, cînd ieşeau la suprafaţă după o scufundare, rîdeau ca nişte băieţi care tocmai făcuseră o nazbîtie. Şi întotdeauna, unul avea ceva de povestit despre celălalt.

Tate observă încîntată acea prietenie care se dezvolta atît de rapid. Pe pămînt, prietenii tatălui ei erau oameni de afaceri, în uniforma- la costum şi cravată a succesului — bogăţiei moderate şi a puternicei moşteniri sudiste.

Acolo, îl vedea stînd la soare cu Buck şi împărţind cu el o bere şi vise de îmbogăţire.

Marla le făcea cîte o fotografie sau îi filma cu camera ei video numindu-i lupi de mare.

Pregătindu-se pentru scufundarea de dimineaţă, Tate îi privi cum discutau despre baseball în timp ce beau cafea şi mîncau croissants.

— Buck nu ştie aproape nimic despre baseball, zise Matthew. S-a documentat special ca să se certe cu Ray.

Tate se aşeză ca să-şi pună labele.

— Eu cred că e drăguţ.

— N-am zis că n-ar fi.

— Nu spui niciodată că ceva e drăguţ. Se aşeză lîngă ea.

— Bine, e drăguţ. Îi face bine lui Buck să stea cu tatăl tău. În ultimii ani i-a fost cam greu. Nu l-am mai văzut simţindu-se atît de bine de cînd... de mult timp.

Tate oftă prelung. Îi era greu să se supere cînd el era sincer.

— Ştiu că ţii la el.

— Bineînţeles. A fost întotdeauna lîngă mine. Aş face orice pentru Buck, spuse Matthew punîndu-şi masca. La naiba, doar mă scufund cu tine, nu?

Şi în clipa următoare se rostogoli în apă.

În loc să se simtă jignită, ea zîmbi şi se rostogoli după el.

Îşi mutaseră căutările spre nord. De fiecare dată cînd încercau un nou teritoriu, Tate era cuprinsă de emoţie. De fiecare dată cînd coborau îşi spunea că ziua aceea ar fi putut fi cea norocoasă.

Apa era plăcut de rece pe pielea neacoperită a mîinilor şi a feţei. Îi plăcea foarte mult cum îi mîngîia părul cînd cobora.

Peştii începuseră să se înveţe cu ei. Nu era ceva neobişnuit ca vreunul să privească în masca ei. Îşi luase obiceiul de a aduce cu ea o pungă de plastic cu biscuiţi sau firimituri de pîine şi timp de cîteva minute la începutul fiecărei scufundări, le dădea să mănînce, înconjurată de ei.

În mod invariabil, baracuda pe care ei o porecliseră „Zîmbăreaţa" îşi făcea apariţia, dar întotdeauna se ţinea la distanţă, întotdeauna privea. Ca mascotă, nu era deosebit de plină de viaţă, dar era loială.

Ea şi Matthew aveau o rutină simplă. Lucrau unul în raza vizuală a celuilalt, rareori traversînd dunga invizibilă pe care amîndoi o recunoşteau a fi linia care

le separa teritoriile. Totuşi, se bucurau împreună de splendorile lumii subacvatice. Un semn din mînă, o bătaie în tub pentru a arăta un banc de peşti, o rază de soare.

El era mai uşor de tolerat în apă decît la suprafaţă, hotărî Tate în sinea ei. Din cînd în cînd liniştea era întreruptă de uruitul bărcii vreunui turist. Tate auzise chiar şi ecoul unei melodii de la un aparat de radio portabil, cu vocea răguşită a Tinei Turner, care voia să ştie ce legătură avea dragostea.

Fredonînd în gînd, Tate se îndreptă spre o formaţie ciudată de corali. Sperie un peşte care îi aruncă o privire dispreţuitoare înainte să se îndepărteze. Amuzată, aruncă o privire peste umăr. Matthew înota spre vest, dar încă era în raza ei vizuală. Înotă spre formaţiunea în nuanţe de roşu şi maron.

Cînd ajunse lîngă ea, Tate îşi dădu seama că nu erau corali, ci pietre. Un şuvoi de bule ieşi din respiratorul ei. Dacă s-ar fi aflat la suprafaţă, s-ar fi bîlbîit.

Pietre de balast. Sigur trebuiau să fie pietre de balast. Din studiile ei ştia că acea culoare însemna galion. Goeletele folosiseră acea piatră. Balastul unui galion, îşi spuse ea cu o senzaţie de irealitate. Care fusese pierdut, uitat. Şi acum, descoperit.

Una din epavele pierdute în 1733 era acolo. Şi ea o descoperise.

Scoase un strigăt care nu făcu altceva decît să împrăştie bule ce îi înceţoşară privirea. Dezmeticindu-se, scoase cuţitul din teacă şi bătu în tub.

Întorcîndu-se în cerc, văzu umbra partenerului ei la cîţiva metri distanţă. I se păru că îi făcea semn şi pierzîndu-şi răbdarea, bătu din nou.

—Vino odată, fir-ar să fie.

Bătu şi a treia oară, punînd cît putu de multă insistenţă în acel semnal. Cu satisfacţie şi un început de înfumurare, îl văzu venind spre ea.

— Poţi să fii cît de nervos vrei, deşteptule, îşi spuse ea. Pregăteşte-te să fii umilit.

Văzu clipa în care el recunoscu pietrele, uşoara ezitare în ritm şi apoi, mărirea vitezei. Neputînd să se abţină, ea îi zîmbi şi încercă să facă o piruetă.

În dosul măştii, ochii lui erau precum cobaltul, intenşi şi cu o indiferenţă care îi înteţi bătăile inimii şi mai mult. El dădu roată mormanului o dată, aparent satisfăcut. Cînd o luă de mînă, ea îi strînse degetele repede şi prietenos. Se aştepta să iasă la suprafaţă, să-şi anunţe descoperirea, dar el o trase în direcţia din care venise.

Ea se împotrivi, clătinînd din cap şi făcînd semn cu degetul mare să urce la suprafaţă. Matthew arătă spre vest. Tate dădu ochii peste cap, arătă spre mormanul de balast şi începu să se ridice.

Însă Matthew o apucă de gleznă, şocînd-o cu felul familiar în care mîinile lui îi cuprinseră picioarele pentru a o trage în jos. Se gîndi să se forţeze, dar el o apucă din nou de braţ şi o trase. Ea nu putu decît să-l urmeze şi să-şi închipuie toate lucrurile pe care avea să i le spună atunci cînd avea să poată vorbi.

Atunci, văzu şi rămase cu gura căscată. Îşi aşeză iarăşi respiratorul, amintindu-şi să respire şi se holbă la tunuri.

Erau corodate, acoperite cu tot felul de organisme subacvatice şi pe jumătate îngropate în nisip. Dar erau acolo, marile tunuri care pe vremuri, ornaseră flota

spaniolă, o apăraseră împotriva piraţilor şi duşmanilor regelui. Îi venea să plîngă de bucurie.

În schimb, îl îmbrăţişa pe Matthew şi îl învîrti în ceea ce ar fi vrut să fie un dans al victoriei. Apa se învolbură în jurul lor şi un banc de peşti argintii se rotiră în jurul lor asemeni unor lame. Măştile li se ciocneau, iar ea chicoti, continuînd să se ţină de el cînd porniră spre suprafaţă.

În clipa în care ieşiră la aer, ea îşi scoase masca şi lăsă respiratorul să cadă.

— Matthew, ai văzut-o. E acolo.

— Aşa se pare.

— Noi am descoperit-o primii. După mai bine de două sute cincizeci de ani, noi sîntem primii.

El zîmbi încîntat, mişcînd din picioare odată cu ea pentru a se menţine la suprafaţă.

— O epavă virgină. Şi e numai a noastră, Roşcato.

— Nu-mi vine să cred. Nu e deloc ca alte daţi. Altcineva ajunsese acolo înaintea noastră şi noi luam doar ce trecuseră ei cu vederea sau lăsaseră. Dar asta... spuse ea dînd capul pe spate şi rîzînd. Oh, Doamne! E minunat. Excelent.

Rîzînd din nou, îl înconjură cu braţele, aproape scufundîndu-se amîndoi şi îşi lipi buzele de ale lui într-un sărut inocent de bucurie.

Buzele ei erau ude şi reci. Şocul pe care îl simţi la atingerea lor şterse totul din mintea lui, timp de cîteva secunde. Nu era complet conştient că îi sfîşia buzele cu dinţii, că îşi strecura limba în gura ei pentru a o gusta, că transforma acel sărut inocent într-unul lacom.

O simţi ţinîndu-şi răsuflarea şi buzele i se înmuiară. Apoi îi auzi oftatul întretăiat.

Greşeală. Cuvîntul se aprinse ca un neon în mintea lui. Dar ea se revărsă în sărut acum, într-o capitulare pe atît de irezistibilă, pe cît era de neaşteptată.

Ea simţi gust de sare, de mare şi de bărbat şi se întrebă dacă mai cunoscuse cineva vreodată toate acele gusturi delicioase în acelaşi timp. Lumina aurie a soarelui făcea apa să sclipească precum diamantele; era rece, mîngîietoare şi seducătoare. Avu impresia că inima i se oprise în loc, dar nu părea să aibă importanţă. Nimic nu conta în lumea aceea ciudată şi minunată, în afară de gustul şi senzaţia pe care i-o dădea gura lui.

Deodată, se trezi singură şi derutată, uşa acelei lumi fascinante fiindu-i trîntită în faţă. Dădu din picioare instinctiv, pentru a se menţine la suprafaţă şi îl privi cu ochii mari şi visători.

— Pierdem timpul, se răsti el şi înjură.

Cînd ea îşi lipi buzele ca pentru a-i simţi din nou sărutul, el îşi înăbuşi un geamăt şi o înjură.

— Poftim?

—Trezeşte-te. O fată de vîrsta ta trebuie să mai fi fost sărutată.

Asprimea din glasul lui şi insulta insinuantă sfîşie valul de ceaţă.

— Bineînţeles că am mai fost sărutată. Era doar un gest de felicitare.

Dar acesta n-ar fi trebuit să-i lase acea senzaţie de gol în străfundul stomacului.

— Ei bine, păstrează-l. Trebuie să le spunem celorlalţi şi să marcăm locul.

— Foarte bine, spuse ea pornind spre vas cu mişcări repezi şi eficiente. Nu văd de ce eşti atît de supărat.

— Bineînţeles că nu sînt, mormăi el şi porni după ea. Hotărîtă să nu-l lase să-i strice cea mai superbă zi din viaţă, Tate urcă la bord cu zgomot. Marla stătea la umbra tendei şi îşi făcea manichiura. O mînă avea deja unghiile date cu un roz aprins. O privi zîmbind.

— Aţi venit devreme, iubito. Nu vă aşteptam încă vreo oră de-acum încolo.

— Unde sînt tata şi Buck?

— În cabina pilotului, se uită iarăşi pe harta aia veche, spuse Marla al cărei zîmbet începu să piară încet. S-a-ntîmplat ceva, Matthew, zise ea ridicîndu-se de pe scaun cuprinsă de panică.

Spaima ei secretă de rechini îi încleşta gîtlejul.

— E rănit? Ce s-a-ntîmplat?

— N-are nimic, spuse Tate desfăcîndu-şi centura de greutate. E în spatele meu.

Îi auzi labele pe punte, dar nu se oferi să-l ajute să urce. În schimb, trase adînc aer în piept.

— Nu s-a-ntîmplat nimic, mama. Absolut nimic. Totul e grozav. Am găsit-o.

Marla se duse repede la balustradă pentru a se convinge că Matthew era teafăr. Inima începu să-i bată normal iarăşi cînd îl văzu întreg şi nevătămat.

— Ce aţi găsit, iubito?

— Epava, spuse Tate trecîndu-şi o mînă peste faţă şi rămînînd uluită cînd văzu că degetele îi tremurau.

Avea un vuiet în urechi şi inima îi bătea cu putere.

— Una din ele. Am găsit-o.

— Dumnezeule, spuse Buck din uşa cabinei pilotului. Chipul lui, care de obicei era ars de soare, era palid acum şi ochii îi erau stupefiaţi în dosul ochelarilor.

— Care? întrebă el cu o voce încordată. Pe care aţi găsit-o, băiete?

— Nu-mi dau seama, zise Matthew scoţîndu-şi tuburile.

Pulsul îi era rapid, dar ştia că acest lucru se datora atît faptului că fusese cît pe ce să o devoreze pe Tate, cît şi posibilităţii de a fi descoperit o comoară.

— Dar este acolo, Buck. Am găsit balast, balast de galion şi tunuri, spuse el uitîndu-se în spatele lui Buck, unde Ray stătea încremenit, cu ochii ieşiţi din orbite. Celălalt loc a fost de ricoşare, aşa cum am bănuit. Însă acesta ascunde adevărate posibilităţi.

— Care... spuse Ray dregîndu-şi glasul. Care era poziţia, Tate?

Ea deschise gura, dar o închise la loc cînd îşi dădu seama că fusese prea emoţionată ca să marcheze locul. Se îmbujoră imediat.

Matthew îi aruncă o privire şi îi zîmbi superior înainte de a-i da lui Ray coordonatele.

—Va trebui să punem geamanduri. Îmbrăcaţi-vă şi o să vă arăt ce avem, zise el şi apoi, zîmbi. Cred că va trebui să folosim acel frumos şi nou compresor al tău, Ray.

— Da, spuse acesta uitîndu-se la Buck şi expresia sa şocată începu să se limpezească. Ai dreptate.

Cu un chiot de bucurie, îl îmbrăţişa pe Buck şi se legănară ca doi beţivi.

Aveau nevoie de un plan. Tate a fost aceea care, după sărbătorirea gălăgioasă din seara aceea, le oferi glasul raţiunii. Era necesar un sistem pentru salvarea epavei şi prezervarea ei. Trebuiau să-şi formuleze pretenţiile legal şi concret. Iar obiectele descoperite trebuiau catalogate cu precizie.

Aveau nevoie de un aparat de fotografiat subacvatic pentru a înregistra locul şi poziţia obiectelor descoperite, cîteva caiete bune în care să să le catalogheze. Tăbliţe şi creioane de grafit pentru schiţele subacvatice.

— Înainte, începu Buck luînd altă bere, cînd cineva descoperea o epavă, totul de pe ea îi aparţinea — atîta timp cît putea să ţină la distanţă piraţii şi profitorii. Trebuia să fii viclean, să ştii să-ţi ţii gura şi să fii gata să lupţi pentru ce era al tău.

Cuvintele îi erau puţin neclare cînd gesticula cu sticla.

— Acum există reguli şi regulamente şi toţi vor cîte puţin din ce-ai descoperit prin munca ta şi norocul dat do Dumnezeu. Şi sînt o mulţime pe care îi interesează mai mult nişte scînduri mîncate de viermi decît o comoară.

— Integritatea istorică a unei epave este importantă, Buck, spuse Ray luînd o înghiţitură din propria sticlă do bere. Este vorba de valoarea istorică, responsabilitatea noastră faţă de trecut şi de viitor.

— Pe naiba, zise Buck aprinzînd una din cele zece ţigări pe care îşi dădea voie să le fumeze pe zi. Era o vreme cînd le aruncam în aer de nu se vedeau dacă do asta era nevoie ca să ajungem la comoară. Nu zic că era frumos, spuse el eliminînd fumul şi ochii i se

împăienjeniră cînd îşi aduse aminte acele lucruri. Dar era teribil de amuzant.

— N-avem nici un drept să distrugem ceva ca să punem mîna pe altceva, murmură Tate.

Buck îi aruncă o privire şi zîmbi.

— Aşteaptă pînă cînd o să prinzi ceva din febra aurului, fetiţo. Îţi face ceva. Îi vezi sclipirea din nisip. E strălucitor, nu ca argintul. Ar putea fi o monedă, un lanţ, un medalion, un suvenir pe care un bărbat mort demult i l-a dăruit iubitei sale moartă demult. Uite-l în mîna ta, la fel de veritabil ca în ziua în care a fost făcut. Şi nu poţi să te gîndeşti decît la faptul că ar mai putea fi şi altele. Ea îşi înclină capul curioasă.

— De aceea cobori? Dacă ai găsi toate comorile de pe *Isabella* şi *Santa Marquerite* — dacă le-ai găsi pe toate şi ai fi bogat, ai mai coborî?

— O să cobor pînă mor. E tot ce ştiu să fac. Tot ce-mi trebuie. Taică-tu era aşa, adăugă el adresîndu-i-se lui Matthew. Indiferent dacă dădea peste o comoară sau dacă se întorcea doar cu o ghiulea, el tot se scufunda. Moartea l-a oprit. Numai ea putea s-o facă, zise el şi vocea i se înăspri cînd se uită din nou la bere. Voia *Isabella*. Şi-a petrecut ultimele luni din viaţă cercetînd cum, unde şi cînd. Acum o s-o găsim noi pentru el. *„Blestemul lui Angelique"*.

— Poftim? întrebă Ray încruntîndu-se. *„Blestemul lui Angelique"?*

—Mi-a omorît fratele, zise Buck cu ochii umezi. Afurisitul ăla de blestem al vrăjitoarei.

Recunoscînd semnele, Matthew se aplecă şi îi luă din mînă sticla aproape goală.

— Un om l-a omorît, Buck. Un om în carne şi oase. Nici un blestem, nici o vrăjitorie.

Ridicîndu-se, îl trase în picioare.

— Devine nostalgic cînd bea prea mult, explică el. Acum o să vorbească despre fantoma lui Barbă Neagră.

— Am văzut-o, mormăi Buck zîmbind prosteşte şi ochelarii îi alunecară pe nas, aşa încît se uită miop pe deasupra lor. Aşa am crezut. În largul coastei Okracoke. Mai ţii minte, Matthew?

— Bineînţeles că ţin minte. Ne aşteaptă o zi lungă. Mai bine ne-am întoarce pe vas.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Ray ridicîndu-se şi fu mirat, ba chiar supărat, cînd descoperi că nu era prea sigur pe picioare.

— Mă descurc. Îi dau drumul în barca pneumatică şi gata. Îţi mulţumesc pentru cină, Marla. În viaţa mea n-am mîncat un pui fript atît de gustos ca al tău. Să fii pregătită în zori, puştoaico, îi spuse el apoi lui Tate. Pentru muncă adevărată.

— O să fiu pregătită, spuse ea şi în ciuda faptului că el nu-i ceruse ajutorul, trecu în partea cealaltă a lui Buck şi îi puse braţul peste umerii ei. Haide, Buck, a venit timpul să mergi la culcare.

— Eşti o fată dulce, zise el şi cu o afecţiune generată de alcool, o strînse uşor. Nu-i aşa, Matthew?

— Un adevărat cub de zahăr. O să cobor întîi eu pe scară, Buck. Dacă o să cazi, s-ar putea să te las să te rostogoleşti.

— N-o să vezi, spuse Buck rîzînd şi sprijinindu-se de Tate cînd Matthew trecu peste balustradă. Băiatul ăsta

s-ar lupta cu un banc de rechini pentru mine. Lassiter-il sînt uniţi.

— Ştiu, spuse ea şi clătinîndu-se uşor sub greutatea lui, izbuti să-l treacă peste balustradă. Ţine-te bine.

Absurditatea acelui lucru o făcu să chicotească în clipa în care el se clătină pe scară şi Matthew înjură de jos.

— Ţine-te bine, Buck.

— Nu-ţi face griji, fetiţo. Nu există barcă în care să nu pot să urc.

— La naiba, o să ne răstomi, Buck, idiotule, zise Matthew şi cînd barca se înclină periculos de mult, îl trase în jos.

Apa intră în barcă udîndu-i pe amîndoi.

— O golesc eu, Matthew, zise el rîzînd şi se apucă să scoată apa cu mîinile.

— Nu te mai mişca, spuse Matthew luînd vîslele şi cînd îşi ridică privirea, îi văzu pe membrii familiei Beaumont zîmbind. Ar fi trebuit să-l pun să înoate.

— Noapte bună, Ray, spuse Buck făcînd cu mîna vesel în timp ce Matthew vîslea. Mîine o să găsim dubloni de aur. Aur şi argint şi pietre preţioase sclipitoare. O epavă nouă, Matthew, mormăi el şi bărbia îi căzu în piept. Totdeauna am ştiut c-o s-o găsim. Beaumont-ii ne-au purtat noroc.

— Da, spuse Matthew şi după ce fixă vîslele în orificiile lor, îşi privi unchiul îndoielnic. Poţi să urci scara, Buck?

— Bineînţeles că pot. Doar m-am născut cu picioare de mare, nu?

Picioarele acelea se clătinară, ca şi mica ambarcaţiune cînd el se apropie de *Sea Devil*.

Mai degrabă datorită norocului decît îndemînării, se agață de o treaptă și se săltă înainte să apuce să răstoarne barca pneumatică. Ud pînă la genunchi, Matthew urcă după el pe punte. Buck se clătina și le făcea cu mîna entuziasmat Beaumont-ilor.

—Hei, *Adventure.* Totul e-n regulă.

— Să vedem dacă o să mai zici așa și mîine dimineață, bombăni Matthew ducîndu-l aproape în cîrcă în timoneria de mărimea unui dulap.

— Sînt niște oameni de treabă, Matthew. La început mă gîndeam să le folosim echipamentul, să-i ducem cu vorba și să ne luăm partea leului. Ar fi fost ușor să ne scufundăm amîndoi noaptea și să luăm lucrurile mai bune. Nu cred că și-ar fi dat seama.

— Probabil că nu, spuse Matthew dezbrăcîndu-l de pantalonii uzi. Și eu m-am gîndit la asta. De obicei, amatorii merită să fie păcăliți.

— Și am păcălit cîțiva, spuse Buck vesel. Dar nu pot să i-o fac bătrînului Ray. Mi-e prieten. N-am mai avut așa un prieten de cînd a murit taică-tu. Mai e și drăguța de nevastă-sa, fiică-sa. Nu, spuse el clătinînd din cap cu puțin regret. Nu poți să furi de la cei pe care-i placi.

Matthew se declară de acord printr-un mormăit și se uită la hamacul atîrnat între pereții cabinei. Spera din tot sufletul să nu fie nevoit să-l urce pe Buck în el.

—Trebuie să urci în pat.

— Da. O să joc cinsit cu Ray.

Ca un urs care intra în peștera sa, Buck se săltă în hamac. Acesta se balansă teribil înainte să se oprească.

— Ar trebui să le spunem despre *„Blestemul lui Angelique"*.

— Nu te mai gîndi la asta.

— Poate că, dacă nu le spunem, n-or să fie urmăriţi de blestem. Nu vreau să văd că păţesc ceva.

— N-or să păţească nimic, spuse Matthew desfăcînd fermoarul blugilor şi scoţîndu-i.

— Mai ţii minte poza pe care ţi-am arătat-o? Aur, rubine, diamante. Nu-ţi vine să crezi că ceva atît de splendit ar putea să aducă ghinion.

— Pentru că nu poate, zise Matthew scoţîndu-şi cămaşa şi azvîrlind-o lîngă blugi.

Apoi, îi luă ochelarii lui Buck de pe nas şi îi puse deoparte.

— Culcă-te, Buck.

— Peste două sute de ani de cînd au ars-o şi oamenii tot mai mor. Ca James.

Matthew strînse din dinţi şi ochii i se răciră.

— Nu un colier mi-a omorît tatăl, ci un om. Silas Van-Dyke.

—VanDyke, repetă Buck cu o voce adormită. Nu s-a dovedit niciodată.

— E de-ajuns că ştim.

— Blestemul e de vină. Blestemul vrăjitoarei. Dar o s-o învingem, Matthew. Noi doi o s-o-nvingem, zise Buck şi imediat începu să sforăie.

Al naibii blestem, îşi spuse Matthew. Avea să găsească talismanul. Avea să meargă pe urmele tatălui său pînă cînd îl găsea. Şi atunci, avea să se răzbune pe ticălosul care îl omorîse pe James Lassiter.

Ieşi în chiloţi pe punte, în aerul cald al serii. Luna românа cu o monedă de argint tăiată în două. Se aşeză în propriul hamac, aflîndu-se suficient de departe pentru ca sforăitul unchiului său să se audă doar ca un zumzet scăzut.

Exista un colier, un lanţ greu de aur şi un pandativ gravat cu numele amanţilor blestemaţi şi încrustat cu rubine şi diamante. Văzuse fotografii şi citise puţinele informaţii pe care le culesese tatăl său.

Cunoştea legenda la fel cum ştia un om poveştile care i se citiseră în copilărie înainte de culcare. O femeie fusese arsă pe rug, după ce fusese condamnată pentru vrăjitorie şi crimă. În ultimele ei clipe, promisese că oricine avea să profite de pe urma morţii ei, avea să păţească la fel.

Durerea şi disperarea urmaseră calea colierului timp de peste două sute de ani. Lăcomia şi dorinţa care îi făcuse pe bărbaţi să ucidă şi pe femei să comploteze.

Îi venea să creadă acea legendă, dar nu însemna, decît că lăcomia şi dorinţa aduseseră durerea şi disperarea. O bijuterie nepreţuită nu avea nevoie de nici un blestem ca să-i facă pe oameni să ucidă.

De acest lucru era sigur. Îl ştia prea bine. *„Blestemul lui Angelique"* fusese motivul din spatele morţii tatălui său.

Dar un om o pusese la cale şi o înfăptuise.

Silas VanDyke. Matthew îşi putea aduce aminte cum arăta, dacă era nevoie, vocea, constituţia, chiar şi mirosul lui. Oricît de mulţi ani ar fi trecut, el nu avea să uite nimic.

Şi ştia, aşa cum ştiuse şi ca adolescent neputincios şi răvăşit de durere, că într-o bună zi, avea să găsească talismanul şi să-l folosească împotriva lui Silas VanDyke.

Pentru răzbunare.

Fu ciudat că deşi se gîndise la asemenea lucruri întunecate şi violente înainte să adoarmă, o visă pe Tate.

Înotînd într-o apă imposibil de limpede, fără nici un fel de povară, fără echipament, uşor şi agil ca un peşte. Din ce în ce mai adînc, spre locuri unde nu pătrunsese lumina soarelui. Algele se unduiau şi mănuchiuri de culori sclipeau ca nişte pietre preţioase, ascunzînd peşti viu coloraţi.

Şi mai adînc, unde culorile — roşu, portocaliu şi galben — se transformau într-un albastru rece. Totuşi, nu exista nici o presiune, nici o teamă. Numai o senzaţie de libertate care se topea într-o mulţumire completă şi totală. Ar fi stat acolo o veşnicie în acea lume tăcută, cu nimic în spate, nici tuburi, nici griji.

Acolo. Acolo, sub el, era imaginea de basm a unei nave scufundate. Catargele, corpul, drapelurile zdrenţuite fluturînd în curent. Zăcea înclinată în nisip, imposibil de întreagă şi imposibil de limpede. Vedea tunurile, încă îndreptate împotriva străvechilor duşmani. Şi cîrma care aştepta fantoma căpitanului să o manevreze.

Încîntat, înotă spre ea printre bancuri de peşti, trecînd pe lîngă o caracatiţă care îşi îndoi tentaculele şi apoi le întinse iarăşi şi se îndepărtă pe sub umbra unei raze uriaşe care dansa deasupra.

Dădu roată punţii galionului spaniol şi îi citi numele: *Isabella*. Cuibul de cioară scîrţîi deasupra lui, asemeni unui copac în bătaia vîntului.

În clipa aceea o văzu. Ca o sirenă, plutea puţin mai încolo, zîmbind şi gesticulînd cu mîini minunate şi graţioase. Părul îi era lung, nu o calotă de culoarea focului, ci şuviţe lungi şi mătăsoase fluturînd şi acoperindu-i umerii şi sînii goi. Pielea îi era ca perla, albă şi sclipitoare.

Ochii îi erau la fel, verzi şi amuzaţi. Ca împins de curent, el nu putu decît să se ducă spre ea.

Ea îl înconjură cu braţele, asemeni unor lanţuri din satin. Buzele i se desfăcură pentru a le întîlni pe ale lui şi erau dulci ca mierea. Cînd o atinse, a fost ca şi cum numai acest lucru l-ar fi aşteptat toată viaţa. Senzaţia pe care o simţi la atingere pielii ei, tremurul muşchilor cînd o excită. Zvîcnetul pulsului. Îi simţea în gură gustul oftatului. Apoi fu învăluit de o căldură delicioasă în clipa în care lunecă în ea, cînd îl înconjură cu pleoarele şi se arcui pentru a-l primi şi mai adînc.

Mişcări lente, o senzaţie infinită. Pluteau, rostogolindu-se prin apă într-o împreunare mută care îl lăsă vlăguit, uluit şi extrem de fericit. Simţi cînd se revărsă în ea. Apoi, ea îl sărută, uşor, profund, şi cu o dulceaţă incredibilă. Cînd-îi văzu chipul din nou, zîmbea. Întinse mîna, dar ea clătină din cap şi se îndepărtă. El se luă după ea şi se zbenguiră ca doi copii în jurul navei scufundate.

Îl conduse la un cufăr, rîzînd cînd dădu capacul la o parte şi îi arătă muntele de aur. Monedele se revărsară cînd ea îşi afundă mîna înăuntru. Sclipirea era ca a soarelui şi printre monede, se vedeau şi

pietre preţioase foarte mari. Diamante cît pumnul, smaralde mai mari decît ochii ei, safire şi rubine. Culorile lor erau ameţitoare în lumea cenuşie şi rece din jurul lor.

Îşi plimbă mîna prin cufăr, revărsă asupra părului ei o mulţime de diamante în formă de stele şi o făcu să rîdă.

Apoi, găsi talismanul, lanţul greu de aur, sîngele şi lacrimile care. erau încrustate în pandativ. Simţea cum emana căldură, de parcă ar fi fost viu. În viaţa lui nu mai văzuse ceva atît de frumos şi de captivant. Îl ridică, se uită la chipul lui Tate prin cercul lanţului şi i-l puse la gît. Ea rîse, îl sărută şi apoi luă pandativul în mînă.

Deodată, din acesta ţîşniră flăcări, o pală de căldură şi lumină care îl împinse în spate cu puterea unei lovituri de pumn. Privi îngrozit cum focul creştea în intensitate, învăluind-o complet. Nu-i vedea decît ochii, îndureraţi şi îngroziţi.

Nu putea să ajungă la ea. Deşi se lupta şi se zbătea, apa, care pînă atunci fusese atît de liniştită şi calmă, era acum un vîrtej de mişcare şi sunet. O tornadă de nisip se ridică, orbindu-l. Auzi trosnetul catargului care se despică şi vuietul cutremurului care spulberă corpul navei ca o lovitură de tun. În tot acel zgomot infernal auzea ţipete — ale ei, ale lui.

Apoi, totul dispăru, flăcările, marea, epava, talismanul. Tate. Cerul era deasupra, cu jumătatea sa de lună şi pulberea de stele. Marea era liniştită şi neagră ca cerneala, abia şoptind pe lîngă vas.

El era singur pe puntea lui *Sea Devil,* ud leoarcă de sudoare şi respirînd anevoios.

Capitolul 4

Tate făcu două duzini de fotografii balastului şi tunelului în timp ce ea şi Matthew explorau. El îi făcu pe plac pozînd la gura unui tun corodat sau fotografiind-o printre pietre şi peşti. Împreună, agăţară o ghiulea de cablu şi o trimiseră sus celei de-a doua echipe.

Apoi, după ce traseră o dată de cablu, începură lucrul.

Pentru a manevra un compresor bine, era nevoie de îndemînare, răbdare şi muncă în echipă. Era un utilaj simplu, ceva mai mult decît o conductă de zece centimetri diametru şi lungă de vreo trei metri, cu un furtun. Aerul presurizat intra pe conductă făcînd-o să fugă apă, nisip şi obiecte solide. Era la fel de esenţial pentru un vînător de comori ca ciocanul pentru un tîmplar. Folosit prea repede sau cu prea multă forţă, ar fi putut să distrugă. Dacă ar fi fost folosit neglijent, conducta s-ar fi putut înfunda cu conglomerate, scoici şi corali.

În timp ce Matthew mînuia compresorul, Tate examina şi adună obiectele care ţîşneau din capătul conductei. Era o muncă grea de ambele părţi. Nisipul şi

alte lucruri mărunte formau un nor murdar. Era nevoie de un ochi ager şi foarte multă răbdare pentru a căuta prin toate acele lucruri, încărcînd bucăţelele şi fărîmele în găleţi pentru a fi ridicate la suprafaţă.

Matthew continua să facă găuri de încercare într-un ritm constant, aproape liniştitor. Unii peşti păreau să se simtă bine sub acel masaj de nisip şi pietricele. Tate îşi dădu voie să viseze, închipuindu-şi o grămadă de aur sclipitor ţîşnind din conductă, ca atunci cînd se dădea lovitura la jocurile mecanice.

Lăsînd fanteziile la o parte, adună cuie, bucăţi de conglomerat şi fragmente din vase de lut. Pentru ea erau la fel de fascinante ca un lingou de aur. Studiile de la colegiu din ultimul an îi accentuaseră dragostea faţă de istorie şi fragmentele de cultură îngropate pe fundul mării.

Ambiţiile şi ţelurile ei pe termen lung erau foarte clare. Avea să înveţe şi să-şi ia diploma, absorbind cît putea de multe cunoştinţe din cărţi, cursuri şi, mai presus de toate, din practică. Într-o bună zi, avea să se alăture oamenilor de ştiinţă care navigau pe oceane şi explorau adîncurile pentru a descoperi şi analiza epavele unor nave scufundate.

Numele ei avea să fie cunoscut şi descoperirile ei de la dubloni la cuie de fier, aveau să aibă importanţă.

În cele din urmă, avea să existe un muzeu cu numele de Beaumont plin de artefacte.

Din cînd în cînd, rămînea în urmă, pentru că stătea să se gîndească la vreo ceaşcă spartă. Ce conţinuse oare, ultima oară cînd cineva sorbise din ea?

Cînd se tăie la deget într-o margine ascuţită, o luă filozofic. Firişorul de sînge fu luat de apă.

Matthew îi făcu semn prin norul murdar. În gaură, la vreo treizeci de centimetri adîncime, ea văzu cuiele de fier încrucişate asemeni unor săbii. Prins între vîrfurile lor, era un platou de cositor.

Treisprezece metri de apă nu o împiedicară pe Tate să-şi exprime încîntarea. Îi luă mîna şi i-o strînse, trimiţîndu-i un sărut. Apoi, luă aparatul de fotografiat de la brîu şi înregistră descoperirea. Ştia că fotografiile erau esenţiale pentru descoperirile ştiinţifice. Şi-ar fi petrecut cîtva timp examinîndu-l şi bucurîndu-se de el într-un mod deloc ştiinţific, dar Matthew se pregătea deja să facă altă gaură.

De fiecare dată cînd mutau conducta, făceau altă descoperire. Cîteva linguri cimentate în corali, un castron care, chiar şi fără o treime din el, făcu inima lui Tate să bată cu putere.

Timpul şi oboseala încetară să mai existe. Un public de mii de spectatori asistau la progresele lor, peşti micuţi care cercetau zona după viermi scoşi la iveală. Dacă unul avea noroc, alţii dădeau năvală în căutare de hrană într-un şuvoi colorat şi mişcător.

La distanţa obişnuită, baracuda stătea ca o statuie, privind aprobatoare.

Matthew mînuia compresorul ca un artist, îşi spuse Tate. Îndepărta norii de nisip cu o simplă mişcare a conductei. Dacă în peretele de nisip se afla un obiect, lăsa conducta şi îl elibera cu grijă pentru a nu-l strica.

Văzu uimită un obiect de porţelan, un castron cu boboci de trandafir pe margine.

El l-ar fi lăsat acolo deocamdată, ştiind că un lucru atît de delicat, cînd era cimentat în corali sau prins de alte obiecte, putea să se spargă la cea mai uşoară

atingere. Dar ochii ei erau atît de mari de uimire, atît de strălucitori de încîntare. Vru să-i dea castronelul, să-i vadă chipul în momentul cînd îl ţinea în mînă. Făcîndu-i semn să se dea înapoi, începu să îndepărteze nisipul uşor. Cînd fu mulţumit, îi dădu conducta şi vîrîndu-şi mîinile pe sub coralul care îl ţinuse prizonier, Matthew scoase castronelul la iveală.

Se zgîrie puţin, dar cînd i-l dădu, uită de toate rănile. Ochii ei străluciră şi, apoi, se umplură de lacrimi pe neaşteptate. Deconcertat, Matthew luă din nou conducta şi îi făcu semn că trebuiau să se ridice la suprafaţă. Deschise puţin valva conductei, eliberînd un şuvoi de bule şi lăsîndu-se amîndoi purtaţi de acestea.

Ea nu vorbi, nu putea. Bucuroasă că erau încărcaţi de conductă şi ultima găleată cu conglomerate, ajunse lîngă vas. Tatăl ei zîmbea încîntat peste balustradă.

— Ne-aţi dat de lucru, nu glumă, zise el ridicînd glasul pentru a se face auzit peste zgomotul compresorului şi se strîmbă cînd Buck opri aparatul. Avem duzini de obiecte, Tate, spuse el luîndu-i găleata din mînă. Linguri, furculiţe, găleţi, monede de aramă, nasturi..., zise el şi tăcu brusc cînd ea îi arătă castronul. Dumnezeule! Porţelan, întreg. Marla, spuse apoi cu o voce încărcată de emoţie. Marla, vino şi uită-te la asta.

Ray luă uşor castronul din mîna lui Tate. Cînd ea şi Matthew urcară la bord, o găsiră pe Marla pe punte, înconjurată de tot felul de obiecte, cu castronul înflorat în poală şi cu camera video alături.

— Drăguţă piesă, zise Buck.

Oricît de simple i-ar fi fost cuvintele, vocea îi trăda emoţia.

— I-a plăcut lui Tate, spuse Matthew aruncîndu-i o privire.

Ea stătea în picioare în costumul de scafandru şi lacrimile care ameninţaseră să izvorască la treispre-zece metri adîncime, începură să şiroiască liber.

— Sînt atîtea lucruri, izbuti ea să spună. Tata, nici nu poţi să-ţi închipui. În nisip. Au stat toţi aceşti ani în nisip. Şi, acum, le-am găsit. Ceva de genul ăsta, zise ea şi, după ce îşi şterse lacrimile cu podul palmelor, se aşeză pe vine lîngă mama ei, îndrăznind să-şi treacă degetul peste marginea castronului. Nici un pic ciobit. A supravieţuit unui uragan, are două sute cincizeci de ani şi e perfect.

Se ridică. Degetele îi erau amorţite cînd trase fermoarul costumului.

— Era şi un platou de cositor. Prins între două cuie de fier ca o sculptură. Nu trebuia decît să închizi ochii ca să-l vezi încărcat cu mîncare şi aşezat pe o masă. Nimic din ce-am învăţat nu se compară cu a face, a vedea.

—Cred că am găzit zona bucătăriei, spuse Matthew. O mulţime de ustensile de lemn, carafe de vin, farfurii sparte.

Acceptă bucuros sucul rece oferit de Ray.

— Am făcut o mulţime de găuri pe o suprafaţă de vreo zece metri. Voi doi ar trebui să vă deplasaţi la cîteva grade spre nord.

— Hai să mergem, spuse Buck punîndu-şi costumul deja.

Matthew se duse să-şi mai pună puţin suc.

— Am văzut un rechin dînd tîrcoale, spuse el mai încet.

Era bine ştiut de toţi că Marla pălea şi intra în panică atunci cînd auzea vorbindu-se de rechini.

— Nu era interesat de noi, dar n-ar strica să fiţi pregătiţi.

Ray îi aruncă o privire soţiei sale, care înregistra pe video ultimele descoperiri.

— Mai bine prevăzători decît să ne pară rău, zise el. Tate, strigă apoi. Vrei să pui tu film în aparat, te rog?

Douăzeci de minute mai tîrziu, compresorul pompa din nou. Tate lucra la masa cea mare acoperită cu prelată împreună cu mama ei, catalogînd fiecare obiect pe care îl aduseseră de pe epavă.

—E *Santa Marquerite,* spuse ea pipăind o lingură înainte să o pună lîngă celelalte. Am găsit însemnul pe unul din tunuri. Am găsit galionul nostru spaniol, mamă.

—Visul tatălui tău.

— Şi al tău?

— Şi al meu, zise Marla zîmbind uşor. La început, m-am lăsat doar furată de val. Mi s-a părut un hobby plăcut şi interesant. Ne oferea vacanţe pline de aventuri şi o schimbare faţă de slujbele noastre banale.

Tate ridică privirea şi se încruntă uşor.

— N-am ştiut niciodată că serviciul tău ţi s-a părut banal.

— Ah, e bine să fii secretara unui avocat, pînă cînd începi să te întrebi de ce n-ai avut curajul să fii tu însăţi avocat, spuse mama ei ridicînd din umeri. Aşa am fost educată, Tate, că o femeie nu are ce căuta în lumea bărbaţilor decît ca să meargă tăcută în urma lor. Bunica ta a fost o femeie foarte demodată. Eu trebuia să am o slujbă acceptabilă pînă cînd îmi găseam un

soţ potrivit, zise ea rîzînd şi puse de o parte o cană de cositor fără toartă. Am avut noroc în privinţa soţului. Foarte mult noroc.

Şi acest lucru era o noutate.

—Voiai să fii avocată?

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte, recunoscu Marla. Pînă cînd m-am apropiat de patruzeci de ani. O vîrstă periculoasă pentru o femeie. Nu pot să spun că mi-a părut rău cînd tatăl tău a vrut să iasă la pensie. Am făcut şi eu acelaşi lucru şi mi s-a părut că am fost mai mult decît mulţumită să fiu alături de el în jocul de-a căutătorii de comori. Acum, văzînd toate astea, zise ea luînd o monedă de argint, îmi dau seama că facem ceva important. Valoros în felul său. Nu mi-am închipuit că o să dau lovitura din nou.

— Din nou.

Marla ridică privirea zîmbind.

— Am dat lovitura cînd te-am adus pe lume pe tine. Toate astea sînt minunate şi captivante, dar tu o să fii întotdeauna o comoară suficientă pentru tatăl tău şi pentru mine.

— Întotdeauna m-aţi făcut să simt că pot să fac orice. Să fiu orice.

— Poţi, spuse Marla şi aruncă o privire în spatele ei. Matthew, vino şi tu.

— Nu vreau să vă întrerup.

Se simţea atît de nelalocul lui şi stîngaci în mijlocul acelei atmosfere de familie.

— Nu vorbi prostii, spuse Marla ridicîndu-se deja. Pun pariu că ai vrea puţină cafea. E proaspătă la bucătărie. Tate şi cu mine aranjăm comorile descoperite.

Matthew le aruncă o privire obiectelor împrăştiate pe masă.

— Cred c-o să avem nevoie de mai mult spaţiu. Marla rîse cînd veni înapoi cu cafeaua.

— Ah, îmi place un bărbat optimist.

— Realist, o corectă Tate şi îi făcu semn lui Matthew să se aşeze lîngă ea. Partenerul meu de scufundări e departe de a fi optimist.

Neştiind dacă era amuzat sau jignit, Matthew se aşează şi gustă din cafea.

— N-aş zice.

— Ba eu da, spuse Tate atacînd castronelul cu covrigei pe care îl adusese mama ei. Buck e visătorul. Ţie îţi place viaţa — soarele, nisipul, marea.

Ronţăind, ea se lăsă pe spate.

— Fără adevărate responsabilităţi, fără să fii legat. Nu te aştepţi să găseşti un cufăr plin cu dubloni de aur, dar ştii ce să faci cînd descoperi cîte ceva. Destul cît să ai creveţi şi bere.

—Tate, spuse Marla clătinînd din cap şi înăbuşindu-şi rîsul. Nu fi nepoliticoasă.

— Nu, are dreptate, spuse Matthew muşcînd dintr-un covrigel. Las-o să termine.

— Nu ţi-e teamă de munca grea, pentru că ai întotdeauna destul timp ca să leneveşti în hamac. Există farmecul scufundării, al descoperirii şi, întotdeauna, profitul, mai mult decît valoarea unei capturi mărunte, spuse ea, dîndu-i o lingură de argint. Eşti un realist, Matthew. Aşa că, atunci cînd spui că o să avem nevoie de mai mult spaţiu, te cred.

— Foarte bine.

Îşi dădu seama că, oricum ar fi luat-o, era jignit. Aruncă lingura cu zgomot la un loc cu celelalte.

— Cred că am putea să folosim *Sea Devil* pentru depozitare.

Cînd ea înălţă bărbia şi îl privi superior, el rînji.

— Buck şi cu mine putem să dormin aici pe punte. Putem folosi *Adventure* ca punct de lucru. Ne scufundam de aici, curăţăm conglomeratele şi obiectele aici, după care le transportăm pe *Sea Devil*.

— Pare o idee foarte bună, spuse Marla. În definitiv, avem două bărci, am putea foarte bine să profităm din plin de amîndouă.

—Bine. Dacă tata şi Buck sînt de acord, voi fi şi eu. Pînă atunci, Matthew, ce-ar fi să mă ajuţi să aduc alt transport de pe punte?

— Bine. Îţi mulţumesc pentru cafea, Marla.

— Ah, cu multă plăcere, dragul meu.

— Mai tîrziu va trebui să dau o fugă la Saint Kitts, spuse Tate cînd se depărtară. Ca să developez filmul. Vrei să vii şi tu?

— Poate.

Ea îi sesiză tonul tăios şi îşi înăbuşi un zîmbet.

— Matthew, spuse apoi şi, ca să-l oprească, îi puse mîna pe braţ. Ştii de ce cred că lucrăm atît de bine împreună acolo jos?

— Nu, zise el întorcîndu-se.

Pielea ei era tot străvezie chiar şi după atîtea săptămîni petrecute pe mare. Îi simţea mirosul cremei pe care o folosea ca să se protejeze şi parfumul alcătuit din sare şi aer de mare care i se impregnase în păr.

— Dar o să-mi spui.

— Cred că datorită faptului că tu eşti realist şi eu, idealistă. Tu eşti nesăbuit, eu sînt prudentă. Trăsăturile noastre contradictorii. Într-un fel, alcătuim un echilibru.

— Chiar îţi place să analizezi lucrurile, nu-i aşa, Roşcato?

— Cred că da, spuse ea şi, sperînd că el nu îşi dădea seama de cît curaj avu nevoie, se apropie mai mult. Am analizat şi motivul pentru care ai fost atît de supărat după ce m-ai sărutat.

— N-am fost supărat, o corectă el calm. Şi tu ai fost cea care m- a sărutat.

— Eu am început, zise ea şi, hotărîtă să termine ideea, continuă să-l privească drept în ochi. Tu i-ai schimbat gustul şi, pe urmă, te-ai supărat pentru că te-a surprins. Te-a surprins ceea ce ai simţit. Şi pe mine m-a surprins, spuse ea şi îşi puse mîinile pe pieptul lui. Mă întreb dacă am fi surprinşi şi acum.

El ar fi vrut mai mult ca orice să-i captureze gura proaspătă şi dornică. Dorinţa de a o gusta veni în valuri rapide şi puternice, făcîndu-l să-i apuce încheieturile mîinilor cu asprime.

—Te mişti în ape periculoase, Tate.

— Nu sînt singură.

Îşi dădu seama că nu îi mai era teamă. Nu mai era nici măcar cuprinsă de nervozitate.

— Ştiu ce fac.

— Ba nu ştii deloc, spuse el împingînd-o înapoi şi ţinînd-o la distanţă de un braţ, fără să-şi dea seama că încă o mai strîngea de încheieturi. Îţi închipui că nu există consecinţe, dar există. Dacă n-ai grijă, o să le suporţi.

Ea simţi un fior delicios prin şira spinării.

— Nu mi-e teamă să fiu cu tine. Vreau să fiu cu tine. El îşi simţi muşchii stomacului încordîndu-se.

— Ţi-e uşor să spui asta, cînd mama ta e la bucătărie. Dar, poate că eşti mai deşteaptă decît pari, zise el dîndu-i drumul la mîini furios şi îndepărtîndu-se.

Insinuarea aceea o făcu să se îmbujoreze. Îşi dădu seama că îl tachinase. Îl luase în rîs. Simţea nevoia să ştie dacă el se simţea măcar pe jumătate atras de ea faţă de cît se simţea ea de el. Ruşinată şi spăşită, se duse repede după el.

— Matthew, îmi pare rău. Zău, am...

Dar el sări peste bord şi porni înot spre *Sea Devil*. Tate pufni nervoasă. La naiba, cel puţin ar fi putut să asculte cînd ea îşi cerea scuze. Sări după el.

Cînd urcă pe punte, îl văzu deschizînd o cutie de bere.

— Du-te acasă, fetiţo, pînă nu te arunc peste bord.

— Am spus că-mi pare rău, zise ea dîndu-şi părul ud la o parte din ochi. A fost nedrept şi stupid şi îmi cer scuze.

— Bine.

Înotatul şi berea rece nu prea îl ajutau. Sperînd să o ignore, se urcă în hamac.

— Du-te acasă.

— Nu vreau să fii supărat, spuse ea şi, hotărîtă să-şi repare greşeala, se duse spre hamac. Încercam doar să... testam doar.

El puse cutia de bere pe punte.

— Testai, repetă el şi, deodată, o apucă şi o trase deasupra lui în hamac. Acesta se clătină foarte tare şi ea se agăţă cu mîinile de margini ca să-l împiedice să

se răstoarne. Făcu ochii mari, şocată, cînd el îi apucă fesele.

— Matthew!

El îi trase o palmă scurtă, nu prea iubitoare, şi o împinse. Ea căzu în şezutul pe care el tocmai îl explorase.

— Cred că acum sîntem chit, zise el luîndu-şi berea. Primul ei impuls fu să riposteze. Numai certitudinea că rezultatul ar fi fost umilitor, ori dezastruos, o împiedică să o facă. Mai era şi gîndul că primise ceea ce meritase.

— Bine, spuse ea cu calm şi demnitate şi se ridică. Sîntem chit.

El se aşteptase să se năpustească asupra lui. Cel puţin să înceapă să plîngă. Faptul că stătea în picioare lîngă el, calmă şi stăpînă pe sine, îi aduse puţină admiraţie în ochi.

— Eşti în regulă, Roşcato.

— Prieteni din nou? întrebă ea întinzîndu-i mîna.

— Parteneri, oricum.

Criza a fost evitată, îşi spuse ea. Cel puţin, deocamdată.

— Deci, vrei să faci o pauză? Poate să ne scufundăm puţin?

— Poate. Sînt două măşti şi tuburi de oxigen în timonerie.

— Mă duc să le aduc, zise ea, dar se întoarse cu un caiet de schiţe. Ce-i asta?

— O cravată de mătase. Ce pare?

Ignorîndu-i sarcasmul, ea se aşeză pe marginea hamacului.

—Tu ai făcut schiţa asta a lui *Santa Marquerite?*

—Da.

— E destul de bună.

— Sînt un adevărat Picasso.

— Am spus „destul de bună". Ar fi fost minunat s-o vedem aşa. Cifrele asta sînt măsurători?

El oftă din nou, gîndindu-se la amatori.

— Dacă vrei să încerci să-ţi dai seama ce suprafaţă acoperă o epavă, trebuie să faci nişte calcule. Astăzi am dat peste bucătărie, zise el trecîndu-şi picioarele peste marginea hamacului, aşa încît stătu lîngă ea. Cabinele ofiţerilor, cabinele pasagerilor, spuse el punînd degetul pe diverse puncte al schiţei. Locul unde e încărcătura. Cel mai bine e să-ţi închipui o imagine de ansamblu.

Ca să-i demonstreze, dădu pagina şi începu să facă o schiţă.

— Asta e fundul mării. Aici am descoperit balastul.

— Deci tunul e aici.

— Exact, spuse el desenîndu-l repede. Acum facem găuri de-aici pînă aici. Ar trebui să ne deplasăm mai spre mijlocul navei dacă vrem să dăm de comoară.

Ea se atinse cu umărul de umărul lui cînd studie desenul.

— Dar o să excavăm totul, nu?

El ridică privirea scurt, după care continuă să deseneze.

— Pentru asta ar fi nevoie de luni de zile, de ani.

— Da, dar nava în sine e la fel de importantă ca ceea ce conţine. Trebuie să excavăm şi să prezervăm totul.

Din punctul lui de vedere, nava în sine era doar o grămadă de lemne fără importanţă. Dar putu să-i facă pe plac.

— În curînd o să vină sezonul uraganelor. Am putea avea noroc, dar trebuie să ne concentrăm asupra căutării comorii. Pe urmă, poţi să-ţi pierzi cît timp vrei cu restul.

El unul avea să-şi ia partea şi să dispară. Cu clinchet de aur în buzunare îşi putea permite să pună barca la punct şi să atingă visul tatălui său: găsirea navei *Isabella.*

Să găsească, *„Blestemul lui Angelique"* şi pe Van-Dyke.

— Presupun că e logic, spuse ea ridicîndu-şi privirea şi arătîndu-se uimită de licărul rece şi distant din ochii lui. La ce te gîndeşti?

Era o prostie, bineînţeles, dar i se păru că avea o privire criminală.

El se dezmetici brusc. Acolo şi atunci, îşi spuse el, era ceea ce conta cel mai mult.

— Nimic. Bineînţeles că e logic, continuă el. Nu peste mult timp o să se ducă vestea că am descoperit o nouă epavă şi o să avem musafiri.

— Reporteri? El pufni.

— Ei sînt cel mai puţin periculoşi. Braconierii.

— Dar avem drept legal, începu ea şi se întrerupse cînd îl auzi rîzînd.

— Legalitatea nu înseamnă nimic pentru ei, Roşcato, mai ales cînd ai norocul Lassiter-ilor. Va trebui să începem să şi dormim în schimburi, continuă el. Dacă o să-ncepem să scoatem aur, vînătorii or să-l miroasă din Australia pînă la Marea Roşie, te rog să mă crezi.

—Te cred, spuse ea şi, datorită acestui lucru, se duse să aducă tuburile de oxigen. Hai să vedem ce fac tata şi Buck. Pe urmă vreau să dovelopez filmul ăla.

Pînă cînd Tate fu pregătită să meargă pe ţărm, avea şi o listă de cumpărături pe lîngă filmul care trebuia developat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că mama o să-mi dea o listă de alimente.

Matthew sări în barca lui *Adventure* şi porni motorul.

— Nu-i o problemă. Tate îşi puse ochelarii.

— Nici n-ai văzut lista, ia uite!

Arătă spre vest, unde un grup de delfini făceau salturi în dreptul soarelui care apunea.

— Am înotat cu unul odată. Eram în Marea Coralilor şi un grup de delfini s-a ţinut după vas. Aveam douăsprezece ani, spuse ea zîmbind şi îi privi îndreptîndu-se spre orizont. A fost incredibil. Au nişte ochi atît de blînzi.

Tate se ridică în clipa în care Matthew reduse viteza. Calculă distanţa faţă de ponton, depărtă picioarele şi legă frînghia.

După ce legară barca, porniră să traverseze plaja de-a lungul ei.

— Matthew, dacă o să găsim comoara şi o să ai bani, ce vei face cu ei?

— O să-i cheltuiesc. O să mă bucur de ei.

— Pe ce? Cum?

— Pe diverse lucruri, spuse el ridicînd din umeri, dar ştiind deja că generalităţile nu o mulţumeau, adăugă: un vas. O să-mi construiesc unul imediat cum o să am

timpul şi mijloacele necesare. Poate aş cumpăra un loc pe o insulă ca asta.

Treceau pe lîngă oaspeţii hotelului din apropiere care încă mai făceau plajă. Angajaţi ai hotelului îmbrăcaţi cu cămăşi înflorate şi pantaloni scurţi, albi, mergeau prin nisip cu tăvi pe care se aflau băuturi tropicale.

— N-am fost niciodată bogat, spuse el pe jumătate pentru sine. N-ar trebui să fie prea greu să te obişnuieşti, să trăieşti aşa. Hoteluri de lux, haine frumoase, să poţi să plăteşti ca să nu faci nimic.

— Dar te-ai mai scufunda?

— Bineînţeles.

— Şi eu la fel, zise ea luîndu-l de mînă fără să-şi dea seama, pe cînd străbăteau grădinile înmiresmate ale hotelului. Marea Roşie, Reciful Great Barrier, nordul Atlanticului, Marea Japoniei. Sînt atîtea locuri de văzut. După ce o să termin colegiul, o să le văd pe toate.

— Arheologie marină, nu?

— Exact.

El îi aruncă o privire din cap pînă-n picioare. Părul scurt îi era încîlcit de sare şi vînt. Purta o pereche de pantaloni largi de vară, un tricou scurt şi ochelari de soare cu rame negre.

— Nu prea arăţi a om de ştiinţă.

— Ştiinţa necesită minte şi imaginaţie, nu frumuseţe sau simţ al modei.

— Bună treabă cu simţul modei.

Fără să se simtă jignită, ea ridică din umeri. În ciuda momentelor de disperare ale mamei ei, Tate nu se gîndea deloc la haine sau modă.

— Ce importanţă are, atîta timp cît ai un bun costum de scafandru? N-am nevoie de o garderobă pentru a excava şi asta o să fac toată viaţa. Închipuieşte-ţi, să fii plătit ca să cauţi comori, să examinezi şi să studiezi artefacte, spuse ea clatinînd din cap uimită. Sînt atîtea de învăţat.

— Pe mine nu m-a interesat şcoala niciodată. Bineînţeles, umblaseră atît de mult, încît nu avusese încotro. Sînt mai mult un adept al învăţării din practică.

— Ceea ce fac eu acum.

Luară un taxi pînă în oraş, unde Tate duse filmul la developat. Spre bucuria ei, Matthew nu păru să se supere cînd ea vru să se plimbe prin magazine, căscînd gura la nimicuri. Oftă cîtva timp în faţa unui mic medalion de aur cu o perlă atîrnînd de el. Hainele erau pentru a te apăra de vreme, în timp ce suvenirurile reprezentau o slăbiciune inofensivă.

— Nu-mi închipuiam că-ţi plac chestiile astea, spuse el sprijinindu-se de vitrină lîngă ea. Nu porţi aşa ceva.

— Am avut un inel cu un rubin pe care mama şi tata mi l-au dăruit de Crăciun cînd aveam şaisprezece ani. L-am pierdut în timpul unei scufundări. Asta mi-a frînt inima, aşa că n-am mai purtat bijuterii în apă, spuse ea luîndu-şi privirea de la delicatul medalion şi trăgînd de moneda de argint de la gîtul lui. Poate o să iau moneda aia pe care mi-a dat-o Buck şi o s-o port ca talisman.

— Pentru mine e bună. Vrei să bei ceva sau ai vreo altă preferinţă?

Ea îşi trecu limba peste buza de sus.

— Îngheţată.

— Îngheţată, spuse el gîndindu-se. Să mergem. Mîncînd amîndoi cîte o îngheţată, mergeau pe trotuar, explorînd străzile înguste. El o fermecă rupînd o floare albă de hibiscus şi vîrîndu-i-o după ureche. În timp ce cumpărau articolele de pe lista Marlei, el o făcu să rîdă în hohote povestindu-i despre Buck şi fantoma lui Barbă Neagră.

— Ne aflam în largul lui Okracoke, de ziua lui Buck. Împlinea cincizeci de ani. Gîndul că lăsase în urmă jumătate de secol îl deprimase atît de mult încît dăduse gata jumătate de sticlă de whisky. Eu l-am ajutat la cealaltă jumătate.

— Sînt convinsă, spuse ea alegînd o legătură de banane şi punînd-o în coş.

—Tot trăncănea despre lucrurile pe care am fi putut să le facem — înţelegi ce vreau să spun. Am fi putut să găsim epava dacă am mai fi căutat o lună. Dacă am fi ajuns primii, am fi putut să descoperim comoara. Dacă vremea ar fi fost bună încă, am fi putut să dăm lovitura. Din cauza whisky-ului şi plictiselii, am adormit pe punte. Pepenele ăla nu e copt. Ia-l pe ăsta.

Schimbă pepenii şi alese strugurii el însuşi.

— Oricum, la un moment dat, m-am trezit, motoarele duduiau şi barca se îndrepta spre sud-est cu o viteză de douăsprezece noduri. Buck era la cîrmă, strigînd cît îl ţinea gura că apăruseră piraţii. M-a speriat îngrozitor. Am sărit ca ars, m-am împiedicat şi m-am lovit cu capul de parapet atît de tare, că am văzut stele verzi. Era să zbor peste bord cînd el a virat brusc. Striga la mine şi eu îl înjuram, chinuindu-mă să rămîn în picioare în timp ce el învîrtea vasul. Ochii îi ieşiseră din orbite şi era alb ca varul la faţă. Ştii că nu vede mai

departe de un metru dacă nu are ochelarii. Dar îmi arăta într-o direcţie şi striga o frază caracteristică piraţilor. „Hei, voi de colo, îmi tremură picioarele de lemn."

Rîsul lui Tate îi făcu pe oameni să se întoarcă.

— N-a zis aşa.

— Ba bine că nu. A fost cît pe ce să ne răstoarne făcînd tot felul de manevre bruşte şi cîntînd „yo, ho, ho".

Amintirea acelor clipe îl făcu să zîmbească uşor.

— Aproape că a trebuit să-i trag un pumn ca să-l dau la o parte de la cîrmă. „Fantoma, Matthew. Fantoma lui Barbă Neagră, n-o vezi?" I-am spus că nici el nu avea să mai vadă nimic după ce-i scoteam ochii. El zicea în continuare că era acolo, chiar acolo, la zece grade prova. Nu era absolut nimic în afară de puţină ceaţă. Dar, lui Buck i se părea că era capul retezat al lui Barbă Neagră, fumul ieşindu-i în spirale din barbă. Susţinea că era un semn şi că, dacă ne scufundăm în acel loc a doua zi, aveam să găsim comoara lui Barbă Neagră, cea despre care toată lumea bănuia că era îngropată în pămînt.

Tate plăti alimentele şi Matthew luă sacoşele.

— Şi a doua zi te-ai scufundat, pentru că aşa te-a rugat el, zise ea.

— Pentru asta şi pentru că, dacă n-aş fi făcut-o, nu m-ar fi iertat niciodată. N-am găsit absolut nimic, dar el sigur a trecut peste momentul împlinirii celor cincizeci de ani.

Era aproape întuneric cînd ajunseră înapoi pe plajă. Matthew puse bagajele în barcă şi, cînd se

întoarse, văzu că ea îşi suflecase pantalonii ca să poată sta cu picioarele în apă.

Lumina îi aurea părul şi pielea. Deodată, el îşi aminti cu durere de vis şi cum arătase ea cuprinsă de flăcări în apă. Ce gust avusese.

— E atît de superb aici, murmură ea. Nu seamănă cu nimic altceva.

Cum poate să fie ceva în neregulă în lume cînd există asemenea locuri? Asemenea zile? Era sigură că el habar n-avea că aceea fusese cea mai romantică zi din viaţa ei.Lucruri atît de simple ca o floare prinsă în păr, o mînă pe care să o ţină cînd se plimba pe plajă.

— Poate că n-ar trebui să mai plecăm de-aici niciodată, spuse ea veselă şi se întoarse. Poate ar trebui să rămînem şi...

Tăcu brusc cînd îi văzu expresia ochilor. Erau atît de întunecaţi, atît de intenşi, atît de subit concentraţi asupra ei. Numai asupra ei.

Nu se gîndi, nu ezită, se duse direct spre el, încolăcindu-i gîtul cu braţele. El continuă să o privească în ochi cîteva secunde, după care o strînse la piept şi îi revărsă flăcări în sînge.

Da, mai fusese sărutată. Dar cunoştea diferenţa între un băiat şi un bărbat. Un bărbat o ţinea acum în braţe. Un bărbat era cel pe care îl dorea ea. Se lipi repede de el, acoperindu-i faţa cu sărutări febrile pînă cînd îi întîlni buzele din nou şi scoase un suspin de plăcere.

Era atît de subţire şi de dornică să accepte orice. Curgea precum apa sub fiecare atingere a mîinilor lui, iar gura i se agăţa lacomă de a lui. Fiecare geamăt şi

scîncet de dorinţă din gîtlejul ei îl sfredelea, ca o lamă de foc ce dezlănţuia noi nevoi.

— Tate, zise el cu o voce răguşită, aproape disperată. Nu putem să facem asta.

— Ba putem. O facem.

Doamne, nici nu putea să mai respire.

— Sărută-mă iar. Repede.

El îi strivi buzele. Gustul ei păru să explodeze în adîncul lui. Totul era dureros, aproape agonizant, cum ar fi fost căldura după frig.

— E o nebunie, murmură el cu gura lipită de a ei. Mi-am pierdut minţile.

— Şi eu la fel. Ah, te vreau, Matthew. Te vreau. Acele cuvinte îl readuseră brusc la realitate. Se trase înapoi şi o apucă de umeri cu mîini nesigure.

— Ascultă, Tate... De ce naiba zîmbeşti?

—Şi tu mă vrei, spuse ea ridicînd mîna şi atingîndu-i uşor obrazul. Un timp am crezut că nu. Şi a durut, pentru că eu te vreau atît de mult. La început nici nu te-am plăcut şi tot te doream.

— Dumnezeule, zise el şi, pentru a-şi recăpăta controlul, îşi rezemă fruntea de a ei. Parcă ziceai că tu eşti cea prudentă.

— Nu în privinţa ta.

Plină de dragoste şi încredere, ea îl sărută uşor.

— Niciodată în privinţa ta. Cînd m-ai sărutat prima oară, am ştiut că tu eşti cel pe care l-am aşteptat întotdeauna.

El nu avea nici o busolă, nici o orientare, dar ştia că era esenţial să schimbe cursul.

—Tate, trebuie s-o luăm încet. Nu eşti pregătită pentru ceea ce e în capul meu. Crede-mă.

—Vrei să faci dragoste cu mine, spuse ea înălţînd bărbia şi ochii ei erau, deodată, cei ai unei femei şi la fel de misterioşi. Nu sînt un copil, Matthew

— Atunci, eu nu sînt pregătit. Şi nu vreau să fac ceva ce ţi-ar răni părinţii. Ei au fost cinstiţi cu mine şi cu Buck.

Mîndrie, îşi spuse ea. Mîndrie, loialitate şi integritate. Oare era de mirare că îl iubea? Zîmbi.

— Bine. O s-o luăm încet. Dar rămîne între noi, Matthew. Ce hotărîm şi ce vrem, spuse ea şi, aplecîndu-se, îşi atinse buzele de ale lui. Pot să aştept.

Capitolul 5

Furtunile făcură imposibilă orice scufundare în următoarele două zile. Cînd vremea se mai linişti, Tate se duse pe punte să cureţe şi să catalogheze obiectele de pe *Santa Marquerite* pe care tatăl ei şi Buck le aduseseră cînd se scufundaseră ultima oară.

Ploaia răpăia în prelata întinsă deasupra. Insulele erau învăluite în ceaţă, lăsînd numai marea agitată şi cerul întunecat. Lumea lor se rezuma numai la mare şi la ceilalţi.

În cabina căpitanului, o partidă de pocher maraton era în plină desfăşurare. Glasuri, rînjete, o înjurătură ajungeau la urechile ei peste răpăitul monoton al ploii. Tate curăţa o cruce de argint şi ştia că niciodată nu fusese mai fericită.

Cu cîte o cană de cafea în fiecare mînă, Matthew se strecură sub prelată.

—Vrei o mînă de ajutor?

— Sigur, spuse ea şi numai cînd se uita la el îşi simţea inima ridicîndu-i-se în gîtlej. S-a terminat partida?

— Nu, norocul meu, spuse el aşezîndu-se lîngă ea şi oferindu-i o cană. Buck tocmai mi-a spulberat „full-ul" cu o chintă regală.

— Niciodată n-am putut să ţin minte ce cărţi sînt mai bune. Mă pricep mai bine la gin, spuse ea ridicînd crucea. Poate că bucătarul navei a purtat asta, Matthew. Poate i se lovea de piept cînd frămînta aluatul pentru biscuiţi.

— Da, zise el atingînd argintul.

Era urîtă, mai degrabă făcută dė un fierar decît de un bijutier. Nu era nici măcar grea. Matthew consideră că era lipsită de valoare.

— Ce mai ai aici?

— Inele astea de velatură. Vezi, încă se mai văd urme de sfoară în ele. Închipuieşte-ţi, spuse ea umblînd cu respect cu metalul înnegrit. Cum trebuie să se fi luptat ca să salveze nava. Vîntul trebuia să şuiere, pînzele erau zdrenţuite.

Privi în ceaţă şi văzu ceea ce fusese.

— Oamenii se agăţau de frînghii şi catarge cînd nava se înclina. Pasagerii erau înspăimîntaţi. Mamele îşi ţineau copiii, în timp ce nava era urcată pe crestele valurilor şi coborîtă apoi în gol. Şi noi găsim doar ce-a rămas de pe urma lor.

Lăsă inelul jos şi ridică o pipă de lut cu ambele mîini.

—Vreun marinar a ţinut asta în buzunar, a stat pe punte după orele de cart şi şi-a aprins-o, fumînd liniştit. Iar cana asta trebuia să fi fost plină cu bere.

— Păcat că n-are toartă, spuse el examinînd-o.

Nu voia să admită că imaginile descrise de ea îl mişcaseră.

— Îi scade din valoare.

— Nu poţi să te gîndeşti numai la bani. El zîmbi.

— Ba sigur că da, Roşcato. Tu ia drama şi eu banii.

— Bine, dar...

El o întrerupse, însă cu un sărut dat pe furiş.

— Eşti atît de drăguţă cînd te înfurii.

— Zău?

Era suficient de tînără şi de îndrăgostită pentru a fi măgulită. Luînd cana de cafea, sorbi, privindu-l pe deasupra acesteia.

— Nu cred că eşti chiar atît de mercenar cum pretinzi.

— Ba ai face bine să crezi. Istoria e bună atîta timp cît ai ceva de cîştigat de pe urma ei. Altfel nu sînt decît oameni morţi, spuse el ridicînd privirea, abia observînd că ea era încruntată. Nu mai plouă atît de tare. Mîine o să ne scufundăm.

— N-ai astîmpăr?

— Nu prea. Problema e că stau pe aici şi mama ta îmi bagă mîncare sub nas ori de cîte ori clipesc. Aş putea să mă obişnuiesc cu treaba asta, zise el mîngîindu-i părul. E o lume diferită. Voi faceţi parte dintr-o lume diferită.

— Nu-i chiar atît de diferită, Matthew, murmură ea apropiindu-şi buzele de ale lui. Poate că e doar suficient de diferită.

El îşi încorda degetele şi le relaxa încet. Ea nu văzuse suficient din lume, din lumea lui, se gîndi el, ca să-şi dea seama de diferenţă. Dacă el ar fi fost un bărbat cumsecade şi bun, ştia că n-ar fi atins-o acum, făcînd ca amîndoi să se îndrepte spre un pas care nu putea fi decît o greşeală.

—Tate... spuse el oscilînd între a o îndepărta şi a o trage mai aproape, cînd Buck îşi băgă capul sub prelată.

— Hei, Matthew... spuse el şi rămase cu gura căscată cînd ei se depărtară unul de celălalt, obrajii săi nebărbieriţi colorîndu-se brusc. Ah, scuze. Ăăă, Matthew...

În timp ce Buck îşi căuta cuvintele, Tate luă calmă stiloul şi înregistră pipa de lut.

— Salut, Buck, spuse ea aruncîndu-i un zîmbet strălucitor, în timp ce bărbaţii se priveau nesiguri. Am auzit că ai avut noroc la cărţi.

— Da. Da, eu, ăăă... spuse el şi băgă mîinile în buzunare, mişcîndu-se de pe un picior pe altul. A încetinit ploaia. Matthew şi cu mine o să ducem chestiile astea pe *Sea Devil*.

— Tocmai am terminat de catalogat, spuse ea punînd capacul la stilou cu meticulozitate. O să vă dau o mînă de ajutor.

—Nu, nu, ne descurcăm noi, spuse Buck scoţînd mîna din buzunar doar pentru a-şi împinge ochelarii pe nas. Matthew şi cu mine avem şi puţin de lucru la motor. Mama ta a zis că ai fi de serviciu la bucătărie în seara asta.

— Aşa e, spuse Tate oftînd. Bănuiesc că ar trebui să mă apuc de treabă.

Se ridică şi băgă caietul sub braţ.

— Ne vedem la cină.

Cei doi bărbaţi vorbiră foarte puţin în timp ce înfăşurară obiectele în prelate şi le încărcară în barcă. Sugestia lui Matthew în legătură cu faptul că s-ar fi putut să fie nevoie să închirieze o cameră sau un garaj

pentru depozitare fu întîmpinată de un mormăit şi o ridicare din umeri. Buck aşteptă pînă cînd se apropiară de *Sea Devil* înainte să explodeze.

— Ţi-ai pierdut minţile, băiete? Matthew roti de volan uşor.

— N-am nevoie să mă baţi la cap, Buck.

— Dacă e nevoie s-o fac ca să-ţi bag minţile în cap, atunci o s-o fac, zise el ridicîndu-se cu uşurinţă cînd Matthew opri motorul. N-ai minte de te-ncurci cu fetişoara asta?

— Nu m-am încurcat cu ea, spuse Matthew printre dinţi, legînd frînghia. Nu în sensul la care te referi tu.

— Slavă Domnului, spuse Buck şi săltă pe umeri prima prelată, vîrînd piciorul în scară. Nu trebuie să te joci cu Tate, băiete. Nu-i o uşuratică.

— Ştiu foarte bine ce e, spuse Matthew ridicînd a doua prelată. Şi ştiu şi ce nu e.

— Atunci, fă bine şi nu uita, zise Buck ducînd prelata în timonerie, unde o desfăşură cu grijă. Beaumont-ii sînt oameni cumsecade şi de treabă, Matthew.

— Iar eu nu sînt.

Surprins de înverşunarea din tonul lui, Buck îl privi cum lăsă jos prelata.

— N-am zis niciodată că n-ai fi cumsecade sau de treabă, băiete, dar noi nu sîntem ca ei. Niciodată n-am fost. Poate că-ţi închipui că-i în regulă dacă-ţi pierzi timpul cu ea pînă terminăm, dar o astfel de fată aşteaptă diverse lucruri.

Îşi scoase o ţigară şi şi-o aprinse, privindu-şi nepotul prin fum.

— Acum o să-mi spui că ai de gînd să i le oferi. Matthew luă o bere şi bău îndelung pentru a-şi alunga o parte din furia din gîtlej.

— Nu, n-o să-ţi spun asta. Dar nici n-o s-o fac să sufere.

Aceea îi era intenţia, îşi spuse Buck.

— Schimbă cursul, băiete. Există o mulţime de femei, dacă te mănîncă, spuse el şi, cînd văzu furia din ochii lui Matthew, îi susţinu privirea. Îţi spun toate astea pentru că sînt singurul care poate. Dacă un bărbat se încurcă cu femeia nepotrivită, asta poate să-i distrugă pe amîndoi.

Făcînd. un efort pentru a-şi păstra calmul, Matthew puse jos sticla de bere goală pe jumătate.

— Ca mama şi tata.

— Destul de adevărat, spuse Buck, dar vocea îi devenise mai blîndă. Scoteau scîntei, categoric. S-au încurcat înainte ca vreunul din ei să se gîndească bine. Şi amîndoi au rămas zgîriaţi rău.

— Nu cred că ei i-a curs prea mult sînge, zise Matthew. L-a părăsit, nu? Şi pe mine. Nu s-a mai întors niciodată. N-a privit nici o clipă înapoi, din cîte mi-am dat seama.

— N-a suportat stilul nostru de viaţă. Îţi spun eu, majoritatea femeilor nu-l suportă. N-are nici un rost să le condamni pentru asta.

Dar Matthew o făcea.

— Eu nu sînt tata. Tate nu e mama. Asta e realitatea.

— Îţi spun eu care e realitatea, spuse Buck cu ochii plini de îngrijorare şi îşi strivi ţigarea. Fata asta caută o distracţie pentru cîteva luni. Eşti un tip care arată bine

şi e firesc să fii inclus în distracţia asta. Dar cînd o să se termine totul, o să se-ntoarcă la colegiu, o să aibă o slujbă bună şi un soţ bun. Iar tu o să rămîi cu ochii în soare. Dacă uiţi asta şi te laşi furat de stelele din ochii ei, amîndoi o să aveţi de suferit.

— Nu te gîndeşti nici o clipă că aş putea fi suficient de bun pentru ea.

— Eşti suficient de bun pentru oricine, zise Buck. Mai bun decît mulţi alţii. Dar a fi potrivit pentru cineva e cu totul altceva.

—Vorbeşte glasul experienţei.

— Poate că nu ştiu prea multe despre femei. Dar te ştiu pe tine, spuse Buck şi, sperînd să calmeze repede apele, îi puse o mînă pe umărul rigid. Avem şansa să dăm lovitura, Matthew. Cei ca noi caută toată viaţa, dar numai cîţiva găsesc ceva. Noi am găsit. Nu trebuie decît să luăm. O să poţi face ceva în viaţă cu partea ta. Şi atunci o să ai suficient timp pentru femei.

— Sigur, spuse Matthew luîndu-şi berea şi golind sticla. Nici o problemă.

— Aşa te vreau, zise Buck răsuflînd uşurat şi îl bătu pe umăr. Hai să ne uităm la motorul ăla.

—Vin imediat.

Rămas singur, Matthew se uită fix la sticla pe care o ţinea în mînă pînă cînd îşi înfrînă dorinţa de a o face fărîme. Toate lucrurile pe care i le spusese Buck şi le spusese deja el însuşi. Şi cu mai puţină blîndeţe.

Era a treia generaţie de vînători de comori ce moştenea un ghinion care îl urmărise toată viaţa. Nu avea pe nimeni altcineva în afară de Buck, nimic altceva decît ceea ce putea să ia în spinare.

Era un om care plutea în derivă, nici mai mult, nici mai puţin. Perspectiva unei averi care se afla la treisprezece metri sub picioarele lui avea să facă plutirea mai suportabilă, dar nu avea s-o schimbe.

Buck avea dreptate. Matthew Lassiter, cel fără o adresă fixă şi cu mai puţin de patru sute de dolari într-o cutie de trabucuri nu avea nici un drept să-şi închipuie că ar fi putut fi împreună cu Tate Beaumont.

Tate avea alte gînduri. În următoarele cîteva zile, descoperi cu frustrare că nu era singură cu Matthew decît sub apă. Şi, acolo, comunicarea şi contactul fizic erau îngreunate. Avea să schimbe acest lucru, îşi promise ea, uitîndu-se la obiectele dezgropate de compresor. Şi avea să-l schimbe chiar în ziua aceea. În definitiv împlinea douăzeci de ani.

Căutînd cu grijă printre cuie, piroane şi scoici, se uita cu atenţie după obiecte de valoare. Un sextant, o cutie mică de aramă, o monedă de argint înfiptă între corali, un crucifix de lemn, un octant şi o frumoasă ceaşcă de porţelan spartă în două.

Adună toate aceste lucruri, ignorînd înţepăturile altor obiecte mici în spate şi zgîrieturile de pe mîini.

Deodată, zări o sclipire de aur. Căută prin norul de nisip, în timp ce mintea îi strigă comoară, dubloni, bijuterii de mare preţ şi vechime. Dar, cînd găsi obiectul, ochii i se umplură de lacrimi. Nu era o monedă sau o bijuterie îngropată demult sub valuri. Nu era un obiect nepreţuit, dar, cu toate acestea, era valoros. Ridică medalionul de aur cu perla atîrnînd.

Cînd se întoarse, îl văzu pe Matthew mişcînd conducta şi privind-o. Îi desena în apă nişte litere cu degetul. L.M.A. *La mulţi ani.* Rîzînd, ea înotă spre el.

Fără să se lase împiedicată de tuburi şi furtunuri, îi luă mîna şi o ţinu lipită de obrazul ei.

El rămase astfel cîteva clipe, după care îi făcu semn să se îndepărteze. Semnalul era clar: „Nu mai lenevi".

Conducta reîncepu să absoarbă nisipul. Ignorînd obiectele aruncate, Tate îşi înfăşură medalionul în jurul încheieturii şi se apucă de treabă cu inima debordînd de dragoste.

Matthew îşi concentra eforturile asupra unei anumite părţi a grămezii de balast. Excava cu răbdare în nisip, creînd un cerc din ce în ce mai mare. Se afundă cu treizeci de centimetri, apoi cu şaizeci, în timp ce Tate lucra cu grijă. Un banc de peşti trecu pe lîngă ei. Matthew îşi ridică privirea şi, prin norul murdar, văzu că barucada îi rînjea.

Îşi schimbă poziţia dintr-un impuls. Nu s-ar fi considerat superstiţios. Fiind un om al mării, urma semnele. Peştele acela se afla aproape în acelaşi loc zi de zi. N-ar fi fost rău să folosească mascota ca marcaj.

Curioasă, Tate se uită cînd Matthew mută conducta la cîţiva metri spre nord, unde făcea deja o gaură. Se lăsă distrasă puţin urmărind un peşte multicolor care înota prin norul murdar în căutarea viermilor de mare răscoliţi de activitatea conductei.

Ceva zdrăngăni lovindu-se de tubul ei şi o făcu să redevină atentă la treaba pe care o avea. Prima sclipire a aurului abia dacă fu remarcată. Se uită spre fundul mării. Licăririle erau împrăştiate în jurul ei ca nişte flori abia deschise. Stupefiată, se întinse şi ridică un dublon. Regele spaniol demult dispărut o privea de pe monedă.

Aceasta îi căzu dintre degetele amorţite. Cu mişcări febrile începu să le adune şi să le bage în costum, îngrămădindu-le în săculeţul pentru homari şi ignorînd obiectele solide aruncate de compresor. Conglomeratele cădeau asupra ei, dar nici nu le simţea, cercetînd fundul mării asemeni unui miner care caută aur.

Cinci monezi, apoi zece. Douăzeci şi mai multe. Începu să rîdă. Părea să nu aibă suficient aer. Cînd îşi ridică privirea, îl văzu pe Matthew zîmbindu-i larg, cu ochii întunecaţi şi tulburaţi. În dosul măştii, chipul ei era alb ca varul.

Găsiseră comoara.

El îi făcu semn şi, ca într-un vis, ea înotă şi întinse o mînă tremurătoare spre a lui. Nisipul curgea înapoi în gaura făcută de compresor, dar ea văzu sclipirea unui pocal perfect păstrat, licărul monedelor şi medalioanelor. Şi, pretutindeni, formele calcifiate ale artefactelor. Apoi porţiunea de nisip închis la culoare, despre care fiecare vînător ştia că însemna argint. Dincolo de acele lucruri, se vedea o grămadă de balast. Şi, dedesubt, toată comoara de pe *Santa Marquerite*.

Tate auzi un vuiet în urechi cînd se întinse şi puse mîna pe un lanţ gros de aur pe care îl ridică încet. De el era agăţată o cruce încrustată cu vieţuitoare ale mării. Şi cu smaralde.

Privirea i se împăienjeni cînd i-l întinse lui Matthew. Cu un gest formal i-l puse la gît. Simpla generozitate a gestului îl mişcă. Ar fi vrut să o poată îmbrăţişa, să-i poată spune. Dar nu putu decît să arate cu degetul în

sus. Deschise puţin valva conductei şi urcă după ea la suprafaţă.

Ea nici nu putea să vorbească. Chiar şi acum trebui să facă un efort pentru a inspira şi a expira. Tremura ca o frunză cînd urcă la bord. Nişte braţe puternice o ridicară.

— Scumpo, eşti bine? o întrebă Buck privind-o îngrijorat. Ray, Ray, vino-ncoace. E ceva în neregulă cu Tate.

— N-am nimic, izbuti ea să spună şi trase aer în piept.

— Stai liniştită, zise el agitîndu-se în jurul ei şi scoţîndu-i masca şi aproape că se cutremură de bucurie cînd îl auzi pe Matthew urcînd la bord cu zgomot. Ce s-a întîmplat acolo jos? întrebă el fără să se întoarcă.

— Nu prea multe, spuse Matthew lăsîndu-şi centura de greutate să cadă.

— Nu prea multe, pe naiba. Fata e albă ca varul. Ray, adu-mi nişte coniac.

Dar Ray şi Marla plecaseră deja. Glasurile zumzăiau în capul lui Tate. Nişte mîini o pipăiau pentru a găsi ceva răni. Ea îşi recapătă răsuflarea cu un chicotit şi, apoi nu-se mai putu opri.

— N-am nimic, spuse ea trebuind să-şi acopere gura cu ambele mîini ca să nu izbucnească într-un hohot de rîs isteric. Sînt bine. Amîndoi sîntem bine, nu-i aşa, Matthew?

— Cît se poate de bine, zise el. Doar că am trăit puţină emoţie.

— Haide, scumpo, lasă-mă să-ţi scot costumul, zise Marla aruncîndu-i lui Matthew o privire scurtă. Ce fel de emoţie? Tate tremură toată.

— Pot să vă explic, zise Tate pufnind în dosul mîinilor. Trebuie să mă ridic. Mă lăsaţi să mă ridic?

Lacrimile începură să-i izvorască din ochi cînd se chinuia să nu rîdă. Dîndu-şi mîinile la o parte, se ridică nesigură pe picioare şi, tremurînd din cauza rîsului înăbuşit, goli săculeţul şi îşi descheie costumul.

Monedele căzură cu clinchet de aur pe punte.

— Al dracului să fiu, zise Buck lăsîndu-se pe vine.

— Am găsit comoara, spuse Tate dîndu-şi capul pe spate şi strigînd spre soare. Am găsit comoara.

Îşi îmbrăţişă tatăl, începînd să danseze cu el, după care îl lăsă şi o luă pe mama ei. Îl sărută apăsat pe chelie pe Buck, care continua să stea pe vine şi să se uite fix la monedele de la picioare.

Înconjurată de glasurile lor, Tate se învîrti şi se aruncă în braţele lui Matthew. Pînă cînd el reuşi să-şi recapete echilibrul, ea îşi apăsase deja buzele pe ale lui.

El îi cuprinse umerii. Ştia că ar fi trebuit să o îndepărteze, să ia acel sărut drept un produs al bucuriei de moment. Dar un curent de neputinţă puse stăpînire pe el şi îşi împreună mîinile la spatele ei, îmbrăţişînd-o.

Ea fu cea care se desprinse, cu ochii încă strălucind şi cu chipul îmbujorat acum.

— Credeam c-o să leşin. Cînd m-am uitat şi am văzut monedele, tot sîngele mi s-a scurs din creier. Singura dată cînd m-am mai simţit aşa a fost cînd m-ai sărutat.

— Nu sîntem o echipă rea, zise el trecîndu-şi mîna peste părul ei.

—Sîntem o echipă excelentă, spuse ea acoperindu-i mîna şi trăgîndu-l spre locul unde Buck şi Ray îşi puneau costumele deja. Ar fi trebuit să vezi, tată. Matthew a mişcat conducta de parcă ar fi fost o baghetă divină.

Povestind fericită fiecare moment al descoperirii, îi ajută pe Buck şi pe tatăl ei să-şi pună tuburile. Numai Matthew observă că Marla era tăcută şi căldura din ochii ei fusese alungată de îngrijorare.

— Cobor să fac fotografii, anunţă Tate, punîndu-şi un tub nou. Trebuie să înregistrăm totul. Pînă la urmă, o să apărem pe coperta lui *National Geographic.*

— Nu-i chema încă, spuse Buck de pe marginea vasului, unde îşi curăţa masca. Trebuie să ţinem secret totul, zise apoi uitîndu-se în jur de parcă s-ar fi aşteptat să vadă o duzină de bărci venind cu toată viteza pentru a pune stăpînire pe comoară. Astfel de descoperiri sînt una la un milion şi există o mulţime de oameni care ar face orice ca să pună mîna pe o părticică.

Tate zîmbi numai.

— Mori de ciudă, Jacques Cousteau, spuse ea şi se rostogoli în apă.

— Pune nişte şampanie la rece, îi spuse Ray soţiei sale. O să avem două lucruri de sărbătorit în seara asta. Tate şi-a cîştigat o petrecere de aniversare pe cinste, mai zise el şi îi aruncă un zîmbet lui Buck. Eşti gata, partenere?

— Gata şi nerăbdător, stăpîne, spuse el şi, după ce coborîră conducta, dispărură în apă.

Matthew alimenta compresorul, murmurîndu-i un „mulţumesc" Marlei cînd aceasta îi aduse un pahar de limonadă rece.

— O zi extraordinară, spuse ea.

— Aşa e. Nu trăieşti prea multe ca asta.

— Nu. Acum douăzeci de ani, credeam că n-o să mai fiu niciodată atît de fericită, spuse ea aşezîndu-se pe un şezlog şi înclinîndu-şi pălăria pentru a-şi proteja ochii. Dar, de-a lungul anilor, am trăit multe momente de fericire. Tate a fost o bucurie pentru tatăl ei şi pentru mine încă din prima clipă. E inteligentă, plină de entuziasm, generoasă.

— Şi vrei să mă ţin departe de ea, încheie Matthew.

— Nu sînt sigură, spuse Marla oftînd şi bătînd cu degetul în propriul pahar. Nu sînt oarbă, Matthew. Am observat semnele dintre voi. E destul de firesc. Sînteţi doi oameni sănătoşi şi atrăgători care lucrează şi trăiesc într-un spaţiu limitat.

El îşi scoase crucea, trecîndu-şi degetul mare peste sclipirea verde ca iarba a pietrelor. La fel ca ochii lui Tate, îşi spuse el punînd lanţul de o parte.

— Nu s-a-ntîmplat nimic.

— Îţi mulţumesc că-mi spui asta. Dar, vezi tu, dacă n-am învăţat-o pe Tate să ia propriile decizii, atunci am dat greş ca părinte. Şi nu cred că am dat greş, spuse ea zîmbind uşor. Asta nu mă împiedică să-mi fac griji. O aşteaptă atîtea. Nu pot să nu vreau să aibă de toate şi la momentul potrivit. Bănuiesc că ceea ce te rog e să ai grijă cu ea. Dacă e îndrăgostită de tine...

— N-am vorbit despre asta, zise Matthew repede.

În orice altă împrejurare, Marla ar fi zîmbit la detectarea panicii în glasul lui.

— Dacă e îndrăgostită de tine, repetă ea, acest lucru va anula orice altceva. Tate gîndeşte cu inima. Ah, crede că e practică, raţională. Şi chiar este. Pînă cînd i se stîrnesc sentimentele. Aşa că ai grijă cu ea.

Acum zîmbi şi se ridică.

— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mîncare, spuse ea şi, punîndu-i o mînă pe braţ, se înălţă pe vîrfuri şi îl sărută pe obraz. Stai la soare, dragul meu, şi bucură-te de momentul tău de triumf.

Capitolul 6

În cîteva zile, fundul mării era plin de găuri. Santa Marquerite îşi dărui bogăţiile cu generozitate. Cu ajutorul compresorului, al lopeţilor şi al mîinilor goale, membrii echipei excavară atît lucruri spectaculoase, cît şi obişnuite. Un castron de lemn mîncat de viermi, un lanţ de aur uluitor, pipe şi linguri, o cruce somptuoasă încrustată cu perle. Toate fură scoase din adăpostul nisipului unde se odihniseră timp de secole şi aduse la lumină în găleţi.

Din cînd în cînd, cîte un vas de croazieră trecea pe lîngă ei şi îi saluta. Dacă era la bord, Tate se apleca peste parapet şi mai sporovăia. Nu se putea ascunde norul murdar provocat de compresor şi care păta suprafaţa apei. Vestea despre excavările subacvatice se răspîndea. Aveau grijă însă să ascundă adevăratele rezultate. Dar, în fiecare zi, munceau şi mai mult şi mai repede, deoarece se temeau să nu apară alţi vînători de comori.

— O aprobare legală nu înseamnă nimic pentru unii din piraţii ăştia, îi spuse Buck trăgînd fermoarul costumului. Trebuie să fii în alertă, trebuie să fii dur,

adăugă el şi îi făcu cu ochiul, dîndu-i ochelarii. Şi viclean. O să scoatem la lumină toată comoara aia, Tate.

— Ştiu, zise ea dîndu-i masca. Deja am găsit mai mult decît mi-aş fi imaginat vreodată.

— Ar fi cazul să începi să-ţi imaginezi mai multe, spuse el zîmbind şi scuipînd în mască. E bine să ai în preajmă doi tineri ca tine şi ca Matthew. Ai impresia că poţi să lucrezi douăzeci de ore din douăzeci şi patru dacă este nevoie. Eşti un scafandru bun, fetiţo. Şi un vînător bun.

— Mulţumesc, Buck.

— Nu cunosc multe femei care pot face asta. Ea ridică dintr-o sprînceană.

—Zău?

— Acum să nu începi să-mi torni povestea aia cu egalitatea. Am spus doar care e realitatea. Multor fete le place să se scufunde, dar cînd e vorba la o adică, n-au ce le trebuie. Tu ai.

Ea se gîndi puţin şi îi zîmbi.

— O s-o iau ca pe un compliment.

— Aşa şi trebuie. E cea mai bună echipă cu care am lucrat vreodată, zise el şi se pregăti să-şi dea drumul în apă, după care îl bătu pe Ray pe umăr. De cînd am lucrat cu taică-miu şi cu frate-miu. Sigur că, atunci cînd o să scoatem totul, o să-l omor pe tip, zise Buck zîmbind şi punîndu-şi masca. Mă gîndesc să-l bat cu propriile lui labe pînă îşi dă duhul.

— Sînt cu ochii pe tine, Buck, zise Ray dîndu-şi drumul în apă. Am hotărît deja să te asfixiez cu o pernă. Comoara e a mea, spuse el rîzînd sinistru. A mea, auzi? Numai a mea.

Dînd ochii peste cap ca un nebun, Ray băgă respiratorul în gură şi se scufundă.

— Sînt pe urmele tale, stăpîne. O să-i vin de hac cu o lopată, promise Buck şi dispăru şi el.

— Sînt nebuni, zise Tate. Parcă am fi nişte neastîmpăraţi care joacă jocuri înspăimîntătoare, spuse ea şi se întoarse să-i zîmbească lui Matthew. Niciodată nu l-am văzut pe tata simţindu-se atît de bine.

— Buck nu e atît de vorbăreţ decît după ce bea un sfert de sticlă de whisky.

— De vină e numai comoara, spuse ea întînzînd mîna pentru ca el să vină lîngă ea.

— Nu, bănuiesc că nu, spuse Matthew privind apa şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Dar ajută şi ea.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi rîse uşor.

— Ajută. Dar ar fi fost prieteni şi fără ea. Şi noi la fel, spuse ea întorcîndu-şi capul în aşa fel, încît buzele ei îi atinseră maxilarul. Ne-am fi întîlnit, Matthew. Ne era scris.

— Aşa cum ne era scris să descoperim *Marquerite*.

— Nu, spuse ea răsucindu-se în braţele lui. Aşa. Buzele ei erau calde şi moi. Irezistibile. El se simţi cufundîndu-se în ele, încet, pînă cînd ea păru să-l învăluie, gusturi, parfumuri şi miresme atît de unice, încît le-ar fi recunoscut, ar fi recunoscut-o, chiar dacă ar fi fost surd, mut şi orb.

Nu mai existase nici o altă femeie care să-i poată transforma trupul în noduri tremurătoare şi alunecoase cu un singur sărut. O dorea cu o disperare care îl înspăimînta.

Şi, cînd ea se desprinse de el, cu ochii visători şi cu un zîmbet pe buze, el ştiu că nu avea nici o idee în legătură cu nevoia, disperarea sau groaza lui.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea atingîndu-i obrazul. Pari atît de serios.

— Nu. Nimic.

Adună-te, Lassiter. Nu e pregătită pentru ce ai tu în minte. Făcu un efort şi zîmbi.

— Mă gîndeam că e păcat.

— Ce anume?

— Că, după ce Buck o să se ocupe de Ray, va trebui să mă descotorosesc şi eu de tine.

— Ah, spuse ea şi, voind să intre în joc, îşi înclină capul. Şi cum te gîndeşti s-o faci?

— Strîngîndu-te de gît, spuse el cuprinzîndu-i gîtul într-o mînă. Şi, pe urmă, aruncîndu-te peste bord. O s-o păstrăm pe Marla totuşi. Şi o s-o legăm cu lanţuri de maşina de gătit. Un bărbat trebuie să mănînce.

— Eşti foarte practic. Bineînţeles, planul ţi-ar reuşi dacă nu ţi-aş veni eu de hac mai întîi, spuse ea mişcînd din sprîncene şi împungîndu-l cu degetele în coaste.

Hohotele de rîs îi înmuiară genunchii şi încercă să o prindă, dar ea fugi. Pînă cînd ajunse să-şi recapete răsuflarea, ea era în partea cealaltă a cabinei căpitanului.

—Vrei să joci dur? spuse el încercînd să-i taie calea.

Aproape că ajunseră la babord, cînd o văzu, cu găleata, înainte să apuce să se ferească, ea îl udă din cap pînă-n picioare.

În timp ce el tuşea şi îşi ştergea ochii, ea rîdea ţinîndu-se cu mîinile de burtă. Dar cînd privirea lui se

limpezi, văzu care îi era intenţia. Cu un ţipăt, începu să se retragă.

Singura ei greşeală fu că dăduse drumul găleţii.

Marla ieşi din cabină, unde curăţa nişte monede, şi se ciocni cu Tate.

— Dumnezeule. E război?

— Mamă! exclamă Tate rîzînd şi ascunzîndu-se în spatele ei exact cînd Matthew apăru pe după cabină cu găleata plină.

Se opri brusc.

— Ai face bine să te dai la o parte, Marla. S-ar putea să fie neplăcut.

Rîzînd cu sughiţuri, Tate îşi înconjură mama cu braţele, folosind-o ca scut.

— Nu pleacă nicăieri.

— Haideţi, copii, spuse Marla bătîndu-i mîna lui Tate. Fiţi cuminţi.

— Ea a-nceput, zise Matthew neputînd să-şi şteargă zîmbetul de pe faţă.

Demult nu se mai simţise atît de liber, atît de copilăros.

— Haide, laşo. Dă-te la o parte şi ia-ţi medicamentul.

— Nici vorbă, spuse Tate zîmbindu-i plină de sine. Tu pierzi, Lassiter. N-o să arunci apa cînd e mama între noi.

El îngustă ochii şi se uită la găleată încruntat. Cînd îşi ridică privirea din nou, Tate bătea din gene.

— Îmi pare rău, Marla, spuse el şi le udă pe amîndouă.

Ţipetele vesele îi răsunară în urechi cînd dădu fuga să se înarmeze din nou. Fu o luptă în toată regula, plină de ambuscade şi represalii. Din moment ce

Marla intră în luptă cu un entuziasm la care Matthew nu se aşteptase, el se trezi în minoritate.

Astfel că se purtă ca un bărbat. Sări peste bord.

— Bine ţintit, mamă, zise Tate înainte să se prăbuşească vlăguită lîngă parapet.

— Ei bine, spuse Marla trecîndu-şi mîna prin părul încurcat. Am făcut ceea ce trebuia.

Îşi pierduse pălăria la un moment dat, iar bluza şi pantalonii ei scurţi erau ude leoarcă. Cu toate acestea, era ospitalitatea sudică întruchipată cînd se uită la Matthew, care călca apa.

—Te predai, yancheule?

— Da, doamnă. Ştiu cînd sînt învins.

— Atunci, vino înapoi, dragul meu. Tocmai voiam să pregătesc nişte creveţi de bere cînd am fost întrerupţi.

El înotă spre scară, dar îi aruncă lui Tate o privire prudentă.

— Pace?

— Pace, zise ea întinzîndu-i mîna.

Cînd li se întîlniră mîinile, ea făcu ochii mici.

— Nici să nu te gîndeşti, Lassiter.

Dar lui îi trecuse prin minte ideea de a o trage în apă. Însă nu mai avea acelaşi farmec, din moment ce ea se aştepta. Răzbunarea mai putea să aştepte. Sări pe punte şi îşi dădu părul la o parte din ochi.

— Asta ne-a mai răcorit puţin.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi în stare s-o uzi pe mama.

El zîmbi şi se aşeză pe o pernă.

— Unecri, cei nevinovaţi trebuie să sufere. E grozavă, să ştii. Ai mare noroc.

— Da, zise ea aşezîndu-se lîngă el şi întinzîndu-şi picioarele.

Nu mai ţinea minte de cînd nu se mai simţise atît de mulţumită.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic despre mama ta.

— Nu mi-o amintesc prea bine. A plecat cînd eram puşti.

—A plecat?

— Şi-a pierdut interesul, spuse el ridicînd din umeri. Eram în Florida pe-atunci, iar tata şi Buck făceau nişte reparaţii la vas. Lucrurile nu stăteau bine deloc. Îmi amintesc că se certau foarte mult. Într-o zi m-a trimis la nişte vecini. A zis că avea nişte treburi şi nu voia s-o încurc. Nu s-a mai întors.

— Îngrozitor. Îmi pare nespus de rău.

— Ne-am descurcat.

Şi, după atîţia ani, durerea se vindecase, cu excepţia cîte unei zvîcnituri neaşteptate.

— După ce-a murit tata, am găsit hîrtiile de divorţ ,o scrisoare de la un avocat, datată cu vreo doi ani după plecarea ei. Nu voia nici custodie, nici drept de vizită. Nu voia decît să fie liberă. Şi a obţinut ce-a vrut.

— N-ai mai văzut-o?

I se părea de neînţeles că o mamă, orice mamă, putea să-şi părăsească atît de nepăsătoare copilul pe care îl purtase şi pe care îl văzuse crescînd.

— N-ai mai văzut-o nici măcar o dată de-atunci?

— Nu. Ea avea viaţa ei, noi pe-a noastră. Am umblat mult. Pe coastă, California, insule. Ne-am descurcat bine. Chiar mai mult decît bine uneori. La un moment dat, tata s-a asociat cu VanDyke.

— Cine e?

— Silas VanDyke. Omul care l-a omorît.

— Bine, dar... zise ea îndreptîndu-se palidă şi încordată. Dacă ştii cine...

— Ştiu, spuse Matthew încet. Au fost parteneri vreun an. Ei bine, că parteneri nu e chiar cuvîntul potrivit, dat fiindcă tata lucra pentru el. VanDyke s-a apucat de scufundări ca un hobby şi, bănuiesc că, pe parcurs, a început să-l intereseze vînătoarea de comori. E unul din acei mari oameni de afaceri care au impresia că pot cumpăra orice vor. Aşa se gîndea şi la comoară. Ca la ceva ce putea fi cumpărat. Căuta un colier. Un talisman. Credea că i-a dat de urmă pe o navă care s-a scufundat în Reciful Great Barrier. Nu era un scafandru foarte bun, dar avea bani, foarte mulţi bani.

— Şi l-a angajat pe tatăl tău?

— Lassiterii încă se bucurau de o mare reputaţie pe vremea aia. El era cel mai bun şi VanDyke voia numai ce era cel mai bun. Tata l-a pregătit, l-a învăţat totul şi el s-a lăsat furat de legendă. *„Blestemul lui Angelique"*.

— Ce înseamnă asta? Şi Buck a pomenit de el.

— Asta e colierul, spuse Matthew ridicîndu-se pentru a se duce la lada frigorifică, de unde scoase două cutii de Pepsi. Se presupune că a aparţinut unei vrăjitoare care a fost arsă pe rug prin 1750... şi ceva în Franţa. Aur, rubine, diamante. Nepreţuit. Dar puterea care se spunea că o posedă i-a atras atenţia lui VanDyke. Ba susţinea că avea nu ştiu ce relaţii de rudenie cu vrăjitoarea.

Se aşeză din nou şi îi dădu cutia.

— Prostii, bineînţeles, dar oamenii ucid şi pentru mai puţin.

— Ce fel de putere?

— Magică, spuse el zîmbind ironic. E vrăjit. Cel care-l are şi îl poate controla, va avea foarte multe bogăţii şi putere — tot ce îi doreşte inima. Dacă însă colierul îl controlează pe omul respectiv, acesta pierde tot ce are mai scump. Aşa cum am zis, adăugă el luînd o înghiţitură de Pepsi. Prostii. Dar VanDyke este maestru în materie de control.

— E fascinant, spuse ea şi se hotărî să facă cercetări în privinţa acelei legende cu prima ocazie. N-am mai auzit povestea asta niciodată.

— Nu prea există cine ştie ce materiale despre asta. Frînturi de informaţii. Colierul a trecut prin mai multe mîini şi se pare că a adus numai durere, creîndu-şi o reputaţie.

—Ca *Diamantul Speranţei?*

— Da, dacă poţi să crezi chestiile astea, spuse el şi o privi. Poţi.

—E interesant, spuse ea cu oarecare demnitate. VanDyke l-a găsit?

— Nu. A crezut că-l găsise tata. Îi intrase în cap ideea că tata îi ascundea ceva. Şi avea dreptate, spuse Matthew bînd din cutie. Buck mi-a spus că tata găsise nişte hîrtii care l-au făcut să creadă că acel colier fusese vîndut unui negustor spaniol bogat sau unui aristocrat, ceva de genul ăsta. Şi-a petrecut foarte mult timp făcînd investigaţii şi, pînă la urmă, a tras concluzia că se află pe *Isabella,* dar de asta nu ştiau decît el şi Buck.

— Pentru că nu avea încredere în VanDyke.

— Ar fi trebuit să aibă şi mai puţină, spuse Matthew şi amintirea licări ca o sabie în ochii lui. I-am auzit certîndu-se în noaptea dinaintea acelei ultime

scufundări. VanDyke l-a acuzat că ar fi ascuns colierul. Tot mai credea că se afla pe epava pe care o excavau. Tata i-a rîs în nas şi i-a spus că era nebun. A doua zi era mort.

— Nu mi-ai spus niciodată cum a murit.

— S-a înecat. S-a spus că de vină au fost tuburile, că echipamentul nu fusese bine pregătit. Era o afurisită de minciună. Eu fusesem însărcinat cu verificarea echipamentului. Nu era nimic în neregulă cu el cînd l-am verificat în dimineaţa aceea. VanDyke a umblat la el. Şi cînd tata s-a aflat la douăzeci şi cinci de metri sub apă, a respirat prea mult azot.

— Narcoza cu azot. Vraja adîncurilor, murumură ea.

— Da. VanDyke a susţinut că a-ncercat să-l facă să revină la suprafaţă, atunci cînd şi-a dat seama că ceva nu era în regulă, dar că tata s-a împotrivit. A zis că s-au luptat. Varianta lui VanDyke era că a vrut să se ducă după ajutor, dar că tata îl tot trăgea înapoi. Am coborît imediat cum a venit ticălosul cu povestea lui, dar era deja mort.

— Ar fi putut fi un accident, Matthew. Un accident îngrozitor.

— N-a fost un accident. Şi nici *Blestemul lui Angelique,* aşa cum îi place lui Buck să creadă. A fost crimă, i-am văzut faţa nenorocitului cînd l-am adus pe tatăl meu la suprafaţă, spuse el strivind cutia. Zîmbea.

— Ah, Matthew, spuse ea, şi pentru a-i oferi alinare, se ghemui lîngă el. Ce oribil trebuie să fi fost pentru tine.

— Într-o bună zi o să găsesc *Isabella* şi colierul. VanDyke o să vină să mă caute. Îl voi aştepta.

Ea se cutremură.

— Nu. Nu te gîndi la aşa ceva.

— N-o fac prea des, spuse el, şi vrînd să schimbe atmosfera, o luă pe după umeri. Aşa cum am mai spus, trecutul e trecut. Şi e o zi prea frumoasă să ne gîndim la el. Poate ar trebui să ne luăm puţin timp liber în cursul săptămînii. Să închiriem nişte schiuri sau să încercăm puţină navigaţie cu pînze.

— Navigaţie cu pînze, spuse ea privind cerul şi răsuflînd uşurată că vocea lui era din nou degajată. Ai mai făcut-o?

— Desigur. Al doilea lucru plăcut după a fi sub apă este de a fi pe apă.

— Sînt de acord. Dar, dacă vrem să-i facem să ne dea liber, ar trebui să ne apucăm de treabă, ia-ţi ciocanul, Lassiter.

Abia se apucară să lucreze la conglomerate, cînd auziră un strigăt la babord. Tate îşi scutură mîinile şi se duse într-acolo.

— Matthew, spuse ea cu un glas stins. Vino-ncoace. Mamă, spuse apoi şi îşi drese glasul. Mamă! Vino pînă afară. Adu şi camera. Oh, Doamne mai repede.

— Pentru Dumnezeu, Tate, prăjesc crevete, spuse Marla exasperată apărînd pe punte cu camera video în mînă. N-am timp să filmez.

Ţinîndu-i strîns mîna lui Matthew, Tate se întoarse şi zîmbi prosteşte.

— Crezi că asta o să vrei să filmezi.

Marla trecu în cealaltă parte a lui Tate şi toţi trei priviră peste parapet.

Buck şi Ray se legănau pe apă, cu chipurile radiind de parcă ar fi fost nebuni. Fiecare ţinea de cîte o parte a unei găleţi pline ochi cu dubloni de aur.

— Dumnezeule mare! îngăimă Matthew. E plină?

— Ochi, strigă Ray. Şi mai avem două la fel jos.

— În viaţa ta n-ai văzut aşa ceva, băiete. Sîntem bogaţi ca nişte regi.

Apa şiroia pe faţa lui Buck, izvorîndu-i din ochi

— Sînt mii, mii, şi zac acolo. Aveţi de gînd să ridicaţi asta sau vreţi să vi-i aruncăm unul cîte unul?

Ray izbucni într-un hohot de rîs şi se loviră reciproc peste cap. Monedele căzură din găleată asemeni unor peşti.

— Staţi, staţi, trebuie să vă prind în cadru, spuse Marla căreia îi tremurau mîinile, înjură şi rîse. La naiba, nu mai nimeresc butonul de înregistrare.

— Dămi-o mie, spuse Tate luîndu-i camera. Staţi aşa, băieţi şi zîmbiţi.

— Or să se înece unul pe altul, spuse Matthew apucînd frînghia şi trăgînd găleata. Dumnezeule, ce grea e. Daţi-mi o mînă de ajutor.

Marla gemu, fu cît pe ce să cadă peste bord, dar trase de frînghie împreună cu el în timp ce Tate filma încîntată.

— Mă duc jos cu aparatul de fotografiat subacvatic, zise ea şi ameţită îşi afundă mîinile în grămada de monezi cînd Matthew puse găleata pe punte. Doamne, cine şi-ar fi închipuit? Am mîinile pînă la coate băgate în dubloni.

— Ţi-am spus să-ţi imaginezi lucruri mari, fetiţo, strigă Buck. Marla, să-ţi pui cea mai elegantă rochie, pentru că diseară mergem la dans.

— E nevastă-mea, amice.

— Nu şi după ce-o să te omor. Mă duc să mai iau o găleată.

— Nu şi dacă ajung eu primul.

Tate se duse repede să-şi ia costumul.

— Cobor şi eu cu aparatul de fotografiat. Vreau să prind totul pe film şi să le dau o mînă de ajutor.

—Vin şi eu. Marla, spuse Matthew pocnind din degete în faţa ochilor ei ameţiţi. Marla, cred că ţi se ard creveţii.

— Ah. Oh, Doamne, spuse ea şi încă mai ţinînd în mînă cîţiva dubloni, dădu fuga la bucătărie.

— Ştiţi ce înseamnă asta? întrebă Tate punîndu-şi costumul.

— Că sîntem putred de bogaţi, spuse el ridicînd-o de la pămînt şi învîrtindu-se cu ea.

— Gîndeşte-te la echipamentul pe care putem să-l cumpărăm. Sonar, magnetometre, un vas mai mare, zise ea sărutîndu-l scurt. Două vase mai mari. O să iau un computer pentru catalogarea obiectelor.

— Poate ar trebui să luăm şi un submersibil, dacă tot cumpărăm lucruri necesare.

— Bun. Pune-l pe listă. Un submersibil automatizat ca să putem excava abisul în următoarea noastră expediţie.

El îşi puse centura de greutate.

— Ce zici de haine frumoase, maşini, bijuterii?

— Nu sînt o prioritate, dar o să ţin minte. Mama! Coborîm să le dăm o mînă de ajutor tatei şi lui Buck.

—Vedeţi dacă puteţi să-mi aduceţi nişte creveţi, zise Marla scoţînd capul pe uşă şi arătîndu-le o farfurie plină cu creveţi arşi. Aştia nu sînt buni de mîncat.

— Marla, o să-ţi cumpăr un camion întreg cu creveţi şi unul cu bere, spuse Matthew şi, dintr-un impuls, îi luă faţa în mîini şi o sărută pe gură. Te iubesc.

— Ai putea încerca să mi-o spui mie, mormăi Tate, după care sări în apă.

Urmînd cablul, înotă prin noroiul murdar şi, apoi, ajunse la apa limpede.

Ray şi Buck se aflau acolo, cu o a doua găleată cu aur lîngă ei, căutînd prin nisip. Ea le făcuse o fotografie cînd Buck îi dădu tatălui ei o cărămidă înnegrită care era un lingou de argint.

Peştii înotau în jurul lor, în timp ce ei explorau nisipul. Medalioane, alte monede, cărămizi de argint a cărui culoare se modificase. Ray găsi un pumnal al cărui mîner şi lamă erau acoperite cu tot felul de vietăţi marine. Luînd o poziţie de duel, îl împinse în joacă spre Buck, care se apără cu un lingou.

Lîngă Tate, Matthew clătină din cap şi făcu un gest circular cu degetul în dreptul urechii.

— Da, îşi spuse ea, erau nebuni. Şi nu era minunat?

Înotă în aşa fel încît să le facă fotografii din diferite unghiuri. Voia o poză reuşită a micii piramide de lingouri şi încă una a ciudatei sculpturi alcătuite din monedele şi medalioanele adunate în preajma găleţii sclipitoare.

—Vin, *National Geographic,* îşi spuse ea fericită. *Muzeul Beaumont* tocmai îşi pusese piatra de temelie

Luă pumnalul pe care i-l dădu tatăl ei şi cu cuţitul, şi începu să cureţe mînerul. Făcu ochii mari cînd zări un rubin. Îl băgă la centură ca un pirat.

Buck le spuse prin semne că el şi Matthew aveau să ducă sus următoarea încărcătură. Ray imită destuparea unei sticle de şampanie şi cum avea să bea din ea. Acest lucru fu întîmpinat cu o aprobare

unanimă. Făcînd semnul de „okay" Buck şi Matthew începură se să ridice la suprafaţă cu găleata între ei.

Tate îi făcu semn tatălui ei să stea cu un picior pe grămada de lingouri şi îl fotografie. Rîdea cînd lăsă aparatul să atîrne de curea.

În clipa aceea realiză nemişcarea din jur.

Era ciudat, îşi spuse ea absentă. Toţi peştii dispăruseră. Pînă şi „Zîmbăreaţa" părea să se fi evaporat. Nimic nu se mai clintea în apă şi tăcerea era, deodată, extrem de subită şi de apăsătoare.

Ridică privirea şi văzu umbrele lui Matthew şi Buck care se ridicau cu prada lor preţioasă la suprafaţă.

Şi, apoi văzu coşmarul.

Venea atît de iute şi de tăcut, încît mintea ei îl respinse. La început, nu era nimic altceva în afară de siluetele bărbaţilor care înotau prin apa tulbure şi razele soarelui care se luptau să o străpungă. Apoi, umbra apăru brusc.

Cineva ţipă. Mai tîrziu, tatăl ei avea să-i spună că sunetul venise de la ea şi îl alertase. Dar ea deja pornise spre suprafaţă.

Rechinul era mai lung decît un om, avînd vreo trei metri. In groaza ei, îi văzu gura deschisă deja pentru a ucide. Văzu momentul în care ei înţeleseră pericolul şi ţipă din nou, pentru că ştia că era prea tîrziu.

Cei doi bărbaţi se despărţiră brusc, ca şi cum s-ar fi împins. Aurul se revărsă în apă asemeni unei ploi sclipitoare. Cu gîtlejul încleştat de groază, Tate privi cum rechinul îl înfăşcă pe Buck cu gura sa oribilă, scuturîndu-l la fel cum scutură un cîine un şobolan. Forţa atacului îi azvîrli masca şi respiratorul şi rechinul îl

trase prin apa însîngerată. Într-un fel ea se trezi cu cuţitul în mînă.

Rechinul se afundă mai adînc, continuînd să-l scuture pe Buck, cînd Matthew îşi înfipse cuţitul în trupul lui, ţintind spre creier, dar dînd greş. Lovitura aceea disperată făcu o gaură, dar rechinul, înnebunit căci simţise gustul de sînge, nu îşi lăsă deloc prada cînd îl izbi pe atacator.

Cu dinţii dezveliţi, Matthew continuă să-l înjunghie. Buck era mort. Ştia că Buck murise. Şi singurul lui gînd era de a ucide. Ochiul negru, ca de sticlă, al rechinului, care era aţintit asupra lui, se dădu peste cap. Trupul lui Buck pluti liber în sîngele învolburat cînd rechinul căută o pradă proaspătă şi răzbunare oarbă.

Matthew se pregăti să ucidă sau să moară. În clipa aceea, Tate apăru ca un înger războinic prin apa oribil de însîngerată, cu un pumnal străvechi într-o mînă şi cu cuţitul de scafandru în cealaltă.

Credea că spaima lui atinsese limita. Dar, acum, se dublă, aproape paralizîndu-l, căci rechinul se întoarse spre ea, năpustindu-se. Orbit de groază, el ţîşni prin perdeaua de sînge şi înfipse cuţitul cu putere în trupul rechinului rănit pentru a-l împiedica să înainteze. Cu o forţă generată de panică, Matthew înfipse cuţitul pînă la mîner.

Şi se rugă aşa cum niciodată nu îşi închipuise că ar fi putut.

Furios, ţinu cuţitul înfipt, în timp ce rechinul se răsucea şi se zbătea. Văzu că, în clipa în care el nimerise un punct vulnerabil, la fel făcuse şi ea, sfîşiindu-i burta.

Matthew dădu drumul rechinului mort şi văzu că Ray venea spre ei cu cuţitul într-o mînă şi cărînd trupul

inert al lui Buck. Ştiind ce putea aduce apa însîngerată, Matthew o trase pe Tate spre suprafaţă.

— Urcă pe vas, îi porunci el, dar cînd văzu că era albă ca varul şi ochii începeau să i se dea peste cap, îi dădu vreo două palme pînă cînd privirea i se limpezi. Urcă pe afurisitul de vas. Ridică ancora. Du-te.

Ea încuviinţă suspinînd şi porni înot spre vas în timp ce el se scufundă iarăşi. Mîinile îi tot alunecau pe scară şi uitase să-şi scoată labele. Nu avea suficient aer ca să strige. Mama ei deschisese radioul şi Madonna susţinea că era ca o virgină.

Tuburile ei zdrăngăniră pe punte şi zgomotul o făcu pe Marla să apară. Imediat se ghemui lîngă Tate.

— Mamă. Rechin, zise ea şi aşezîndu-se în patru labe, începu să scuipe apă. Buck. Oh, Doamne.

— Eşti teafără? întrebă Marla cu o voce subţire. Scumpo, eşti teafără?

— Buck. Spital. Ridică ancora. Repede.

—Ray. Tate. Tatăl tău?

— N-are nimic. Repede, ia legătura cu insula prin radio.

Cînd Marla plecă repede, Tate se îndreptă şi-şi scoase centura, ferindu-şi privirea ca să nu vadă sîngele de pe mîini. Se ridică în picioare, clătinîndu-se şi îşi muşcă buzele tare ca să nu leşine. Dînd fuga la parapet, îşi scoase şi tuburile.

—Trăieşte, spuse Ray agăţîndu-se de scară. El şi Matthew susţineau trupul lui Buck.

— Ajută-ne să-l urcăm la bord, spuse el şi ochii lui plini de groază şi durere îi întîlniră pe ai ei. Întăreşte-te, scumpo.

Cînd urcară trupul inconştient al lui Buck pe punte, ea văzu de ce o prevenise tatăl ei. Rechinul îi retezase piciorul de sub genunchi.

Simţi că îi vine să verse, dar strînse din dinţi pînă cînd îi trecu starea de greaţă şi ameţeală. O auzi pe mama ei ţinîndu-şi respiraţia, dar cînd se întoarse, cu mişcări încete şi amorţite, o văzu pe Marla venind repede spre ei.

— Ne trebuie pături, Tate. Şi prosoape. Multe prosoape. Repede. Şi trusa de prim-ajutor. Ray, am luat legătura prin radio. Ne aşteaptă la Frigate Bay. Ar fi bine să treci la cîrmă, spuse ea scoţîndu-şi bluza pe sub care avea un sutien drăguţ din dantelă albă.

Fără să ezite folosi bumbacul scrobit pentru a opri curgerea sîngelui din ciotul piciorului lui Buck.

— Bravo, murmură ea cînd Tate apăru cu braţele încărcate cu prosoape. Matthew, pune astea în jurul rănii şi ţine-le apăsate. Matthew.

Vocea ei era extrem de calmă şi suficient de fermă pentru a-l face să ridice capul brusc.

—Trebuie apăsat bine, înţelegi? Nu putem să-l lăsăm să sîngereze prea mult, pentru că i-ar fi fatal.

— Nu e mort, spuse Matthew ameţit cînd ea îi luă mîinile şi i le aşeză pe prosoapele pe care le îngrămădise pe rană.

Deja se formase o baltă de sînge pe punte.

— Nu, nu e mort. Şi nici n-o să fie. Ne trebuie un bandaj de compresie.

Ochii i se umplură de lacrimi cînd observă că Buck încă mai avea laba din piciorul stîng, dar mîinile îi erau rapide şi eficiente. Nu tremurară cînd făcu bandajul deasupra rănii.

—Trebuie să-i oferim cît mai multă căldură, zise ea calmă. O să ajungem la spital în cîteva minute. În cîteva minute doar.

Tate îl acoperi pe Buck cu o pătură, după care îngenunche pe puntea însîngerată şi îi luă mîna într-a ei. Apoi o luă şi pe a lui Matthew şi le ţinu unite pe toate trei.

Rămase astfel în timp ce vasul gonea spre ţărm.

Capitolul 7

Matthew stătea pe jos pe coridorul spitalului şi încerca să nu se gîndească la nimic. Dacă lăsa garda, chiar şi pentru o clipă, se trezea din nou în apa plină de sînge, privind în ochii de păpuşă ai rechinului şi văzînd acele şiruri de dinţi oribili înfingîndu-se în trupul lui Buck.

Ştia că avea să vadă acele lucruri de sute, de mii de ori, în somn — şuvoiul orbitor de bule, zbaterile omului şi peştelui, lama cuţitului său înfingîndu-se în carnea rechinului.

De fiecare dată cînd scena îi răsărea în minte, ceea ce durase numai cîteva minute se întindea hidos pe ore întregi, fiecare mişcare fiind încetinită şi revăzută cu o claritate oribilă. Vedea totul, de la prima izbitură, cînd Buck îl împinsese din calea rechinului şi pînă la agitaţia şi zgomotul de la „Urgenţă".

Ridică mîna încet şi încleşta pumnul. Îşi aminti cum i-o strînseseră degetele lui Buck în timp ce goneau spre insulă. Atunci ştiuse că Buck trăia. Şi, într-un fel, era mai rău, pentru că nu se putea convinge că avea să supravieţuiască.

Se părea că mării îi plăcea să-i ia pe cei la care el ţinea cel mai mult.

„Blestemul lui Angelique", îşi spuse el copleşit de un val de vinovăţie şi durere. Poate că Buck avusese dreptate. Afurisitul de colier era acolo jos, aşteptînd o victimă. Căutarea lui luase doi oameni pe care îi iubise.

Nu avea să mai ia încă unul.

Descleştă pumnul şi îşi frecă faţa ca un om care se trezeşte după un somn lung. Se gîndi că trebuia să fi înnebunit puţin, dacă avea asemenea idei. Un om îi omorîse tatăl şi un rechin îl ucisese pe Buck. Numai faptul că nu fusese în stare să-i salveze îl făcea să dea vina pe un talisman pe care nu-l văzuse niciodată.

Oricît de sîngeroase ar fi fost colierul şi legenda care îl înconjura, Matthew ştia că nu putea da vina pe nimeni altcineva şi pe nimic în afară de sine însuşi. Dacă el ar fi fost mai iute, Buck ar mai fi fost întreg. Dacă el ar fi fost mai deştept, tatăl lui ar fi trăit încă.

Aşa cum trăia el. Aşa cum era întreg el. Avea să poarte acea povară tot restul vieţii sale.

Îşi propti o clipă fruntea pe genunchi, chinuindu-se să-şi limpezească mintea din nou. Ştia că Beaumont-ii sînt în sala de aşteptare. Îi oferiseră sprijin, alinare şi căldură sufletească. Şi el trebuise să fugă. Compasiunea lor tăcută nu făcuse decît să-l distrugă.

Ştia deja că, dacă Buck avea o şansă infimă de supravieţuire, acest lucru nu i se datora lui, ci calmului şi eficienţei de care dăduse dovadă Marla într-un moment de criză. Ea fusese cea care preluase controlul, ba îşi amintise şi să ia nişte haine de pe vas.

El nu fusese în stare nici să completeze formularele de spital, uitîndu-se fix la ei pînă cînd ea îi luase hîrtiile

din mînă şi îi pusese întrebările cu blîndeţe, scriind ea însăşi totul.

Era înspăimîntător să descopere că, de fapt, el era inutil.

— Matthew, spuse Tate ghemuindu-se în faţa lui şi, luîndu-i mîinile, îl făcu să ţină o ceaşcă de cafea. Vino să stai jos cu noi.

El clătină din cap, însă. Pentru că avea cafeaua în mînă, sorbi puţin din ea. Văzu că ea era încă palidă din cauza şocului şi avea ochii roşii. Dar mîna pe care o ţinea pe genunchiul lui ridicat era fermă.

O clipă, o revăzu, ţîşnind din apă spre fălcile rechinului.

— Pleacă, Tate.

În schimb, ea se aşeză lîngă el şi îl luă pe după umeri.

— O să scape, Matthew. Sînt sigură.

— Ce, acum mai eşti şi ghicitoare pe deasupra? o întrebă el cu o voce plină de răceală şi tăioasă.

Deşi o răni, ea îşi puse capul pe umărul lui.

— E important să crezi. Ajută cînd crezi.

Se înşela. Durea cînd credea. Şi din această cauză, el se desprinse de ea brusc, ridicîndu-se în picioare.

— Mă duc să mă plimb.

—Vin şi eu cu tine.

— Nu te vreau, spuse el răsucindu-se şi lăsînd toată teama, vinovăţia şi durerea să răbufnească în furie. Nu te vreau în preajma mea.

Ea simţi un gol în stomac, ochii o usturară, dar se menţinu pe poziţie.

— Nu te las singur, Matthew. Ai face bine să te obişnuieşti cu ideea asta.

— Nu te vreau, repetă el şi o ului cînd îi propti o mînă în gît şi o împinse spre perete. N-am nevoie de tine. Acum, de ce nu-ţi iei familia bună şi frumoasă şi s-o ştergeţi?

— Pentru că Buck e important pentru noi.

Deşi izbutise să-şi înghită lacrimile, acestea îi înăspriră vocea.

— Şi tu la fel.

— Nici măcar nu ne cunoaşteţi.

Ceva strigă înăuntrul lui să plece. Pentru a ascunde acest lucru chiar şi faţă de sine, o împinse. Faţa lui, care se afla la numai cîţiva centimetri de a ei, era dură, rece şi necruţătoare.

— Nu vreţi decît să vă distraţi, să staţi cîteva luni la soare şi să vă jucaţi de-a vînătoarea de comori. Aţi avut noroc. Habar n-ai cum e să te scufunzi lună de lună, an de an, şi să nu se vadă nimic. Să mori şi să n-ai nimic.

— N-o să moară.

— E deja mort.

Furia i se stinse din ochi aşa cum se stinge o lumină, lăsîndu-i goi şi inexpresivi.

—A murit din clipa în care m-a împins din calea rechinului. Idiotul m-a împins.

Asta era, cuvintele care exprimau tot de era mai rău răsunară în aerul sterilizat al spitalului. Se întoarse şi îşi acoperi faţa, dar nu putu să scape de imaginea aceea.

— M-a împins din calea rechinului, trecînd el în faţă Ce naiba a fost în capul lui? Şi în capul tău ce-a fost? o întrebă el răsucindu-se din nou spre ea, înfuriindu-se iarăşi. Să vii aşa. Nu ştii chiar nimic? Cînd un rechin simte gust de sînge, atacă orice. Ar fi trebui să te duci

la vas. Cu atîta sînge în apă, am avut noroc că n-au venit încă o duzină de rechini la ospăţ. La ce naiba te gîndeai?

— La tine, spuse ea încet şi rămase nemişcată, lipită de perete. Cred că şi eu şi Buck ne-am gîndit la tine. N-aş fi suportat dacă ai fi păţit ceva, Mathew. N-aş fi rezistat. Te iubesc.

El o privi stupefiat. Nimeni nu-i mai spusese acele cuvinte vreodată.

— Atunci, eşti o proastă, izbuti el să spună şi îşi trecu degetele tremurătoare prin păr.

— Poate, spuse ea şi buzele îi tremurau.

Chiar şi atunci cînd el strînse, degetele îi vibrau de forţa emoţiilor dezlănţuite.

— Bănuiesc că şi tu ai fost cam prost. Nu l-ai părăsit pe Buck. Credeai că murise şi ai fi putut să pleci în timp ce rechinul îl avea în gură. Dar n-ai făcut-o. De ce nu te-ai dus la vas, Matthew?

El clătină din cap doar. Cînd ea se apropie şi îl îmbrăţişă, el îşi ascunse faţa în părul ei.

—Tate.

— E-n regulă, murmură ea plimbîndu-şi mîinile pe spatele lui rigid. O să fie bine. Sprijină-te de mine.

— Aduc ghinion.

— Prostii. Eşti doar obosit şi îngrijorat. Vino să stai jos. O să aşteptăm cu toţii.

Stătu lîngă el. Orele treceau în acea atmosferă de vis atît de obişnuită în spitale. Oamenii veneau şi plecau. Se auzea lipăitul slab al pantofilor cu tălpi de crep al surorilor care treceau pe coridor şi se simţea mirosul de cafea prea mult fiartă combinat cu cel de dezinfectant, care nu reuşea niciodată să-l acopere complet pe cel al bolii. Din cînd în cînd se auzea fîşîitul

stins al uşilor de lift care se deschideau şi se închideau. Apoi, încet şi uşor, ploaia începu să răpăie în geamuri.

Tate moţăia cu capul pe umărul lui Matthew, dar se dezmetici imediat în clipa în care trupul lui se încordă. Instinctiv, îi luă mîna într-a ei cînd îl văzu pe doctor.

Acesta intră tăcut, un bărbat surprinzător de tînăr, cu linii de oboseală în jurul ochilor şi gurii. Pielea lui, de culoarea abanosului lustruit, arăta ca o mătase neagră împăturită.

— Domnule Lassiter, spuse el şi, în ciuda oboselii vizibile, vocea îi era la fel de muzicală ca ploaia de seară.

— Da, spuse Matthew ridicîndu-se şi pregătindu-se pentru condoleanţe.

— Sînt doctor Farrge. Unchiul dumitale a ieşit din operaţie, ia loc.

— Cum adică, a ieşit?

—A supravieţuit operaţiei, spuse Farrge aşezîndu-se pe marginea măsuţei de cafea şi aşteptînd ca Matthew să se liniştească. Starea sa e critică. Ştii că a pierdut foarte mult sînge. Mai mult de trei litri. Dacă ar mai fi pierdut încă puţin sau dacă ar mai fi durat încă zece minute pînă să-l aduceţi aici, n-ar mai fi avut nici o şansă. Totuşi, are o inimă foarte puternică. Sîntem optimişti.

Speranţa era prea dureroasă. Matthew încuviinţă.

—Vreţi să spuneţi că o să trăiască?

— Şansele i se îmbunătăţesc cu fiecare oră care trece.

— Şi care sînt aceste şanse?

Farrge ezită o clipă pentru a-l cîntări. Pe unii, blîndeţea nu îi alina.

— Are probabil, patruzeci la sută şanse să supravieţuiască nopţii. Dacă o face, eu aş mări procentajul. Va fi nevoie de mai mult tratament, bineînţeles, cînd o să se mai refacă şi o să-şi recapete puterile. Atunci cînd va veni momentul, vă voi recomanda cîţiva specialişti care se bucură de o bună reputaţie în tratarea pacienţilor cu membre amputate.

— E conştient? întrebă Marla încet.

— Nu. Va rămîne la reanimare un timp, după care îl vom muta în salonul de Stări Critice. Cred că n-o să-şi recapete conştinţa cîteva ore de-acum încolo. Aşa că vă sugerez să lăsaţi un număr de telefon unde vă putem găsi şi o să vă sunăm imediat cum apare vreo schimbare.

— Eu rămîn aici, spuse Matthew simplu. Vreau să-l văd.

— Cînd va fi în salon, îl veţi putea vedea, dar numai pentru scurt timp.

— O să mergem la un hotel, spuse Ray ridicîndu-se şi punînd o mînă pe umărul lui Matthew. O să stăm aici cu schimbul.

— Eu nu plec.

— Matthew, spuse Ray îmbrăţişîndu-l uşor. Trebuie să fim ca o echipă, zise el şi îi aruncă o privire fiicei sale, citind mesajul din ochii ei. Marla şi cu mine o să găsim camere şi o să facem aranjamentele necesare. O să ne întoarcem să vă schimbăm pe tine şi pe Tate peste cîteva ore.

Erau atîtea furtunuri care ieşeau din făptura nemişcată din pat. Aparatele piuiau şi zumzăiau. Dincolo de perdeaua subţire, Matthew le auzea pe surori murmurînd şi mişcîndu-se, văzîndu-şi de sarcina lor de a îngriji vieţi. Dar, în încăperea aceea îngustă şi

întunecoasă, el era singur cu Buck. Se forţă să se uite la cearceaf şi la felul ciudat în care stătea. Trebuia să se obişnuiască, îşi spuse el. Amîndoi trebuiau să se obişnuiască.

Dacă Buck avea să trăiască.

Acum aproape că nici nu părea în viaţă, aşa tras la faţă cum era, cu corpul ciudat de corect aşezat în pat. Buck era un tip care se sucea şi se răsucea în somn, îşi aminti Matthew, unul care trăgea şi împingea aşternuturile, unul care sforăia suficient de tare pentru a face să cadă zugrăveala de pe pereţi.

Dar, acum, era la fel de nemişcat şi de tăcut ca un om în sicriu.

Matthew îi luă mîna mare şi cu cicatrici într-a lui, un gest care ştia că i-ar fi stînjenit pe amîndoi dacă Buck ar fi fost conştient, i-o ţinu, studiindu-i faţa pe care crezuse că o cunoştea la fel de bine ca pe a sa.

Oare observase vreodată cît de groase erau sprîncenele lui Buck sau cît de încărunţite? Şi, cînd începuseră liniile din jurul ochilor să se întretaie astfel? Nu era ciudat că fruntea îi era atît de netedă? Ca a unei fete.

Dumnezeule, îşi spuse el închizînd ochii strîns. Piciorul îi dispăruse.

Luptînd cu panica, Matthew se aplecă. Fu aproape liniştit de respiraţia lui Buck.

— Ai făcut un lucru prostesc. Ai făcut o greşeală trecînd în faţa mea. Poate te-ai gîndit să te lupţi cu rechinul, dar bănuiesc că nu mai eşti atît de rapid ca altădată. Acum, probabil că-ţi închipui că-ţi sînt dator. Ei bine, trebuie să trăieşti ca să-ţi plătesc datoria.

Îi strînse mîna şi mai tare.

— Mă auzi, Buck? Trebuie să trăieşti ca să-ţi plătesc datoria. Gîndeşte-te la asta. Dacă mori, tu pierzi, iar eu şi Beaumont-ii o să împarţim şi partea ta. Prima ta mare lovitură, Buck, şi, dacă nu te lupţi să supravieţuieşti, n-o să apuci să cheltui nici o monedă.

O soră desfăcu perdeaua, amintindu-i cu blîndeţe că era momentul să plece.

— Ar fi mare păcat dacă n-ai apuca să te bucuri cît de puţin din celebritatea şi averea pe care ţi le-ai dorit întotdeauna, Buck. Ţine minte asta. Mă dau afară, dar o să mă-ntorc.

Pe coridor, Tate se plimba încolo şi încoace, atît din cauza nervilor, cît şi din nevoia de a rămîne trează. În clipa în care îl văzu pe Matthew apărînd, se duse repede spre el.

— S-a trezit vreun pic?

—Nu.

Luîndu-i mîna, Tate se luptă cu propriile temeri.

— Doctorul a spus că n-o să se trezească, dar bănuiesc că toţi am sperat altceva. Mama şi cu tata or să stea în locul nostru acum.

Cînd el începu să clatine din cap, ea îi strînse degetele cu nerăbdare.

— Ascultă-mă, Matthew. Toţi facem parte din treaba asta. Şi cred că Buck o să aibă nevoie de noi toţi, aşa că am face bine să începem de acum. Noi doi o să mergem la hotel. O să mîncăm ceva şi o să dormim cîteva ore.

Vorbind, îl trase pe coridor. După ce le aruncă părinţilor ei un zîmbet încurajator, îl îndreptă pe Matthew spre lifturi.

— O să ne sprijinim unii pe alţii, Matthew. Aşa e firesc.

—Trebuie să pot face ceva.

— Chiar faci, spuse ea cu blîndeţe. O să ne întoarcern curînd. Dar trebuie să te odihneşti puţin. Şi eu la fel. Atunci o privi mai atent. Pielea îi era atît de străvezie, încît avea impresia că ar fi putut să-şi treacă mîna prin ea. Sub ochi avea cearcăne de oboseală. Îşi dădu seama că nu se gîndise deloc la ea. Nici la faptul că ar fi putut simţi nevoia să se sprijine de el.

— Ai nevoie de somn.

— Mi-ar prinde bine vreo două ore, spuse ea continuînd să-l ţină de mînă şi intrînd în lift, după care apăsă pe butonul pentru parter. Pe urmă, o să ne întoarcem şi o să poţi sta cu Buck pînă se trezeşte.

— Da, spuse el uitîndu-se absent la numerele care se aprindeau descrescător. Pînă se trezeşte.

Afară, vîntul purta picăturile de ploaie şi răvăşea frunzele palmierilor. Taxiul străbătea străzile înguste şi pustii, roţile sale fîşîind cînd treceau prin bălţi. Era ca şi cum ar fi fost în visul altcuiva — clădirile întunecate şi nefamiliare apărînd pentru cîte o clipă în lumina farurilor, scîrţîitul monoton al ştergătoarelor.

Matthew scoase cîteva bancnote caraibiene din portofel cînd Tate coborî. În cîteva secunde, ploaia îi lipi părul de cap.

—Tata mi-a dat cheile, zise ea. Nu e *Ritz,* adăugă, încercînd să zîmbească din nou cînd intrară în holul micuţ şi mobilat cu fotolii de răchită şi plante tropicale. Dar e aproape de spital. Sîntem la etajul doi.

Urcară pe scări şi Tate zdrăngăni cheile nervoasă.

— Asta e camera ta. Tata a spus că noi sîntem alături, spuse ea uitîndu-se la numerele de pe chei. Matthew, aş putea să vin cu tine? Nu vreau să stau singură, zise ea privindu-l. Ştiu că-i o prostie, dar...

— E-n regulă. Vino, spuse el luînd cheia şi descuind uşa.

Înăuntru erau un pat cu o cuvertură cu flori roşii şi portocalii, şi un dulap micuţ. Abajurul veiozei era strîmb. Marla îi adusese o trusă de pe vas şi i-o lăsase lîngă pat. Matthew aprinse veioza. Lumina acesteia era gălbuie datorită abajurului. Ploaia lovea cu furie în geam.

—Nu e cine ştie ce, murmură Tate şi, dintr-un impuls, îndreptă abajurul, de parcă acel gest de gospodină, ar fi făcut ca încăperea să pară mai puţin tristă.

— Bănuiesc că nu eşti obişnuită cu aşa ceva, zise el ducîndu-se în baie şi venind cu un prosop subţire de mărimea unui şervet de masă. Şterge-ţi părul.

— Mulţumesc. Ştiu că trebuie să dormi. Probabil că ar trebui să te las singur.

El se aşeză pe pat şi îşi scoase pantofii.

— Poţi să dormi aici, dacă vrei. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic.

— Nu mi-aş face.

— Ar trebui să-ţi faci, zise el şi, oftînd se ridică, luă prosopul şi îi şterse părul. Dar nu e nevoie. Descalţă-te şi întinde-te în pat.

—Te culci şi tu lîngă mine?

El îi aruncă o privire cînd ea îşi descheia, obosită, şireturile adidaşilor. Ştia că ar fi putut s-o aibă — cu o atingere, cu un cuvînt. Ar fi putut să se piardă pe sine şi toată acea amărăciune în ea. Şi ar fi fost blîndă, doritoare şi dulce.

Iar el s-ar fi urît.

Dădu fără să spună nimic, cuvertura la o parte şi urcă în pat, după care îi întinse mîna. Fără să ezite, ea se întinse lîngă el, punîndu-şi capul pe umărul lui. El

simţi o dorinţă puternică în adîncul stomacului, care se transformă într-o durere surdă cînd ea îşi lipi palma de pieptul lui. Îşi întoarse faţa în părul ei care mirosea a ploaie şi descoperi un amestec uluitor de alinare şi durere. În siguranţă şi legănată de încredere, ea închise ochii.

— O să fie în regulă. Te iubesc, Matthew.

Adormi la fel de repede ca un copil. Matthew ascultă ploaia şi aşteptă ivirea zorilor.

Rechinul ţîşni din apă, un glonţ lucios şi cenuşiu înarmat cu dinţi pregătiţi şi poftă de sînge. Apa era roşie şi învolburată, înecînd-o cînd încearcă să scape. Ţipa, căutînd să tragă aer în piept, dar nereuşind. Fălcile se căscară larg. Apoi se închiseră asupra ei cu o durere prea cumplită pentru a o putea numi.

Se trezi cu un ţipăt în gîtlej. Făcîndu-se ghem, ieşi încetul cu încetul din coşmar. Era în camera lui Matthew, îşi aminti ea. Era în siguranţă.

Şi era singură. Înălţîndu-şi capul, văzu razele de soare firave abia pătrunzînd prin fereastră. Se sperie întîi că, într-un fel, el primise vestea că Buck murise şi se întorsese la spital fără ea. Apoi, îşi dădu seama că ceea ce luase drept ploaie, era apa de la duş.

Furtuna trecuse şi Matthew era acolo.

Răsuflă uşurată şi îşi dădu pe spate părul ciufulit. Se bucură că el nu fusese acolo cînd ea avusese coşmarul. Era destul de tulburat şi aşa. Nu voia să-i mai creeze şi ea probleme. Avea să fie curajoasă şi puternică, acordîndu-i tot sprijinul de care avea nevoie.

Cînd uşa băii se deschise, Tate avea un zîmbet pregătit, în ciuda grijilor, inima îi bătu mai puternic cînd îl văzu, încă umed după duş, cu pieptul gol şi cu blugii descheiaţi neglijent.

—Te-ai trezit, zise el băgîndu-şi degetele mari în buzunarele din faţă şi încercînd să nu se gîndească la felul cum arăta stînd acolo cu braţele în jurul genunchilor, în mijlocul patului său. Credeam c-o să dormi puţin mai mult.

— Nu. Mă simt foarte bine, zise ea şi, simţindu-se deodată stînjenită, îşi umezi buzele. Nu mai plouă.

— Am observat.

La fel cum observase şi cît de mari şi conştienţi deveniseră ochii ei.

— Mă duc la spital.

— Ne întoarcem la spital, îl corectă ea. Mă duc să fac un duş şi să mă schimb.

Se dăduse deja jos din pat şi îşi luă cheia.

— Mama a zis că e o cafenea alături. Ne întîlnim acolo peste zece minute.

—Tate, spuse el, după care ezită, cînd ea se opri lîngă uşă şi se întoarse.

Ce ar fi putut să-i spună? Cum ar fi să-i spună?

— Nimic. Peste zece minute.

Peste jumătate de oră erau din nou la spital. Ray şi Marla se ridicară de pe bancheta din faţa salonului, unde stătuseră de veghe. Lui Matthew i se păru că arătau şifonaţi. Întotdeauna remarcase că, indiferent de împrejurări, soţii Beaumont erau foarte îngrijiţi. Acum, hainele lor erau şifonate şi pleoştite. Pe faţa lui Ray începuse să apară umbra unei bărbi de o zi.

În toate săptămînile în care lucraseră împreună, nu îl văzuse niciodată pe Ray nebărbierit. Din motive neştiute, Matthew se concentra asupra acelui amănunt neînsemnat. Ray nu se bărbierise.

— Nu ne-au spus prea multe, zise el. Numai că a avut o noapte odihnitoare.

— Ne-au lăsat să intrăm pentru cîteva minute în fiecare oră, spuse Marla, luîndu-i mîna lui Matthew şi strîngîndu-i-o. Te-ai odihnit puţin, dragul meu?

— Da, zise el dregîndu-şi glasul.

Ea nu îşi periase părul, se gîndi el prosteşte. Ray nu se bărbierise şi Marla nu îşi periase părul.

— Aş vrea să vă spun cît de mult apreciez...

— Nu ne jigni, spuse Marla mustrătoare. Matthew Lassiter, să foloseşti tonul ăsta politicos şi fraza asta politicoasă cu nişte străini cînd te simţi îndatorat faţă de ei. Nu cu prietenii care te iubesc.

El nu cunoscuse pe nimeni altcineva care să-l facă să se ruşineze şi să-l mişte în acelaşi timp.

— Am vrut să spun că mă bucur mult că sînteţi aici.

— Am impresia că are o culoare mai bună, zise Ray luîndu-şi soţia pe după umeri şi strîngînd-o uşor. Ţie nu ţi s-a părut, Marla?

— Ba da. Şi sora a zis că doctorul Farrge o să se ducă la el în scurt timp.

— Matthew şi cu mine o să vă luăm locul acum. Vreau să vă duceţi să mîncaţi ceva şi să dormiţi puţin.

Ray se uită la fiica sa, i se păru că arăta destul de bine şi încuviinţă.

— Exact asta o să facem. Sunaţi la hotel dacă apare vreo schimbare. Altfel, o să ne întoarcem la prînz.

Cînd rămaseră singuri, Tate îl luă de mînă la Matthew.

— Hai să mergem să-l vedem.

Poate că, într-adevăr, culoarea lui era mai bună, îşi spuse Matthew cîteva clipe mai tîrziu, cînd stătea lîngă patul unchiului său. Era încă tras la faţă, dar acea tentă pămîntie îngrozitoare dispăruse.

— Şansele lui cresc cu fiecare ceas, îi aminti Tate şi îi acoperi mîna lui Buck cu a ei. A supravieţuit operaţiei şi nopţii, Matthew.

Acea licărire de speranţă era mai dureroasă decît disperarea.

— E tare. Vezi cicatricea asta? spuse Matthew atingînd cu vîrful degetului o cicatrice pe braţul drept al lui Buck. I-a lăsat-o o baracudă. În Yucatan. Eu manevram conducta compresorului, iar Buck şi peştele s-au ciocnit în norul murdar. S-a cusut singur şi, într-o oră, era înapoi în apă. Are un semn şi pe şold, unde...

— Matthew, spuse Tate cu o voce tremurătoare. Matthew, mi-a strîns mîna.

— Poftim?

— Mi-a strîns mîna. Uite. Uită-te la degetele lui. Acestea se strîngeau uşor în jurul degetelor ei. Lui Mattew i se făcu frig şi apoi cald cînd se uită la faţa unchiului său. Pleoapele acestuia tremurau uşor.

— Cred că-şi revine.

O lacrimă se scurse din colţul ochiului lui Tate şi ea îi strînse mîna lui Buck, în semn de răspuns.

—Vorbeşte-i, Matthew.

— Buck, spuse el şi inima îi bătea năvalnic cînd se aplecă mai aproape. La naiba, Buck, ştiu că mă auzi. N-o să-mi pierd timpul vorbind singur.

Pleoapele lui Buck tremurară din nou.

— Drace.

— Drace, spuse Tate şi începu să plîngă uşor. Ai auzit, Matthew? A spus „drace".

— Ar face-o, spuse Matthew apucîndu-i mîna lui Buck şi îşi simţi gîtlejul uscat. Haide, ticălosule. Trezeşte-te.

— Sînt treaz. Isuse, spuse Buck deschizînd ochii, dar văzînd ca prin ceaţă.

Nişte forme înotau şi tremurau. Avu senzaţia că plutea şi nu i se părea chiar neplăcut. Vederea i se limpezi suficient pentru a desluşi chipul lui Matthew.

— Ce naiba. Credeam c-am murit.

— Înseamnă că sîntem doi care au crezut asta.

— Nu te-a prins, întrebă Buck rostind cuvinetele cu greu. Ticălosul ăla nu te-a prins.

— Nu, spuse Matthew simţindu-se copleşit de un sentiment de vinovăţie. Nu, nu m-a prins. Era imens, avea vreo trei metri, zise el înţelegînd că Buck ar fi vrut să ştie. Tate şi cu mine l-am omorît. Acum îl mănîncă peştii.

— Foarte bine, spuse Buck închizînd ochii din nou. Ai dracului rechini nenorociţi.

— Mă duc să-i spun sorei, zise Tate încet.

— Îi urăsc pe nenorociţi, repetă Buck. Ticăloşi oribili. Probabil că era singur, dar aveţi grijă să avem bîte şi bastoane.

Deschise ochii din nou. Treptat, începu să desluşească aparatele din jur. Se încruntă.

— Nu sînt pe vas.

Inima lui Matthew începu să bată cu putere.

— Nu. Eşti la spital.

— Nu pot să sufăr spitalele. Doctori afurisiţi. Băiete, ştii că nu pot să sufăr spitalele.

— Ştiu, spuse Matthew concentrîndu-se pentru a alunga panica pe care o văzu în ochii lui Buck. A trebuit să te aduc, Buck. Rechinul te-a rănit.

— Cîteva cusături...

Matthew văzu clipa în care Buck începu să-şi amintească.

— Uşor, Buck, trebuie s-o iei uşor.

— M-a prins.

Senzaţiile reveniră în forţă, una peste alta. Teama, durerea şi o groază oribilă care le întrecu pe toate celelalte, îşi aminti agonia, neputinţa pe care o simţise în clipele în care era scuturat şi sfîşiat, înecîndu-se cu propriul său sînge, orbit de el. Acea ultimă amintire clară a momentului cînd privise în ochii negri şi plini de ură care se dădeau peste cap de plăcere.

— Nenorocitul m-a prins, zise Buck luptîndu-se cu Matthew ca să se ridice în capul oaselor. Cît de rău e? Cît de rău m-a rănit, băiete?

— Linişte-te. Trebuie să te linişteşti, spuse Matthew chinuindu-se să pună blîndeţe în gesturi cînd îl obligă să stea întins, ceea ce fu jalnic de uşor. Dacă te porţi aşa, or să te adoarmă din nou.

— Spune-mi, zise Buck cu ochii plini de panică şi apucîndu-l de cămaşă.

Strînsoarea era atît de slabă, încît Matthew ar fi putut să se elibereze cu o simplă ridicare din umeri, dar nu avu inima să o facă.

— Spune-mi ce mi-a făcut nenorocitul ăla.

Între ei nu existase niciodată minciună. Matthew îi acoperi mîinile cu ale sale şi îl privi în ochi.

— Ţi-a luat piciorul, Buck. Nenorocitul ţi-a luat piciorul.

Capitolul 8

— Nu te mai învinui.

Tate nu se mai plimbă încolo şi încoace, şi se aşeză lîngă Matthew pe bancheta din faţa salonului. Trecuse o zi întreagă de cînd Buck îşi revenise. Cu cît păreau să existe mai multe şanse de însănătoşire, cu atît mai deprimat era Matthew.

— Nu văd pe nimeni altcineva aici pe care aş putea să dau vina.

— Uneori se mai întîmplă şi lucruri de care nu e nimeni vinovat. Matthew...

Răbdare, îşi spuse ea. O izbucnire nervoasă din partea ei nu l-ar fi ajutat cu nimic.

— Ceea ce s-a întîmplat a fost oribil, tragic. N-aveai cum să împiedici să se întîmple. Nu mai poţi schimba nimic acum. Tot ce poţi să faci, ce putem să facem cu toţii, e să-l ajutăm să treacă prin experienţa asta.

— Şi-a pierdut piciorul ăla afurisit, Tate. Şi, de fiecare dată cînd se uită la mine, amîndoi ştim că eu ar fi trebuit să fiu în locul lui.

Gîndul că ar fi putut să fie o urmărea neîncetat.

— Ei bine, n-ai fost tu.

Obosită de atîtea eforturi de a-l face să înţeleagă, de a se menţine puternică şi de a-l sprijini, îşi trecu o mînă prin păr.

— Acum îi e frică, e furios şi deprimat. Dar nu te învinuieşte.

— Nu? întrebă el ridicîndu-şi privirea. Durerea se lupta cu înverşunarea în ochii lui.

— Nu. Pentru că nu e atît de superficial şi plin de sine ca tine, spuse ea ridicîndu-se de pe banchetă. Mă duc să-l văd. Poţi să stai aici să-ţi plîngi de milă.

Traversă coridorul cu capul sus şi intră în salon. În clipa în care Matthew nu o mai putea vedea, se opri şi stătu puţin pe loc pentru a se linişti întipărindu-şi un zîmbet luminos pe chip, şi dădu perdeaua lui Buck la o parte. El deschise ochii cînd intră ea. În dosul lentilelor groase, ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

— Hei, spuse ea cu entuziasm, ca şi cum el ar fi întîmpinat-o făcîndu-i cu ochiul şi cu mîna şi îl sărută pe obraz. Am auzit că, peste o zi, două, te mută într-un salon obişnuit. Cu televizor şi surori mai frumoase.

— Aşa s-ar părea, spuse el strîmbîndu-se din cauza durerii din piciorul amputat. Credeam că te-ai întors cu băiatul pe vas.

— Nu, Matthew e afară. Vrei să-l chem?

Buck clătină din cap şi începu să strîngă cearceaful între degete.

— Ray a fost aici mai devreme.

— Da, ştiu.

— A zis că există un specialist la Chicago la care ar trebui să mă duc cînd or să-mi dea drumul de-aici.

— Da. Se pare că e foarte bun.

— Nu-i suficient de bun ca să-mi pună piciorul la loc.

— Or să-ţi dea unul şi mai bun.

Ştia că vocea îi era exagerat de entuziasmată, dar nu şi-o putea controla.

— Ai văzut filmul ăla cu bătrînul bionic, Buck? Mi-a plăcut tare mult cînd eram mică. Tu o să fii „Bionic Buck."

Colţul gurii lui se ridică scurt.

— Da, sigur, ăsta sînt eu. Buck Bionicul, regele invalizilor.

— Nu mai stau dacă vorbeşti aşa.

El ridică dintr-un umăr. Era prea obosit ca să se împotrivească. Aproape prea obosit şi ca să-i fie milă de sine.

— Ai face mai bine. Ar trebui să te-ntorci pe vas. Trebuie să ridicaţi prada înainte s-o facă altcineva.

— N-ar trebui să-ţi faci griji pentru asta. Doar avem documente legale.

— Nu ştii absolut nimic, spuse el cu înflăcărare. Asta-i necazul cu amatorii. Vestea s-a răspîndit deja. Mai ales acum. Atacurile rechinilor sînt întotdeauna senzaţionale, mai ales în ape turistice. Or să vină, spuse el şi începu să bată darabana pe saltea. Aţi închis ce avem într-un loc sigur, nu?

— Eu...

În ultimele două zile nici nu se gîndise la comoară. Se îndoia că o făcuse cineva.

— Sigur, spuse ea înghiţind în sec. Sigur, Buck, nu-ţi face griji.

— Trebuie să coborîţi să luaţi şi restul repede, i-am spus lui Ray? zise el şi ochii i se închiseră, astfel că se forţă să-i deschidă din nou. I-am spus? Ale dracului medicamente îmi înceţoşează mintea. Trebuie s-o aduceţi la suprafaţă. Tot aurul ăla. Ca sîngele pentru rechini, zise el şi rîse cînd capul îi căzu înapoi pe

pernă. Ca sîngele pentru rechini. Scoateţi-o şi închideţi-o undeva, fetiţo.

— Bine, Buck, spuse ea mîngîindu-i sprînceana uşor. O să mă ocup eu de asta. Acum odihneşte-te.

— Să nu cobori singură.

— Nu, bineînţeles că nu, murmură ea şi îi scoase ochelarii.

—*„Blestemul lui Angelique"*. Ea nu vrea ca cineva să cîştige. Ai grijă.

— O să am. Odihneşte-te.

Cînd fu sigură că adormise, ieşi în linişte. Matthew nu mai era pe banchetă şi nici pe coridor. Se uită la ceas şi văzu că părinţii ei trebuiau să vină în mai puţin de o oră.

Ezită, după care porni hotărîtă spre lifturi. Avea să se ocupe singură de problemă.

Se simţi acasă în clipa în care puse piciorul pe puntea lui *Adventure*. Cineva, bănui că mama ei, spălase punţile, căci nu se vedea nici urmă de sînge, echipamentul era aşezat iarăşi cu grijă la locul său.

În loc să încerce să-şi amintească ce lăsaseră la bord înainte de accidentul lui Buck, se duse în cabina căpitanului să-şi ia caietul.

În clipa aceea, fu sigură că ceva nu era în regulă.

Totul era aşezat cu grijă. Pernele erau înfoiate, masa strălucea. Bucătăria era imaculată. Dar pe masă nu era nici un caiet. Nu era nici urmă de obiecte nici acolo, nici pe dulap pentru a fi curăţate şi catalogate.

După ce trecu primul moment de spaimă, îşi spuse că părinţii ei veniseră probabil şi făcuseră exact ceea ce venise să facă ea. Strînseseră obiectele şi le duseseră la hotel. Sau pe *Sea Devil*.

Pe vas era mai logic, hotărî ea. Trebuia să le fi pus pe toate la un loc, nu?

Se uită înapoi spre ţărm, întrebîndu-se dacă ar fi trebuit să se ducă să-i caute. Dar, acolo, singură, îngrijorarea lui Buck începu să-i creeze o stare de nelinişte. Avea să se ducă ea însăşi pe *Sea Devil* să verifice. Era o distanţă mică pe care o putea străbate singură.

Mai calmă acum cînd avea un ţel, se duse şi ridică ancora.

O oră, îşi spuse ea. Apoi avea să-l liniştească pe Buck că totul era în ordine.

Înaintînd, începu să se mai relaxeze. Viaţa i se păruse întotdeauna mai simplă cînd avusese o punte sub picioare. Deasupra capului, pescăruşii planau, iar marea întinsă şi albastră o îmbia. Cu vîntul în faţă şi cîrma în mîini, se întrebă dacă lumea i s-ar mai fi părut la fel de fascinantă dacă ar fi avut alţi părinţi. Oare atracţia aceea ar fi existat şi dacă ar fi fost crescută în mod convenţional, fără povestiri despre mare şi bogăţiile pe care le ascundea aceasta?

În clipa aceea, cu marea sclipind în jurul ei, era sigură că ar fi existat. Destinul era un profesor răbdător, îşi spuse ea. Aştepta.

Bănuia că şi-l găsise pe al ei, mai devreme decît alţii. Deja îşi vedea viaţa alături de Matthew desfăşurîndu-i-se în faţa ochilor. Aveau să navigheze împreună prin lume, scoţînd la iveală secrete din seiful mării. Parteneri, îşi spuse ea visătoare, în toate privinţele.

Cu timpul, el avea să înveţe că valoarea a ceea ce făceau nu stătea numai în strălucirea aurului. Aveau

să construiască un muzeu aducînd emoţia şi pulsul istoriei unor sute de oameni.

Într-o bună zi, aveau să aibă copii, o familie şi ea avea să scrie o carte despre aventurile lor. El avea să ajungă să priceapă că nu exista nimic ce n-ar fi putut face, nimic ce n-ar fi putut fi, atîta timp cît erau împreună. Ca şi destinul, Tate avea să fie răbdătoare.

Încă le mai zîmbea viselor ei, cînd zări *Sea Devil.* Zîmbetul i se transformă însă într-o expresie de nedumerire cînd văzu că, lîngă acesta, era aancorat un iaht de un alb sclipitor.

Era o splendoare, vreo treizeci de metri de lux şi strălucire. Zări oameni pe punte. Un bărbat în uniformă cu o tavă cu pahare, o femeie care făcea plajă leneşă şi părea să fie goală, un marinar care lustruia obiectele metalice de pe puntea din faţă. Geamurile cabinei căpitanului sclipeau în soare.

În alte împrejurări, l-ar fi admirat, cu acele linii minunate, oarecum feminine şi cu tendele şi umbreluţele sale în dungi viu colorate, dar murdăria de la suprafaţa apei îi atrăsese atenţia deja.

Cineva era jos şi lucra cu compresorul.

Aproape tremurînd de furie, Tate opri motorul şi aduse *Adventure* lîngă *Sea Devil.* Cu mişcări grăbite, ancoră vasul.

Acum simţea şi mirosul inconfundabil de ouă stricate care era parfum pentru căutătorii de comori. Gazele emanate de o epavă. Fără să ezite nici o clipă, lăsă cîrma şi, stînd numai să-şi scoată adidaşii, sări în apă şi înotă pînă la *Sea Devil.*

Scuturîndu-şi părul ud, se săltă pe punte. Prelatele pe care ea şi Matthew le folosiseră pentru a acoperi

obiectele de pe *Santa Marquerite* erau la locul lor. Dar nu trebui să arunce mai mult decît o privire ca să-şi dea seama că o mare parte din ce descoperiseră ei nu mai era. Aceeaşi situaţie era şi în cabină. Crucea cu smaralde, găleata care fusese plină cu monede de argint, porţelanul delicat, cositorul pe care ea şi mama ei le curăţaseră cu atîta grijă. Dispăruseră. Strîngînd din dinţi, aruncă o privire spre iaht. Înarmată cu furie şi cu sentimentul că trebuia să se facă dreptate, sări din nou în apă. Aproape că mîrîia cînd urcă pe puntea imaculată din lemn de mahon a iahtului.

O blondă cu ochelari de soare şi căşti la urechi stătea întinsă pe un şezlong cu perniţe.

Tate se duse la ea şi o bătu pe umăr fără menajamente.

— Cine-i şeful aici?

— Quest-que cest? întrebă blonda şi, după un căscat imens, îşi lăsă ochelarii în jos, studiind-o pe Tate cu nişte ochi albaştri plictisiţi. Qui le diable es-tu?

— Cine naiba eşti tu? o întrebă Tate într-o franceză fluentă şi furioasă. Şi ce-ţi închipui că faci cu epava mea?

Blonda mişcă din umărul bronzat şi îşi scoase căştile.

— Americancă, hotărî ea într-o engleză slabă şi iritată. Voi americanii sînteţi atît de plictisitori. Allez. Hai, pleacă, mă uzi.

— Imediat o să fac mai mult decît atît, Fifi.

— Yvette, zise blonda cu un zîmbet amuzat şi scoase o ţigară lungă dintr-un pachet de lîngă cotul ei, aprinzînd-o cu o brichetă delicată din aur. Ah, ce zgomot, spuse ea şi se întinse, mişcarea fiindu-i la fel

de felină ca şi zîmbetul. Toată ziua şi jumătate din noapte.

Tate strînse din dinţi. Zgomotul de care se plîngea Yvette era al compresorului care acţiona conducta.

—Avem aprobare legală pentru *Santa Marquerite* şi voi n-aveţi nici un drept s-o excavaţi.

—*Marquerite?* Cest qui, cette *Marquerite?* întrebă blonda eliminînd fumul plăcut mirositor. Eu sînt singura femeie aici, zise ea apoi şi ridicînd dintr-o sprînceană, o măsură pe Tate din cap pînă-n picioare. Singura, repetă ea, după care privi în spatele lui Tate şi ochii i se umplură de căldură. Mon cher, avem musafiri.

— Observ.

Tate se întoarse şi văzu un bărbat subţire, îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni de un galben-deschis, cu o cravată în dungi pastel înnodată frumos la gît. Pe părul de culoarea cositorului avea o pălărie de soare stil colonial. Aurul strălucea pe pielea lui bronzată la încheietura mîinii şi la gît. Era izbitor de chipeş cu nasul său lung şi subţire, cu sprîncenele argintii frumos arcuite şi cu gura sa cu buze subţiri. Ochii, de un albastru transparent, străluceau de interes.

Prima impresie a lui Tate fu bani şi bune maniere. El zîmbi şi îi întinse mîna atît de fermecător, încît ea fu cît pe ce s-o accepte înainte să-şi amintească de ce se afla acolo.

— E vasul dumitale?

— Într-adevăr. Bun-venit la bordul lui *Triumphant*. Nu se întîmplă prea des să primim vizite din partea nimfelor mării. Andre, strigă el cu o voce cultivată şi vag europeană. Adu un prosop pentru domnişoara. E foarte udă.

— Nu vreau nici un prosop. Vreau doar să-ţi aduci scafandrii la suprafaţă. E epava mea.

— Zău? Ce ciudat, ia loc, domnişoară...

— Ba n-o să iau loc, pirat ticălos ce eşti.

El clipi şi zîmbetul nu-i pieri nici o clipă de pe buze.

— Se pare că mă confunzi cu altcineva. Sînt sigur că putem lămuri această mică neînţelegere într-un mod civilizat. Ah, spuse el luînd prosopul de la un steward în uniformă. Ne trebuie şampanie, Andre şi trei pahare.

— O să fie foarte necivilizat, îl preveni Tate, dacă nu opreşti compresorul ăla.

— Face într-adevăr să ne auzim cam greu, spuse el, după care îi făcu un semn stewardului şi se aşeză. Hai, ia loc, te rog.

Cu cît el îi vorbea mai mult, cu vocea aceea calmă şi plăcută, cu atît ea se simţea mai mult ca o proastă. Se aşeză înfuriată pe scaun.

Hotărî să fie calmă, logică, la fel de manierată ca el, dar şi amenințătoare.

— Ai luat anumite obiecte de pe vasele mele, începu ea să se răstească la el.

Van Dyke ridică dintr-o sprînceană şi îşi întoarse capul ca să se poată uita la *Sea Devil.*

— Porcăria asta este a dumitale?

— E a partenerilor mei, mormăi Tate.

Pe lîngă *Triumphant, Sea Devil* părea un gunoi.

— Cîteva lucruri lipsesc de pe *Sea Devil* şi *Adventure.*

— Scumpa mea, zise el împreunîndu-şi mîinile şi zîmbind amabil.

Un diamant pătrat de mărimea unei litere de Scrabble îi sclipea pe deget.

— Arăt eu ca unul care ar avea nevoie să fure?

Ea nu spuse nimic cînd stewardul destupă o sticlă de şampanie cu un pocnet plăcut.

— Nu toată lumea fură pentru că ar avea nevoie. Unii o fac doar să se distreze.

El făcu ochii mari încîntat.

— Şi isteaţă, nu numai atrăgătoare. Nişte atribute impresionante la o fată atît de tînără.

Yvette murmură ceva neplăcut în franceză, dar el rîse uşor şi o bătu pe mînă.

— Ma belle, acoperă-te. O stînjeneşti pe musafira noastră.

În timp ce Yvette se bosumflă şi îşi puse un sutien sumar de un albastru strident peste sînii magnifici, el îi oferii lui Tate un pahar de şampanie. Era cu mîna pe piciorul acestuia cînd îşi dădu seama că fusese păcălită.

— Ascultă...

— Cu mare plăcere, spuse el şi oftă cînd compresorul amuţi. Ah, aşa e mai bine. Deci, spuneai că ţi-au dispărut nişte lucruri?

— Ştii foarte bine. Obiecte descoperite pe *Santa Marquerite*. O excavăm de săptămîni întregi. Avem o aprobare legală.

El îi studie chipul cu un interes vădit. Îi făcea plăcere întotdeauna să vadă o persoană atît de însufleţită şi îndrăzneaţă, mai ales cînd el cîştigase deja. Îi compătimea pe cei care nu apreciau adevărata provocare a unei afaceri şi adevăratul triumf al victoriei.

—Trebuie să fie o greşeală în privinţa aprobării, spuse el ţuguindu-şi buzele şi gustînd din şampanie. Ne aflăm în ape neutre aici. Guvernul e întotdeauna ambiguu în legătură cu treburile astea şi tocmai de aceea i-am contactat acum cîteva luni anunţîndu-i cu

privire la planurile mele de a excava aici, spuse el blînd din nou. Păcat că n-aţi fost informaţi. Bineînţeles, cînd am sosit, am observat că cineva îşi vîrîse nasul. Dar nu era nimeni în jur.

Acum cîteva luni, pe naiba, îşi spuse Tate, dar se forţă să rămînă calmă.

— Am avut un accident. Un membru al echipei noastre se află în spital.

—Vai, ce neplăcut. Căutarea de comori poate fi o îndeletnicire periculoasă. Pentru mine, e un hobby de cîţiva ani buni. În general, am avut noroc.

—*Sea Devil* a fost lăsată aici, continuă Tate. Marcajele noastre erau aici. Regulile salvării...

— Sînt dispus să trec cu vederea totul. Ea rămase cu gura căscată.

— Dumneata eşti dispus? La naiba cu calmul. Ne furi obiectele şi caietele de pe vase...

— Nu ştiu nimic de obiectele care-ţi lipsesc, o întrerupse el cu o voce fermă. Îţi sugerez să iei legătura cu autorităţile din Saint Kitts sau Nevis.

— Poţi să fii sigur că aşa voi face.

— Foarte bine, spuse el scoţînd sticla de şampanie din frapieră şi turnînd în paharul său şi al lui Yvette. Nu-ţi place „Taittinger"?

Tate trînti paharul său cu putere.

— N-o să scapi aşa de uşor. Noi am descoperit *Marquerite,* noi am lucrat la ea. Unul din echipă a fost gata să moară. N-o să scapi dumneata şi să ne iei ce ne aparţine.

— Proprietatea în asemenea chestiuni e ceva foarte neclar, spuse el şi făcu o pauză un moment pentru a studia vinul din pahar. Puteţi să contestaţi, dar mă tem că veţi fi dezamăgiţi de rezultat. Am o reputaţie de om

care cîştigă, spuse el zîmbindu-i şi plimbîndu-şi degetul pe braţul lui Yvette. Bun, zise el ridicîndu-se. Poate vrei să faci un tur. Sînt foarte mîndru de *Trumphant.* Are nişte trăsături unice.

— Puţin îmi pasă dacă l-ai învelit în aur, spuse ea mirîndu-se de propria stăpînire de sine.

— Domnule, spuse stewardul dregîndu-şi glasul politicos. E nevoie de dumneavoastră în faţă.

—Vin imediat, Andre.

— Am înţeles, domnule VanDyke.

— VanDyke, repetă Tate şi ceva îi tremură în stomac. Silas VanDyke.

—Toată lumea a auzit de mine, spuse el părînd şi mai încîntat de acest fapt. Îmi pare rău că nu m-am prezentat, domnişoară...

— Beaumont. Tate Beaumont. Ştiu cine eşti, domnule VanDyke şi ştiu şi ce-ai făcut.

— E măgulitor, spuse el ridicînd paharul şi toastînd pentru ea. Dar am făcut multe lucruri,

— Matthew mi-a povestit despre dumneata. Matthew Lassiter.

— Ah, da, Matthew. Sînt sigur că nu ţi-a spus lucruri prea plăcute. Şi, din cauza asta, probabil că ştii că mă interesează un anumit obiect.

—*„Blestemul lui Angelique"*, spuse ea şi, deşi palmele îi erau umede, îşi ridică bărbia. Din moment ce deja ai ucis pentru el, un furt n-ar trebui să reprezinte un obstacol?

— Ah, tînărul Matthew ţi-a împuiat capul cu prostii, zise el pe un ton plăcut. E de înţeles că trebuia să dea vina pe cineva pentru accidentul tatălui său, mai ales că propria sa neglijenţă ar fi putut să-l cauzeze.

— Matthew nu e neglijent, zise ea repede.

— Era tînăr, nimeni nu l-a învinuit, le-aş fi oferit sprijin financiar, dar n-am dat de el, spuse el ridicînd din umeri uşor. Aşa cum am zis, domnişoară Beaumont, vînătoarea de comori e o treabă periculoasă. Se mai întîmplă şi accidente. Totuşi, pot să-ţi spun ceva foarte clar. Dacă acel talisman se află pe *Marquerite,* e al meu. La fel ca toate celelalte lucruri de pe ea.

Lumina din ochii lui era mai strălucitoare acum şi foarte rece.

— Şi întotdeauna iau şi preţuiesc ceea ce e al meu. Nu-i adevărat, ma belle?

Yvette îşi plimbă mîna pe o pulpă bronzată.

— Întotdeauna adevărat.

— Nu-l ai încă, nu? întrebă Tate îndreptîndu-se spre parapet. Şi o să mai vedem cine deţine drepturile asupra lui *Santa Marquerite.*

— Sînt sigur că vom vedea, spuse VanDyke răsucind paharul gol din mîini. Ah, domnişoară Beaumont, ai grijă să le transmiţi Lassiter-ilor salutările mele şi regretele mele, de asemenea.

Tate îl auzi rîzînd cînd sări în apă.

— Silas, spuse Yvette aprinzîndu-şi altă ţigară şi întinzîndu-se pe şezlongul ei. Ce tot îndruga americanca aia. plictisitoare?

— Ţi s-a părut plictisitoare? spuse Silas cu un zîmbet agreabil, privind-o pe Tate cum înota spre *Adventure.* Mie nu. Mi s-a părut chiar fascinantă — tînără, prostesc de îndrăzneaţă şi de o naivitate teribil de dulce. În cercurile mele, rareori dau peste asemenea calităţi.

— Şi ce, spuse Yvette suflînd fumul şi bosumflîndu-se că fata era atrăgătoare cu corpul ei slăbănog şi cu părul ca al unui băiat.

Datorită faptului că era bine dispus, VanDyke se aşează pe marginea şezlongului şi se pregăti să o împace.

— Nu-i decît un copil. Pe mine mă interesează femeile, spuse el atingîndu-şi buzele cu ale ei. Tu eşti cea care mă fascinează, murmură el întinzînd mîna ca să-i desfacă sutienul. De aceea eşti aici, ma chere amie.

Şi avea să fie, îşi spuse el cuprinzînd-i unul din sînii perfecţi. Pînă cînd începea să-l plictisească.

După ce o împăcă pe Yvette, VanDyke se ridică. Zîmbind, o privi pe Tate pilotînd *Adventure* spre St.Kitts.

Trebuia spus ceva în legătură cu tinereţea, se gîndi el. Era ceva ce nici chiar banii şi priceperea lui în afaceri nu puteau cumpăra. Avea senzaţia că ar fi trecut mult, mult timp pînă cînd o fată atît de plină de prospeţime ca Tate Beaumont ar fi devenit plictisitoare.

Se duse în partea din faţă a iahtului, fredonînd uşor. Acolo, scafandrii lui întinseră pe o prelată ultimele obiecte aduse la suprafaţă. Inima începu să-i cînte. Tot ce era acolo, corodat, calcificat sau strălucitor, era al lui. Succes. Profit pentru investiţii. Era şi mai minunat că aparţinuse Lassite-rilor.

Nimeni nu vorbi cînd VanDyke se aplecă şi începu să caute printre obiecte cu degetele lui manichiurate şi acoperite de bijuterii. Era atît de satisfăcător pentru el faptul că ştia că adusese comoara la suprafaţă în timp ce fratele lui James Lassiter se zbătea între viaţă şi moarte.

Nu făcea altceva decît să se dea veridicitate legendei, nu? îşi spuse el ridicînd un piastru şi răsucindu-l în

mînă. *„Blestemul lui Angelique"* avea să-i lovească pe toţi, avea să-i distrugă pe toţi cei care îl căutau. În afară de el.

Pentru că fusese dispus să aştepte, să-şi folosească resursele. Din cînd în cînd, simţul afacerilor îi spusese să uite de el, să reducă din pierderile suferite şi care erau considerabile. Totuşi, talismanul rămînea întotdeauna într-un ungher al minţii sale.

Dacă nu avea să-l găsească, să-l aibă, însemna că dăduse greş. Eşecul era, pur şi simplu, inacceptabil. Chiar şi atunci cînd era vorba de un hobby. Putea să justifice timpul şi banii. Avea mai mult decît suficient din ambele. Şi nu uitase că James Lassiter rîsese de el, că încercase să-l păcălească într-o afacere.

Dacă *„Blestemul lui Angelique"* îl urmărea, exista un motiv. Îi aparţinea lui.

Îşi ridică privirea. Scafandrii aşteptau. Membrii echipajului priveau în tăcere gata să execute orice ordin. Astfel de lucruri, îşi spuse VanDyke mulţumit, puteau fi cumpărate cu bani.

— Continuaţi excavarea, spuse el ridicîndu-şi şi scuturîndu-şi genunchii pantalonilor care făcuseră cute. Vreau paznici înarmaţi, cinci pe punte, cinci la epavă. Rezolvaţi discret, dar cu fermitate, în caz că se amestecă cineva.

Satisfăcut, aruncă o privire spre mare.

— Să nu-i faceţi nici un rău fetei dacă se-ntoarce. Mă interesează. Piper, zise el apoi şi, îndoind din deget, îi făcu semn arheologului său marin.

După aceea intră în biroul său, urmat de Piper ca de un cîine loial.

La fel ca restul iahtului, biroul era decorat cu gust şi eficient. Pereţii erau îmbrăcaţi în panouri din lemn de

trandafir lucios, podeaua strălucea datorită faptului că fusese lustruită cu ceară fierbinte. Biroul, prins bine, era o antichitate din secolul al nouăsprezecelea care, odinioară, se aflase în casa unui lord englez.

În locul unui decor caracteristic marin, prefera sentimentul unui conac, cu draperii din brocart. Scaunele erau din piele în nuanţe de vişiniu şi verde. Antichităţi şi diverse obiecte de preţ erau aşezate cu un gust ce tindea spre opulenţă.

Ca o concesie făcută secolului douăzeci, biroul era dotat cu aparate electronice de cea mai bună calitate.

Nefiind un om care să evite munca, VanDyke acoperise tot biroul cu hărţi, jurnale de bord şi copii ale documentelor şi certificatelor de încărcătură care îl îndrumaseră în căutările sale. Hobby sau afacere, cunoaşterea însemna control.

VanDyke se aşeză la birou şi aşteptă cîteva secunde. Piper nu se aşeza pînă cînd nu i se spunea. Acea măruntă şi vitală dovadă de putere îl încînta. Pregătit să fie amabil, VanDyke îi făcu semn să ia loc pe scaun.

— Ai terminat de transferat pe dischetă tot ce era pe caiete?

— Da, domnule.

Ochelarii cu lentile groase ai lui Piper amplificau devotamentul de cîine din ochii săi căprui. Avea o minte strălucită pe care VanDyke o respecta. Şi o dependenţă de cocaină şi de jocuri de noroc pe care VanDyke o detesta şi o folosea.

— Ai găsit ceva legat de talisman?

— Nu, domnule, spuse Piper împreunîndu-şi mîinile care erau întotdeauna nervoase, după care le desfăcu. Totuşi, persoana care s-a ocupat de catalogarea

obiectelor a făcut o treabă excelentă. Totul e înregistrat şi datat pînă la ultimul cui de fier. Fotografiile sînt, de asemenea, excelente, iar însemnările şi schiţele ce detaliază activitatea sînt clare şi concise.

Nu găsiseră talismanul, îşi spuse. Ştiuse în adîncul sufletului, bineînţeles. Dar prefera detaliile palpabile.

— E ceva. Păstrează tot ce poate fi de folos şi distruge restul, spuse VanDyke, apoi se gîndi, trăgîndu-se de lobul urechii. Pînă mîine dimineaţă la zece vreau o detaliere amănunţită a obiectelor scoase astăzi. Îmi dau seama că pentru asta va trebui să stai treaz aproape toată noaptea, zise el şi descuind un sertar, scoase o fiolă micuţă cu un praf alb.

Necesitatea învinse dezgustul cînd văzu recunoştinţa disperată de pe chipul lui Piper.

— Foloseşte-o cu înţelepciune, Piper, şi în particular.

— Da, domnule VanDyke, spuse Piper băgînd fiola în buzunar. Veţi avea totul mîine dimineaţă.

— Ştiu că pot conta pe tine, Piper. Asta-i tot deocamdată.

Rămas singur, VanDyke se rezemă de spătarul scaunului. Îşi aruncă privirea pe hîrtiile de pe birou şi oftă. Era posibil ca Lassiter-ii să fi avut, pur şi simplu, norocul de a da peste o epavă virgină şi să nu fi avut nici o legătură cu talismanul. Anii îndelungaţi de cînd avea acel hobby şi căutările îl făcuseră să aprecieze foarte mult norocul.

Dar dacă talismanul se afla pe *Santa Marquerite,* în curînd avea să fie al lui. Avea să cerceteze fiecare centimetru din ea şi din jurul ei cînd avea să fie sigur.

James găsise ceva, îşi spuse el, bătîndu-şi buzele cu degetele unite la vîrfuri. Ceva ce refuzase să-i împărtăşească. Şi, ah, cît de mult îl mai deranja acest

lucru încă. După tot acel timp, căutările din jurul Australiei şi Noii Zeelande nu dăduseră nici un rezultat. Lipsea o parte din informaţii. VanDyke era sigur de asta.

Jamės ştiuse ceva, dar, oare, avusese timpul sau dorinţa de a-i împărtăşi acel lucru prostului de frate al său, ori fiului pe care îl lăsase în urmă?

Poate că nu. Poate murise luînd secretul cu el. Nu putea să sufere faptul că nu era sigur, nu putea să sufere gîndul că ar fi putut calcula greşit ceva. Furia, şansa minimă de a fi greşit omul, îl făcură să-şi încleşteze pumnii. Ochii i se întunecară, buzele i se subţiară şi el tremură luptîndu-se să-şi stăpînească furia, la fel cum s-ar lupta un om cu o fiară sălbatică ce i-ar fi sărit la gît. Recunoscu semnele — bătăile puternice ale inimii, sîngele care îi zvîcnea în cap, în dosul ochilor, vuietul din urechi.

Acele accese de violenţă îl apucau des, aşa cum se întîmpla în copilărie cînd nu i se îndeplinea o dorinţă.

Dar acest lucru fusese pînă atunci pentru a manipula şi a cîştiga. Valurile puternice de furie oarbă se revărsară asupra sa, ispitindu-l să-şi bată podul palmelor, să urle, să spargă ceva. Orice. Ah, cît de mult dispreţuia să i se pună piedici, cît de mult ura să nu deţină controlul.

Totuşi, nu avea să cedeze în faţa emoţiilor slabe şi inutile, îşi porunci el. Oricare ar fi fost împrejurările, avea să fie stăpîn pe sine, să-şi păstreze calmul şi să aibă capul limpede. Scăparea controlului făcea un om vulnerabil, îl împingea să comită greşeli prosteşti. Era vital să nu uite acest lucru.

Şi, de asemenea, nu trebuia să uite cum mama lui pierduse acea luptă şi îşi trăise ultimii ani din viaţă

salivînd pe bluzele ei de mătase într-o cameră încuiată.

Trupul i se cutremură într-un ultim efort de a lupta cu furia aceea oarbă. Trase adînc aer în piept, îşi îndreptă cravata şi îşi masă mîinile încordate.

Era posibil, îşi spuse el cu un calm perfect acum, să fi fost puţin cam nerăbdător cu James Lassiter. Era o greşeală pe care nu avea să o mai comită cu ceilalţi. Anii de căutări îl întăriseră, oferindu-i mai multă înţelepciune şi multe cunoştinţe. Îl făcuseră să fie conştient de valoarea descoperirilor şi de puterea pe care i-o dădea posesia lor.

Văzu că mîinile îi erau iarăşi ferme. Nici el, nici *„Blestemul lui Angelique"* nu aveau să tolereze alte persoane care să se amestece. Dar acele persoane puteau fi folosite înainte de a scăpa de ele.

Timpul avea să spună, se gîndi VanDyke şi închise ochii. Nu exista nici o mare, nici ocean, nici un iaz în care Lassiter-ii să poată naviga fără ca el să ştie.

Într-o bună zi aveau să-l ducă la *„Blestemul lui Angelique"* şi la acea comoară care continua să-l ademenească.

Capitolul 9

Cu răsuflarea tăiată şi palidă de furie, Tate dădu buzna în spital. Îşi zări părinţii şi pe Matthew în capătul coridorului şi abia se abţinu să nu strige. Alergă spre ei, ceea ce o făcu pe mama ei să se întoarcă şi să o privească uluită.

—Tate, pentru Dumnezeu, arăţi de parcă ai fi înotat îmbrăcată.

— Asta am făcut. Avem necazuri. Era un vas. Escavează. N-am putut să-i împiedic.

— Linişteşte-te, zise Ray pe un ton autoritar şi îi puse mîinile pe umeri. Unde ai fost?

— La locul de exploatare. Era un iaht acolo, unul de lux, dotat cu de toate. Echipament de cea mai bună calitate. Escavează *Marquerite.* Am văzut nardul stîrnit de compresor, spuse ea şi făcu o pauză de o fracţiune de secundă pentru a-şi trage sufletul. Trebuie să mergem acolo. Au fost pe *Adventure* şi pe *Sea Devil.* Toate caietele mele şi o mulţime din lucrurile descoperite au dispărut. Ştiu că el le-a luat. O să nege, dar sînt sigură.

—Cine?

Tate se uita la Matthew.

—VanDyke.

Înainte să apuce să mai spună ceva, Matthew o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— De unde ştii?

Teama pe care o simţise la bordul lui *Triumphant* era nimic în comparaţie cu cea pe care o cunoscu acum, cînd văzu privirea criminală din ochii bărbatului pe care îl iubea.

—Te cunoştea. Ştia ce s-a întîmplat cu Buck. A zis... Matthew.

Glasul îi tremură de spaimă cînd el porni să străbată coridorul.

— Aşteaptă, zise ea izbutind să-l prindă din urmă şi aşezîndu-se în faţa lui. Ce ai de gînd să faci?

— Ce-ar fi trebuit să fac demult, spuse el şi ochii îi erau reci şi înspăimîntători. O să-l omor. Calmează-te, spuse Ray şi, deşi vocea îi era calmă, îl apucă pe Matthew cu putere de braţ.

Tate recunoscu tonul şi răsuflă uşurată. Aproape nimic nu trecea de tatăl ei cînd se afla în acea stare de spirit. Nici măcar o furie criminală.

—Trebuie să fim atenţi şi să judecăm, continuă el. Sînt foarte multe în joc.

—Ticălosul n-o să scape şi de data asta.

— O să mergem acolo. Marla, tu şi Tate aşteptaţi aici. Matthew şi cu mine o să rezolvăm treaba asta.

— Eu nu aştept aici.

— Nici una din noi nu aşteaptă aici, spuse Marla aliindu-se cu fiica ei. Doar sîntem o echipă, Ray. Dacă merge unul, mergem toţi.

— N-am timp pentru discuţii de familie, spuse Matthew eliberîndu-şi braţul, Plec chiar în clipa asta. Tu stai aici şi vezi dacă-ţi poţi pune la punct femeile.

— Ignorantule...

—Tate, spuse Marla şi trase aer în piept pentru a-şi stăpîni nervii. Să ne gîndim la împrejurări.

Apoi îi aruncă lui Matthew o privire care ar fi putut să topească oţelul. Cînd vorbi din nou, dulceaţa sudică din glasul ei fusese înlocuită de răceală.

— Ai dreptate într-o singură privinţă, Matthew, ne pierdem timpul, zise ea şi, imediat, se duse la lift, apăsînd pe buton.

— Idiotule, fu tot ce spuse Tate.

Cînd ajunseră la bordul lui *Adventure,* Tate stătu cu mama ei lîngă parapet, în timp ce Ray şi Matthew pilotau vasul şi, îşi închipui ea, discutau strategia. Insulta aceea făcea să-i clocotească sîngele în vene.

Mai speriată decît voia să recunoască, Marla se întoarse spre fiica ei.

— Ce impresie ţi-a făcut acest om? Acest VanDyke?

— E viclean.

Acela fu primul cuvînt care îi veni în minte lui Tate.

— Cu un strat urît dincolo de suprafaţa strălucitoare. Şi deştept. Ştia că nu puteam să fac nimic şi îi plăcea.

—Te-a speriat?

— Mi-a oferit şampanie şi un tur al iahtului. Este amfitrionul perfect pentru oaspeţi bineveniţi. A fost politicos, chiar prea politicos, spuse Tate strîngînd balustrada. Da, m-a speriat. Mi-l închipuiam ca pe un împărat roman care ciugulea boabe de struguri trecute prin zahăr, în timp ce leii îi sfîşiau pe creştini, i-ar plăcea spectacolul.

Marla îşi reţinu un fior de panică. Fiica ei era teafără şi nevătămată, şi era lîngă ea, îşi aminti ea. Dar tot îşi ţinu mîna peste mîna lui Tate, ca să fie mai sigură.

— Crezi că l-a omorît pe tatăl lui Matthew?

— Matthew crede. Uite, spuse ea ridicînd mîna pentru a-i arăta. Ala e iahtul.

De la cîrmă, Matthew studie iahtul *Triumphant.* Era nou, observă el, mai luxos decît vasul pe care îl folosiseră în Australia. Din cîte vedea, nu era nimeni pe punte.

— Mă duc acolo, Ray.

— Să facem lucrurile pe rînd.

—VanDyke a făcut deja prea multe.

— Întîi, o să-i strigăm, spuse Ray manevrînd vasul între *Triumphant* şi *Sea Devil,* după care opri motoarele.

— Du femeile în cabine şi ţine-le acolo, spuse Matthew luînd un cuţit de scafandru.

— Şi tu ce ai de gînd să faci? întrebă Ray. Să ţii ăla în dinţi şi să urci la bord căţărîndu-te pe o frînghie? Pune-ţi mintea la contribuţie.

Sperînd că tonul lui avea să dea rezultate, plecă de la cîrmă. Cînd ajunse pe punte, se uită la soţia şi fiica lui, după care se apropie de balustradă.

—Hei, *Triumphant!* strigă el.

— Era o femeie, zise Tate căreia i se ridică părul pe braţe şi pe ceafă cînd Matthew li se alătură. Marinari, stewarzi. Scafandri.

Acum, *Trimphant* părea un vas-fantomă, tăcut, cu excepţia fîlfîitului tendelor şi lipaitul apei care se lovea de corpul său.

— Mă duc, spuse Matthew din nou şi tocmai se pregătea să sară în apă, cînd VanDyke apăru pe punte.

— Bună ziua, spuse el cu vocea lui plăcută. O zi superbă pentru navigaţie, nu?

— Silas VanDyke.

Ca într-o fotografie, VanDyke se rezemă de balustradă, cu gleznele petrecute şi cu braţele încrucişate.

— Într-adevăr. Cu ce vă pot ajuta?

— Sînt Raymond Beaumont.

— Ah, desigur, zise el şi, cu un gest politicos, duse degetul la borul pălăriei de soare. Am cunoscut-o pe încîntătoarea dumitale fiică. Mă bucur să te revăd, Tate. Şi dumneata trebuie să fii doamna Beaumont, zise el înclinîndu-se uşor în direcţia Marlei. Acum văd de unde a moştenit Tate această frumuseţe proaspătă şi captivantă. Şi tînărul Matthew Lassiter, nu? Ce interesant să ne întîlnim aici.

— Ştiam că eşti un criminal, VanDyke, striga Matthew. Dar nu credeam că te-ai coborî şi la piraterie.

— Nu te-ai schimbat, zise VanDyke dezvelindu-şi dinţii strălucitori într-un zîmbet. Mă bucur. Ar fi mare păcat să te cizelezi. V-aş invita la bord, dar sîntem cam ocupaţi în momentul ăsta. Poate stabilim să luăm cina împreună în cursul săptămînii.

Înainte ca Matthew să mai apuce să spună ceva, Ray îl strînse de braţ cu putere.

— Noi avem primul drept asupra lui *Santa Marquerite.* Noi am descoperit-o şi am explorat-o săptămîni întregi. Documentele au fost întocmite de guvernul din Saint Kitts.

— Mă tem că nu sînt de acord, spuse Silas şi, cu nişte mişcări pline de graţie, scoase o tabacheră subţire din argint din buzunar, alegînd o ţigară. Sînteţi

liberi să discutaţi cu autorităţile, dacă vreţi. Bineînţeles, am depăşit limita legală. Şi, cînd am venit eu, nu era nimeni aici. Doar amărîtul ăla de vas gol.

— Partenerul meu a fost grav rănit acum cîteva zile şi am fost nevoiţi să amînăm exploatarea.

— Ah, spuse VanDyke aprinzîndu-şi ţigara şi trăgînd din ea gînditor. Am auzit de accidentul sărmanului Buck. Ce greu trebuie să vă fie tuturor. Regretele mele. Totuşi, realitatea e că eu sînt aici şi voi, nu.

— Ai luat lucruri de pe vasele noastre, strigă Tate.

— Este o acuzaţie ridicolă în sprijinul căreia va fi foarte bine să aduceţi dovezi. Bineînţeles, sînteţi liberi să încercaţi, spuse el şi făcu o pauză pentru a admira şi a studia o pereche de pelicani în dansul lor de la cer la mare şi înapoi. Vînătoarea de comori e o treabă frus-trantă, nu-i aşa? spuse el pe un ton de conversaţie. Şi, adesea, frînge inimi. Transmite-i unchiului tău cele mai bune salutări, Matthew. Sper că acest ghinion care-ţi urmăreşte familia să se termine cu tine.

— Să te ia dracu, spuse Matthew furios şi, exact în clipa în. care el se repezi la balustradă, Tate sări să-l oprească.

Tocmai reuşise să scape de ea, cînd Ray îl prinse în spate.

— Sus, murmură el. La prova şi la pupa.

Doi bărbaţi apăruseră deodată, fiecare cu cîte o puşcă pe umăr îndreptată spre ei.

— Cred în necesitatea de a-mi păzi proprietăţile, explică VanDyke. Un om în situaţia mea învaţă că securitatea nu e numai un lux, ci un instrument vital în afaceri. Raymond, sînt sigur că eşti un om cu suficientă judecată ca să-l împiedici pe tînărul Matthew să păţească ceva din cauza cîtorva nimicuri.

Mulţumit de situaţie, trase din nou din ţigară cînd pelicanii se afundară iute în apa dintre ei.

— Şi m-ar întrista dacă vreun glonţ rătăcit te-ar nimeri pe tine sau pe vreuna din preţioasele bijuterii de lîngă tine, spuse el zîmbind larg. Matthew ar fi primul care ar putea să-ţi spună că se pot întîmpla tot felul de accidente tragice.

Degetele lui Matthew erau albe pe balustradă. Totul în interiorul lui îi striga să rişte, să sară în apă.

— Du-le înăuntru.

— Dacă te împuşcă, ce se va întîmpla cu Buck? Matthew clătină din cap şi simţi zvîcnetul sîngelui.

— Nu-mi trebuie decît zece secunde. Zece afurisite de secunde.

Şi un cuţit peste gîtul lui VanDyke.

— Ce se va întîmpla cu Buck? insistă el.

— N-o să-mi ceri să renunţ.

— Nu, îţi spun, zise Ray, iar teama şi furia îl ajutară să-l îndepărteze pe Matthew de balustradă. Nu merită să-ţi pierzi viaţa pentru asta. Şi, cu siguranţă, nu merită să rişti vieţile soţiei şi fiicei mele. Treci la cîrmă, Matthew. Ne întoarcem la Saint Kitts.

Chiar şi numai gîndul retragerii îi făcea greaţă. Dacă ar fi fost singur... Dar nu era. Fără să spună nimic, se întoarse şi se îndreptă spre cîrmă.

— Foarte înţelept, Raymond, spuse VanDyke cu un licăr de admiraţie în glas. Foarte înţelept. Mă tem că băiatul e puţin cam nesăbuit, nu e la fel de matur şi cu judecată ca noi. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toţi. Doamnă Beaumont, Tate, spuse el atingîndu-şi borul pălăriei din nou. Navigaţie plăcută.

— Ah, Ray, spuse Marla ducîndu-se lîngă soţul ei, nesigură pe picioare cînd vasul întoarse. Ne-ar fi omorît.

Simţindu-se total neputincios, Ray o mîngîie pe păr şi privi silueta lui VanDyke micşorîndu-se din ce în ce pe măsură ce se îndepărtau.

— O să mergem la autorităţi, spuse el încet.

Tate îi lăsă şi se duse la Matthew, care strîngea cu putere cîrma.

— Nu puteam să facem nimic, începu ea.

Ceva din atitudinea lui îi spuse că era mai bine să nu îl atingă în nici un fel. Cînd el nu spuse nimic, ea se apropie şi mai mult, dar îşi ţinu mîinile împreunate.

— I-ar fi pus să te împuşte, Matthew. Voia s-o facă. O să-l denunţăm imediat cum o să acostăm.

— Şi ce naiba crezi că rezolvăm cu asta? spuse el cu o voce în care era ceva, pe lîngă înverşunare, ceva ce ea nu recunoscu a fi ruşine. Banii vorbesc.

— Am urmat toate căile legale, insistă ea. Înregistrările...

— Nu fi proastă, o întrerupse el aruncîndu-i o privire furioasă. Nu mai există nici o înregistrare. N-o să fie nimic ce el nu vrea să fie. O să ia epava. O să ia totul de pe ea. Şi eu l-am lăsat. Am stat acolo şi n-am făcut nimic, exact ca acum nouă ani.

— Nu puteai să faci nimic, spuse ea şi, ignorîndu-şi propriile instincte, îi puse mîna pe spate. Matthew...

— Lasă-mă-n pace.

— Bine, Matthew, dar...

— Lasă-mă naibii în pace.

Îndurerată şi neputincioasă, ea îl ascultă.

În seara aceea, stătu singură în camera ei. Îşi închipui că asta însemna să fii şocat. Ziua aceea fusese

alcătuită dintr-o serie de palme, încheindu-se cu anunţul tatălui ei în legătură cu faptul că nu exista nici o înregistrare a descoperirii lor. Nu exista nici unul din documentele pe care le întocmiseră cu atîta grijă, iar funcţionarul cu care Ray lucrase personal negase că l-ar fi văzut vreodată.

Nu mai exista nici o îndoială că Silas VanDyke cîştigase. Iarăşi.

Tot ce făcuseră, toată munca, suferinţa pe care o îndurase Buck, fuseseră în zadar. Pentru prima dată în viaţa ei, realiză că a fi corect şi a face ceea ce era corect nu conta întotdeauna.

Se gîndi la toate lucrurile frumoase pe care le ţinuse în mîini. Crucea cu smaralde, frînturile de istorie pe care le ridicase din adăpostul lor de nisip şi le adusese la lumină.

Nu avea să le mai atingă niciodată sau să le studieze, să le vadă strălucind într-o vitrină de muzeu. Nu avea să existe nici un carton discret pe care să scrie că erau piese din colecţia Beaumont-Lassiter. Nu avea să vadă numele tatălui ei în *National Geographic* sau să se uite la fotografiile făcute de ea şi publicate în acele pagini lucioase.

Pierduseră.

Şi îi era ruşine cînd se gîndea cît de mult îşi dorise acele sclipiri de glorie. Îşi închipuise că avea să se întoarcă la colegiu, să-şi impresioneze profesorii şi să navigheze pînă la diplomă pe un val de triumf.

Sau, pur şi simplu, să navigheze împreună cu Matthew de la o victorie la alta.

Acum, nu mai era nimic decît eşecul amar.

Prea agitată ca să stea în camera ei, ieşi. Avea să se plimbe pe plajă, îşi spuse. Să încerce să-şi limpezească mintea şi să facă planuri pentru viitor.

Acolo îl găsi, stînd cu faţa spre mare. Alesese locul unde fuseseră împreună cînd veniseră pe insulă. Unde îl văzuse privind-o şi ştiuse cu certitudine că îl iubea.

Inima i se strînse de tristeţe pentru el şi, apoi, se linişti. Pentru că, acum, ştia ce să facă. Se duse lîngă el şi stătu astfel, lăsînd briza să-i răvăşească părul.

— Îmi pare nespus de rău, Matthew.

— Nu-i nimic nou. Sînt obişnuit cu ghinionul.

— Asta n-a avut nici o legătură cu ghinionul, ci cu înşelătoria şi furtul.

— Întotdeauna are o legătură cu norocul. Dacă aş fi avut mai mult, l-aş fi prins pe VanDyke singur.

— Şi ce-ai fi făcut? Te-ai fi urcat pe vas şi te-ai fi bătut cu oamenii lui înarmaţi?

Nu conta cît de prostesc făcea să sune totul.

— Aş fi făcut ceva.

—Te-ar fi împuşcat, zise ea. Mult bine ne-ar mai fi făcut asta. Buck are nevoie de tine, Matthew. Eu am nevoie de tine.

El îşi aduse umerii în faţă. Slabă apărare, îşi spuse. Faptul că cineva avea nevoie de el nu-i convenea.

— O să am grijă de Buck.

— O să avem grijă de el. Mai există şi alte epave, Matthew. Care aşteaptă. Cînd el o să se simtă mai bine, o să le găsim.

Simţind nevoia să dea frîu liber speranţei, îi luă mîinile într-ale ei.

— Poate chiar să se scufunde din nou, dacă vrea. Am vorbit cu doctorul Farrge. Se fac nişte lucruri

uluitoare cu protezele. Putem să-l ducem la Chicago saptămîna viitoare. Specialistul de acolo o să-l facă să meargă în scurt timp.

—Da.

Imediat cum avea să găsească o modalitate de a plăti drumul pînă la Chicago, un specialist, tratamentul.

— Cînd o să i se dea voie, o să mergem într-un loc cald, unde să se poată reface. Asta o să ne ofere timp să facem investigaţii în legătură cu o altă epavă, *Isabella,* dacă mai vrei asta. Orice vrei.

— Nu poţi să-ţi pierzi timpul făcînd investigaţii cînd eşti la colegiu.

— Nu mă mai duc la colegiu.

— Ce naiba tot spui?

— Nu mă mai întorc.

Încîntată de decizia ei, îşi aruncă braţele de gîtul lui.

— Nu ştiu de ce am crezut că trebuie s-o fac. Pot să învăţ tot ce am de învăţat din practică, pur şi simplu. Ce importanţă are o diplomă?

—Vorbeşti prostii, Tate, spuse el vrînd să-i dea braţele la o parte, dar ea se lipi de el.

— Ba nu. E cît se poate de logic. O să stau cu tine şi cu Buck la Chicago pînă cînd o să ne hotărîm încotro pornim. Şi, apoi, o să plecăm, zise ea atingîndu-şi buzele de ale lui. Oriunde. Atîta timp cît sîntem împreună. Nu-ţi dai seama, Matthew? Să navigam oriunde vrem, oricînd vrem, pe *Sea Devil.*

—Da.

Faptul că ar fi putut să o facă îi înmuie picioarele.

— Mama şi tata or să vină cînd o să găsim altă epavă. Şi o să găsim una, mai bună decît *Marquerite.*

VanDyke n-o să ne înfrîngă decît dacă îi dăm voie, Matthew.

— Deja a făcut-o.

— Nu, spuse ea şi, închizînd ochii, îşi lipi obrazul de al lui. Pentru că sîntem aici, împreună. Şi avem totul înaintea noastră. Vrea talismanul, dar nu-l are. Şi ştiu, ştiu, pur şi simplu, că n-o să-l aibă niciodată. Indiferent dacă-l găsim sau nu, avem mai mult decît o să aibă el vreodată.

—Visezi.

—Şi?

Se dădu înapoi şi zîmbi din nou.

— Nu în asta constă vînătoarea de comori? Acum putem să visăm împreună. Nu-mi pasă dacă n-o să mai găsim nici o epavă. Lasă-l pe VanDyke să ia totul, şi ultimul dublon. Eu pe tine te vreau.

Şi vorbea sincer. Certitudinea acelui lucru îl făcu să se simtă ameţit de dorinţă, îngrozit de vinovăţie. Nu trebuia decît să pocnească din degete şi ea l-ar fi însoţit oriunde i-ar fi cerut el. Ar fi lăsat în urmă tot ce avea sau ar fi putut să aibă. Şi, nu peste mult timp, l-ar fi urît aproape la fel de mult cum se ura el însuşi.

— Am impresia că nu te gîndeşti prea mult la ceea ce vreau eu, spuse el calm şi, ridicîndu-i bărbia, îi dădu un sărut nepăsător.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ascultă, Roşcato, lucrurile s-au dus naibii aici. Am muncit enorm şi a trebuit să văd totul alunecîndu-mi printre degete. Chestia asta e împuţită, dar nu e cel mai rău lucru care se poate întîmpla. Sînt împovărat deja cu un invalid. Ce te face să crezi că te-aş mai lua şi pe tine?

Lovitura fu atît de rapidă, încît ea aproape că nici nu o simţi.

— Nu vorbeşti serios. Eşti încă supărat.

— Supărat e puţin spus. Dacă tu şi familia ta corectă nu v-aţi fi amestecat, n-aş fi fost acum cu mîna goală. Ray a trebuit să procedeze corect. Cum crezi c-a procedat VanDyke?

Ea păli brusc.

— Nu poţi să dai vina pe el.

— Ba bine că nu, spuse el vîrîndu-şi mîinile în buzunare. Buck şi cu mine procedăm altfel. Dar voi aveaţi banii. Acum nu mai avem nimic. Tot ce mi-a rămas după luni de zile de muncă e un unchi schilod.

— Spui un lucru oribil.

— Adevărul gol-goluţ, o corectă el şi ignoră dezgustul din gît. O să-l duc undeva. Îi sînt dator. Dar cu noi doi e cu totul altă poveste, Roşcato. Să-ţi pierzi timpul cu puţină distracţie cîteva săptămîni e una. Şi a fost amuzant. Dar să te agăţi de gîtul meu acum cînd toată treaba s-a dus pe apa sîmbetei — nu-i stilul meu deloc.

Ea avu senzaţia că cineva o golise pe dinăuntru dintr-o dată. El o privea cu un zîmbet stins în colţul gurii şi cu un amuzament rece în ochi.

— Dar mă iubeşti, insistă ea.

— Iar visezi. Hei, vrei să înfiripi o mică poveste de dragoste cu mine în rolul principal, foarte bine. Dar nu te aştepta să navigam într-un apus de soare.

Trebuia să fie mai rău, hotărî el. Trebuia să fie mai crud. Numai cuvintele nu aveau să o trezească la realitate, nu aveau să o salveze de el. Deşi propriile gesturi îl revoltau, îi cuprinse şoldurile şi o trase mai aproape.

— Nu mi-a displăcut jocul, scumpo. La naiba, mi-a plăcut chiar fiecare clipă. Chiar dacă lucrurile s-au terminat atît de prost, de ce n-am încerca să ne înveselim reciproc? Să încheiem totul cu ceva tare.

Îşi lipi gura de a ei brusc, strivindu-i buzele. Nu voia să pună nici un pic de căldură sau dulceaţă în acel sărut. Era lacom, violent şi puţin crud. Chiar cînd ea începu să se zbată, el îşi strecură mîna pe sub bluza ei şi îi cuprinse sînul.

—Nu.

Era greşit, îşi spuse ea îngrozită. Nu trebuia să fie aşa. Nu putea să fie aşa.

— Îmi faci rău.

— Haide, iubito.

Dumnezeule, pielea ei era ca satinul. Ar fi vrut să o mîngîie, să o savureze, să o seducă. În schimb, o învineţea, ştiind că orice semne ar păstra vor dispărea mult mai repede decît cele pe care şi le făcea sieşi.

— Ştii că amîndoi o vrem.

— Nu, spuse ea suspinînd şi, împingîndu-l, se eliberă. Se înconjură cu braţele.

— Nu mă atinge.

— Pînă la urmă, n-au fost decît şicanări, zise el forţîndu-se să o privească în ochii îndureraţi. Numai vorbărie şi nici un pic de acţiune, Tate?

Ea abia îl mai vedea din cauza lacrimilor care îi şiroiau pe obraji.

— Nu ţii deloc la mine.

— Ba sigur că ţin, spuse el oftînd. Ce trebuie să fac ca să te am în pat? Vrei poezii. Pot să scot ceva. Eşti prea timidă ca s-o faci pe plajă? Foarte bine. Am o cameră pe care o plăteşte taică-tu.

— Nici unul din noi n-a însemnat nimic pentru tine.

— Hei, şi eu am muncit.

—Te-am iubit. Toţi am ţinut la tine.

Deja la trecùt, îşi spuse el. Nu era chiar atît de greu să ucizi dragostea.

— Mare scofală. Partenerii se despart. Tu şi părinţii tăi vă întoarceţi la viaţa voastră frumoasă şi ordonată. Eu îmi văd de-a mea. Ce zici, vrei să mergi să ne tăvălim puţin prin pat sau caut pe altcineva?

O parte din mintea ei se mira că mai putea să stea în picioare, să vorbească, deşi el îi smulsese inima din piept.

— Nu vreau să te mai văd niciodată. Vreau să stai cît mai departe de mine şi de părinţii mei. Nu vreau să ştie ce ticălos eşti.

— Nici o problemă. Fugi acasă, puştoaice Eu am treabă.

Ea îşi spuse că nu avea să fugă, ci avea să meargă demnă, cu capul sus. Dar, după cîţiva paşi, o făcu. O rupse la fugă, cu inima zdenţuită şi însîngerată.

Cînd rămase singur, Matthew se aşează pe nisip şi îşi propti capul pe genunchi. Se gîndi că tocmai făcuse primul gest eroîc din viaţa lui, salvînd-o pe a ei.

Dar cînd simţi durerea pulsînd prin el, hotărî că nu era croit pentru a fi erou.

Capitolul 10

— Nu-mi închipui unde poate să fie Matthew, spuse Marla încet plimbîndu-se încoace şi încolo pe coridorul spitalului. Nu-i stă în fire să lipsească de la vizită. Şi, mai ales astăzi, cînd Buck o să fie mutat într-un salon obişnuit.

Tate ridică din umeri. Descoperi că pînă şi acest lucru o durea. Toată noaptea plînsese o inimă zdrobită, vărsînd toate lacrimile din ea. Totuşi, în cele din urmă, îşi salvase mîndria şi, acum, se forţa să fie tare.

— Probabil că a găsit un mod mai interesant de a-şi petrece ziua.

— Ei bine, nu-i stă în fire, spuse Marla uitîndu-se la Ray, care tocmai ieşea din salonul lui Buck.

— Încercă să se obişnuiască, spuse el, dar zîmbetul pe care îl schiţă nu reuşi să-i şteargă îngrijorarea din ochi. E puţin obosit, nu prea are chef de vizitatori. Matthew a venit?

— Nu, spuse Marla privind spre capătul coridorului ca şi cum ar fi putut să facă uşile liftului să se deschidă şi Matthew să apară grăbindu-se. Ray, i-ai spus despre Silas VanDyke, despre comoară?

— N-am avut inima, zise Ray aşezîndu-se vlăguit. Ultimele zece minute petrecute cu Buck îl sleiseră de puteri.

— Cred că abia începe să realizeze totul. E furios şi înverşunat. Nimic din ce spuneam nu părea să ajute. Cum aş fi putut să-i spun că toată munca noastră a fost în zadar?

— Poţi să-i spui altădată, zise Marla şi, ştiind că nu puteau face nimic, se aşează lîngă el. Nu începe să te învinuieşti, Ray.

— Îmi tot amintesc de momentele acelea, murmură el. Acum eram în culmea fericirii, eram regi. Nişte Midaşi care transformau în aur orice lucru pe care-l atingeau. În clipa următoare, groază şi teroare. Aş fi putut să fac ceva, Marla, să mă fi mişcat mai repede? Nu ştiu. Totul s-a petrecut într-o clipă.*Blestemul lui Angelique,* zise Ray ridicînd mîinile şi apoi lăsîndu-le să cadă. Asta spune Buck tot timpul.

—A fost un accident, insistă Marla, deşi simţi un fior prin şira spinării. N-are nici o legătură cu blestemele sau legendele. Ştii asta foarte bine, Ray.

— Ştiu că Buck şi-a pierdut piciorul şi că visul pe care îl puteam atinge cu degetele s-a transformat într-un coşmar. Nu putem face absolut nimic. Asta-i cel mai rău. Nu putem face absolut nimic.

—Trebuie să te odihneşti, spuse Marla repede şi se ridică, luîndu-i mîinile. Toţi trebuie s-o facem. O să nentoarcem la hotel şi o să lăsăm totul deoparte pentru cîteva ore. Dimineaţă, o să facem tot ce trebuie făcut.

— Poate că ai dreptate.

— Voi doi luaţi-o înainte, spuse Tate vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

Ideea de a sta în camera ei tot restul după-amiezei nu-i plăcea deloc.

— Cred că mă duc să mă plimb puţin pe plajă.

— Bună idee, spuse Marla luînd-o pe după umeri cînd se îndreptau spre lift. Stai puţin la soare. Toţi o să ne simţim mai bine după o scurtă pauză.

— Sigur, zise Tate izbutind să zîmbească în clipa în care intrară în lift.

Dar ştia că nimic nu avea să o facă să se simtă mai bine mult, mult timp.

În timp ce membrii familiei Beaumont porneau pe drumuri separate, Matthew lua loc în cabinetul doctorului Farrge. Deja, în ziua aceea, pusese în aplicare o parte din deciziile pe care le luase în timpul nopţii. Decizii care simţea că erau necesare pentru toţi.

— Aş vrea să luaţi legătura cu doctorul despre care mi-aţi vorbit, cel din Chicago, începu Matthew. Trebuie să ştiu dacă se va ocupa de Buck.

— Pot face asta pentru dumneata, domnule Lassiter.

— Vă mulţumesc. Şi aş vrea să-mi spuneţi cît datorez aici şi cît o să coste transferarea lui.

— Unchiul dumitale are asigurare medicală?

— Nu, spuse Matthew îndreptîndu-şi umerii sub noua povară.

Întotdeauna era umilitor să datorezi mai mult decît puteai plăti. Se îndoia că un vînător de comori profesionist ar fi putut primi un împrumut.

— O să vă dau ce am. Mîine o să am mai mult. Din vînzarea lui *Sea Devil* şi a echipamentului. Voi avea nevoie să ştiu cît mă costă totul. Am dat cîteva telefoane. Am vreo două slujbe asigurate. Sînt bun la asta.

Farrge se rezemă de spătar şi îşi frecă partea laterală a nasului cu un deget.

— Sînt sigur că putem face unele aranjamente. În ţara dumitale, există nişte programe....

— Buck n-o să primească ajutor social, îl întrerupse Matthew cu puţină furie în glas. Nu atîta timp cît eu pot să muncesc. Spuneţi-mi o sumă. O să rezolv eu într-un fel.

— Cum doreşti, domnule Lassiter. Unchiul dumitale are noroc că e un om puternic. Nu mă-ndoiesc că se va însănătoşi fizic. Ba chiar va putea să se scufunde din nou. Dacă vrea. Dar vindecarea lui emoţională şi psihică va avea loc mult mai încet. Va avea nevoie de sprijinul dumitale. Vei avea nevoie de ajutor ca să...

— O să mă descurc, repetă Matthew şi se ridică.

În clipa aceea, nu credea că poate să suporte să audă despre psihiatri şi asistenţi sociali.

— Îmi dau seama că i-aţi salvat viaţa. Vă sînt dator pentru asta. Acum, trebuie s-o iau de-aici.

— E greu să te descurci singur, domnule Lassiter.

— Asta e, nu? spuse Matthew detaşat. La bine şi la rău, mai mult la rău, nu mă are decît pe mine.

Acela era adevărul, îşi spuse Matthew coborînd la etajul lui Buck. El era singura rudă care îi mai rămăsese lui Buck. Şi Lassiter-ii, indiferent de defectele pe care le aveau, îşi achitau datoriile.

Ah, poate că unchiul lui mai uitase să plătească la bar din cînd în cînd, atunci cînd nu prea avuseseră bani. Şi se ştia că mai păcălise cîte un turist, doi, cerînd un preţ mai mare pentru o pipă de lut sau o carafă spartă. Dacă un idiot plătea o grămadă de bani pentru o carafă de vin ciobită numai pentru că un

necunoscut susţinea că îi aparţinuse lui Jean Lafitte, atunci o merita.

Dar existau chestiuni de onoare care nu se puteau lăsa nerezolvate. Orice s-ar fi întîmplat, Buck era responsabilitatea lui.

Comoara dispăruse, îşi spuse el stînd pe loc o clipă înainte să intre în salon. *Sea Devil* făcea parte din trecut. Nu îi mai rămăseseră decît hainele, costumul de scafandru, labele, masca şi tuburile de oxigen.

Grăbise vînzările. Banii din buzunarul lui aveau să-i ajute să ajungă la Chicago.

După aceea... Ei bine, după aceea aveau să mai vadă.

Deschise uşa salonului şi răsuflă uşurat cînd îl văzu pe Buck singur.

— Mă-ntrebam dacă o să apari, zise acesta încruntîndu-se şi chinuindu-se să-şi reţină lacrimile. Măcar ai putea să fii pe-aici cînd ăştia mă-ntreabă, mă examinează şi mă plimbă în cărucior peste tot.

— Drăguţă încăpere, spuse Matthew aruncînd o privire spre perdeaua care îl despărţea pe Buck de pacientul din celălalt pat.

— E o porcărie. Nu vreau să stau aici.

— N-o să stai mult. Plecăm la Chicago.

— Ce dracu să fac la Chicago?

— Acolo e un doctor care o să-ţi pună un picior nou.

— Un picior nou pe dracu.

Piciorul lui dispăruse şi numai durerea supărătoare îi mai aducea aminte că, altădată, stătuse drept ca un bărbat.

— O bucată de plastic cu balamale.

— Am putea să-ţi punem şi unul de lemn, zise Matthew trăgîndu-şi un scaun pliant şi aşezîndu-se lîngă pat.

Nu mai ţinea minte cînd dormise ca lumea ultima oară. Dacă rezista în următoarele două ore, îşi promise să mai stea treaz încă opt.

— Credeam că Beaumont-ii sînt pe-aici.

— Ray a fost, zise Buck încruntîndu-se şi trăgînd de cearceaf. L-am dat afară. Nu vreau să-i văd faţa lungă. Unde-i afurisita aia de soră? zise el încercînd să apese pe buton. Totdeauna sînt pe-aici cînd n-am nevoie de ele. Îmi fac injecţii. Vreau pastilele, se răsti el în clipa în care apăru sora. Am dureri.

— După ce mănînci, domnule Lassiter, spuse ea calmă. Cina dumitale va veni peste cîteva minute.

— Nu vreau porcăria aia.

Cu cît încerca ea mai mult să-l împace, cu atît el striga mai tare, pînă cînd femeia ieşi cu ochii roşii.

— Frumos mod de a-ţi face prieteni, Buck, zise Matthew. Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atent cu o femeie care ar putea să vină înapoi cu un ac de cinşpe centimetri.

— Nu eşti în locul meu, nu? Tu ai două picioare.

— Da, spuse Matthew ros de vinovăţie. Am două picioare.

— La ce-o să-mi mai folosească acum comoara, bombăni Buck. În sfîrşit, am toţi banii pe care şi-i poate dori un om şi ei nu pot să mă facă întreg din nou. Ce-o să fac? O să cumpăr un afurisit de vas mare şi o să mă plimb pe el într-un scaun cu rotile? *„Blestemul lui Angelique"* e de vină. Afurisita aia de vrăjitoare dă cu o mînă şi ia tot ce-i mai bun cu ailaltă.

— N-am găsit talismanul.

— E acolo. Sînt sigur că-i acolo, spuse Buck ai cărui ochi începură să strălucească de înverşunare şi ură. N-a avut nici măcar bunătatea să mă omoare. Ar fi fost mai bine. Acum nu-s decît un invalid. Un invalid bogat.

— Poţi să fii invalid dacă vrei, zise Matthew cu prudenţă. Asta depinde de tine. Dar n-o să fii unul bogat. VanDyke a avut grijă de asta.

— Ce dracu vrei să spui?

Culoarea pe care furia o adusese în obrajii lui Buck se scurse precum apa.

— Ce-i cu VanDyke?

Fă-o acum, îşi porunci Matthew. Dintr-odată.

— Ne-a luat totul.

— E epava noastră. Ray şi cu mine am înregistrat-o.

— Ciudat. Singurele documente care au putut fi găsite sînt ale lui VanDyke. N-a trebuit decît să mituiască vreo doi funcţionari.

Era de neconceput că pierduseră totul. Fără partea lui din comoară, nu avea să fie numai un invalid, ci şi unul neputincios.

—Trebuie să-l opreşti.

— Cum? spuse Matthew ridicîndu-se furios şi apăsîndu-i umerii pentru a-l face să rămînă în pat. Are o mulţime de oameni înarmaţi. Lucrează non-stop. Sînt sigur că deja a transportat tot ce-a scos la suprafaţă şi ce-a luat de pe *Sea Devil* şi *Adventure.*

— Şi-l laşi să scape?

Cuprins de disperare, Buck îl apucă de cămaşă.

— Îl laşi să plece cu ce-i al nostru? M-a costat piciorul.

— Ştiu ce te-a costat. Şi, da, îl las. N-o să mor pentru o epavă.

— N-aş fi crezut niciodată c-o să devii un laş, spuse Buck dîndu-i drumul şi întorcînd capul. Dacă n-aş fi fost imobilizat aici...

Dacă n-ai fi fost imobilizat aici, nu l-aş fi lăsat să scape, îşi spuse Matthew.

— Se pare că ar trebui să munceşti să te ridici şi să fii pe picioarele tale ca să rezolvi lucrurile cum vrei. Pînă una-alta, eu comand şi o să mergem la Chicago.

— Cum dracu o s-ajungem acolo? N-avem nimic, zise el şi, fără să-şi dea seama, duse mîna spre locul unde ar fi trebuit să fie piciorul. Mai puţin decît nimic.

—*Sea Devil,* echipamentul şi cîteva nimicuri au adus cîteva mii.

Îngrozitor de palid, Buck întoarse capul.

— Ai vîndut vasul? Cu ce drept ai făcut-o? *Sea Devil* era al meu, băiete.

— Pe jumătate era al meu, spuse Matthew ridicînd din umeri. Cînd mi-am vîndut partea mea, s-a dus şi a ta. Fac ce trebuie să fac.

— Fugi, spuse Buck întorcînd capul din nou. Vinzi.

— Exact. Şi acum o să rezerv bilete la avionul de Chicago.

— Nu merg la Chicago.

— O să mergi unde spun eu. Asta e.

— Ei bine, eu îţi spun să te duci la dracu

— Sînt de acord, atîta timp cît trecem prin Chicago, spuse Matthew şi ieşi.

Situaţia era mult mai gravă decît îşi închipuise Matthew. Înghiţirea mîndriei îi lăsase gîtul ars. Îl drese cu o bere rece în timp ce îl aştepta pe Ray în barul hotelului.

Mai rău de atît nu putea fi, îşi spuse el. Ciudat, cu cîteva luni în urmă, nu avusese, practic, nimic. Un vas

care văzuse şi vremuri mai bune, nişte bani într-o cutie metalică, nici un plan urgent, nici o problemă urgentă. Privind înapoi, bănuia că fusese suficient de fericit.

Apoi, deodată, avusese atît de multe. O femeie care îl iubea, perspectiva celebrităţii şi bogăţiei. Succesul, de genul celui în care nu crezuse niciodată cu adevărat, fusese al lui pentru scurtă vreme. Răzbunarea, la care visa de nouă ani, fusese aproape. Acum pierduse tot, femeia, perspectivele, pînă şi nimicurile pe care altădată le considerase a fi mai mult decît suficiente. Era mult mai dureros să pierzi odată ce ai cîştigat.

— Matthew.

Îşi ridică privirea cînd simţi bătaia pe umăr. Ray se aşeză pe un scaun înalt lîngă el.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

— Mi-a făcut plăcere. O bere, îi spuse el barmanului, încă una pentru tine, Matthew?

— Da, de ce nu?

Era doar începutul a ceea ce Matthew intenţiona să fie o noapte lungă de beţie.

— Nu ne-am văzut în ultimele cîteva zile, spuse Ray, după care îşi ciocni sticla de a lui Matthew. Am tot crezut c-o să te întîlnim la spital. Deşi n-am fost acolo atît de mult cît am fi dorit. Buck nu prea are chef de companie.

— Nu, zise Matthew luînd o înghiţitură de bere din sticlă. Nici cu mine nu vrea să vorbească.

— Îmi pare rău. Greşeşte purtîndu-se aşa cu tine. Nu puteai să faci absolut nimic.

—Nu ştiu ce-l doare mai tare. Piciorul sau *Marquerite,* zise Matthew ridicînd din umeri. Bănuiesc că n-are importanţă.

— O se se scufunde din nou, spuse Ray şi îşi lăsă degetul să lunece pe sticla umedă şi aburită. Doctorul mi-a zis că recuperarea fizică a avansat foarte mult.

— Asta e unul din lucrurile despre care voiam să-ţi vorbesc.

Nu avea nici un rost să mai amîne, îşi aminti Matthew. Ar fi preferat să se îmbete zdravăn întîi, dar acea plăcere măruntă trebuia să mai aştepte.

— Am primit permisiunea de a-l duce la Chicago. Mîine.

— Mîine?

Împărţit între bucurie şi nelinişte, Ray puse sticla jos cu zgomot.

— Dar e atît de repede. Habar n-aveam că s-au făcut deja aranjamentele.

— Farrge a spus că n-are nici un rost să mai aşteptăm. E suficient de întremat pentru a suporta călătoria şi, cu cît ajunge mai curînd la specialist, cu atît e mai bine.

— Grozav, Matthew. Serios. O să ţinem legătura, da? Să ne ţii la curent cu progresele lui. Marla şi cu mine o să venim imediat cum o să ne spui că e bine.

— Eşti... eşti cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată, zise Matthew cu grijă. Ar însemna foarte mult dacă ai putea să vii să-l vezi. Ştiu că e greu de suportat acum, dar...

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse Ray încet. Un bărbat care e suficient de norocos ca să aibă asemenea prieten, nu-i dă cu piciorul numai pentru că momentul e dificil. O să venim, Matthew. Tate s-a hotărît să se întoarcă la colegiu în septembrie. Dar sînt sigur că şi ea o să vrea să ne însoţească în prima vacanţă.

— Se întoarce la colegiu în septembrie, murmură Matthew.

— Da, Marla şi cu mine sîntem încîntaţi că s-a hotărît să nu amîne, totuşi. E atît de deprimată de toată povestea asta acum, încît cred că cel mai bine ar fi să intre din nou în rutină. Ştiu că nu doarme bine. Tate e atît de tînără şi a fost nevoită să trăiască momentele îngrozitoare din ultimele zile. Cel mai bine pentru ea ar fi să se concentreze asupra studiilor.

— Da. Ai dreptate.

— Nu vreau să fiu indiscret, Matthew. Dar am senzaţia că tu şi Tate aţi avut o neînţelegere.

— N-a fost cine ştie ce, spuse Matthew făcînd semn să i se mai dea o bere. O să cadă-n picioare.

— Nu mă-ndoiesc. Tate e o fată cu voinţă şi cu judecată, spuse Ray uitîndu-se încruntat la cercurile umede pe care le lăsase sticla lui pe bar.

Cercuri în cercuri, îşi spuse el.

— Matthew, nu sînt orb. Îmi dau seama că începuseţi să vă legaţi unul de altul.

— Ne-am amuzat puţin, îl întrerupse Matthew. N-a fost nimic serios, spuse el şi se uită la Ray, răspunzînd la întrebarea lui nerostită. N-a fost nimic serios.

Ray încuviinţă uşurat.

— Sperasem că pot avea încredere în voi c-o să judecaţi cum trebuie. Ştiu că nu mai e un copil, dar un tată îşi face griji întotdeauna.

— Şi n-ai fi vrut să ne-ncurce cu unul ca mine.

Ray îi aruncă o privire şi fu puţin surprins cînd îi întîlni dispreţul rece din ochi.

— Nu, Matthew. N-aş vrea ca, în momentul ăsta al vieţii, să se încurce serios cu cineva. Cu o motivaţie

întemeiată, Tate ar renunţa la orice sperase să realizeze. Mă bucur că nu face asta.

— Bine. Grozav.

Ray oftă adînc. Ceva la ce nu se gîndise tocmai îi răsări în minte.

— Dacă ar fi ştiut c-o iubeşti, nu s-ar mai fi întors în Carolina de Nord.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am spus că ne-am amuzat puţin.

Dar compasiunea din ochii lui Ray îl făcu să întoarcă privirea şi să-şi ascundă faţa în mîini.

— La naiba! Ce-ar fi trebuit să fac? Să-i spun să-şi facă bagajele şi să vină cu mine?

— Ai fi putut, zise Ray încet.

— N-am ce să-i ofer în afară de greutăţi şi ghinioane. După ce-l duc pe Buck la Chicago, o să mă angajez pe un vas de salvare din Nova Scoţia. Condiţii proaste, dar salariu bun.

— Matthew...

Însă el clătină din cap.

— Adevărul e că n-o să fie de-ajuns, Ray, mă refer la bani. Mai ales la început. Aici pot să rezolv lucrurile. Dar, în Statele Unite, cu doctorul ăla special şi cu tratamentul special, o să fie cu totul altă poveste. Farrge a făcut în aşa fel încît ne-a obţinut o reducere. Buck e un fel de experiment, adăugă el cu un rînjet. Şi vorbesc despre asistenţa socială şi Medicaid sau Medicare sau o aiureală de genul ăsta. Chiar şi cu asta...

Înghiţi mai multă bere odată cu mîndria.

— Am nevoie de bani, Ray. N-am cui altcuiva să-i cer şi trebuie să-ţi mărturisesc că nu-mi vine bine s-o fac.

— Buck e partenerul meu, Matthew. Şi prietenul meu.

—A fost partenerul tău, îl corectă Matthew. Oricum, am nevoie de zece mii.

— În regulă.

Acel ton fu ca o lamă de cuţit trecută peste gîtul mîndriei lui.

— Nu fi de acord atît de repede. Fir-ar să fie.

— Ar fi fost mai bine dacă te-aş fi lăsat să mă implori? Dacă ţi-aş fi înşirat termeni şi condiţii?

— Nu ştiu, spuse Matthew strîngînd sticla în mînă şi făcînd un efort teribil să nu o azvîrle cît colo şi să o audă spărgîndu-se.

Cu mîndria aceea.

— O să-mi ia ceva timp ca să ţi-i dau înapoi. Dar o să ţi-i înapoiez, zise el printre dinţi înainte ca Ray să apuce să vorbească. Îmi trebuie suficient pentru operaţie, tratament şi proteză. Şi Buck o să aibă nevoie de o locuinţă după aceea. Dar am de lucru şi, cînd slujba asta o să se încheie, o să găsesc alta.

— Ştiu c-o să-mi dai banii, Matthew, la fel cum şi tu ştii că nu mă interesează să mi-i înapoiezi.

— Pe mine mă interesează.

— Da, înţeleg. O să-ţi scriu un cec cu condiţia să mă ţii la curent cu progresele lui Buck.

— O să accept cecul cu condiţia ca totul să rămînă între noi doi. Numai între noi doi, Ray. Totul.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să ştie Buck. Şi nu vrei să ştie Tate.

— Exact.

—Te înhami la o muncă foarte grea, Matthew.

— Poate că aşa vreau.

— Bine, atunci.

Dacă atîtea putea să facă, avea să facă aşa cum îi cerea.

— O să las cecul la recepţie pentru tine. Or să mai fie şi alte veri, Matthew. Alte epave. O să vină vremea cînd o să ne scufundăm iarăşi împreună. *Isabella* e încă acolo.

— Cu *Blestemul lui Angelique,* spuse Matthew clătinînd din cap. Nu, mulţumesc. Costă prea mult, Ray. După cum mă simt în momentul ăsta, prefer s-o las pradă peştilor.

—Timpul îşi va spune cuvîntul. Ai grijă de tine, Matthew.

— Da. Spune-i... spune-i Marlei c-o să-mi fie dor de felul cum găteşte.

— O să-i lipseşti. Tuturor o să ne lipseşti. Şi lui Tate? Vrei să-i transmit ceva?

Avea prea multe să-i spună. Şi nimic. Matthew clătină din cap doar.

Rămas singur la bar, Matthew dădu sticla de bere la o parte.

— Whisky, îi spuse el barmanului. Şi adu-mi sticla. Era ultima lui noapte pe insulă. Nu avea nici un motiv pentru care să şi-o petreacă treaz.

PARTEA A II-A

Prezent

Acum, aici, locul prin care tot viitorul se scufundă spre trecut.

James Joyce

Capitolul 11

La bordul lui *Nomad* era un echipaj format din douăzeci şi şapte de membri. Tate era încîntată să facă parte din el. Îi trebuiseră cinci ani de studii şi muncă intensă pentru a-şi lua diploma în domeniul arheologiei marine. Prietenii şi rudele îşi făcuseră griji adesea, spunîndu-i să o ia mai uşor. Dar diploma aceea fusese un ţel pe care simţea că îl putea controla.

Acum o avea. Şi, în cei trei ani care trecuseră de atunci, o pusese în practică. Prin asocierea ei cu *„Poseidon Institute"* şi misiunea ei cu *„Sea Search"* la bordul lui *Nomad,* făcea următorul pas spre obţinerea doctoratului, şi reputaţiei ei.

Cel mai bun lucru era faptul că făcea ceea ce îi plăcea.

Expediţia aceea era în folosul ştiinţei, dar şi pentru profit. Pentru Tate, aceea era ordinea corectă şi logică.

Cabinele erau mobilate sumar, dar laboratoarele şi echipamentul erau de cea mai bună calitate. Vechiul vas comercial fusese reamenajat cu meticulozitate pentru explorări şi excavări la mare adîncime. Poate

că era încet şi nu prea arătos în comparaţie cu altele, îşi spuse ea, dar învăţase demult că un strat exterior frumos nu însemna nimic dacă în interior nu avea ce trebuia.

O vară de vise naive o învăţase acest lucru şi chiar mai mult.

Nomad avea tot ce îi trebuia în interior. Era manevrat de cei mai buni oameni de ştiinţă şi tehnicieni în domeniul cercetării oceanice.

Şi ea făcea parte dintre ei.

Ziua era foarte frumoasă. Apele Pacificului sclipeau ca o piatră preţioasă albastră. Şi, dedesubt, în adîncuri, unde lumina nu ajungea niciodată şi unde omul nu se putea aventura, se afla vasul *Justine* şi comoara lui.

Stînd pe un şezlong pe punte, Tate îşi aşează laptop-ul pe genunchi pentru a încheia o scrisoare pentru părinţii ei.

O s-o găsim. Echipamentul de pe vas e foarte sofisticat. Dart şi Bowers abia aşteaptă să-şi pună robotul la treabă. I-am poreclit Chauncy. Nu prea ştiu de ce. Dar ne punem multe speranţe în micuţ. Pînă cînd nu găsim epava Justine *şi nu începem explorarea, nu prea am cine ştie ce de făcut. Toată lumea îşi aduce contribuţia, dar, în momentul ăsta, avem mult timp liber. Şi, mamă, mîncarea e incredibilă. Aşteptăm să se aducă provizii astăzi. Am reuşit să iau cîteva reţete de la bucătar, deşi va trebui să reduci cantităţile de la cele imense necesare pentru a hrăni aproape treizeci de oameni.*

După aproape o lună pe mare, au fost cîteva ciondăneli. Ca într-o familie, ne certăm şi ne împăcăm.

Sînt chiar şi vreo două idile. Cred că ţi-am spus despre Lorraine Ross, chimista cu care împart cabina. Ajutorul de bucătar, George, e îndrăgostit lulea de ea. E plăcut. Alte flirturi au loc mai mult ca să treacă timpul mai repede, am impresia, şi vor dispărea imediat cum va începe lucrul cu adevărat.

Pînă acum, vremea a ţinut cu noi. Mă întreb cum e acasă. Îmi închipui că azaleele vor înflori peste cîteva săptămîni, la fel şi magnoliile. Mi-e dor să le văd, ca şi pe voi. Ştiu că, în curînd, o să plecaţi într-o călătorie în Jamaica, aşa că sper că această scrisoare o să vă mai prindă. Poate ne combinăm programul la toamnă. Dacă lucrurile vor merge bine, lucrarea mea va fi gata. Ar fi plăcut să fac cîteva scufundări acasă.

Pînă una-alta, trebuie să închei. Hayden o să vrea să studieze hărţile din nou în curînd şi sînt sigură că i-ar prinde bine puţin ajutor. Corespondenţa o să se ia abia la sfîrşitul săptămînii, aşa că scrisoarea asta n-o să plece pînă atunci. Să-mi răspundeţi, da? Scrisorile sînt ca aurul aici. Vă iubesc.

Tate.

Nu pomenise nimic de plictiseală, îşi spuse ea ducînd laptop-ul înapoi în cabina pe care o împărţea cu Lorraine. Sau despre singurătatea care te putea lovi pe neaşteptate atunci cînd erai înconjurat de mile întregi de apă. Ştia că mulţi membri ai echipajului începeau să-şi piardă speranţa. Se cheltuiau mulţi bani, timp şi energie. Dacă dădeau greş, aveau să-şi piardă sponsorii, partea lor din tezaur şi, poate cel mai important, şansa lor de a intra în istorie.

După ce intră în cabina îngustă, Tate se apucă în mod automat să adune cămăşi, pantaloni scurţi şi ciorapi de pe jos. O fi fost Larraine un om de ştiinţă strălucit, dar, în afara laboratorului, era la fel de dezordonată ca o adolescentă. Tate îngrămădi lucrurile pe patul nefăcut al Lorrainei, strîmbînd din nas cînd simţi parfumul de mosc ce plutea în aer.

Trase concluzia că Lorraine era decisă să-l înnebunească pe sărmanul George.

Încă o mai uimea şi o amuza faptul că ea şi Lorraine reuşiseră să devină prietene. Cu siguranţă, nu existau două femei mai diferite. Unde Tate era ordonată şi meticuloasă, Lorraine era neglijentă şi dezordonată.

Tate avea o dorinţă teribilă să muncească, Lorraine era nescuzabil de leneşă. Pe parcursul anilor de colegiu, Tate avusese o relaţie serioasă care se sfîrşise amical, în timp ce Lorraine trecuse prin două divorţuri neplăcute şi numeroase aventuri trecătoare.

Colega ei de cameră era o femeie minionă, cu forme senzuale şi un păr auriu. Nici măcar nu aprindea o maşină de gătit dacă nu era complet machiată.

Tate era înaltă, subţire şi, abia de curînd îşi lăsase părul drept şi roşcat să crească pînă la umeri. Rareori se ostenea să se fardeze şi era nevoită să fie de acord cu Lorraine cînd spunea că habar n-avea de modă.

Nici nu se gîndi să arunce o privire în oglinda lungă agăţată de Lorraine pe uşă înainte să iasă din cabină.

Luînd-o în stînga, porni spre treptele de metal care duceau pe puntea următoare. Zdrăgănitul şi şuieratul de deasupra o făcu să zîmbească.

— Salut, Dart.

— Salut, spuse Dart oprindu-se la picioarele scării.

Nu era deloc subţire şi ager, cum ai fi zis dacă te-ai fi luat după nume. Era gras şi semăna cu un St. Bernard supraponderal. Părul lui rar şi de culoarea nisipului îi cădea mereu peste ochii căprui şi nevinovaţi. Cînd zîmbea, mai adăuga o guşă la cele două pe care le avea de obicei.

— Cum merge treaba?

— Încet. Mă duceam să văd dacă nu cumva Hayden are nevoie de ceva ajutor.

— Cred că e sus, îngropat în cărţile lui, spuse Dart dîndu-şi părul la o parte din ochi iarăşi. Bowers tocmai m-a schimbat la Nivelul Zero, dar mă duc înapoi peste cîteva minute.

Tate deveni interesată.

—A apărut ceva interesant pe ecran?

—Nu *Justine*. Dar Litz e acolo şi are o mulţime de orgasme, spuse Dart referindu-se la biologul marin cu o ridicare din umeri. Găseşti o mulţime de creaturi interesante la şase sute de metri adîncime. S-a agitat pentru nişte crabi.

— Asta îi e meseria, zise Tate, deşi era de acord. Nimeni nu îl agrea pe Frank Litz, care era un om rece şi pretenţios.

— Asta nu-l face mai puţin nesuferit. Pa.

— Da, zise Tate îndreptîndu-se spre cabina de lucru a doctorului Hayden Deel.

Două computere zumzăiau. O masă lungă şi ţintuită de podea era plină de cărţi deschise, însemnări, copii ale unor jurnale de bord şi certificate de încărcături, hărţi ţinute de alte cărţi.

Aplecat asupra lor şi privind prin ochelarii săi cu rame negre, Hayden făcea noi calcule. Tate ştia că era un om de ştiinţă strălucit. Îi citise lucrările, îi aplaudase

prelegerile, îi studiase documentarele. Faptul că era, pur şi simplu, un bărbat drăguţ era o calitate în plus, după părerea ei.

Ştia că se apropia de patruzeci de ani. Părul lui de un şaten închis era presărat cu fire albe şi avea tendinţa să se onduleze. În dosul lentilelor, ochii îi erau de culoarea mierii şi distraşi. Avea cute în jurul ochilor şi pe frunte. Era înalt, lat în umeri şi puţin cam stîngaci. Ca de obicei, cămaşa îi era şifonată.

Lui Tate i se părea că semăna puţin cu Clark Kent apropiindu-se de vîrsta a doua.

— Hayden?

El mormăi. Din moment ce era mai mult decît se aşteptase ea, Tate se aşeză în faţa lui, îşi împreună mîinile pe masă şi aşteptă pînă cînd el termină de mormăit pentru sine.

— Hayden? spuse ea din nou.

— Hm? Ce? întrebă el clipind ca o bufniţă şi ridicînd privirea.

Chipul îi deveni încîntător cînd zîmbi.

— Bună. Nu te-am auzit cînd ai intrat. Recalculez cursul. Cred că am deviat, Tate.

— Cu mult?

— Nu e prea greu să se-ntîmple aşa ceva aici. Am hotărît s-o iau de la-nceput.

Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru unul din cursurile lui frecventate de mulţi, îşi adună hîrtiile la un loc şi îşi împreună mîinile pe ele.

—*Justine* a pornit din San Francisco în dimineaţa de 8 iunie 1857 cu destinaţia Ecuador. Avea la bord o sută nouăzeci şi opt de pasageri şi un echipaj de şaizeci şi unu de membri. Pe lîngă lucrurile pe care le

aveau pasagerii asupra lor, mai transporta şi douăzeci de milioane în aur. Lingouri şi monede.

— Era o perioadă bună în California, murmură Tate. Citise certificatele de încărcătură. O uluiseră chiar şi pe ea, care îşi petrecuse o mare parte din viaţă studiind şi scufundîndu-se după comori.

—A urmat ruta asta, continuă Hayden apăsînd pe tastele computerului, astfel încît, pe ecran, apăru drumul navei prin Pacific. A acostat în portul Guadalajara, lăsînd un număr de pasageri şi luînd alţii. A plecat în ziua de 19 iunie cu două sute doi pasageri. Căută prin nişte tăieturi vechi din ziare.

— Era un vas strălucitor şi atmosfera era de sărbătoare. Vremea era caldă şi liniştită, cerul senin.

— Prea calm, spuse Tate putînd să-şi imagineze atmosfera, speranţa.

Femei şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant plimbîndu-se pe punte. Copii rîzînd, poate uitîndu-se în apă pentru a zări vreun delfin care făcea salturi sau vreo balenă.

— Unul dintre supravieţuitori a remarcat apusul de soare strălucitor şi aproape imposibil de superb din 21 iunie, continuă Hayden. Aerul era nemişcat şi foarte apăsător. Fierbinte. Majoritatea au pus acest lucru pe seama apropierii de ecuator.

— Dar căpitanul trebuia să-şi fi dat seama.

—Trebuia sau ar fi trebuit, zise Hayden ridicînd din umeri. Nici el, nici jurnalul de bord n-au supravieţuit. Pe la miezul nopţii în seara acelui apus superb, au început vîntul şi valurile. Ruta şi viteza i-au adus aici, spuse el luînd vasul desenat de computer şi ducîndu-l spre sud şi vest. Trebuie să bănuim că se îndrepta spre ţărm, cel mai probabil Costa Rica, în speranţa că

va izbuti să ajungă. Dar cu nişte valuri de cincisprezece metri care loveau vasul, existau puţine şanse.

— Toată noaptea aceea şi ziua următoare s-au luptat cu furtuna, adăugă Tate. Pasageri înspăimîntaţi, copii care plîngeau. Cu greu puteai să faci deosebirea între zi şi noapte sau să-ţi auzi propriile rugăciuni. Dacă erai curajos sau suficient de speriat ca să pari astfel, nu puteai să vezi altceva decît nişte ziduri de apă.

— În seara de 22 iunie, *Justine* a cedat, continuă Hayden. Nu mai exista nici o speranţă de a o salva sau de a ajunge la ţărm cu ea. Au pus femeile, copiii şi răniţii în bărci de salvare.

— Soţi sărutîndu-şi soţiile de adio, spuse Tate încet. Taţi ţinîndu-şi copiii în braţe pentru ultima oară. Toţi ştiind că avea să fie nevoie de un miracol pentru ca vreunul din ei să supravieţuiască.

— Numai cincisprezece au reuşit, spuse Hayden frecîndu-şi obrazul. O barcă de salvare a învins uraganul. Dacă n-ar fi făcut-o, n-am fi avut nici măcar aceste mici indicii în legătură cu locul unde s-a scufundat vasul, zise el şi îşi ridică privirea, observînd alarmat că ochii ei erau umezi. S-a-ntîmplat cu mult timp în urmă, Tate.

— Ştiu, spuse ea stînjenită şi clipi de cîteva ori pentru a-şi reţine lacrimile. Doar că e atît de uşor să vezi totul, să-ţi imaginezi prin ce-au trecut, ce-au simţit.

— Ţie ţi-e uşor, spusè el bătîndu-i mîna cu stîngăcie. De aceea eşti un om de ştiinţă atît de bun. Toţi ştim teorie şi să calculăm, dar prea mulţi dintre noi nu au imaginaţie.

El ar fi vrut să aibă o batistă pe care să i-o ofere. Sau şi mai bine, curajul de a-i şterge singura lacrimă care îi curgea pe obraz. În schimb, Hayden îşi drese glasul şi se întoarse la calculele lui.

—Voi sugera să ne mutăm cu zece grade spre sud, sud-vest.

— De ce?

Încîntat că întrebase, el începu să-i arate.

Tate se ridică şi trecu în spatele lui pentru a vedea ecranele şi însemnările peste umărul lui. Din cînd în cînd, îi punea o mînă pe umăr sau se apleca şi mai mult ca să vadă mai bine sau să-i pună o întrebare.

De fiecare dată cînd ea făcea acest lucru, inima lui începea să bată mai tare. Îşi spunea că era un prost, chiar un prost între două vîrste, dar asta nu îl împiedica să simtă la fel.

Îi simţea mirosul — săpun şi piele. De fiecare dată cînd ea rîdea în acel fel sexy şi nepăsător, mintea i se înceţoşa. Îi plăcea totul la ea, mintea, inima şi, atunci cînd îşi dădea voie să viseze, trupul ei mlădios şi minunat. Vocea ei era ca mierea turnată peste zahăr nerafinat.

— Ai auzit?

Cum ar fi putut să mai audă ceva în afară de vocea ei în care înota cu totul?

— Ce anume?

— Asta, spuse ea arătînd în sus, în direcţia din care se auzea zgomotul motoarelor.

Avioane, îşi dădu ea seama şi zîmbi.

—Trebuie să fie proviziile. Hai să mergem sus, să prindem puţin soare şi să le privim.

— Încă n-am terminat...

— Haide, spuse ea rîzînd şi, luîndu-l de mînă, îl trase în picioare. Eşti ca o cîrtiţă aici. Cîteva minute pe punte doar.

El o urmă, bineînţeles, simţindu-se foarte mult ca o cîrtiţă care se ţinea după un fluture. Avea nişte picioare minunate. Ştia că n-ar fi trebuit să se uite în ochii ei, care aveau o nuanţă incredibilă de albastru. Şi mai era şi aluniţa aceea fermecătoare de deasupra părţii din spate a genunchiului drept.

I-ar fi plăcut să-şi lipească buzele de ea. Gîndul de a face acest lucru sau de a fi invitat să-l facă, poate, îi dădu ameţeală.

Se înjură pentru faptul că era un idiot, amintindu-şi că era cu treisprezece ani mai mare ca ea. Avea o responsabilitate faţă de ea şi de acea expediţie.

Ea se afla la bordul lui *Nomad* graţie acordului pe care şi-l dăduse el cînd primise recomandarea de la *Trident* prin sucursala acestora, *Poseidon*. Fusese încîntat să-şi dea acordul. La urma urmei, fusese cea mai bună studentă a lui.

Nu era minunat felul cum soarele îi făcea părul să strălucească?

— Uite încă unul! strigă Tate şi chiui împreună cu alţi membri ai echipajului care se adunaseră cînd următorul pachet căzu în apă.

— O să mîncăm ca regii în seara asta, spuse Lorraine, care stătea rezemată de parapet îmbrăcată în pantaloni scurţi şi cu un maieu strîmt.

Jos, cîţiva membri ai echipajului manevrau o barcă.

— Să nu lăsaţi nimic în urmă, băieţi. Am cerut nişte Fume Blanc, Tate, spuse ea făcîndu-i cu ochiul, după care se întoarse şi se uită la Hayden bătînd din gene. Unde ai stat ascuns, doctore?

— Hayden recalculează, spuse Tate aplecîndu-se peste parapet pentru a le striga încurajări celor care trebuiau să ia pachetele din apă. Sper că n-au uitat de ciocolată.

— Mănînci dulciuri pentru că îţi reprimi sentimentele.

— Eşti invidioasă pentru că *M &* M-urile ţi se pun direct pe pulpe.

Lorraine îşi ţuguie buzele.

— Pulpele mele sînt superbe, zise ea plimbîndu-şi degetul pe ùna şi aruncîndu-i o privire cu coada ochiului lui Hayden. Nu-i aşa, doctore?

— Lasă-l pe Hayden în pace, zise Tate şi, apoi, scoase un ţipăt cînd fu luată în braţe din spate.

— Ora de pauză, spuse Bowers, musculos şi puternic, luînd-o pe sus.

În aplauzele celorlalţi, el se duse repede spre una din frînghiile pe care le legaseră.

— O să înotăm puţin, iubito.

—Te omor, Bowers.

Ştia că expertului lor în robotică şi computere îi plăcea foarte mult să se joace. Totuşi, se zbătea slab, rîzînd.

— De data asta vorbesc serios.

— E nebună după mine, zise el apucînd frînghia cu un braţ. Ar trebui să te ţii bine, scumpete.

Ea se uită la ochii lui care străluceau pe chipul de culoarea abanosului. Îl văzu dezvelindu-şi dinţii şi o făcu să rîdă.

— De ce mă alegi mereu numai pe mine?

— Pentru că arătăm atît de bine împreună. Ţine-te bine. Eu Tarzan, tu Jane.

Tate se agăţă de frînghie şi îşi ţinu răsuflarea. În clipa în care strigătul lui Tarzan îi răsună în urechi, se

trezi împreună cu Bowers atîrnînd în spaţiu. Ţipă, pentru că era o senzaţie plăcută. Marea se înclină dedesubt şi, cînd frînghia se îndoi, ea se lăsă să cadă. Îl auzi pe Bowers rîzînd cu o clipă înainte să atingă apa.

Era înviorător de rece. Se cufundă puţin înainte să iasă la suprafaţă.

— Numai 8,4 de la arbitrul japonez, Beaumont, dar ăştia sînt al naibii de pretenţioşi, spuse Bowers făcîndu-i cu ochiul, după care duse mîna streaşină la ochi. Dumnezeule mare, vine Dart. Toată lumea afară din piscină.

De lîngă parapet, Hayden se uită la Tate şi la ceilalţi asociaţi ai săi cum se jucau ca nişte copii cărora li se dăduse drumul în pauză. Îl făceau să se simtă bătrîn şi cam plicticos.

— Haide, doctore, spuse Lorraine aruncîndu-i un zîmbet ademenitor. Ce-ar fi să facem şi noi o baie?

— Nu sînt un înotător prea bun.

— Atunci, ia un colac sau, şi mai bine, foloseşte-l pe Dart ca plută.

Acest lucru îl făcu să zîmbească. În clipa aceea, Dart plutea ca un dop umflat.

— Cred că o să privesc numai.

Continuînd să zîmbească, Lorraine ridică din umeri.

— Cum vrei.

La mai mult de trei mii de mile distanţă de locul unde Tate se bălăcea în apele cristaline ale Pacificului, Matthew tremura în cele reci ca gheaţa ale nordului Atlanticului.

Faptul că se afla la conducerea unei echipe de salvare îi oferea puţină mîndrie. Avansase în cadrul companiei *Fricke Salvage* de-a lungul anilor, acceptînd

orice misiune care îi aducea bani. Acum se afla la conducerea explorărilor subacvatice şi primea zece la sută din profiturile nete.

Şi nu-i plăcea deloc.

Nu exista ceva mai înjositor pentru un vînător decît să conducă echipajul de pe un vas mare şi urît pentru a salva metale. Cu *Reliant* nu se descoperea aur sau comori. Vasul de pe vremea celui de-al doilea război mondial era plin de noroi rece din nordul Atlanticului, singura sa valoare constituind-o metalul.

Adesea, cînd degetele îi erau îngheţate şi pielea din jurul gurii îi era învineţită de frig, Matthew visa la zilele cînd se scufundase de plăcere, dar şi pentru profit.

În ape calde şi limpezi, în compania peştilor, asemeni unor pietre preţioase. Îşi amintea cum se simţea cînd vedea sclipirea aurului sau o monedă de argint înnegrită.

Dar vînătoarea de comori era un joc de noroc, iar el avea datorii de achitat. Doctori, avocaţi, centre de reabilitare. Dumnezeule, cu cît muncea mai mult, cu atît datora mai mulţi bani. Dacă i-ar fi spus cineva cu zece ani în urmă că viaţa lui avea să fie alcătuită numai din muncă şi facturi care trebuiau plătite, i-ar fi rîs în faţă.

În schimb, descoperise că viaţa îi rîdea lui în faţă.

Le făcu semn membrilor echipajului său că era timpul să înceapă ridicarea înceată la suprafaţă. Oribilul *Reliant* era înclinat pe o parte. Matthew îşi turnă singur sare pe răni studiindu-l cînd se opri la primul punct de popas.

Cînd se gîndea ca, odată, visase galioane şi crucişătoare... Vase de corsari încărcate cu lingouri. Mai

rău, avusese unul odată, dar îl pierduse. La fel ca toate celelalte lucruri.

Acum era puţin mai mult decît un cîine care păzea o curte cu vechituri, adunînd şi păzind nimicuri. Acolo, marea era o peşteră întunecată şi ostilă, aproape lipsită de orice culoare, la fel de rece ca sîngele peştilor. Un om nu se simţea niciodată cu adevărat ca un om acolo — nu era liber şi uşor ca un scafandru în apele pline de viaţă, ci distant şi străin unde nu erau multe lucruri de văzut care să nu mănînce sau să nu fie mîncate.

O mişcare neatentă făcu să i se strecoare puţină apă rece ca gheaţa pe sub gulerul costumului, amintindu-i că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, era om.

Înotă încet spre următorul popas, ştiind că nu trebuia să se grăbească. Oricît de rece ar fi fost apa, oricît de plictisitoare ar fi fost scufundarea, biologia şi fizica erau stăpîne acolo. Odată, cu cinci ani în urmă, privise cum un scufundător neglijent se prăbuşise pe punte şi murise în chinuri pentru că se grăbise să se ridice la suprafaţă. Era o experienţă pe care Matthew nu avea de gînd să o cunoască.

Cînd urcă la bord, luă cafeaua fierbinte pe care i-o oferi ajutorul de la bucătărie. După ce dinţii încetară să-i mai clănţăne, le dădu ordine membrilor celei de-a doua echipe. Şi avea de gînd să-i spună lui Fricke că oamenii aveau să primească o primă pentru drumul acela.

Îi plăcea faptul că Fricke, acel ticălos nenorocit, se temea suficient de mult de el pentru a vîrî mîna mai adînc în buzunarele lui înguste.

—A venit poşta, spuse ofiţerul, un canadian francez slăbănog care era cunoscut doar sub numele de LaRue, dîndu-i jos tuburile. Ţi-am pus corespondenţa ta în cabină, zise el zîmbind şi dezvelindu-şi dintele de aur din faţă. O scrisoare şi multe facturi. Eu am primit şase scrisori de la şase iubite. Mă simt atît de prost, că mă gîndesc să-ţi dau şi ţie una. Marcella nu-i prea drăguţă, dar te regulează pînă te face praf, eh?

Matthew îşi scoase gluga costumului. Aerul îngrozitor de rece al Atlanticului îi îngheţă urechile.

— Îmi aleg singur femeile.

— Atunci, de ce n-o faci? Ţi-ar trebui un număr, două bune, Matthew. laRue observă lucrurile astea.

Matthew privi spre marea cenuşie şi rece.

— Sînt cam puţine femei pe-aici.

—Vino cu mine la Quebec. O să-ţi arăt unde să bei ceva bun şi unde găseşti o femeie bună.

— Ia-ţi mintea de la sex, LaRue. În ritmul ăsta, o să mai stăm aici o lună.

— Dacă mintea e singurul lucru pe care pot să-l am fixat pe sex, atunci acolo o să rămînă, strigă LaRue în timp ce Matthew se îndepărtă.

Rîzînd în sinea lui, îşi scoase punguţa cu nepreţuitul tutun pentru a-şi răsuci una din ţigările lui preferate şi urît mirositoare. Băiatul avea nevoie de îndrumarea şi înţelepciunea unui bărbat mai în vîrstă, dar şi de un regulat bun.

Matthew nu voia, însă, decît nişte haine groase şi călduroase şi încă o cafea. Le găsi pe primele în cabină. După ce îşi puse un pulover şi blugii, se uită printre plicurile fixate cu o piatră pe măsuţa care îi servea drept birou.

Facturi, bineînţeles. Medicale, chiria apartamentului lui Buck din Florida, avocatul pe care îl angajase Matthew pentru a îndrepta lucrurile cînd Buck devastase un bar în Fort Lauderdale, ultima factură de la ultimul centru de reabilitare unde îl dusese pe Buck în speranţa că avea să-şi facă unchiul să se lase de băutură.

Nu avea să-l învingă, îşi spuse el. Dar, cu siguranţă, nu-i mai lăsau nici un ban de distracţii. Scrisoarea îi făcu oarecare plăcere.

Ray şi Marla, îşi spuse el aşezîndu-se cu cafeaua pentru a se bucura de lectură. O dată pe lună, indiferent dacă era vreme rea sau bună, oriunde s-ar fi întîmplat să se afle el, îi trimiteau o scrisoare.

Niciodată nu îl uitaseră în cei opt ani.

Ca de obicei, scrisoarea se întindea pe cîteva pagini. Lîngă scrisul feminin al Marlei apărea cel al lui Ray sub forma unor completări şi mesaje trecute pe margine. Cu aproape cinci ani în urmă, îşi construiseră o căsuţă pe Hatteras Island în apropierea strîmtorii. Marla îi povestea ce îndeletniciri avea Ray prin casă, despre norocul, sau ghinionul ei cu grădina.

Pe lîngă toate acestea, erau şi detalii despre aventurile lor pe mare. Călătoriile în Grecia, Mexic, Marea Roşie, scufundările lor de-a lungul coastei celor două Caroline.

Şi, bineînţeles, îi scriau despre Tate.

Matthew ştia că se apropia de treizeci de ani, că îşi pregătea lucrarea de doctorat, că se alătura diverselor expediţii. Totuşi, el o vedea tot aşa cum fusese în vara aceea de demult. Tînără şi plină de prospeţime şi promisiuni. De-a lungul anilor, cînd se gîndise la ea, o făcuse cu o vagă nostalgie plăcută. În mintea lui, ea şi

zilele acelea pe care le petrecuseră împreună căpătaseră o tentă aurie. Aproape prea perfecte pentru a fi fost reale.

Încetase demult să mai viseze la ea.

Erau datorii de plătit, şi planuri pentru viitorul încă neclar, care trebuiau făcute.

Matthew savura fiecare cuvînt de pe fiecare pagină. Aşteptata invitaţie pentru a le face o vizită îl mişcă, făcîndu-l să se simtă şi nostalgic şi înverşunat.

Cu trei ani în urmă, îl convinsese pe Buck să facă acea călătorie. Vizita, care durase patru zile, nu fusese deloc un succes.

Totuşi, încă îşi mai amintea cît de bine se simţise, cum privise apa liniştită a strîmtorii care curgea printre copaci, cum savurase aroma mîncărurilor gătite de Marla şi cum îl ascultase pe Ray vorbind despre următoarea epavă şi următoarea comoară pe care aveau să o găsească. Pînă cînd Buck izbutise să ajungă la Okracoke cu un feribot şi să se îmbete turtă.

Nu avea nici un rost să se ducă iarăşi, îşi spuse el. Umilindu-se pe sine şi punîndu-i pe soţii Beaumont într-o poziţie extrem de neplăcută. Scrisorile erau de-ajuns.

Cînd ajunse la ultima pagină, scrisul lui Ray îi atrase atenţia.

Matthew, sînt îngrijorat în legătură cu ceva despre care încă nu i-am vorbit Marlei, dar voiam să aud întîi părerea ta. Ştii că Tate e în Pacific, lucrînd pentru Sea-Search. *E încîntată de misiune. Toţi am fost. Dar, acum cîteva zile, am investigat nişte acţiuni pentru un vechi client. Am vrut să investesc eu însumi în SeaSearch, ca un fel de tribut personal*

adus succesului de care se bucură Tate. Am descoperit că respectiva companie este o sucursală a lui Trident, care la rîndul ei, e o parte din The VanDyke Corporation. *VanDyke al nostru. Evident că acest lucru mă îngrijorează. Nu ştiu dacă Tate e la curent cu asta. Mă îndoiesc. Probabil că n-am de cé să-mi fac griji. Nu-mi închipui că pe Silas VanDyke l-ar interesa personal vreunul din arheologii săi marini. Poate că nici nu o mai ţine minte sau nici nu-i pasă. Şi, totuşi, nu mă simt deloc bine ştiind că e atît de departe şi că are o cît de mică legătură cu el. Nu m-am hotărît dacă să o contactez pe Tate şi să-i spun ce-am aflat, sau să las lucrurile aşa cum sînt. Aş vrea tare mult să-mi dai un sfat în problema asta.*

Matthew, aş vrea să-mi spui părerea ta personal, dacă poţi găsi o cale de a veni la Hatteras. Aş mai vrea să discut ceva cu tine foarte mult. Am făcut o descoperire incredibilă cu numai cîteva săptămîni în urmă , ceva ce investighez de aproape opt ani şi aş vrea să-ţi arăt. Cînd o voi face, sper că-mi vei împărtăşi bucuria. Matthew, mă duc înapoi după Isabella. *Am nevoie de tine şi de Buck. Te rog, vino la Hatteras şi uită-te la ce am reuşit să adun înainte să respingi ideea.*

E a noastră, Matthew. Întotdeauna a fost a noastră. A venit vremea să punem stăpînire pe ea.

Cu drag, Ray.

Dumnezeule. Matthew reciti pagina. Ray Beaumont arunca bombele una după alta. În două paragrafe, declanşase o serie de la Tate la VanDyke, la *Isabella*.

Să se întoarcă? Deodată, extrem de furios, Matthew trînti scrisoarea pe masă. Nu voia să se

întoarcă şi să reînvie amintirea celui mai oribil eşec al lui. Îşi croia o viaţă, nu? Aşa cum era ea. Nu avea nevoie de vechi fantome care să-l ademenească înapoi spre acea licărire a aurului.

Nu mai era un vînător, îşi spuse el ridicîndu-se de pe scaun şi începînd să se plimbe agitat prin cabina îngustă. Nici nu voia, nici nu avea nevoie să fie. Unii oameni puteau să trăiască din vise. Aşa făcuse şi el odată — şi nu avea de gînd să o mai facă.

Avea mare nevoie de bani, îşi spuse el furios, de bani şi de timp. Cînd avea să le aibă, avea să termine ce începuse cu jumătate de viaţă în urmă deasupra cadavrului tatălui său. Avea să-l găsească pe VanDyke şi să-l omoare.

Cît despre Tate, ea nu era problema lui. Îi făcuse un serviciu odată, îşi aminti el şi se încruntă uitîndu-se la scrisoarea de pe masă. Cel mai mare serviciu din viaţa ei. Dacă o dăduse în bară intrînd în vreuna din schemele lui VanDyke, era treaba ei. Era o femeie matură acum, nu? Cu o mulţime de studii şi diplome.

La naiba, îi era datoare pentru toate şi nimeni nu avea dreptul să-l facă să se simtă răspunzător pentru ea acum.

Dar o văzu, aşa cum fusese atunci, uluită de o simplă monedă de argint, radiind în braţele lui, atacînd curajoasă un rechin cu un cuţit de scafandru.

Înjură din nou cu înverşunare. Apoi, din nou, mai încet. Lăsînd scrisoarea şi cana unde erau, se îndreptă spre cabina de transmisiuni. Trebuia să dea nişte telefoane.

Tate intră în încăperea pe care membrii echipajului o numiseră Nivelul Zero şi care era plină de computere, tastaturi şi monitoare. Cadranul sonarului

sclipea verde în timp ce acul se rotea. Telecomenzile pentru aparatele care făceau stereofotografii erau la îndemînă.

În clipa aceea, totuşi, încăperea semăna mai degrabă cu o sală de recreere pentru adolescenţi decît cu un laborator ştiinţific.

Dart era într-un colţ cu Bowers şi jucau *Mortal Combat* pe computer.

Era tîrziu, aproape de miezul nopţii şi ar fi fost mai plăcut dacă ar fi dormit liniştită în cabina ei sau dacă ar fi muncit la lucrare. Însă, era agitată, iar Lorraine fusese tensionată. Cabina păruse prea mică pentru amîndouă.

Luînd o mînă din bomboanele lui Dart, se aşeză să privească monitorul care arăta fundul mării. Era atît de întuneric, îşi spuse ea: Frig. Peştişori luminoşi căutau hrana. Se mişcau încet, înconjuraţi de nişte puncte fosforescente care semănau cu nişte stele. Sedimentele de pe fundul mării nu aveau nimic deosebit. Şi, totuşi, exista viaţă. Văzu un vierme de mare tîrîndu-se prin faţa camerei.

În felul ei, era o lume de basm, îşi spuse Tate. În nici un caz un pustiu, aşa cum crezuseră odată un număr de oceanografi. Şi, cu siguranţă, nu o groapă de gunoi cum o consideraseră anumite companii. Era lipsită de culoare, într-adevăr, dar acei peşti transparenţi şi acele vietăţi o transformau într-o lume ireală.

Tate era liniştită de acea continuitate, de avea vechime. Monitorul îi dădu o stare de somnolenţă asemeni unui film vechi la o oră tîrzie şi aproape că moţăi pe scaun.

Apoi clipi, subconştientul ei chinuindu-se să le transmită ochilor ceea ce vedea.

Corali, crabi. Aceştia ar fi colonizat orice structură. Şi chiar o făceau. Era lemn, îşi dădu ea seama, şi se aplecă în faţă. Era corpul unui vas, acoperit cu vietăţi acvatice.

— Bowers.

— Imediat, Tate, trebuie să-l termin pe tipul ăsta.

— Bowers, acum!

— Ce-i cu graba asta? întrebă el încruntat şi veni cu scaunul lîngă ea. Nu pleacă nimeni nicăieri. Dumnezeule mare, spuse el apoi holbîndu-se la monitor şi apăsă pe butoane pentru a opri camera.

În afară de piuitul aparatelor, în încăpere nu se mai auzea nimic, cei trei privind fix ecranul.

— S-ar putea să fie *Justine,* — spuse Tate cu o voce subţire din cauza emoţiei.

— S-ar putea, zise Bowers şi se puse pe treabă. Tate, transmite-le să oprească vasul.

Nu mai vorbiră cîteva momente. Bowers apropie imaginea şi făcu camera să se rotească încet.

Epava colcăia de viaţă. Tate îşi închipui că Litz şi ceilalţi biologi de la bord aveau să cînte osanale în curînd. Strîngînd din buze, îşi ţinu respiraţia, după care elimină aerul ca o explozie.

— Dumnezeule, priviţi! Vedeţi? Răspunsul lui Dart fu un rîs nervos.

— E o cîrmă. Uitaţi-vă la el cum ne aşteaptă să-l descoperim. E afurisitul de *Justine,* Bowers. Acesta opri camera.

— Copii, zise el ridicîndu-se nesigur pe picioare. Într-un asemenea moment cred c-ar trebui să spun ceva profund, zise el punînd mîna pe inimă. Am reuşit.

Cu un chiot răsunător, o luă pe Tate şi începură să danseze un boogie. Rîsul şi emoţia o făcură să i se umple ochii de lacrimi.

— Haideţi să-i trezim pe toţi, hotărî ea şi ieşi repede afară.

Se duse întîi la cabina ei pentru a o trezi pe Lorraine, care era somnoroasă.

— Du-te la Nivelul Zero, imediat.

— Poftim? Ne scufundăm? Pleacă, Tate. Am treabă, mă las sedusă de Harrison Ford.

— O să mai aştepte. Du-te acolo, zise ea şi, ca să fie mai sigură că avea să fie ascultată, dădu cearceaful la o parte de pe corpul gol al lui Lorrraine. Dar, pentru Dumnezeu, să-ţi pui un capot întîi.

Lăsînd-o pe Lorraine înjurînd-o, dădu fuga spre cabina lui Hayden.

— Hayden? strigă ea bătînd cu pumnii în uşă şi făcînd eforturi să-şi stăpînească rîsul. Haide, Hayden, alertă roşie, toată lumea pe punte.

— Ce este? întrebă el făcînd ochii mari fără ochelari, cu părul răvăşit şi cu o pătură înfăşurată în jurul mijlocului. E cineva rănit?

— Nu, toată lumea e foarte bine.

În clipa aceea, i se păru că, pur şi simplu, era cel mai simpatic bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Dintr-un impuls, se aruncă de gîtul lui şi îl sărută aproape răsturnîndu-l.

— Ah, Hayden, abia aştept să...

Primul şoc de a-i simţi gura acoperind-o lacom pe a ei încă nu o părăsi. Cunoştea dorinţa cînd o simţea pe buzele unui bărbat şi cunoştea nevoia atunci cînd o simţea tremurînd în braţele unui bărbat.

Din ambele motive, se relaxa şi îi atinse obrazul uşor pînă cînd sărutul se sfîrşi.

— Hayden...

— Iartă-mă, spuse el îngrozit şi se trase înapoi. M-ai luat prin surprindere, Tate. N-ar fi trebuit să fac asta.

— E-n regulă, spuse ea zîmbind şi punîndu-i mîinile pe umeri. Zău, e-n regulă, Hayden. Aş zice că amîndoi ne-am luat prin surprindere şi a fost plăcut.

— Ca asociaţi, începu el îngrozit că ar fi putut să se bîlbîie. Ca şef al tău, n-aveam nici un drept să fac aşa ceva.

Ea îşi reţinu un oftat.

— Hayden, n-a fost decît un sărut, şi eu am început. Cred că n-o să mă concediezi pentru asta.

— Nu, bineînţeles că nu. Voiam să spun doar...

—Voiai să spui că ai vrut să mă săruţi, ai făcut-o şi a fost plăcut, spuse ea şi, răbdătoare, îi luă capul în mîini. Hai să nu ne pierdem cumpătul din cauza asta. Mai ales cînd avem atîtea lucruri pentru care să ni-l pierdem. Vrei să ştii de ce am venit bătînd aşa la uşă şi aruncîndu-mă de gîtul tău?

— Ei bine...

El îşi împinse ochelarii pe care nu-i avea în sus pe nas.

—Da.

— Hayden, am descoperit *Justine.* Şi acum ţine-te bine, pentru că am de gînd să te sărut din nou.

Capitolul 12

Robotul făcea toată munca. Aceea era problema. La o săptămînă după ce începuseră excavarea lui *Justine,* Tate se lupta cu un puternic sentiment de insatisfacţie.

Era exact aşa cum speraseră. Epava era plină de bogăţii. Erau monede de aur, lingouri — unele din ele cîntărind şi treizeci de kilograme. Lucrurile erau trimise la suprafaţă în abundenţă. Robotul lucra de zor, săpînd, ridicînd şi făcînd tot felul de alte lucruri în timp ce Bowers şi Dart se aflau la panourile de control de la Nivelul Zero.

Din cînd în cînd, Tate îşi întrerupea munca pentru a urmări monitorul şi a observa cum robotul ridica o cantitate grea de obiecte în braţele sale mecanice, sau pentru a lua un burete cu delicateţe pentru a fi studiat de către biologi.

Expediţia era un succes total.

Tate era îngrozitor de invidioasă pe un robot metalic şi urît.

La punctul ei de lucru într-o cabină de la pupa, fotografia, examina şi cataloga bucăţelele şi fragmentele

de viaţă de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea. O broşă camee, bucăţele de ceramică, linguri, o călimară de cositor şi, bineînţeles, monedele. Atît de argint, cît şi de aur, erau îngrămădite pe masa ei de lucru. Străluceau graţie muncii Lorrainei din laborator, de parcă ar fi fost proaspăt bătute.

Tate luă o monedă de aur de cinci dolari, un frumos disc micuţ datat din 1857, anul în care se scufundase *Justine*. Prin cîte mîini trecuse, oare? se întrebă ea. Poate numai cîteva. Poate fusese vîrîtă în poşeta vreunei doamne sau în buzunarul vreunui domn. Poate că plătise cu ea o sticlă de vin ori un trabuc cubanez. O pălărie nouă. Sau poate că nu fusese folosită niciodată, ci fusese păstrată pentru a se cumpăra un suvenir la sfîrşitul călătoriei.

Acum se afla în mîna ei, o parte din atîtea bogăţii pierdute.

— Drăguţă, nu? spuse Lorraine intrînd cu o tavă cu alte obiecte proaspăt decalcificate şi curăţate în laborator.

— Da, zise Tate punînd moneda la loc şi introducînd-o în computer. E suficient de lucru aici pentru un an.

— Pari foarte încîntată, spuse Lorraine şi îşi înclină capul curioasă. Oamenii de ştiinţă ar trebui să fie încîntaţi cînd au ceva stabil de lucru.

— Chiar foarte încîntată, spuse Tate înregistrînd broşa cu meticulozitate, după care o puse pe o tavă. De ce n-aş fi? Doar particip la una dintre cele mai captivante descoperiri din cariera mea, fac parte dintr-o echipă alcătuită din cei mai buni oameni de ştiinţă. Am cel mai bun echipament şi nişte condiţii de lucru mai

bune decît în multe alte locuri, zise ea luînd o jucărie. Ar trebui să fiu nebună să nu fiu mulţumită.

— Atunci, de ce nu-mi spui de ce nu te simţi bine? Ţuguindu-şi buzele, Tate răzui jucăria.

— Nu te-ai scufundat niciodată. E greu de explicat cuiva care n-a fost niciodată jos, care n-a văzut ce-i acolo.

Lorraine se aşează şi îşi propti picioarele pe marginea mesei. Pe interiorul gleznei avea tatuat un inorog frumos colorat.

— Am puţin timp la dispoziţie. De ce nu încerci?

— Asta nu-i o vînătoare de comori, începu ea cu o supărare în glas îndreptată spre sine. E vorba de computere, aparate şi roboţi şi e o activitate minunată în felul ei. Fără echipamentul ăsta, n-am fi găsit vasul niciodată şi nici n-am fi putut să-l studiem, evident.

O stare de agitaţie o făcu să se ridice de la masă şi să se ducă în faţa hubloului prin care se vedea numai un petic de mare.

— N-ar fi putut fi excavat sau studiat fără echipamentul pe care-l avem. Presiunea şi temperatura de la adîncimea aceea fac scufundarea imposibilă. Sînt elemente de biologie şi de fizică de bază. Ştiu. Dar, la naiba, Lorraine, aş vrea să cobor. Aş vrea s-o ating. Aş vrea să îndepărtez nisipul cu evantaiul şi să descopăr o fărîmă de trecut. Robotul lui Bowers îmi răpeşte toată distracţia.

— Da, tot timpul se laudă cu asta.

— Ştiu că pare stupid.

Şi, pentru că era aşa, Tate putu să zîmbească atunci cînd se întoarse.

— Dar să fii lîngă o epavă e un sentiment extraordinar de îmbătător. Şi astea sînt atît de sterile. Nu

ştiam c-o să simt aşa, dar, de fiecare dată cînd vin aici să lucrez, îmi amintesc cum era. Prima mea scufundare, prima mea epavă, să manevrez compresorul, să ridic conglomeratele la suprafaţă. Peştii, coralii, murdăria, nisipul. Munca, Lorraine, efortul fizic. Ai senzaţia că faci parte din tot, spuse ea desfăcînd braţele, după care le lăsă în jos din nou. Toate astea par atît de distante, atît de reci şi plictisitoare, într-un fel.

— Atît de ştiinţifice? spuse Lorraine.

— Ştiinţă fără participare, pentru mine, cel puţin. Îmi amintesc cînd am găsit prima mea monedă, un opt de argint. Era o epavă virgină în Indiile de Vest, spuse ea oftînd şi se aşeză din nou. Aveam douăzeci de ani. A fost o vară plină de evenimente pentru mine. Am descoperit un galion spaniol şi l-am pierdut. M-am îndrăgostit şi inima mi-a fost sfărîmată. După aceea, n-am mai fost niciodată atît de implicată în ceva sau cu cineva. N-am vrut să mai fiu.

— Din cauza vasului sau a tipului?

—A amîndurora. În cîteva săptămîni, am cunoscut bucuria absolută şi durerea absolută. Ceva foarte dificil la douăzeci de ani. În toamna aceea, m-am întors la colegiu cu ţelurile foarte bine definite. Aveam să-mi iau diploma şi să fiu foarte bună în domeniul meu. Aveam să fac exact ce fac acum şi să păstrez o distanţă logică şi profesională. Şi, iată-mă, opt ani mai tîrziu, întrebîndu-mă dacă nu cumva am făcut o greşeală îngrozitoare.

Lorraine arcui o sprînceană.

— Nu-ţi place munca ta?

— Îmi iubesc munca. Dar mi-e foarte greu să las maşinăriile să facă tot ce e mai frumos în locul meu. Să mă ţină la acea distanţă logică şi profesională.

— Mie nu mi se pare a fi o criză, Tate. Ci doar că simţi nevoia să-ţi pui tuburile în spate şi să te distrezi puţin, spuse Lorraine examinîndu-şi unghiile recent manichiurate. Dacă asta înţelegi tu prin distracţie. Cînd ţi-ai luat o vacanţă ultima oară?

— Păi, să mă gîndesc... spuse Tate rezemîndu-se de spătar şi închizînd ochii. Acum vreo opt ani, dacă nu punem la socoteală vreo două weekend-uri scurte şi sărbătorile de Crăciun petrecute acasă.

— Nu le punem la socoteală, zise Lorraine categorică. Doctoriţa Lorraine îţi prescrie ceva foarte simplu. Eşti bolnavă de melancolie. După ce terminăm aici, ia-ţi o lună liber şi du-te într-un loc cu palmieri, unde să-ţi petreci mult timp cu peştii.

Deodată, Lorraine păru să fie foarte interesată de manichiura ei.

— Dacă vrei companie, Hayden ar fi încîntat să te însoţească.

— Hayden?

— Ca să folosesc un termen tehnic, tipul e nebun după tine.

— Hayden?

— Da, Hayden, spuse Lorraine coborîndu-şi picioarele de pe masă brusc. Doamne, Tate, fii şi tu atentă. E topit după tine de săptămîni întregi.

— Hay... Începu Tate, dar se întrerupse brusc. Sîntem prieteni, Lorraine, asociaţi.

Apoi îşi aminti felul cum o sărutase el în seara cînd descoperiseră vasul.

— La naiba!

— E un bărbat grozav.

— Bineînţeles că e, spuse Tate uluită şi îşi trecu o mînă prin păr. Numai că nu m-am gîndit niciodată la el aşa.

— El se gîndeşte la tine aşa.

— Nu-i o idee bună, murmură Tate. Nu-i o idee bună să te încurci cu cineva cu care lucrezi. Ştiu asta.

—Treaba ta, spuse Lorraine nepăsătoare. Eu m-am gîndit că ar fi timpul să-l ajute cineva pe tip şi să-ţi deschidă ochii. De asemenea, trebuie să-ţi spun şi că or să vină nişte reprezentanţi de la *„SeaSearch"* şi *„Poseidon"* să examineze şi să transporte o parte din lucrurile scoase la suprafaţă. Şi aduc şi o echipă de filmare.

— O echipă de filmare, repetă Tate trecînd imediat problema cu Hayden pe un plan secund. Credeam că ne facem înregistrările singuri.

— Or să folosească şi înregistrările noastre. O să fim daţi într-un documentar pe cablu, aşa că nu-ţi uita rimelul şi rujul.

— Cînd trebuie să sosească?

— Sînt pe drum.

Fără să-şi dea seama, Tate luă jucăria de lemn şi o ţinu posesiv în mîini.

— N-or să ia nimic pînă nu termin de studiat şi de catalogat.

— Ai grijă să le spui asta, zise Lorraine îndreptîndu-se spre uşă. Dar nu uita că noi nu sîntem decît nişte angajaţi.

Angajaţi, îşi spuse Tate şi puse jucăria deoparte. Poate că asta o deranja. Într-un fel, dintr-c femeie independentă care căuta aventura ajunsese o albinuţă competentă care muncea pentru o companie fără chip. Acest lucru făcea ca munca ei să fie posibilă, îşi

aminti apoi. Oamenii de ştiinţă erau întotdeauna nişte cerşetori. Şi totuşi...

Îşi dădu seama că existau multe „şi totuşi"-uri în viaţa ei. Trebuia să decidă care dintre ele erau importante.

Matthew hotărî că îşi pierduse minţile. Îşi dăduse demisia. Fusese o slujbă care nu-i plăcuse absolut deloc, dar care îi achitase facturile şi îi mai oferise şi suficienţi bani cît să nu-şi lase cîteva visuri mărunte să moară. Fără slujbă, vasul pe care îl construia încetul cu încetul de ani de zile nu avea să fie terminat niciodată, unchiul lui avea să fie silit să trăiască din asistenţa socială şi el avea să aibă noroc dacă avea să mănînce ca lumea o dată la şase luni.

Nu numai că renunţase la slujbă, dar se lăsase convins să-l ia şi pe LaRue cu el. Acesta, pur şi simplu, îşi făcuse bagajele şi plecase cu el fără nici un fel de încurajare. Matthew îşi dădea seama că, acum, avea pe cap doi dependenţi, doi bărbaţi care îşi petreceau cea mai mare parte a timpului certîndu-se şi scoţîndu-şi în evidenţă reciproc defectele.

Aşa că iată-l în faţa unei rulote din sudul Floridei, întrebîndu-se dacă nu cumva înnebunise.

Cu scrisoarea de la soţii Beaumont începuse totul. Cu pomenirea lui Tate, a lui VanDyke şi, bineînţeles, a vasului *Isabella.* Îi reînviase prea multe amintiri, prea multe eşecuri şi prea multe speranţe. Înainte să apuce să se gîndească la consecinţe, îşi făcuse bagajele.

Acum, că toate punţile ardeau în spatele lui, Matthew avea mult timp la dispoziţie ca să se gîndească. Ce naiba avea să facă în privinţa lui Buck? Acesta începuse să bea iarăşi foarte mult.

Mare surpriză, îşi spuse Matthew. În fiecare an venea în Florida şi îşi petrecea luna de concediu chinuindu-se să-şi facă unchiul să nu mai bea. Şi în fiecare an se întorcea pe mare, chinuit de vinovăţie, regrete şi durere că nu avea să poată schimba lucrurile niciodată.

Chiar şi acum auzi vocea ridicată a lui Buck, care era deja beat. În ciuda ploii torenţiale, Matthew rămase afară, sub tenda udă leoarcă.

— Ce-i porcăria asta? întrebă Buck intrînd în bucătăria micuţă.

LaRue nu se osteni să-şi ridice privirea de pe cartea pe care o citea.

— Bouillabaisse. O reţetă franţuzească. Nebărbierit, îmbrăcat cu hainele cu care dormise, Buck deschise brusc uşa unui dulap, căutînd o sticlă.

— Nu vreau să miroasă aşa în casa mea.

În semn de răspuns, LaRue dădu o pagină.

— Unde dracu-i whisky-ul meu? întrebă Buck băgînd mîna în dulap şi împrăştiind puţinele provizii pe care le aveau. Aveam o sticlă aici, la dracu.

— Eu unul prefer un bun Beaujolais, zise LaRue. La temperatura camerei.

Auzind uşa cu plasă deschizîndu-se, puse un semn în romanul de Faulkner pe care îl citea. Spectacolul de seară era pe cale să înceapă.

— Mi-ai furat whisky-ul, canadian afurisit?

În clipa în care LaRue îşi dezveli dinţii într-un mîrîit, Matthew intră în încăpere.

— Nu-i nici un whisky. L-am aruncat.

Cu mişcările îngreunate mai mult de băutură decît de protest, Buck se întoarse spre el.

— N-aveai nici un drept să-mi iei sticla.

Cine era acel bărbat, acel străin? se întrebă Matthew. Dacă Buck era undeva în acea faţă buhăită şi nebărbierită, în ochii aceia roşii şi umezi, el nu-l mai vedea.

— Fie că aveam dreptul, fie că nu, l-am aruncat, spuse el calm. Încearcă să bei nişte cafea.

În loc de răspuns, Buck luă cafetiera şi o azvîrli de perete.

— Deci nu vrei să încerci, spuse Matthew şi, fiindcă fu tentat să-şi încleşteze pumnii, băgă mîinile în buzunare. Dacă vrei să bei, fă-o în altă parte. N-am de gînd să mă uit la tine cum te sinucizi.

— Mă priveşte ce fac, mormăi Buck, ghemuindu-se deasupra cioburilor şi cafelei vărsate.

— Nu şi cînd sînt eu aici.

—Tu nu eşti niciodată aici, nu? zise Buck alunecînd pe podeaua udă şi înroşindu-se la faţă de ruşine.

Fiecare pas pe care îl făcea îi aducea aminte.

—Vii aici cînd ai chef şi pleci la fel. N-ai nici un drept să- mi spui ce să fac în propria mea casă, băiete.

— E casa mea, spuse Matthew încet. Tu nu faci decît să mori în ea.

Ar fi putut să evite lovitura. Primi pumnul lui Buck în falcă fără să clipească. Într-o parte perversă a creierului, fu încîntat să observe că unchiul lui încă mai putea să tragă un pumn.

În timp ce Buck se holba la el, Matthew îşi şterse sîngele de pe gură cu dosul mîinii.

— Mă duc pe-afară, spuse el apoi şi plecă.

— Du-te, pleacă, zise Buck ducîndu-se la uşă pentru a striga în urma lui prin ploaie. Asta te pricepi cel mai bine să faci. De ce nu pleci de tot? Nimeni n-are nevoie de tine aici. Nimeni n-are nevoie de tine.

LaRue aşteptă pînă cînd Buck se duse în dormitor, după care se ridică şi ieşi din rulotă.

Se aflau în Florida doar de trei zile, dar LaRue ştia unde se putea duce Matthew. Aranjîndu-şi borul pălăriei în aşa fel, încît apa să i se scurgă în faţă, porni spre port. Era aproape pustiu şi uşa garajului pe care Matthew îl închiria cu luna era deschisă. Îl găsi înăuntru, stînd la prova unui vas aproape terminat.

Era aproape la fel de lat pe cît de lung. Cînd îl văzuse prima oară, după ce sosiseră, LaRue fusese impresionat. Era un lucru drăguţ, deloc delicat, ci robust şi tare. Aşa cum LaRue îşi prefera vasele şi femeile.

Matthew proiectase puntea în aşa fel, încît să nu fie umplută de apă pe vreme de furtună. Era mult spaţiu pentru provizii şi locuit. Dar cel mai bun lucru, după părerea lui LaRue, era puntea descoperită de la pupa care avea vreo douăzeci de metri.

Spaţiu pentru comoară, îşi spuse LaRue.

— Nu-i lipsesc decît ultimele retuşuri. Vopseaua, echipamentul de pe covertă, instrumentele de navigaţie. Şi un nume potrivit, îşi spuse el.

Urcă, impresionat din nou de aspectul provei. Avea să zboare pe apă, îşi spuse el.

— Şi, cînd termini chestia asta?

— Acum am timp, nu? spuse Matthew imaginîndu-şi balustradele.

Alamă şi lemn de tek.

— N-am nevoie decît de bani.

— Eu am mulţi bani, spuse LaRue gînditor şi, scoţînd o punguţă de tutun, începu procesul lent şi plăcut, pentru el, de a răsuci o ţigară. Pe ce îi cheltuiesc în afară de femei? Şi ele nu costă chiar atît

de mult cum îşi închipuie majoritatea bărbaţilor. Aşa că, poate îţi dau banii să-l termini, iar tu îmi dai o parte de vas.

Matthew rîse cu amărăciune.

— Care parte o vrei?

La Rue se rezemă şi răsuci cu grijă foiţa de ţigară în jurul tutunului.

— Un vas pe care îl construieşte un bărbat e un loc bun unde să vină cînd simte nevoia să se gîndească. Spune-mi, Matthew, de ce l-ai lăsat să te lovească?

— De ce nu?

— Am impresia că s-ar fi simţit mai bine dacă l-ai fi lovit şi tu.

— Grozav. Ar fi fost grozav. Mi-ar fi stat excelent să dau într-un...

— Invalid? încheie LaRue cu blîndeţe. Nu, nu l-ai lăsat niciodată să uite că nu mai e ce-a fost.

Matthew se ridică furios şi surprins că se simţise jignit.

— Ce naiba ţi-a venit să spui asta? Ce naiba ştii tu? Am făcut tot ce-am putut pentru el.

— Ai făcut, spuse LaRue aprinzînd un băţ de chibrit şi apropiindu-l de capătul ţigării. Plăteşti pentru acoperişul pe care-l are deasupra capului, pentru mîncarea care-i umple burta şi pentru whisky-ul cu care se sinucide. Nu-l costă decît mîndria.

— Ce naiba să fac, să-l arunc în stradă? LaRue ridică din umeri.

— Nu-i ceri să fie bărbat, aşa că nu e.

— Du-te naibii.

— Cred că-ţi place sentimentul tău de vinovăţie, Matthew. Te împiedică să faci ceea ce vrei şi ceea ce poate că n-ai reuşi.

Zîmbi doar cînd Matthew îl apucă de cămaşă.

—Vezi, pe mine mă tratezi ca pe un bărbat, spuse el ridicîndu-şi bărbia, nu prea sigur că nu avea să-i fie zdrobită în următoarele zece secunde. Poţi să mă loveşti. Te lovesc şi eu. Şi, cînd terminăm, o să încheiem o înţelegere pentru vas.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă Matthew şi îl împinse dezgustat. N-am nevoie de companie, nu mai am nevoie de încă un partener.

— Ba ai. Şi îmi placi, Matthew, spuse LaRue aşezîndu-se din nou şi scuturînd cu grijă scrumul în palmă. Şi mă gîndesc aşa. Ai de gînd să te duci să cauţi vasul ăla despre care mi-ai povestit. Poate o să-l cauţi şi pe acel VanDyke pe care-l urăşti atît de mult. Poate o să te duci chiar şi după femeia pe care o vrei. O să merg şi eu, pentru că nu mă deranjează să fiu bogat. Îmi place să asist la o bătaie bună şi am un punct slab pentru poveştile de dragoste.

— Eşti un ticălos, LaRue. Dumnezeu ştie de ce ţi-am povestit toate aiurelile alea, zise el trecîndu-şi mîinile peste faţă. Cred c- am fost beat.

— Nu, tu nu te îmbeţi niciodată. Vorbeai singur, mon ami. Eu eram acolo doar.

— Poate o să mă duc după epava aia. Şi, poate, dacă o să am noroc, o să-l întîlnesc pe VanDyke din nou. Dar nu mai există nici o femeie.

— Întotdeauna există o femeie. Dacă nu e una, e alta, spuse LaRue ridicînd din umerii osoşi. Eu unul nu pricep de ce-şi pierd capul bărbaţii din cauza unei femei. Una pleacă, alta vine. Dar un duşman merită să fie căutat. Şi averea, la fel, pentru că e mai uşor să fii bogat decît sărac. Aşa că, după ce terminăm vasul ăsta, plecăm să căutăm comori şi răzbunare?

Matthyew îl privi prudent.

— Echipamentul pe care-l vreau eu nu e ieftin.

— Un lucru bun nu e niciodată ieftin.

— S-ar putea să nu găsim epava niciodată. Şi, chiar dacă o găsim, excavarea ei va fi o treabă dificilă şi periculoasă.

— Pericolele fac viaţa mai interesantă. Ai uitat asta, Matthew.

— Poate, murmură el.

Începu să simtă ceva clocotind din nou. Era sîngele pe care îl lăsase să se potolească şi să se răcească de-a lungul anilor. Întinse mîna.

—Terminăm vasul.

Trei zile mai tîrziu, Buck intră în garaj. Găsise o sticlă pe undeva, deduse Matthew, pentru că duhnea îngrozitor.

— Unde naiba crezi c-o să duci asta?

Matthew continuă să lustruiască balustrada din lemn de tek cu dragoste.

— Pentru început, în Hatteras. Mă asociez cu Beaumont-ii.

— La dracu, amatori, spuse Buck clătinîndu-se uşor şi ducîndu-se la pupa. Pentru ce naiba ai construit un catamaran?

— Pentru că aşa am vrut.

—Vasele simple au fost întotdeauna suficient de bune pentru mine. Şi pentru taică-tu la fel.

— Nu-i vasul tău. Şi nici al lui. E al meu. Acest lucru duru.

— Ce culoare mai e şi asta? Un afurisit de albastru ca la jucării.

— Albastru caraibian, îl corectă Matthew. Îmi place.

— Probabil c-o să se scufunde la prima furtună, zise Buck trăgîndu-şi nasul şi abţinîndu-se să mîngîie vasul. Bănuiesc că tu şi Ray nu mai sînteţi buni acum decît pentru o navigaţie de plăcere.

Matthew îşi plimbă buricul degetului peste lemn pentru a vedea dacă era neted. Era ca satinul.

— Mergem după *Isabella.*

Tăcerea scoase scîntei ca două fire neizolate şi încrucişate. Matthew ridică balustrada pe umăr şi se întoarse. Buck era cu mîna pe vas acum, ţinîndu-se ca şi cum s-ar fi aflat pe mare.

— Pe dracu.

— Ray s-a hotărît să plece. A găsit ceva ce vrea să-mi arate. Imediat cum termin lucrurile aici, pornesc într-acolo. Mă duc după epavă, indiferent ce-a găsit el. Ar fi trebuit s-o fac demult.

— Ţi-ai pierdut minţile, băiete? Nu ştii ce ne-a costat? Ce m-a costat pe mine?

Matthew lăsă balustrada deoparte ca s-o lăcuiască.

— Cam ştiu.

— Ai avut o comoară, nu? Şi i-ai dat drumul. L-ai lăsat pe ticălosul ăla de VanDyke să plece cu ea. Ai pierdut-o din cauza mea cînd eram pe jumătate mort. Acum te gîndeşti să te-ntorci şi să mă laşi aici să putrezesc?

— Eu plec. Te priveşte ce faci.

Cuprins de panică, Buck îl lovi în piept cu palma.

— Cine o să aibă grijă de mine aici? Dacă pleci, banii or să se ducă naibii într-o lună. Îmi eşti dator, băiete. Ţi-am salvat viaţa nenorocită. Mi-am pierdut piciorul pentru tine. Am pierdut totul pentru tine.

Sentimentul de vinovăţie încă mai exista, venind în valuri care ar fi putut îneca un bărbat puternic. Dar, de

data aceasta, Matthew clătină din cap. Nu avea să se mai ducă la fund.

— Nu-ţi mai sînt dator, Buck. Opt ani am muncit din greu pentru tine ca să poţi să bei pînă intrai în comă şi m-ai făcut să plătesc pentru fiecare răsuflarea a mea. Gata. Mă duc după ceva ce mă convinsesem că nu pot avea. Şi o să găsesc acest lucru.

— Or să te omoare. *Isabella* şi *„Blestemul lui Angelique"*. Dacă nu ele, atunci VanDyke. Şi eu ce-o să fac?

— Ce faci şi-acum. Stai pe două picioare. Dintre care unul e plătit de mine.

De data aceasta nu mai stătu să primească pumnul. I-1 prinse exact înainte să-l lovească şi, fără să stea pe gînduri, îl împinse cu atîta putere, încît Buck se izbi de pupa.

— Mai încearcă o dată şi te pun la pămînt, fără să mai gîndesc că eşti bătrîn, zise Matthew pregătindu-se să riposteze în cazul în care Buck ar fi vrut să-l lovească iarăşi. Peste zece zile plec spre Hatteras cu LaRue. Poţi să te aduni sau poţi să te duci dracului. Tu alegi. Acum pleacă naibii de aici, pentru că am treabă.

Buck se şterse la gură cu o mînă tremurătoare. Piciorul fantomă începu să zvîcnească, asemeni unei fantome nesuferite şi rînjite care îl urmărea în permanenţă Îndurerat, plecă repede să caute altă sticlă.

Rămas singur, Matthew ridică altă porţiune a balustradei şi se apucă de lucru ca un om posedat.

Capitolul 13

În ceea ce îl privea pe Silas VanDyke, Manzanillo era singurul loc unde merita să se afle în acele prime zile de primăvară. Casa sa de pe coasta de vest mexicană îi oferea cea mai splendidă priveliște asupra Pacificului. Niciodată nu era mai relaxat ca atunci cînd stătea lîngă peretele de sticlă şi privea valurile cum se spărgeau de stînci.

Puterea nu înceta să-l fascineze niciodată.

Fiind un nativ Vărsător, considera că apa era elementul său. Îi plăcea să o privească, să o miroasă, să o audă. Deşi călătorea foarte mult departe de elementul său.

Toate casele lui fuseseră construite în apropierea unei ape. Vila din Capri, plantaţia din Fiji, bungalow-ul din Martinica. Pînă şi casa din New York avea vedere spre Hudson. Dar acel refugiu din Mexic îi plăcea în mod deosebit.

Nu că aceea ar fi fost o călătorie de plăcere. Era la fel de disciplinat în privinţa muncii ca în toate celelalte privinţe. Recompensele erau cîştigate — şi pe aceea o cîştigase. Credea în munca fizică. Era adevărat că

moştenise o mare parte din avere, dar nu trîndăvise şi nici nu aruncase banii aiurea. Nu, îi înmulţise muncind, pînă cînd moştenirea se triplase.

Se considera discret şi respectat. Nefiind un tip care căuta publicitatea, VanDyke îşi conducea afacerile, atît pe cele personale, cît şi pe cele profesionale în liniştе şi cu un fler subtil care îi ţinea numele departe de presă şi de ziarele de scandal.

Doar dacă nu voia el însuşi să apară acolo. Publicitatea, de genul adecvat, putea să ascundă o anumită afacere şi să echilibreze cîntarul cînd era necesar.

Nu se căsătorise niciodată, deşi admira foarte mult femeile. Căsătoria era un contract a cărui anulare era adesea problematică şi publică. Moştenitorii erau adesea un rezultat al acelui contract şi puteau fi folosiţi împotriva unui bărbat.

În schimb, îşi alegea partenerele cu grijă, tratîndu-le cu acelaşi respect cu care îşi trata orice angajat. Iar, cînd o femeie înceta să-l mai intereseze, era expediată cu generozitate.

Puţine erau cele care se plîngeau.

Italianca de care se săturase recent îi pusese puţine probleme. Diamantele pe care i le oferise în dar la despărţire nu o potoliseră. Ba chiar îl ameninţase. Cu puţin regret, aranjase să i se dea o lecţie. Dar dăduse ordin clar să nu existe semne vizibile.

În definitiv, avea un chip şi un trup superbe, care îi făcuseră multă plăcere.

I se părea că violenţa, cea utilizată cu grijă, era un instrument pe care nici un bărbat de succes nu trebuia să-l ignore. În ultimii cîţiva ani, îl folosise adesea şi, destul de bine, după părerea lui.

Foarte ciudat era însă faptul că îi oferea mult mai multă plăcere decît s-ar fi aşteptat. Un fel de profit emoţional, hotărî el. În sinea lui, putea să admită că, plătind pentru ea, îşi mai potolea acele accese de furie neagră.

Atîţia oameni pe care îi cunoştea. Oameni care, ca şi el, controlau averi imense şi aveau mari responsabilităţi, îşi pierdeau puterea acceptînd anumite eşecuri, făcînd prea multe concesii. Sau, pur şi simplu, se distrugeau ei înşişi luptînd să rămînă în frunte. Frustările, îşi spuse el, neeliberate, reprimate. Un om înţelept îşi găsea uşurarea şi întotdeauna, întotdeauna, se gîndea la profit.

Acum avea treabă. În acel moment, prioritatea lui era *Nomad,* cu echipajul său şi descoperirea sa.

Aşa cum ceruse, rapoartele se aflau pe biroul său. Alesese personal fiecare membru al echipei pentru expediţia aceea, de la oamenii de ştiinţă pînă la tehnicieni şi angajaţii de la bucătărie. Îi făcea plăcere să ştie că, din nou, instinctele lui nu-l înşelaseră. Cînd expediţia avea să se încheie, fiecare membru al echipei de pe *Nomad* avea să primească un premiu.

Admira foarte mult oamenii de ştiinţă, cu logica şi disciplina lor, cu imaginaţia lor. Era mai mult decît mulţumit de Frank Litz, care era şi biolog şi spion. Acesta îl informa în amănunt despre tot ce se petrecea la bordul lui *Nomad.*

Da, era de părere că Litz fusese o alegere bună, mai ales după dezamăgirea provocată de Piper. Tînărul arheolog avusese potenţial, se gîndi VanDyke. Dar acel mic defect îl făcuse să fie neglijent.

Dependenţa ducea la lipsă a ordinii. El însuşi se lăsase de fumat cu cîţiva ani în urmă pentru a demonstra

ceva. Forţa lăuntrică egala puterea asupra mediului personal. Păcat că lui Piper îi lipsise forţa lăuntrică. În cele din urmă, VanDyke nu regretase deloc cînd îi dăduse cocaina neprelucrată care îl ucisese.

Adevărul era că fusese chiar palpitant. Eliminarea definitivă a unui angajat.

Aşezîndu-se mai comod pe scaun, studie rapoartele de la Litz şi de la membrii echipei lui de biologi marini asupra ecosistemului, plantelor şi animalelor care colonizaseră epava *Justine*. Bureţi, corali aurii, viermi. Toate îl interesau pe VanDyke.

Tot ce era acolo putea fi adunat şi folosit.

Cu acelaşi respect şi interes, studie rapoartele geologilor, chimistei, acelor reprezentanţi pe care îi trimisese ca să supravegheze operaţiunea.

Ca un copil cu o prăjitură bună, păstră raportul arheologului pentru la urmă. Acesta era meticulos întocmit, complet şi limpede ca un geam nou. Nici un detaliu nu era omis, fiind trecută şi ultima bucăţică de ceramică. Fiecare obiect era deschis, datat şi fotografiat, catalogat în funcţie de data şi ora la care fusese descoperit. Alături era şi raportul chimistei cu privire la modul cum era tratat, testat şi curăţat articolul respectiv.

VanDyke simţi o mîndrie paternă cînd citi paginile acelea dactilografiate cu grijă. Era extrem de încîntat de Tate Beaumont, condiderînd-o protejata lui.

Ar fi fost o înlocuitoare perfectă a nefericitului Piper.

Poate că, dintr-un impuls, îi urmărise evoluţia de-a lungul anilor. Dar acel impuls dăduse rezultate minunate. Felul în care îl privise la bordul lui *Triumphant* cu furie şi inteligenţă în ochi...

Ah, cît admirase acest lucru. Curajul era un lucru bun, dacă era temperat de o minte ordonată.

Tate Beaumont le avea pe amîndouă.

Din punct de vedere profesional, îi întrecuse toate aşteptările iniţiale. Absolvise a treia din anul ei, publicîndu-şi prima lucrare în anul doi. Munca ei postuniversitară fusese, pur şi simplu, strălucită. Avea să-şi ia doctoratul cu mult înaintea colegilor ei.

Era încîntat de ea.

Atît de încîntat, încît îi deschisese cîteva uşi de-a lungul timpului. Uşi pe care nici îndemînarea şi tenacitatea ei n-ar fi fost de-ajuns ca să le deschidă. Ocazia de a face cercetări într-un mic submarin în apropierea Turciei la o adîncime de două sute de metri venise datorită lui. Deşi, ca un unchi indulgent, el nu îşi asumase nici un merit. Încă.

Şi viaţa ei personală îi cîştigase admiraţia. Iniţial, fusese dezamăgit că nu păstrase legătura cu Matthew Lassiter, pentru că, aşa, i-ar fi fost mai uşor să ştie ce făcea acesta. Totuşi, fusese încîntat că dăduse dovadă de bun-gust respingînd un bărbat care era atît de mult sub nivelul ei.

Se concentrase asupra studiilor şi ţelurilor ei, aşa cum el s-ar fi aşteptat de la o fiică, în cazul în care ar fi avut una. Avusese două relaţii. Prima, nimic altceva decît o răzvrătire de tinereţe, după părerea lui. Tînărul de care se legase în primele săptămîni după ce se întorsese la colegiu nu fusese decît un experiment, era convins de asta. Dar, în curînd, îi dăduse papucii.

O femeie ca Tate avea nevoie de intelect, stil şi educaţie.

Într-adevăr, după absolvire, începuse o relaţie cu un coleg de cursuri postuniversitare cu care avea

multe lucruri în comun. Durase aproape zece luni, ceea ce îl îngrijorase puţin pe VanDyke. Dar şi relaţia aceea se încheiase cînd el aranjase ca respectivului să i se ofere un post la institutul său de oceanografie din Groenlanda.

Ca să realizeze ce potenţial avea, era de părere că Tate avea nevoie de cît mai puţine lucruri care să-i distragă atenţia, aşa cum făcuse şi el de-a lungul anilor. Căsătoria şi familia i-ar fi schimbat priorităţile.

Era încîntat că lucra pentru el acum. Avea de gînd să o păstreze, pe margine deocamdată. Cu timpul, dacă avea să continue să demonstreze că merita, avea să o aducă mai aproape de centru.

O femeie cu inteligenţa şi ambiţiile ei avea să-şi dea seama cît de mult îi datora, avea să înţeleagă valoarea lucrurilor pe care el ar fi continuat să i le ofere.

Într-o bună zi, aveau să se întîlnească din nou şi să lucreze împreună. El era un bărbat răbdător şi putea să o aştepte. Aşa cum aştepta şi *Blestemul lui Angelique.* Instinctele îi spuneau că, atunci cînd avea să vină momentul, una avea să-l conducă la cealaltă.

Şi, atunci, el avea să aibă totul.

VanDyke îşi întoarse privirea cînd faxul începu să zumzăie. Ridicîndu-se, îşi puse un pahar mare cu suc de portocale proaspăt.

Dacă n-ar fi avut un program atît de încărcat în ziua aceea, ar fi turnat şi o picătură de şampanie. Dar asemenea luxuri mărunte puteau să aştepte.

Ridică dintr-o sprînceană cînd luă faxul. Era ultimul raport despre Lassiter-i. Aşa, deci, Matthew părăsise vasul şi se întorsese la unchiul lui. Poate avea să-l închidă pe beţivul acela prost într-un alt centru de

dezalcoolizare. Continua să-l mire faptul că Matthew nu-l lăsa pe bătrîn să se bălăcească în propria vomă şi să dispară.

Loialitate de familie, îşi spuse el clătinînd din cap. Era ceva ce VanDyke ştia că există, dar nu simţise niciodată. Dacă propriul său tată n-ar fi murit foarte convenabil la cincizeci de ani, VanDyke ar fi pus în aplicare planurile acestuia pentru o preluare. Din fericire, nu avea nici fraţi, nici surori cu care să rivalizeze, iar mama lui se stinsese încet într-un sanatoriu de boli mintale cînd el nu avusese decît treisprezece ani.

Nu se avea decît pe sine, îşi spuse el sorbind din paharul cu suc rece. Şi averea sa. Merita să cheltuiască o mică parte din ea pentru a-l ţine sub observaţie pe Matthew Lassiter.

Loialitatea de familie, îşi spuse el din nou zîmbind uşor. Dacă acest lucru exista cu adevărat, însemna că tatăl lui Matthew găsise o modalitate de a-i împărtăşi secretul fiului său. Mai devreme sau mai tîrziu, Matthew avea să se lase convins să pornească în căutarea talismanului. Şi VanDyke, răbdător ca un păianjen, avea să aştepte.

Vremea urîtă lovi vasul *Nomad* şi opri excavările pentru patruzeci şi opt de ore. Valurile mari făcură ca jumătate din membrii echipajului să cadă pradă răului de mare, în ciuda pastilelor. Tate, cu constituţia ei de fier, suportă furtuna cu un termos de cafea la masa de lucru.

Îi lăsase cabina Lorrainei care gemea şi era verde la faţă.

Legănatul vasului nu o împiedică să catalogheze cele mai recente lucruri aduse la suprafaţă.

— Mi-am închipuit c-o să te găsesc aici.

Îşi ridică privirea şi îşi opri degetele deasupra tastaturii, zîmbindu-i lui Hayden.

— Credeam că eşti în pat, spuse ea înclinîndu-şi capul. Mai eşti încă puţin palid, dar ţi-ai pierdut culoarea aia verde, interesantă. Vrei o prăjitură?

— Faci pe deşteapta? spuse el avînd grijă să nu se uite spre farfuria cu prăjituri de pe masa ei. Am auzit că Bowers se distrează teribil descoperind tot felul de moduri de a-i descrie carnea de porc lui Dart.

— Hmmm. Bowers şi cu mine, şi alţi cîţiva, am luat un mic dejun grozav astăzi, spuse ea rîzînd. Stai liniştit că nu mă apuc să ţi-l descriu. Nu iei loc?

— E stînjenitor ca un şef de echipaj să-şi piardă demnitatea astfel, spuse el aşezîndu-se pe un scaun pliant. Prea mult timp petrecut în clasă şi prea puţin pe teren, presupun.

—Te descurci foarte bine, spuse ea, şi, bucuroasă că avea companie, întoarse spatele monitorului. Toată echipa de filmare e doborîtă. Nu-mi place să mă bucur de necazul altora, dar e o plăcere să nu-i văd vreo două zile.

— Un documentar va stîrni interesul pentru acest gen de expediţii, zise el. Publicitatea şi sprijinul financiar ne pot fi de folos.

— Ştiu. Nu se întîmplă foarte des să găseşti o expediţie sprijinită financiar de o companie sau una care să se bucure de atîta succes. Uită-te la asta, Hayden, zise ea ridicînd un ceas de aur, complet, cu lanţ şi capac. Frumos, nu? Uită-te la gravura de pe capac. Aproape că simţi parfumul trandafirului.

Îşi plimbă degetul cu dragoste peste bobocul de trandafir delicat gravat pe capac înainte să-l deschidă cu grijă.

—„Pentru David, iubitul meu soţ, care face ca timpul să stea în loc pentru mine. Elizabeth. 2/4/49."

Scoase un oftat adînc.

— Erau un David şi o Elizabeth MacGowan pe lista pasagerilor, îi spuse ea lui Hayden cu o voce îngroşată. Şi cei trei copii minori ai lor. Ea şi fiica mai mare au supravieţuit. A pierdut un fiu, o altă fiică şi pe iubitul ei David. Timpul s-a oprit în loc pentru ei şi n-a mai pornit niciodată.

Închise ceasul încet.

— Probabil că l-a purtat în momentul în care s-a scufundat vasul, murmură ea. L-a ţinut asupra lui. Poate că l-a deschis chiar şi a citit dedicaţia pentru o ultimă oară după ce şi-a luat adio de la ea şi de la copii. Nu s-au mai văzut niciodată. Timp de mai bine de o sută de ani, această dovadă a iubirii ei a aşteptat să fie găsită de cineva. Şi ca acest cineva să-şi amintească de ei.

— Este umilitor cînd studenta îşi întrece profesorul, spuse Hayden după o clipă. Ai mai mult decît am avut eu vreodată, adăugă el cînd o văzu privindu-l surprinsă. Eu aş vedea un ceas, stilul, fabricantul. Aş nota dedicaţia, bucuros că am o dată care să-mi confirme calculele cu privire la perioadă. M-am gîndit în treacăt la David şi Elizabeth, cu siguranţă i-aş căuta pe lista de pasageri. Dar nu i-aş vedea. Nu i-aş simţi.

— Nu e ştiinţific.

— Arheologia trebuie să studieze cultura. Mult prea adesea uităm că oamenii fac cultura. Cei mai buni dintre noi nu uită. Cei mai buni dintre noi fac ca asta

să aibă importanţă, spuse el acoperindu-i mîna cu a sa. Aşa cum faci tu.

— Nu ştiu ce să fac cînd mă întristează, spuse ea întorcîndu-şi mîna pentru a-şi împleti degetele cu ale lui. Dacă aş putea, l-aş lua şi le-aş căuta strănepoţii pentru a le spune — uitaţi, asta e o parte din David şi Elizabeth. Aceştia au fost.

Simţindu-se penibilă, puse ceasul deoparte.

— Dar nu-mi aparţine. Nu le aparţine nici lor acum. E al lui *„Sea Search"*.

— Fără *„SeaSearch"*, n-ar fi fost găsit niciodată.

— Înţeleg asta, serios, spuse ea şi, simţind nevoia să-şi clarifice propriile sentimente, se aplecă spre el. Ceea ce facem aici e important, Hayden. Şi o facem într-un mod inovator şi eficient. Mai presus de bogăţiile pe care le scoatem la suprafaţă, e cunoaşterea, descoperirea, teoria. Noi facem ca *Justine* şi oamenii care au murit odată cu ea să fie din nou reali şi importanţi.

— Dar?

— Aici mă blochez. Unde o să ajungă ceasul lui David? Şi mulţimea de alte obiecte personale pe care le aveau oamenii asupra lor? N-avem nici un control asupra lor, pentru că, oricît de importantă ar fi munca noastră, nu sîntem decît nişte angajaţi. Sîntem nişte puncte într-un conglomerat uriaş. *„SeaSearch"* ţine de *„Poseidon"*, *„Poseidon"* de *„Trident* şi aşa mai departe.

El zîmbi uşor.

— Majoritatea dintre noi ne trăim viaţa ca nişte puncte, Tate.

— Şi eşti mulţumit?

— Presupun că da. Pot să fac munca pe care *o* iubesc, să predau, să ţin prelegeri, să public lucrări.

Fără aceste conglomerate, fără fărîma lor de conştiinţă socială sau dorinţa de a face ceva ca să fie scutite de impozite, n-aş avea niciodată timp pentru munca asta de teren.

Era adevărat, bineînţeles. Totul era perfect logic. Şi, totuşi...

— Dar e de-ajuns, Hayden? Ar trebui să fie de-ajuns? Cît pierdem fiind aici? Nici nu riscăm nimic, nici nu trăim vînătoarea. N-avem nici o putere şi nici un drept asupra lucrurilor pe care le facem şi pe care le descoperim. Nu sîntem în pericol de a pierde pasiunea care ne-a atras spre această muncă de la bun început?

—Tu n-o s-o pierzi.

Inima lui începu să accepte ceea ce mintea îi spusese mai tot timpul. Ea nu avea să fie niciodată pentru el. Era o floare prea exotică pentru un om simplu şi muncitor.

— N-o s-o pierzi niciodată, pentru că te defineşte. Într-un gest simbolic de adio faţă de un vis absurd, îi ridică mîna şi îi sărută încheieturile degetelor.

— Hayden...

El îi citi îngrijorarea, regretul şi, dureros, compătimirea din ochi.

— Nu-ţi face griji. E doar o dovadă de admiraţie de la coleg la coleg. Am bănuiala că nu vom mai lucra mult timp împreună.

— Nu m-am hotărît, spuse ea repede.

— Ba eu cred că da.

— Am responsabilităţi aici. Şi îţi sînt datoare pentru faptul că m-ai recomandat pentru acest post.

— Numele tău era deja pe listă, o corectă el. Eu doar am fost de acord cu alegerea.

— Bine, dar am crezut... zise ea încruntîndu-se.

— Ai o reputaţie, Tate.

— Apreciez treaba asta, dar... Eram deja pe listă, ai spus? A cui listă?

—A lui *„Trident"*. Cei de sus, de-acolo, erau impresionaţi de activitatea ta. De fapt, am avut impresia că s-au făcut ceva presiuni pentru a te trece pe listă, din partea unuia din tipii cu bani. Eu unul am fost încîntat să fiu de acord cu recomandarea.

— Înţeleg, spuse ea şi, din motive pe care nu putea să le definească, îşi simţi gîtlejul uscat. Cine este acest tip cu bani?

— Aşa cum ţi-am spus, sînt doar un punctuleţ, zise el ridicînd din umeri înainte să se ridice. Oricum, în caz că te hotărăşti să demisionezi înainte ca expediţia să se încheie, mi-ar părea rău să te pierd, dar tu hotărăşti.

— Mi-o iei înainte.

O deranja faptul că îşi dădea seama că, într-un fel, fusese selectată, dar izbuti să-i zîmbească lui Hayden.

— Dar îţi mulţumesc.

După ce plecă el, ea îşi trecu mîinile peste gură. De unde avea sentimentul acela de spaimă? se întrebă ea. De ce nu ştiuse de o listă sau de faptul că numele ei se aflase deja pe ea?

Întorcîndu-se spre monitor, apăsă pe taste, mijind ochii. *„Trident"*, spusese Hayden. Deci avea să lase de o parte *„Poseidon"* şi *„SeaSearch"* deocamdată. Ca să afli unde era puterea, trebuia să vezi de unde veneau banii.

— Hei, prieteni şi vecini, spuse Bowers intrînd în cabină în timp ce rodea o pulpă de pui. Prînzul e gata,

îi spuse el mişcînd din sprîncene şi aşteptîndu-se ca ea să rîdă.

— Dă-mi o mînă de ajutor aici, Bowers.

— Sigur, scumpo. Mîna mea e şi a ta.

— Fă nişte vrăji de-ale tale cu computerul. Aş vrea să aflu cine sînt marii susţinători de la *„Trident"*.

—Vrei să le trimiţi scrisori de mulţumiri? întrebă el şi, lăsîndu-şi prînzul deoparte, îşi şterse mîinile pe cămaşă, după care se apucă de lucru. Hmm... o mulţime de nivele aici, murmură el după cîteva clipe. Bine că sînt cel mai bun. Informaţiile pe care le căutăm trebuie să fie pe-aici pe undeva. Vrei consiliul director sau ce?

— Nu, spuse ea încet. Nu asta. Cine e proprietarul lui *Nomad,* Bowers. Al cui este vasul?

— Asta n-ar trebui să fie prea greu de aflat. Proprietarul e *„SeaSearch",* scumpo. Stai aşa... donat. Doamne, ce-i mai iubesc eu pe filantropi. Un individ pe nume VanDyke.

Tate privi ţintă ecranul.

— Silas VanDyke.

— E mare mahăr. Trebuie să fi auzit de el. Finanţează o mulţime de expediţii. Ar trebui să-i dăm un sărut mare de tot, zise el, dar zîmbetul îi pieri de pe buze cînd îi văzu expresia de pe chip. Ce este?

Ea strînse din dinţi furioasă.

— Nenorocitul ăla m-a trimis aici. Ei bine, am plecat.

— Ai plecat? întrebă Bowers privind-o uluit. Unde?

—A crezut că poate să mă folosească.

Aproape orbită de furie, ea se uită la lucrurile aranjate pe masa de lucru. Ceasul lui David şi Elizabeth.

— Pentru asta. Să-i ia naiba.

Matthew închise telefonul şi îşi luă cafeaua. Altă punte arsă, îşi spuse el. Sau poate, doar poate, primele două scînduri aşezate pentru o alta nouă.

A doua zi dimineaţă, avea să pornească spre Hatteras

Chiar dacă nu pentru altceva, avea să fie o probă bună pentru încercarea lui vasului.

Vasul era terminat, vopsit, lustruit şi botezat. El şi LaRue ieşiseră cu el de cîteva ori în ultimele zile pentru a-l testa. Naviga excelent.

Matthew se lăsă pe spate acum, plăcut obosit. Poate că, în sfîrşit, făcuse ceva care avea să dureze.

Pînă şi numele avea o semnificaţie personală pentru el. Avusese iarăşi acel vis în care Tate înota în apa adîncă şi întunecată a mării. Nu avea nevoie de Freud ca să i-l explice. Ţinuse legătura de multe ori cu Ray în ultimele săptămîni. Numele lui Tate fusese pomenit, la fel ca şi al vasului *Isabella* şi ca amintirile legate de vara aceea.

Fireşte că îl făcuseră să se gîndească la trecut şi de aceea avusese visul.

Poate că Tate nu era decît o amintire plăcută, dar visul fusese atît de recent, încît se simţise obligat să numească vasul după el. Sau, dacă se gîndea mai bine, după ea.

Se întrebă dacă avea să o vadă, dar se îndoia. Şi, lăsîndu-se pradă relaxării, îşi spuse că nu avea nici o importanţă dacă o vedea sau nu.

Uşa cu plasă scîrţîi şi se trînti. LaRue intră cu sacoşe pline de hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

— Ai dat telefonul? îl întrebă el.

— Da. I-am spus lui Ray că pornim în zori. Ridicîndu-şi braţele deasupra capului, Matthew îşi împleti degetele şi se întinse.

—Vremea pare să fie bună. N-ar trebui să ne ia mai mult de trei, patru zile.

— Abia aştept să-i cunosc pe el şi pe soţia lui, spuse LaRue scoţînd nişte farfurii de carton. Nu ţi-a spus mai mult despre ce a descoperit?

—Vrea să văd cu ochii mei, spuse Matthew căruia i se făcuse deodată o foame de lup şi luă un hamburger. E hotărît să pornească spre Indiile de Vest la mijlocul lui aprilie, i-am spus că ne convine.

LaRue îi întîlni privirea şi i-o susţinu.

— Cu cît e mai curînd, cu atît mai bine.

— Eşti nebun dacă vrei să te duci din nou acolo, spuse Buck, care ieşi din dormitor tras la faţă. Locul ăla-i blestemat. *Isabella* e blestemată. L-a omorît pe taică-tu, ai uitat? zise el înaintînd încet. Era cît pe ce să mă omoare şi pe mine. Ar fi trebuit s-o facă.

Matthew îşi puse pe cartofi suficientă sare cît să-l facă pe LaRue să se strîmbe.

—VanDyke l-a omorît pe tata, spuse el calm. Un rechin ţi-a luat ţie piciorul.

—*„Blestemul lui Angelique"* a fost de vină pentru toate.

— Poate că da, zise Matthew mestecînd gînditor. Dacă a fost aşa, atunci cred că am dreptul să mi-l însuşesc.

— Poartă ghinion Lassiter-ilor.

— Ar fi timpul să-mi schimb norocul.

Nesigur pe picioare, Buck se ţinu de măsuţa acoperită cu linoleum.

— Poate-ţi închipui că-mi pasă ce se-ntîmplă cu tine din cauza a ceea ce-am păţit eu. Nu-i aşa. Taică-tu s-a aşteptat să am grijă de tine. Mi-am dat toată silinţa cît timp am putut.

— De multă vreme nu mai am nevoie să aibă cineva grijă de mine.

— Poate că nu. Şi poate că am făcut o porcărie în ce te priveşte în ultimii ani, Matthew. Adevărul e că eşti singurul de care mi-a păsat vreodată.

Glasul lui Buck se frînse, făcîndu-l pe Matthew să închidă ochii şi să alunge acel sentiment cumplit de vinovăţie.

— N-o să-mi petrec restul vieţii plătind pentru ceva ce n-am putut să împiedic sau privind cum termini tu treaba începută de rechin.

—Te rog să rămîi. Poate începem o afacere. Plimbăm turişti, transportăm pescari, chestii de genul ăsta, spuse Buck înghiţind în sec. Mi-aş vedea de treabă.

— Nu pot, spuse Matthew căruia îi pierise pofta de mîncare şi se ridică. Mă duc după *Isabella*. Indiferent dacă o s-o găsesc sau nu, am de gînd să-mi trăiesc viaţa din nou. Există o mulţime de epave şi n-am de gînd să-mi petrec tot restul vieţii salvînd metale sau plimbînd turişti în loc să caut aur.

— Nu pot să fac nimic ca să te opresc, spuse Buck privindu-şi mîinile care tremurau. Nici nu mi-am închipuit c-aş reuşi, adăugă el şi apoi trase aer în piept şi îşi îndreptă umerii. Vin şi eu cu voi.

— Uite ce e, Buck...

— N-am mai pus picătură de băutură-n gură de zece zile, spuse el încleştîndu-şi pumnii şi forţîndu-i să se relaxeze din nou. Sînt treaz. Poate că mă mai clatin puţin, dar sînt treaz.

Matthew îl privi pentru prima oară. Avea cearcăne, dar ochii îi erau limpezi.

— Mi-e teribil de frică să mă-ntorc acolo, dar, dacă tu te duci, merg şi eu. Lassiter-ii sînt mereu împreună, izbuti el să mai spună înainte ca vocea să i se frîngă din nou. Vrei să te implor să nu mă laşi aici?

— Nu. Dumnezeule, spuse Matthew trecîndu-şi o mînă peste faţă.

Erau o mulţime de motive logice şi întemeiate pentru a-l refuza. Şi numai unul pentru a accepta. Buck îi era rudă.

— Nu pot să-ţi port de grijă sau să mă tem să nu bei pe furiş. Trebuie să munceşti, să-ţi cîştigi spaţiul pe vas.

— Ştiu ce am de făcut.

— LaRue, ai şi tu un cuvînt de spus, zise el întorcîndu-se încet spre el. Ce părere ai?

Politicos, LaRue înghiţi şi se şterse la gură cu un şervet de hîrtie.

— Eu zic că două mîini în plus n-au ce să strice, atîta timp cît sînt ferme, spuse el ridicînd dintr-un umăr. Dacă tremură, poţi să-l iei pentru balast.

Umilit, Buck strînse din dinţi.

— O să muncesc. James a vrut *Isabella.* O să vă ajut s-o găsiţi pentru el.

— Bine, zise Matthew încuviinţînd. Fă-ţi bagajul. Plecăm în zori.

Capitolul 14

Micul avion atinse pista şi o trezi pe Tate din moţăială, în ultimele treizeci şi opt de ore se aflase aproape tot timpul în mişcare, mutîndu-se de pe vapoare în avioane şi în taxiuri. Traversase o bună parte din Pacific, un întreg continent şi toate fusurile orare. Ochii îi spuneau că era ziuă, dar corpul habar nu avea.

În clipa aceea, avea impresia că era făcută dintr-o sticlă subţire şi fragilă, care ar fi putut să se spargă la auzul unui zgomot puternic sau la o scîrţîitură.

Dar era acasă. Sau destul de aproape de casă, la micul aeroport din Frisco de pe Hatteras Island. Nu mai avea decît un drum scurt cu maşina, după care îşi promise că avea să evite orice se mişca pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Mişcîndu-se cu grijă, se aplecă să ia geanta de jos. Acel avion pe care îl luase din Norfolk era gol, în afară de ea şi de pilot. Cînd opri, acesta se întoarse şi ridică degetul mare în semn că totul era în regulă, ea răspunzîndu-i cu un gest vag şi un zîmbet şi mai vag.

Ştia că trebuia să se gîndească la multe lucruri, dar mintea refuza, pur şi simplu, să o asculte. De cînd descoperise legătura cu VanDyke, fusese într-o grabă teribilă de a ajunge acasă. Destinul avusese şi el un cuvînt de spus. Tocmai îşi făcea bagajele cînd primise o scrisoare de la tatăl ei, care o rugă să se ducă acasă cît de curînd putea, să părăsească expediţia.

Ei bine, o părăsise, îşi spuse ea. Într-un timp record.

De atunci, nu făcuse altceva decît să călătorească, dormind doar pe apucate Spera că VanDyke fusese informat deja că ea se afla la mii de mile distanţă de postul ei. Spera să ştie că puţin îi păsa de el.

Cu valiza într-o mînă şi cu geanta pe umăr, coborî treptele înguste pînă pe pistă. Genunchii abia o mai susţineau şi fu bucuroasă că avea ochelarii fumurii, pentru că, altfel, soarele strălucitor ar fi orbit-o.

Îi văzu aproape imediat, făcîndu-i semn cu mîna veseli, în timp ce ea aşteptă ca pilotul să-i scoată valiza din burta avionului.

Cît de puţin se schimbaseră, îşi spuse ea. Poate că părul tatălui ei mai albise, dar amîndoi erau atît de drepţi, de zvelţi şi arătau atît de bine. Amîndoi zîmbeau şi îi făceau semne cu mîna. Jumătate din oboseală o părăsi numai cînd se uită la ei.

În ce naiba v-aţi băgat? se întrebă ea. Secrete care nu puteau fi dezvăluite prin telefon. Planuri şi aventuri. Afurisitul acela de talisman, afurisita aceea de epavă. Afurisiţii de Lassiter-i.

Entuziasmul lui Ray în legătură cu posibilitatea de a se asocia din nou cu Lassiter-ii o făcuse să se ducă direct la Hatteras şi nu la apartamentul ei din Charleston. Spera doar că o. ascultase şi nu luase legătura

cu Matthew. Era de neînţeles pentru ea că vreunul din ei ar fi vrut să retrăiască acea vară oribilă.

Ei bine, acum era acolo, îşi spuse ea apucînd valiza de curea şi începînd să o tragă după sine. Şi avea să discute serios cu părinţii ei minunaţi, dar naivi.

— Ah, scumpo. Scumpa mea, ne bucurăm atît de mult că te vedem, spuse Marla îmbrăţişînd-o. A trecut atîta timp. Aproape un an.

— Ştiu. Mi-a fost dor de voi, spuse ea şi, rîzînd, lăsă geanta să-i cadă de pe umăr ca să-şi poată îmbrăţişa şi tatăl. Mi-a fost tare dor de amîndoi. Dar arătaţi superb, zise ea desprinzîndu-se din îmbrăţişare pentru a-i privi mai bine. Chiar superb. Mamă, ţi-ai schimbat pieptănătura. Ai părul aproape la fel de scurt cum l-am avut eu.

— Îţi place? întrebă Marla atingîndu-şi părul cu cochetărie.

— E grozav. Foarte modern.

Şi o întinerea atît de mult, îşi spuse ea întrebîndu-se cum de era posibil ca femeia aceea drăguţă şi cu faţa netedă să fie mama ei.

— Mă ocup de grădinărit acum. Scumpo, dar ai slăbit atît de mult. Ai muncit prea mult, spuse Marla încruntîndu-se şi se întoarse spre soţul ei. Ray, ţi-am spus eu că munceşte prea mult.

— Mi-ai spus, aprobă el dînd ochii peste cap. De nenumărate ori. Cum a fost călătoria, scumpa mea?

— Nesfîrşită, spuse ea dezmorţindu-şi umerii în timp ce străbăteau sala pentru a ajunge la locul unde parcase Ray jeep-ul şi, înăbuşindu-şi un căscat, clătină din cap. Important e că sînt aici.

— Şi ne bucurăm atît de mult, zise Ray punînd bagajele în maşină. Voiam să vii şi tu în călătoria asta,

Tate, dar mă simt vinovat ştiind că ai demisionat din expediţie. Ştiu că era importantă pentru tine.

— Nu chiar atît de importantă cum am crezut, spuse ea urcînd pe bancheta din spate şi lăsîndu-şi capul pe spătar.

Nu voia să vorbească despre VanDyke şi legătura lui cu expediţia. Cel puţin, deocamdată.

— Mă bucur c-am făcut parte din ea. Îi admir pe oamenii cu care am lucrat şi aş fi încîntată să mai lucrez cu oricare dintre ei şi întreg procesul a fost fascinant. Dar impersonal. Pînă cînd ajungeau la mine, obiectele descoperite treceau prin atîtea mîini, încît era aproape ca şi cum aş fi scos lucrurile dintr-o vitrină de expoziţie ca să le examinez, zise ea ridicînd din umeri. Înţelegeţi?

—Da.

Datorită faptului că Marla îl avertizase, Ray se abţinu să vorbească despre planurile lui. Lasă-i puţin timp, insistase Marla. Ia-o uşor.

— Acum eşti acasă, spuse Marla. Primul lucru pe care o să-l faci o să fie o masă bună, după care o să te odihneşti.

— Fără discuţii. După ce o să-mi limpezesc mintea, vreau să aud totul despre ideea asta a voastră de a pleca în căutarea lui *Isabella*.

— Cînd o să-mi citeşti documentaţia, o să vezi de ce sînt atît de nerăbdător să pornim, zise Ray vesel, dar cînd deschise gura să continue, observă privirea soţiei lui şi tăcu. După ce o să te odihneşti puţin, o să discutăm pe îndelete.

—Cel puţin, spune-mi ce-ai descoperit de a făcut mingea să se rostogolească, zise ea cînd maşina intră

printr-un spaţiu liber între pini şi îşi continuă drumul pe aleea nisipoasă. Ah, înfloresc azaleele.

Fu fascinată de peisaj şi se aplecă pe geam ca să tragă în piept parfumul pinilor, al golfului şi al florilor. Semăna, aşa cum îşi amintea ea foarte bine, cu un tărîm de basm.

Marla strecurase tufe înflorite printre copaci, astfel încît era o adevărată explozie de culoare.

În apropierea casei cu două nivele, cu veranda lată, straturile de flori erau puţin mai formale, primulele galbene şi salvia înfloritä făcînd loc căldăruşelor şi nemţişorului.

—Totul pare fabulos, spuse Tate coborînd din jeep şi privind spre casă. Şi e atîta linişte, adăugă ea încet. Numai apa, păsările şi briza care adie printre pini. Nu ştiu cum puteţi să plecaţi de-aici.

— De fiecare dată cînd ne întoarcem din călătoriile noastre, ne place tot mai mult, spuse Ray scoţîndu-i bagajele din maşină. O să fie un loc grozav unde să ne retragem, zise el făcîndu-i cu ochiul soţiei sale. Cînd o să fim pregătiţi să ne maturizăm.

— N-o să vină ziua aia, spuse ea, mai încîntată decît şi-ar fi închipuit, că se afla acolo, după care porni să străbată dalele de pe aleea în pantă. Bănuiesc c-o să fiu gata să tricotez sau să joc bingo pînă cînd vreunul din voi...

Se opri brusc la uşa din spate. Hamacul viu colorat pe care i-l cumpărase tatălui ei în timpul unei călătorii în Tahiti era întins la locul său, la soare. Dar era ocupat.

—Aveţi oaspeţi?

— Nu, nu oaspeţi. Vechi prieteni, spuse Marla deschizînd uşa cu plasă. Au sosit aseară cu puţin

înainte de lăsarea amurgului. Avem o mulţime de călători obosiţi, nu-i aşa, Ray?

— O casă plină.

Tate zări puţin mai mult decît o claie de păr aproape negru care cădea peste nişte ochelari cu oglindă şi puţin dintr-un corp musculos şi bronzat. Fu suficient pentru ca stomacul să i se strîngă dureros.

— Ce prieteni vechi? întrebă ea pe un ton neutru.

— Buck şi Matthew Lassiter, spuse Marla, care era deja în bucătărie, verificînd budinca de moluşte pe care o încălzise pentru prînz. Şi prietenul lor, LaRue. Un personaj interesant, nu, Ray?

— Categoric, spuse Ray cu un zîmbet strălucitor pe chip.

Nu apucase să-i spună Marlei de obiecţia fiicei lor de a reînnoi vechiul parteneriat.

— O să-ţi placă de el. Mă duc să-ţi duc bagajele în cameră.

Şi dispăru repede.

— Unde-i Buck? îşi întrebă Tate mama.

Deşi se dusese în bucătărie, continuă să ţină sub observaţie hamacul prin fereastră.

— Ah, pe aici, pe undeva, spuse ea gustînd din plăcintă şi încuviinţînd. Arată mult mai bine decît ultima oară cînd l-am văzut. Nu mai bea. N-a pus nici o picătură în gură de cînd e aici. Ia loc, scumpa mea. Să-ţi pun să mănînci ceva.

— Nu încă, spuse Tate îndreptîndu-şi umerii. Cred c-o să mă duc pînă afară să reînnoiesc prietenia.

— Frumos. Spune-i lui Matthew că masa e gata.

— Bine.

Avea de gînd să-i spună mult mai mult decît atît.

Nisipul şi iarba de primăvară îi înăbuşeau paşii. Deşi era sigură că ar fi putut să vină şi cu o fanfară, el tot nu s-ar fi clintit. Razele soarelui cădeau asupra lui. Frumos, îşi spuse ea furioasă.

El era frumos. Nici resentimentele, nici dispreţul nu puteau nega acel lucru. Părul îi era răvăşit şi era limpede că nu văzuse un frizer de mult timp. În somn, chipul îi era relaxat şi gura aceea superbă părea moale. I se păru puţin mai slab decît cu opt ani în urmă. Şi acest lucru o făcu să simtă o dorinţă sexuală pentru o clipă. Trupul îi era bine făcut, musculos, şi părea tare precum granitul sub blugii tăiaţi şi tricoul decolorat.

Îl privi îndelung, studiindu-şi reacţiile aşa cum ar fi studiat orice experiment de laborator. O înteţire iniţială a pulsului, poate. Dar acest lucru era firesc, atunci cînd o femeie întîlnea un animal splendid.

Fu bucuroasă să realizeze că, după acea tresărire viscerală de la început, nu mai simţea nimic în afară de supărare, resentimente şi furie pentru că îl găsise dormind în dormitorul ei.

— Lassiter, ticălos ce eşti.

El nici nu se clinti, ci continuă să respire liniştit. Cu un zîmbet sinistru, se înfipse bine pe picioare şi apucă marginea hamacului, împingîndu-l cu putere.

Matthew se trezi deodată, văzînd cum se mişcă pămîntul sub el şi întinse mîinile să se agaţe de ceva. Scoase un geamăt cînd căzu şi înjură cînd se înţepă într-un scaiete. Ameţit şi dezorientat, clătină din cap şi îşi dădu părul pe spate.

Întîi şi întîi, văzu nişte picioare mici, încălţate într-o pereche de ghete destul de uzate. Apoi, nişte picioare foarte lungi şi feminine, minunate, într-o pereche de

pantaloni mulaţi, negri. În alte împrejurări, le-ar fi studiat mult timp.

Ridicîndu-şi privirea încă puţin, întîlni o cămaşă neagră, bărbătească, ale cărei poale cădeau peste nişte şolduri care nu erau în nici un caz ale unui bărbat. Nişte sîni frumoşi şi înalţi se întrezăreau prin cămaşă.

Apoi, faţa.

Sîngele, pe care trupul îl pusese în mişcare, începu să clocotească.

Se schimbase, îşi spuse el, şi nu era drept. Într-un mod superb. Stîrnind o dorinţă teribilă. În timp ce la douăzeci de ani fusese dulce şi plină de prospeţime, femeia care devenise făcea să i se oprească inima în piept.

Pielea îi era ca fildeşul, doar uşor trandafirie. Buzele ei nerujate erau pline, senzuale şi ţuguiate de furie într-un fel care îl făcu să-şi simtă gura uscată. Îşi lăsase părul să crească şi acum era strîns într-o coadă la spate. În dosul ochelarilor fumurii, ochii ei aruncau flăcări.

Dîndu-şi seama că se holba, Matthew se ridică şi îi aruncă un zîmbet.

— Salut, Roşcato. A trecut mult timp.

— Ce naiba cauţi aici să-mi atragi părinţii într-o schemă ridicolă?

Cu un gest neglijent, el se rezemă de un copac. Genunchii i se înmuiaseră.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse apoi sec. Şi ai înţeles exact invers. Ray e cel cu schema. Eu îl însoţesc.

Pe chipul ei se citi dezgustul.

— Parteneriatul a fost dizolvat acum opt ani şi aşa o să rămînă. Vreau să te-ntorci în gaura din care ai ieşit.

—Tu eşti şefa aici acum, Roşcato?

— Aş face orice ca să-mi apăr părinţii de tine.

— Nu le-am făcut nimic lui Ray sau Marlei niciodată, zise el ridicînd dintr-o sprînceană. Şi nici ţie, dacă stau să mă gîndesc bine. Deşi am avut destule ocazii.

Ea roşi. Îl ura pentru asta, ura acei ochelari afurisiţi, care îi ascundeau ochii şi o făceau să se oglindească în ei.

— Nu mai sînt o fată cu stele în ochi, Lassiter. Ştiu exact ce eşti. Un oportunist fără nici un simţ al loialităţii sau al răspunderii. N-avem nevoie de tine.

— Ray crede altfel.

— El e milos, spuse ea înălţîndu-şi bărbia. Eu nu sînt. Poate că ai reuşit să-l păcăleşti să bage banii în vreun plan nebunesc, dar eu mă aflu aici ca să pun capăt acestui joc. N-o să te foloseşti de el.

— Aşa ai impresia? Că mă folosesc de el?

— Eşti un profitor înnăscut, spuse ea calmă, încîntată de stăpînirea de sine de care dădea dovadă. Şi, cînd lucrurile devin mai dificile, pleci. Aşa cum l-ai lăsat şi pe Buck în rulota aia din Florida, în timp ce tu ai plecat pe mare. Am fost acolo, zise ea apropiindu-se şi mai mult de el, plină de resentimente. Acum aproape un an m-am dus să-l văd. Am văzut cocina în care îl lăsaseşi. Era singur şi bolnav. Nu avea nimic de mîncare. A zis că nici nu mai ţinea minte cînd fuseseşi acolo ultima oară, că te scufundai nu ştiu pe unde.

— Destul de adevărat.

În nici un caz nu i-ar fi spus altceva.

—Avea nevoie de tine, dar tu erai prea ocupat de tine însuţi ca să-ţi pese. L-ai lăsat acolo să bea pînă

murea. Dacă părinţii mei ar şti cît de netrebnic şi rece eşti cu adevărat, te-ar azvîrli afară imediat.

— Dar tu ştii.

— Da, ştiu. Am ştiut şi acum opt ani cînd ai fost atît de drăguţ ca să-mi dovedeşti. Aşta-i singurul lucru pe care ţi-l datorez şi o să-ţi plătesc, lăsîndu-te să te retragi din afacerea asta cu delicateţe.

— Exclus, spuse el, încrucişîndu-şi braţele. Mă duc după *Isabella* oricum, Tate. Am propriile mele datorii de plătit.

— N-o să te foloseşti de părinţii mei ca să le plăteşti, spuse ea întorcîndu-se şi plecînd.

Rămas singur, Matthew stătu un minut ca să se liniştească. Se aşeză încet în hamac, ţinîndu-şi picioarele pe pămînt ca să nu se clatine.

Nu se aşteptase ca ea să-l întîmpine cu braţele deschise şi cu un zîmbet fermecător, dar nu se aşteptase nici la acel dispreţ total. Avea să-i fie greu să-l înfrunte, dar era necesar.

Totuşi, nu ăsta era lucrul cel mai rău. Nici pe departe. Fusese atît de sigur că o uitase... Nu se gîndise la ea decît în treacăt, în toţi acei ani. Era un şoc extraordinar să-şi dea seama că, în loc s-o uite, el era îndrăgostit nebuneşte de ea.

Încă!

Înainte ca Marla să repete invitaţia la masă, Tate dădu buzna în bucătărie, apoi în living-room, după care coborî în hol şi ieşi pe uşa din faţă.

Simţea nevoia să respire.

Cel puţin îşi păstrase calmul, îşi zise ea îndreptîndu-se spre strîmtoare, furioasă. Îşi făcuse cunoscută părerea cît se putea de clar. Avea să aibă grijă ca Matthew Lassiter să plece pînă la lăsarea serii.

Trase din nou aer în piept cînd păşi pe pontonul îngust. Acolo era ancorat *New Adventure,* vasul de paisprezece metri, pe care părinţii ei îl botezaseră cu numai doi ani în urmă. Era o splendoare şi, deşi Tate nu se plimbase decît o dată cu el, ştia că era rapid şi agil.

Ar fi urcat la bord doar ca să stea cîteva minute singură cu furia ei, dacă n-ar fi fost un alt vas de partea cealaltă a pontonului.

Tocmai îl privea încruntată, cînd Buck ieşi pe punte.

— Salutare, fată frumoasă.

— Salutare dumneavoastră, spuse ea zîmbind şi străbătu pontonul repede. Vă cer permisiunea să vin la bord, domnule.

— Permisiunea îţi e acordată, zise el rîzînd şi întinzîndu-i mîna cînd ea sări pe punte.

Văzu imediat că el slăbise puţin din cauza băuturii. Culoarea îi revenise în obraji şi ochii îi erau limpezi. Cînd îl îmbrăţişă, nu simţi nici un pic de miros de whisky sau de transpiraţie.

— Mă bucur să te revăd, îi spuse ea. Pari cu totul alt om.

— Mă descurc, zise el puţin jenat. Ştii cum se zice, zi după zi.

— Sînt mîndră de tine, spuse ea lipindu-şi obrazul de al lui, dar, simţindu-i stînjeneala, se trase înapoi. Povesteşte-mi despre asta, zise ea arătînd vasul cu un gest larg. De cît timp îl ai?

— Matthew l-a terminat cu cîteva zile înainte să plecăm.

Zîmbetul ei se stinse şi îşi lăsă braţele în jos.

— Matthew?

— El l-a construit, spuse Buck cu mîndrie în glas. L-a proiectat şi a muncit la el ani de zile.

— Matthew a proiectat şi a construit vasul ăsta, el însuşi?

— Singur. Hai să-ţi arăt, zise el şi, conducînd-o de la prora la pupa, îi vorbi despre proiect, stabilitate şi viteză.

Din cînd în cînd, îşi plimba mîna pe o balustradă, sau pe vreun alt element, cu afecţiune.

— I-am făcut multe zile negre pentru el, recunoscu Buck. Dar băiatul mi-a dovedit că m-am înşelat. Ne-a prins o furtună în largul Georgiei şi s-a descurcat de minune.

— Umm-hmm!

— Are o capacitate de două sute de galoane de apă, continuă el ca un tată iubitor. Şi spaţiu de depozitare, aşa cum e proiectat, are la fel de mult ca un vas de douăzeci de metri. Are două motoare şi o sută patruzeci şi cinci de cai putere.

— Se pare că prinde ceva viteză, murmură ea. Cînd păşi în cabina căpitanului, făcu ochii mari.

— Doamne, Buck, ce echipament!

Se plimbă uluită, examinînd totul. Un sonar de cea mai bună calitate, căutătoare de mare adîncime, magnetometru. Cabina era dotată cu cele mai bune instrumente de navigaţie, un radio-telefon, un NavTex pentru informaţiile meteo din larg şi, spre uimirea ei, un echer de navigaţie video.

— Băiatul a vrut numai ce era mai bun.

— Da, dar...

Ar fi vrut să-l întrebe cu ce plătise totul, dar se temea că avea să audă că luase bani de la părinţii ei.

În schimb, trase aer în piept şi îşi promise să afle răspunsul singură, mai tîrziu.

— E superb!

Cabina căpitanului oferea o vizibilitate maximă, avînd acces de la babord şi de la tribord. Erau o masă mare pentru hărţi, care acum era goală, şi dulapuri lucioase cu mînere de alamă pentru păstrarea documentelor şi a hărţilor. Pînă şi o canapea, cu perne groase, bleumarin, aşezate pe lemn, fusese construită într-un colţ.

O mare diferenţă faţă de *Sea Devil,* îşi zise ea.

—Vino să vezi cabinele. La naiba, cred că ar trebui să le numesc saloane. Avem două. Să tot dormi acolo. Iar bucătăria este ceva de care pînă şi mama ta ar fi mîndră.

— Sigur, aş vrea tare mult să le văd, Buck, spuse ea. De cînd plănuieşte Matthew să caute *Isabella?*

— N-aş putea să spun. Probabil de cînd am părăsit *Marquerite.* Cred că s-a gîndit tot timpul la asta. Nu i-au lipsit decît timpul şi mijloacele.

—Mijloacele, repetă Tate. Dar, ce-a făcut, a găsit bani undeva?

— LaRue s-a asociat cu noi.

— LaRue? Cine...?

— Mi-am auzit numele cumva?

Tate zări pe cineva la picioarele scării de lîngă cabina căpitanului. Cînd coborî, văzu un bărbat slăbuţ, cam între patruzeci şi cincizeci de ani. O sclipire aurie se zări cînd acesta zîmbi şi îi întinse mîna pentru a o ajuta să coboare.

— Ah, mademoiselle, îmi vine ameţeală, spuse el sărutîndu-i mîna.

— Nu-i da atenţie canadianului ăstuia slăbănog, Tate. Are impresia că e idolul femeilor.

— Sînt un bărbat care respectă şi apreciază femeile, îl corectă LaRue. Sînt încîntat să te cunosc, în sfîrşit, şi că o asemenea frumuseţe ne onorează umilul cămin.

—Vasul ăsta numai umil nu părea.

Barul din lemn strălucea lucios şi scaunele înalte erau tapisate în culori vii. Cineva atîrnase pe pereţi hărţi vechi înrămate, îngălbenite de vreme. Fu uimită cînd observă o vază cu narcise pe o masă.

— Bănuiesc că e o mare diferenţă faţă de *Sea Devil,* spuse Buck.

— De la *Sea Devil* la *Mermaid,* zise LaRue zîmbind. Doreşti un ceai, mademoiselle?

— Nu, spuse ea clipind şocată. Mulţumesc. Trebuie să mă duc înapoi. Am de discutat cîteva lucruri cu părinţii mei.

— Ah, da. Tatăl dumitale era încîntat că o să vii cu noi. Şi eu sînt nespus de încîntat să ştiu că două doamne atît de minunate vor da mai mult farmec călătoriei.

—Tate nu e numai o doamnă, spuse Buck. E un foarte bun scufundător, un vînător de comori înnăscut şi un om de ştiinţă.

— O femeie cu multe talente, murmură LaRue. Sînt copleşit.

Ea îl privi uluită.

— Ai lucrat pe vas cu Matthew?

— Într-adevăr. A fost îngrozitor de greu să introduc ceva cultură în viaţa lui.

Buck pufni.

— Rahat cu accent. Scuză-mă, Tate.

—Trebuie să mă-ntorc, spuse ea din nou, ameţită. Mi-a părut bine, domnule LaRue.

— LaRue simplu, spuse el sărutîndu-i mîna iarăşi. A bientot.

Buck îl dădu pe LaRue la o parte.

—Te conduc.

— Mulţumesc, spuse Tate şi aşteptă pînă cînd ajunseră înapoi pe ponton. Buck, ai spus că Matthew a lucrat la vasul ăsta ani de zile, cu întreruperi din cînd în cînd?

— Da, ori de cîte ori avea timp sau bani în plus. Cred c-a făcut vreo duzină de desene şi proiecte înainte să se oprească la ăsta.

— Înţeleg.

Nu s-ar fi aşteptat la acel gen de ambiţie şi tenacitate din partea lui. Doar dacă nu cumva...

—Tot de ani de zile plănuieşte şi plecarea după *Isabella?*

Ochii lui Buck se întunecară.

— Habar n-am ce-a fost în mintea lui. Totuşi, acum, asta vrea. L-a cuprins iarăşi febra. Nu ştiu dacă l-a părăsit vreodată.

— Bine, spuse ea punîndu-i o mînă pe braţ. Sper să nu mi-o iei în nume de rău, dar nu sînt convinsă că-i o idee bună.

—Te referi la asocierea noastră cu Ray şi Marla, şi la întoarcerea acolo?

— Da. A fost, practic, un miracol că am găsit epava *Marquerite.* Şansele ca acest lucru să se-ntîmple de două ori sînt foarte slabe. Ştiu că tuturor ne-a trebuit mult timp ca să ne revenim după dezamăgirea aceea. N-aş vrea să te văd pe tine sau pe părinţii mei trecînd iarăşi prin aşa ceva.

Buck se opri pentru a-şi împinge ochelarii pe nas.

— Nu pot spune că eu sînt încîntat de idee, zise el întinzînd mîna în mod automat ca să-şi frece piciorul artificial. Amintiri neplăcute, ghinion. Totuşi, Matthew e hotărît. Şi îi sînt dator.

— Nu-i adevărat. El ţi-e dator ţie. Îţi datorează viaţa lui.

— Poate că mi-a datorat-o, spuse Buck strîmbîndu-se. Treaba e că l-am făcut să plătească pentru asta. Nu i-am salvat tatăl. Nu ştiu dacă aş fi putut s-o fac, dar nu m-am dus. Apoi, cînd a venit momentul să plătesc, n-am procedat aşa cum ar fi trebuit să procedeze un bărbat.

— Nu mai vorbi aşa, spuse ea luîndu-l de braţ protector. Te descurci minunat.

— Acum. De vreo două săptămîni. Dar nu mă revanşez pentru toţi anii ăştia. L-am lăsat pe băiat cu toată povara pe umeri, cu toată munca şi cu toată vinovăţia.

—Te-a lăsat singur, spuse ea furioasă. Ar fi trebuit să stea lîngă tine. Să te susţină.

— Numai asta a făcut, m-a susţinut. A avut o slujbă care nu i-a plăcut deloc, doar pentru ca eu să am tot ce-mi trebuie. Iar eu i-am aruncat numai mizerii în faţă ori de cîte ori am avut ocazia. Mi-e ruşine de asta.

— Nu ştiu la ce te referi. Ultima oară cînd am venit la tine...

—Te-am minţit, zise el privind în jos, căci ştia că trebuia să riste să-i piardă afecţiunea pentru propriul său respect faţă de sine. Am făcut să pară că mă părăsise, că nu venea pe-acolo, că nu făcea nimic pentru mine. Poate că n-a venit prea des, dar mi-e greu să-l condamn. Mi-a trimis bani, s-a ocupat de

toate cum a putut mai bine. A plătit clinicile de dezalcoolizare nu ştiu de cîte ori.

— Dar am crezut...

— Aşa am vrut să crezi. Aşa am vrut să creadă şi el, pentru că mi-era mai uşor dacă suferea toată lumea. El şi-a dat toată silinţa.

Departe de a fi convinsă, ea clătină din cap.

— Ar fi trebuit să stea cu tine.

—A făcut ce-a trebuit să facă, insistă Buck şi ea trebui să admită acea loialitate de familie de nezdruncinat.

—Totuşi, această nouă idee mi se pare impulsivă şi periculoasă. O să fac tot posibilul să-mi conving părinţii să renunţe. Sper că înţelegi.

— Nu pot să te condamn că ţi-e teamă să te asociezi cu Lassiter- ii din nou. Fă ce trebuie să faci, Tate, dar îţi spun, tatăl tău are vînt din pupa.

—Va trebui să-i schimb cursul.

Capitolul 15

Dar erau momente cînd vîntul era puternic şi învingea pînă şi pe cel mai hotărît marinar.

Tate tolera prezenţa lui Matthew la cină. Conversă cu Buck şi cu LaRue la masa cea mare din lemn de nuc. Ie ascultă povestirile, rîse la glumele lor. Pur şi simplu, nu avea inima să strice acea atmosferă de sărbătoare sau să întunece strălucirea de încîntare din ochii tatălui ei cu o logică rece şi concretă.

Datorită faptului că observă privirile îngrijorate pe care i le arunca mama ei din cînd în cînd, Tate reuşi să fie cît de cît politicoasă cu Matthew, deşi făcu tot posibilul să se limiteze la obligatoriul „dă-mi sarea, te rog".

După ce mîncară, manevră situaţia în favoarea ei, insistînd să spele vasele singură cu tatăl ei.

— Pun pariu că n-ai mai mîncat demult atît de bine, zise el fredonînd uşor şi punînd vasele la loc.

— Nici nu mai ţin minte de cînd. Îmi pare rău că a trebuit să renunţ la prăjitură.

— O să mănînci mai tîrziu. LaRue ăsta e o figură, nu? Acum face schimb de reţete cu mama ta, acum

discută politică externă prin care mai presară şi puţin baseball, şi arta secolului al optsprezecelea.

— E un adevărat renascentist, murmură ea, dar se abţinea în privinţa lui.

Orice prieten al lui Matthew trebuia analizat cu atenţie. Chiar dacă era interesant, cultivat şi încîntător. Mai ales dacă era aşa.

— N-am înţeles prea bine ce caută cu Matthew.

— Ah, cred că se potrivesc foarte bine, spuse Ray umplînd chiuveta de spălat vase. Matthew a avut întotdeauna multe talente, numai că n-a avut ocazia să le pună în aplicare.

— Eu aş zice că e un om care ştie să profite cît poate de mult de o ocazie. Despre asta aş vrea să stăm de vorbă.

— Issabella, spuse Ray apucîndu-se să spele cratiţele din chiuvetă. O să discutăm şi despre asta, scumpa mea. Imediat cum o să ne relaxăm puţin cu toţii. N-am spus nimic nimănui pînă cînd n-ai venit şi tu.

—Tată, ştiu cum ai simţit cînd am descoperit acea epavă virgină acum opt ani. Ştiu cum am simţit eu, aşa că înţeleg că s-ar putea să ţi se pară o idee bună să te întorci acolo. Dar nu sînt sigură că te gîndeşti la toate amănuntele, la pericole.

— M-am gîndit foarte mult la ele de-a lungul anilor şi aproape la nimic altceva în ultimele nouă luni. Ultima oară am avut parte şi de noroc şi de ghinion. Dar, de data asta, avem multe lucruri de partea noastră.

—Tată, spuse ea punînd încă o farfurie în maşină şi îndreptîndu- se. Dacă nu mă-nşel, Buck nu s-a mai scufundat de la accident şi LaRue a lucrat pe vas ca

bucătar. N-a avut în viaţa lui nişte tuburi de oxigen în spate.

— Foarte adevărat. Poate că Buck n-o să se scufunde, dar oricînd ne poate fi de folos o mînă în plus pe punte. Cît despre LaRue, e dispus să înveţe şi am sentimentul că învaţă foarte repede. E ca mersul pe bicicletă, spuse Ray degajat, punînd o cratiţă la uscat. Oricum, avem nevoie de cineva care să se ocupe de citirea echipamentului. Acum avem un arheolog marin profesionist, nu unul în formare, zise el aruncîndu-i un zîmbet încîntat. Poate o să-ţi faci lucrarea de doctorat în expediţia asta.

— Nu mă gîndesc la lucrare în momentul ăsta, spuse ea forţîndu-se să-şi păstreze calmul. Mă gîndesc la voi. Tu şi mama v-aţi petrecut ultimii cîţiva ani jucîndu-vă de-a vînătoarea. Explorînd epave descoperite, scufundîndu-vă de plăcere, adunînd scoici. Nu se compară cu efectul fizic de care e nevoie pentru ceea ce ai tu în minte.

— Sînt în formă, spuse el uşor insultat. Fac exerciţii de trei ori pe săptămînă, fac scufundări în mod regulat.

Tactică greşită, îşi spuse ea.

— Bine, dar cheltuielile? S-ar putea să-ţi ia luni de zile, plus costul proviziilor, echipamentul. Nu e vorba de o vacanţă sau de un hobby. Cine sprijină treaba asta?

— Mama ta şi cu mine sîntem foarte stabili din punct de vedere financiar.

— Bine, zise ea abţinîndu-se să nu explodeze şi, luînd o cîrpă de vase, începu să şteargă dulapul. Asta îmi răspunde la ultima întrebare. Tu îţi pui banii la bătaie, ceea ce înseamnă că îi susţii şi pe Lassiter-i.

— Nu e vorba de aşa ceva, spuse el sincer surprins şi ştergîndu- se pe mîini. E un parteneriat, exact ca înainte. Orice pierdere va fi scăzută din profituri, odată ce salvăm epava.

— Şi dacă nu e nici o epavă? explodă ea. Puţin îmi pasă dacă îţi arunci şi ultimul bănuţ pentru un vis. Vreau să te bucuri de tot pentru ce-ai muncit. Dar cum pot să stau cu mîinile-n sîn cînd îl laşi pe ticălosul ăla egoist şi oportunist să profite de tine?

—Tate, rosti el alarmat de tonul ei şi o bătu uşor pe umăr. Nu ştiam că eşti supărată. Credeam că, atunci cînd ai spus că te-ntorci, erai de acord cu ideea mea.

— M-am întors ca să încerc să vă împiedic să faceţi o greşeală.

— Nu fac nici o greşeală, spuse el şi se întunecă la faţă, aşa cum ştia ea că făcea atunci cînd era jignit. Şi există o epavă. Tatăl lui Matthew a ştiut, eu ştiu. *Isabella* e acolo şi *„Blestemul lui Angelique"* e pe ea.

— Nu începe iar să vorbeşti despre talisman.

— Ba de, vorbesc iarăşi despre talisman. Asta a căutat James Lassiter, asta vrea Silas VanDyke şi asta o să găsim noi.

— De ce-i atît de important? Epava asta, colierul ăsta?

— Pentru că am pierdut ceva în vara aceea, Tate, spuse el încet. Mai mult decît bogăţia pe care ne-a furat-o ticălosul ăla. Mai mult decît piciorul lui Buck. Am pierdut bucuria a ceea ce puteam face. Am pierdut magia a ceea ce putea fi. E timpul s-o regăsim.

Ea scoase un oftat. Cum putea să lupte împotriva viselor? Nu avea şi ea cîteva încă? Muzeul pe care îl plănuise şi îl sperase aproape toată viaţa. Şi, într-o

bună zi, avea să-l vadă realizat. Cine era ea să încerce să-i nege acel singur vis tatălui ei?

— Bine. Putem să ne întoarcem numai noi trei.

— Lassiter-ii fac parte din asta acum, la fel ca atunci. Şi, dacă cineva are dreptul să găsească epava aia şi talismanul, acesta e Matthew.

— De ce?

— Pentru că l-a costat un tată.

Ea nu voia să se gîndească la acest lucru. Nu voia să-şi închipuie băiatul care plînsese neputincios deasupra cadavrului tatălui său.

—Talismanul nu înseamnă pentru el mai mult decît un mijloc de a-şi atinge un scop, ceva care să fie vîndut celui care oferă cel mai mult.

— El decide asta.

— Dar asta îl face să fie doar puţin mai bun decît VanDyke.

—Te-a făcut să suferi în vara aia, spuse Ray luîndu-i faţa în mîini cu blîndeţe. Ştiam că era ceva între voi, dar nu mi-am dat seama că au rămas urme atît de adînci.

— N-are nici o legătură cu asta, insistă ea. Ci cu cine şi ce e el.

— Opt ani înseamnă mult timp, scumpo. Poate ar trebui să te întorci cu gîndul la acel moment, să încerci să mai arunci o privire. Pînă una-alta, trebuie să vă arăt ceva, tuturor. Hai să mergem cu toţii în biroul meu.

Şovăitoare, Tate se alătură grupului din încăperea unde tatăl ei îşi făcea cercetările şi îşi scria articolele pentru revistele de scufundări subacvatice. Intenţionat se aşeză cît mai departe de Matthew, pe braţul fotoliului în care stătea mama ei.

Datorită faptului că ferestrele erau deschise pentru a lăsa să pătrundă înăuntru parfumul şi sunetul apei, era suficient de răcoare pentru a se face un foc mic. Ray trecu în spatele biroului şi îşi drese glasul asemeni unui profesor care se pregăteşte să-şi înceapă cursul.

— Ştiu că toţi sînteţi curioşi să aflaţi ce m-a făcut să pornesc în această aventură. Toţi ştim ce s-a-ntîmplat acum opt ani, ce am găsit şi ce-am pierdut. De fiecare dată cînd m-am scufundat de-atunci, m-am gîndit la asta.

— Ai meditat, îl corectă Marla zîmbind. Îi zîmbi şi el.

— N-am putut să uit. Credeam că am făcut-o, dar apoi se întîmpla ceva ce-mi aducea aminte din nou. Într-o zi, cînd aveam gripă, Marla nu m-a lăsat să mă dau jos din pat, aşa că m-am uitat puţin la televizor şi am dat peste un documentar despre salvarea de epave. Era una în largul Capului Horn, bogată. Şi cine credeţi că finanţa totul, cine se acoperea de glorie? Silas Van-Dyke.

—Ticălosul, murmură Buck. Probabil că şi pe-aia a furat-o.

— Poate, dar ideea e că s-a hotărît să filmeze totul. N-a apărut prea mult el însuşi, dar a vorbit despre scufundările pe care le făcuse, despre alte epave pe care le descoperise. Nenorocitul a vorbit despre *Santa Marquerite,* dar n-a pomenit nimic de faptul că fusese deja descoperită, excavată. Se înţelegea că el a făcut totul, după care, suflet generos ce este, a donat cincizeci la sută din beneficii guvernului din Saint Kitts.

— Mituiri şi şperţuri, zise Matthew.

—A făcut să-mi clocotească sîngele în vene. Chiar atunci am reînceput să cercetez şi să mă documentez.

M-am gîndit că a luat o epavă, dar pe cealaltă nu avea să pună mîna. Mi-am petrecut doi ani aproape în întregime căutînd orice informaţie despre *Isabella*. Nici o referire la vas, la echipaj, la furtună nu era lipsită de importanţă. Aşa am descoperit-o. Sau, mai degrabă, am descoperit două bucăţi foarte importante ale puzzle-ului. O hartă şi o referire la *„Blestemul lui Angelique"*.

Apoi scoase cu grijă o carte dintr-un sertar. Coperta îi era zdrenţuită şi lipită cu scotch. Paginile îi erau uscate şi îngălbenite.

— E făcută praf, spuse Ray fără să fie necesar. Am găsit-o într-un magazin de cărţi vechi. Viaţa unui marinar. A fost scrisă în anul 1846 de strănepotul unui supravieţuitor de pe *Isabella*.

— Dar n-au existat supravieţuitori, zise Tate. Asta-i unul dintre motivele pentru care epava e atît de greu de găsit.

— Nici un supravieţuitor înregistrat, spuse Ray mîngîind cartea de parcă ar fi fost un copil mult iubit. Potrivit celor scrise aici, povestiri şi legende pe care autorul le-a pus pe hîrtie după spusele bunicului său, Jose Baltazar, a fost împins de valuri pe ţărmul insulei Nevis. Era marinar pe *Isabella* şi a privit-o cum s-a scufundat, fiind pe jumătate conştient şi agăţîndu-se de o scîndură, probabil din epava *Santa Marquerite*. Matthew, cred că tatăl tău a dat de acelaşi indiciu.

— Dacă-i aşa, ce căuta în Australia?

— Urmărea *„Blestemul lui Angelique"*, spuse Ray şi făcu o pauză pentru efect. Dar era cu o generaţie prea în urmă. Un aristocrat englez, Sir Arthur Minnefield, cumpărase talismanul de la un negustor francez.

— Minnefield, spuse Buck făcînd ochii mici şi concentrîndu-se. Îmi amintesc că am văzut numele ăsta în însemnările lui James. Cu o seară înainte să moară, mi-a spus că, după părerea lui, căutau într-un loc greşit. A zis că VanDyke înţelesese greşit, că acel colier blestemat se afla în altă parte. Aşa a zis „acel colier blestemat" şi era foarte emoţionat. A spus că trebuia să fim prudenţi cu VanDyke şi să nu acţionăm prea repede. Mai avea mult de studiat şi de calculat înainte să pornim în căutarea lui.

—Teoria mea e că a găsit altă referire la talisman sau la Baltazar, spuse Ray punînd cartea cu grijă pe birou. Talismanul nu s-a scufundat la recif, vasul da, Minnefield da, dar *„Blestemul lui Angelique"* a supravieţuit. Informaţiile sînt aproape inexistente pe perioada celor treizeci de ani care au urmat. Poate a fost scos la ţărm. Poate l-a găsit cineva care explora reciful. N-am găsit nimic referitor la el între anii 1706 şi 1733. Dar Baltazar l-a văzut la gîtul unei tinere spaniole de la bordul *Isabellei.* L-a descris. A auzit legenda şi a repovestit-o.

Departe de a fi convinsă, Tate îşi împreună mîinile.

— Dacă există o referire la faptul că talismanul s-ar fi aflat la bordul *Isabellei,* de ce n-a găsit-o VanDyke şi n-a pornit el însuşi în căutarea epavei?

— Era ferm convins că se afla în Australia, îi spuse Buck. Era obsedat de ideea asta. Îi intrase în cap că James ştia mai multe şi l- a şicanat tot timpul pentru asta.

— L-a omorît pentru asta, spuse Matthew încet. VanDyke avea echipaje care scormoneau zona aia de ani de zile.

—Dar, dacă tatăl meu a găsit o referire care indică faptul că talismanul se află în altă parte, continuă Tate cu o logică încăpăţînată, şi tatăl tău a găsit alta referitoare la acest lucru, e la mintea cocoşului că un om cu resursele şi lăcomia lui VanDyke ar fi putut să găsească şi el aşa ceva.

— Poate că talismanul nu voia să fie găsit de el, zise LaRue pasiv, răsucindu-şi o ţigară.

— E un obiect neînsufleţit, spuse Tate.

— La fel e şi *„Diamantul Speranţei"*, zise LaRue. Şi piatra filozofică, şi *„Chivotul legii"*. Totuşi, legendele din jurul lor sînt vitale.

— Cuvîntul-cheie e „legendă".

—Toate diplomele alea te-au făcut să fii cinică, spuse Matthew. Păcat!

— Cred că important este că Ray a descoperit ceva, spuse Marla recunoscînd licărirea războinică din ochii fiicei sale, nu dacă talismanul are vreo putere sau nu.

— Bine zis, spuse Ray frecîndu-şi nasul. Unde rămăsesem? Baltazar a fost captivat de talisman, chiar şi după ce a auzit de blestem, şi membrii echipajului au început să nu se simtă în apele lor. Era convins că nava s-a scufundat din cauza blestemului şi că el a supravieţuit ca să povestească acest lucru. Şi a făcut-o foarte bine, adăugă Ray. Am copiat cîteva pagini care conţin amintirile lui legate de furtună. Cînd le veţi citi, veţi vedea că a fost o luptă teribilă împotriva elementelor naturii, una fără speranţă. Dintre cele două nave, *Santa Marquerite* a cedat prima. Cînd *Isabella* s-a rupt, pasagerii şi membrii echipajului au fost aruncaţi în mare. El susţine că a văzut-o pe spaniolă, cu talismanul ca o ancoră cu pietre scumpe

la gît, ducîndu-se la fund. Bineînţeles, acest amănunt ar fi putut fi adăugat pentru efectul artistic.

Ray le dădu apoi paginile copiate.

— În orice caz, el a supravieţuit. Vîntul şi valurile l-au îndepărtat de pămînt, de Saint Kitts sau de Saint Christopher, cum se numea pe atunci. Îşi pierduse orice speranţă, nu mai avea nici o noţiune a timpului cînd a zărit conturul lui Nevis. Nu credea că ar fi putut să ajungă la ţărm înotînd, pentru că era prea slăbit. Dar, în cele din urmă, a plutit pînă acolo. Un băiat băştinaş l-a găsit. A delirat şi s-a zbătut între viaţă şi moarte săptămîni întregi. Cînd şi-a revenit, n-a mai vrut să servească Armada. A lăsat lumea să creadă că murise.

Ray luă altă hîrtie.

— Şi a desenat hărţi. O hartă făcută de un martor ocular care plasează *Isabella* la cîteva grade sud-sud-est de epava *Marquerite*. E acolo. Aşteaptă.

Matthew se ridică să ia harta. Era simplă şi sumară, dar recunoscu punctele de reper — coada de balenă a peninsulei St. Kitts, vulcanul Mount Nevis.

O veche dorinţă, aproape uitată, se aprinse în el. Dorinţa de a vîna. Cînd îşi ridică privirea, zîmbetul pe care îl schiţă era unul din tinereţea lui. Îndrăzneţ, nesăbuit şi irezistibil.

— Cînd plecăm?

Tate nu putea să doarmă. Prea multe gînduri îi rătăceau prin minte şi prea multe îi puneau sîngele în mişcare, înţelegea, şi se chinuia să accepte, că momentul îi scăpase din mînă. Nimic nu l-ar fi putut opri pe tatăl ei să pornească în călătoria aceea. Nici logica şi nici îndoielile ei personale nu îl puteau face să se răzgîndească în legătură cu asocierea cu Lassiter-ii.

Cel puţin, momentul era potrivit. Ea tocmai renunţase la o imensă avansare în carieră pentru un principiu.

Acest lucru îi oferea o oarecare satisfacţie. Şi îi mai oferea şi prilejul de a ajuta la lansarea expediţiei pentru căutarea epavei *Isabella*. Cel puţin, dacă era acolo, putea să-i ţină sub observaţie pe toţi. Mai ales pe Matthew.

Astfel că se gîndea la el cînd ieşi să privească luna şi să asculte vîntul printre vîrfurile pinilor.

Îl iubise odată. De-a lungul anilor, îşi spusese că nu fusese decît o pasiune scurtă a unei tinere naive, îndrăgostită de o frumuseţe rebelă şi de o inimă de aventurier. Dar nu era decît o minciună.

Îl iubise, recunoscu Tate şi îşi strînse geaca mai mult în jurul trupului. Sau îl iubise pe bărbatul care crezuse că era şi putea fi. Nimic şi nimeni nu-i mai învăluise inima atît de complet înaintea lui. La fel cum nimic şi nimeni nu i-o mai zdrobise vreodată atît de total şi de brutal. Rupse o frunză de dafin şi o mirosi îndreptîndu-se spre apă. Era o noapte pentru meditaţie, bănui ea. Luna, aproape plină, era stăpînă pe cerul plin de stele. Aerul era încărcat de miresme şi promisiuni.

Altădată ar fi fost sedusă numai de aceste lucruri, înainte ca partea romantică din ea să fi fost îndepărtată. Se considera norocoasă că, acum, putea aprecia noaptea pentru ceea ce era, şi nu ţesea vise în jurul ei.

Într-un fel, ştia că lui Matthew trebuia să-i mulţumească pentru faptul că-i deschisese ochii. Cu cruzime şi într-un mod dureros, dar i-i deschisese.

Acum înţelegea că numai fetele prostuţe şi naive visau la prinţi şi piraţi. Ea avea ţeluri mai solide.

Dacă trebuia să le mai amîne un timp, avea să o facă. Tot ce era, tot ce realizase, datora sprijinului părinţilor ei şi încrederii pe care aceştia o avuseseră în ea. Ar fi făcut orice ca să-i protejeze. Chiar dacă asta însemna să lucreze cu Matthew Lassiter.

Se opri lîngă apă, puţin mai departe de locul unde se aflau vasele ancorate. Părinţii ei consolidaseră malul cu lintiţă şi iarbă pentru a nu se eroda. Întotdeauna apa fura din pămînt. Întotdeauna pămîntul se adapta.

Era o lecţie bună, îşi spuse ea. Nişte lucruri îi fuseseră furate. Dar ea se adaptase.

— E un loc frumos, nu?

Umerii îi deveniră rigizi cînd îi auzi vocea. Se întrebă cum de nu-l simţise. Dar, pentru un om care îşi petrecea viaţa pe mare, se mişca fără nici un zgomot pe pămînt.

— Credeam că te-ai culcat.

— Dormim pe vas.

Ştia că nu-l voia lîngă ea, aşa că înaintă pînă cînd umerii aproape că li se atinseră.

— Buck sforăie şi acum îngrozitor. Pe LaRue nu-l deranjează. Bine, dar el doarme ca un mort.

— Încearcă să-ţi pui vată în urechi.

— O să-ncerc să-mi agăţ hamacul pe punte. Ca în vremurile vechi.

— Astea sînt vremuri noi, spuse ea trăgînd aer în piept înainte să se întoarcă spre el.

Aşa cum se aşteptase, poate cum se temuse, el arăta superb în lumina lunii. Îndrăzneţ, fascinant, chiar

periculos. Ce noroc avea că acele lucruri nu o mai atrăgeau.

— Şi ar fi bine să punem la punct nişte reguli de bază.

— Întotdeauna ai fost mai pasionată de reguli decît mine, spuse el aşezîndu-se pe pămînt şi bătînd uşor spaţiul de lîngă el într-un gest de invitaţie. Începe tu.

Ea ignoră invitaţia şi, de asemenea, sticla de bere pe jumătate goală pe care i-o oferi el.

— E o afacere. Din cîte am înţeles, părinţii mei vor suporta grosul cheltuielilor. Am de gînd să ţin o socoteală strictă a părţii tale.

El se gîndi că vocea ei încă mai avea acel minunat accent sudic.

— Foarte bine. Contabilitatea e departamentul tău.

—Vei plăti totul, Lassiter. Pînă la ultimul bănuţ. El luă o înghiţitură de bere.

— Întotdeauna îmi plătesc datoriile.

— O să am grijă s-o faci, zise ea făcînd o pauză înainte de a trece de la o chestiune practică la alta.

Luna se oglindea superb pe apa liniştită, dar ea nu-i dădu atenţie.

— Înţeleg că-l înveţi pe LaRue să se scufunde.

— Am lucrat cu el, spuse el ridicînd din umeri. Prinde repede.

— Buck o să se scufunde?

Chiar şi în întuneric, ea îi văzu licărul din ochi.

— Depinde de el. Eu nu-l forţez.

— Nici n-aş vrea s-o faci, zise ea înmuindu-se suficient pentru a se apropia de el. Ţin la el. Mă... mă bucur că arată atît de bine.

—Te bucuri că s-a lăsat de băutură.

—Da.

— S-a lăsat şi altădată. Odată a rezistat o lună întreagă.

— Matthew, spuse ea şi, pînă să-şi dea seama, îi puse o mînă pe umăr, încercă.

— Parcă nu toţi o facem? comentă el şi, brusc, o apucă de mînă trăgînd-o alături. M-am săturat să mă tot uit în sus la tine. Şi, apoi, te văd mai bine aici, jos, în lumina lunii. Întotdeauna ai avut un chip potrivit pentru razele lunii.

— O regulă personală, spuse ea repede. Îţi ţii mîinile departe de mine.

— Nici o problemă. Nu vreau să deger. Te-ai răcit mult de-a lungul anilor, Roşcato.

— Pur şi simplu, am mai mult discernămînt.

— Bărbaţi de colegiu, zise el zîmbind ironic. Întotdeauna am avut impresia că genul tău e cel academic, adăugă apoi şi se uită întîi la mîinile ei şi apoi o privi din nou în ochi. Nici un inel. Cum se face?

— Hai să lăsăm vieţile personale să rămînă personale.

— N-o să fie uşor, din moment ce o să lucrăm împreună cîtva timp.

— O să ne descurcăm. Cît despre aranjamentele de lucru, cînd o să ne scufundăm, un membru din echipa voastră coboară cu unul dintr-a noastră. N-am încredere în tine.

— Şi ai ascuns asta atît de bine, murmură el. N-am nimic împotrivă. Sînt de acord. Îmi place să mă scufund cu tine, Tate. Îmi porţi noroc, spuse el sprijinindu-se în coate şi privind stelele. A trecut destul de mult timp de cînd nu m-am mai scufundat în ape calde. Nordul Atlanticului e cumplit. Înveţi să urăşti apa.

— Atunci, de ce te scufundai? El îi aruncă o privire.

— Asta nu intră la chestiuni personale? Ea îşi întoarse privirea, mustrîndu-se.

— Ba da, deşi curiozitatea profesională m-a făcut să te întreb.

Aşa că el îi răspunse:

— Se cîştigă bani din salvarea epavelor metalice. În caz că n-ai auzit, în al doilea război mondial s-au scufundat foarte multe vase.

— Credeam că singurul metal care te interesează e aurul.

— Orice aduce bani, scumpa mea. Am senzaţia că această călătorie va aduce mulţi bani, zise el şi, pentru că îi plăcea aproape la fel de mult cît îl durea, continuă să-i studieze profilul. Nu eşti convinsă.

— Nu, nu sînt. Dar sînt convinsă că e ceva ce tatăl meu simte nevoia să facă. *Isabella* şi *Santa Marquerite* l-au fascinat ani de zile.

— La fel şi *„Blestemul lui Angelique"*.

— Da, din clipa în care a auzit de el.

— Dar tu nu mai crezi în blesteme. Nici în magie. Bănuiesc că, învăţînd, ţi-ai scos toate astea din sistem.

Ea n-ar fi putut spune de ce o duru atît de mult cînd îl auzi spunînd ceea ce era adevărat.

— Cred că talismanul există. Totuşi, găsirea lui va fi cu totul altceva. Valoarea lui va consta în vechime, în pietrele lui preţioase şi în greutatea aurului, nu într-o superstiţie.

— N-a mai rămas în tine nimic din sirenă, Tate, spuse el încet şi se opri înainte să ridice mîna pentru a-i mîngîia părul. Îmi aminteai de ceva fantastic care se simţea la fel de bine în apă ca şi în aer. Cu tot felul

de secrete în ochi şi nenumărate posibilităţi strălucind în jurul tău.

Ea se cutremură, dar nu din cauza brizei uşoare, ci de căldură. Însă, cînd răspunse, vocea ei era dură:

—Tare mult mă-ndoiesc că ai avut vreo părere fantastică în ceea ce mă privea. Amîndoi ştim ce gîndeai despre mine.

— Că erai frumoasă. Şi chiar mai intangibilă decît eşti acum.

Nesuportînd faptul că asemenea minciuni îi înteţeau pulsul, ea se ridică repede.

— Nu ţine, Lassiter. Nu merg în călătoria asta ca să te distrez. Sîntem parteneri de afaceri. Jumătate-jumătate, din moment ce tata vrea aşa.

— Nu ţi se pare interesant? murmură el lăsînd sticla jos şi ridicîndu-se încet, pînă cînd ajunse la acelaşi nivel cu ea.

Pînă cînd îi mirosi părul. Pînă cînd degetele îi zvîcneau la amintirea felului cum îi simţea pielea sub ele.

— Încă mai am efect asupra ta, nu?

— Orgoliul tău e în acelaşi loc, spuse ea forţîndu-se să se arate dispreţuitoare. Puţin mai jos de nasturele blugilor. Să-ţi spun ceva, Lassiter, dacă lucrurile or să fie plictisitoare şi o să fiu suficient de disperată ca să încerc orice pentru a rupe monotonia, o să te anunţ. Dar pînă în acel moment, puţin probabil, încearcă să nu te pui într-o postură jenantă.

— Nu mă jenez, spuse el zîmbind. Sînt doar curios. Sperînd să mai atenueze nodurile din stomac, el se aşeză din nou.

— Mai ai şi alte reguli, Roşcato?

Ea aşteptă puţin pînă cînd se putu încrede din nou în voce. Într-un fel, inima îi ajunsese în gît.

— Dacă, printr-o minune, găsim epava, eu, în calitate de arheolog marin, voi cataloga, evalua şi prezerva toate obiectele scoase la suprafaţă. Totul va fi înregistrat pînă la ultimul cui.

— În regulă. În definitiv, ai putea să-ţi foloseşti diplomele alea.

Ea se înfurie cînd văzu cîtă lipsă de respect arăta el faţă de domeniul ei de activitate.

— Exact asta şi am de gînd să fac. Douăzeci la sută din tot ce găsim va merge la guvernul din Saint Kitts şi Nevis. Şi, deşi, e corect să se supună la vot, voi pune deoparte obiectele pe care le voi considera potrivite pentru a fi donate.

— Douăzeci la sută e cam mult, Roşcato.

— Încearcă să te gîndeşti puţin şi la celebritate, nu numai la avere, Lassiter. Dacă lucrurile ies aşa cum sperăm, voi discuta cu guvernul în vederea înfiinţării unui muzeu. Muzeul Beaumont-Lassiter. Dacă epava e atît de bogată cum se aude, te poţi lipsi de zece la sută din partea ta şi tot nu va trebui să mai munceşti nici o zi din viaţa ta. O să ai creveţi şi bere din belşug.

El îi zîmbi din nou.

—Tot îmi mai porţi pică pentru sabia aia? Mă uimeşti.

— Atîta timp cît ţinem cărţile pe masă, nu vor fi surprize. Astea sînt condiţiile mele.

— Sînt de acord cu ele. Ea încuviinţă.

— Şi mai este ceva. Dacă vom găsi *„Blestemul lui Anğelique"*, va merge la muzeu.

El îşi luă sticla de bere şi o goli.

— Nu. Tu ţi-ai pus condiţiile, Tate. Am şi eu una. Talismanul este al meu.

— Al tău?

Ar fi rîs, dacă n-ar fi avut dinţii încleştaţi.

— N-ai mai multe drepturi asupra lui decît noi ceilalţi. Valoarea lui e imensă.

— Atunci poţi să-l evaluezi, să-l cataloghezi şi să-l scazi din restul părţii mele. Dar e al meu.

— Pentru ce?

— Ca să-mi plătesc o datorie, spuse el ridicîndu-se şi expresia din ochii lui o făcu să se dea cu un pas înapoi fără să vrea. Îl voi strînge de gît pe VanDyke cu el.

— E o prostie, zise ea cu o voce tremurătoare. O nebunie.

— E o realitate. Încearcă să te obişnuieşti cu ideea, Tate, pentru că asta o să se-ntîmple. Tu ai regulile tale, spuse el cuprinzîndu-i bărbia şi făcînd-o să tremure, nu din cauza atingerii, de data asta, ci a privirii lui criminale, eu le am pe ale mele.

— Nu poţi să te aştepţi ca noi să te lăsăm în pace, în timp ce tu plănuieşti să omori pe cineva.

— Nu mă aştept la nimic, încetasem să o mai fac demult. N-ar fi inteligent să mi se pună piedici. Acum ai face bine să te duci la culcare, pentru că ne aşteaptă multă muncă.

Se pierdu în întunericul copacilor aproape imediat. Ca să nu-i mai fie atît de frig, Tate îşi înconjură trupul cu braţele. Vorbise serios. Nu putea pretinde altfel. Dar îşi spuse că, în timpul vînătorii, avea să-şi piardă setea aceea de răzbunare.

Existau şanse să nu găsească epava. Şi, chiar dacă o găseau, existau şi mai multe şanse să nu dea de urma talismanului. Pentru prima oară, se pregătea să plece într-o expediţie sperînd într-un eşec.

Capitolul 16

Fu extrem de uşor să se intre în vechea rutină. Tate se trezi împingînd scopul acelei călătorii într-un ungher al minţii şi, pur şi simplu, bucurîndu-se de călătoria în sine.

Lăsară Hatteras Island în urmă, într-o dimineaţă strălucitoare de primăvară, navigînd pe o mare cu valuri mici. Vîntul era suficient de rece pentru o geacă şi ea îşi scoase părul prin gaura din spate a unei şepci de base-ball Durham Bulls. La insistenţele tatălui ei, fu prima care trecu la cîrmă. Şi intră în Atlantic.

Navigară spre Ocracoke cu fantomele sale, făcîndu-le semn cu mîna pasagerilor de pe un feribot, în timp ce pescăruşii plonjau şi ţipau în urma lor. Apoi pămîntul deveni o umbră în partea de vest, fiind înconjuraţi din toate părţile numai de apă.

— Cum te simţi, căpitane? o întrebă Ray venind în spatele ei şi luînd-o pe după umeri.

— Excelent, răspunse Tate ridicîndu-şi faţa în vîntul care pătrundea prin geamurile parţial deschise ale cabinei. Cred că am fost pasageră prea mult timp.

— Uneori, mama ta şi cu mine urcam la bord şi navigam spre nicăieri o zi-două. Îmi plăcea tare mult, spuse el, cu privirea aţintită asupra orizontului, şi oftă adînc. Dar e minunat să navighezi spre o anumită destinaţie, îmi doresc asta de mult timp.

— Credeam că nu te mai gîndeşti la *Isabella* şi la toate lucrurile legate de ea. Nu mi-am dat seama cît de mult o doreai încă.

— Nici eu nu prea mi-am dat seama.

Din obişnuinţă, el verifică direcţia. Vasul, condus de fiica lui, îşi urma cursul exact.

— După ce-am pierdut *Marquerite* şi tu te-ai întors la colegiu, n-am mai fost eu însumi o vreme. Mă simţeam atît de neputincios în privinţa lui Buck... El şi Matthew au plecat spre Chicago, iar Buck, pur şi simplu, nu m-a lăsat să-l văd.

— Ştiu că asta te-a durut, murmură ea. Aţi fost atît de apropiaţi în vara aceea!

— El a pierdut un picior. Eu am pierdut un prieten Toţi am pierdut o avere. Nici Buck, nici eu n-am suportat asta prea bine.

—Te-ai descurcat cît ai putut de bine.

Ea îşi pierduse inima, îşi spuse apoi şi, la fel, se descurcase destul de bine.

—Nu ştiam ce să spun, ce să fac. Uneori mă uitam la cîte o casetă video din cele înregistrate de mama ta în acele luni — mă uitam şi mi-aduceam aminte. Mi-era mai uşor să trimit cîte o scrisoare din cînd în cînd. Matthew nu mi-a spus niciodată cît de gravă era situaţia. N-am fi aflat nicicînd dacă n-am fi făcut călătoria aceea în Florida şi dacă n-am fi trecut pe la rulotă.

Clătină din cap, amintindu-şi cît de şocat fusese văzîndu-şi prietenul beat, mergînd împleticit printr-o rulotă murdară, înconjurat de gunoi, acoperit de ruşine.

— Băiatul ar fi trebuit să ne spună ce greutăţi avea.

— Matthew? întrebă ea privindu-l surprinsă. Am impresia că Buck era cel care avea greutăţi. Matthew ar fi trebuit să rămînă şi să aibă grijă de el.

— Dacă ar fi rămas, n-ar fi putut să aibă grijă de Buck. Trebuia să muncească, Tate. La naiba, banii nuţi vin aduşi de flux. Trebuie să-i fi luat ani de zile ca să achite facturile medicale. Adevărul e că nici acum nu cred că a terminat.

— Există programe pentru cei în situaţia lui Buck. Subvenţii, asistenţă.

— Nu şi pentru cei ca Matthew. Ar cere un împrumut, dar n-ar lua niciodată de pomană.

Tulburată de idee, ea se încruntă.

— Asta-i o mîndrie prostească.

— Oricum, mîndrie, spuse Ray. După ce l-am văzut pe Buck din nou, am început să mă gîndesc iarăşi la *Isabella*. Nu puteam să mi-o alung din minte. Toate acele „şi dacă"-uri... Aşa că mi-am reluat călătoriile, am luat-o de la-nceput.

Privi în zare, spre ceva ce ea nu putea să vadă. Sau uitase să caute.

— Bănuiesc că am început să mă gîndesc că, dacă aş fi găsit un nou indiciu, ar fi fost un mod de a-i plăti lui Buck pentru ce pierduse, fiindu-mi partener.

—Tată, n-a fost vina nimănui.

— Nu-i o chestiune de vinovăţie, scumpo, ci de ce-i corect. Cercul e complet, Tate. Ceva îmi spune că aşa

trebuia să fie, zise el şi, dezmeticindu-se, îi zîmbi. Ştiu, nu e logic.

— Nu trebuie să fii logic, spuse ea înălţîndu-se pe vîrfurile picioarelor pentru a-l săruta. De partea asta mă ocup eu.

— Iar mama ta va avea grijă să fie ordine, zise el şi, copleşit de amintiri, simţi emoţia punînd stăpînire pe el. Facem o echipă bună, Tate.

— Întotdeauna am făcut.

—*Mermaid* la babord înainte, murmură el.

Aşa era, îl văzu şi Tate. Trebuia să admită că era un vas excelent. Brăzda apa la fel cum tăia un diamant sticla. Deşi soarele se reflecta în geamurile cabinei, îl zări pe Matthew la cîrmă.

Se apropie de ei pînă cînd nu-i mai despărţeau decît vreo trei metri. Îl văzu întorcîndu-şi capul în direcţia ei şi îi simţi zîmbetul provocator.

— Se pare că vrea să ne-ntrecem, spuse Ray.

— Ah, da? comentă ea şi, depărtîndu-şi picioarele puţin, îşi încleştă mîna pe manetă. Foarte bine, o să ne-ntrecem atunci.

— Aşa te vreau, rosti el, apoi, cu un chiuit, ieşi din cabină repede, strigînd-o pe Marla.

— Bine, Lassiter, murmură Tate pentru sine. S-a făcut.

Răsuci de cîrmă pentru a face valuri mari în urmă. Senzaţia excelentă pe care i-o dădea competiţia o făcu să rîdă. *New Adventure* nu era un vas de două parale şi, cu Atlanticul întinzîndu-se în faţa ei, Tate îl lăsă să gonească.

La douăsprezece noduri torcea.

Nu se miră cînd văzu că *Mermaid* ajunse în paralel cu ea. Cînd fură exact paralele, Tate mări viteza din

nou la cincisprezece noduri. Iarăşi el o ajunse din urmă şi Tate mări viteza pînă cînd el rămase în spate. Tate răsuci de volan, aşa încît vasul ei dansa. Tocmai rîdea uşor în sinea ei şi se simţea cea mai bună, cînd *Mermaid* ţîşni pe lîngă ea ca un glonţ.

Pînă cînd închise ea gura, el era la cincisprezece metri înaintea ei. Ea porni atunci cu toată viteza. Rîsul apreciativ al mamei ei se auzi de la provă. Molipsindu-se, Tate chicoti cînd cîştigă teren. Dar oricît de mult ar fi încercat, nu se putea pune cu *Mermaid.*

— E un vas bun, îşi spuse ea cu glas tare. Un vas grozav!

Şi, deşi ştia că ar fi trebuit să se simtă jignită, cînd Matthew veni lîngă ea, nu se simţi aşa. Al naibii, o făcuse să zîmbească.

În seara celei de a treia zile, ancorară în Freeport, ajungînd exact înainte să înceapă o furtună cu tunete şi trăsnete. O cină în grup fu organizată la bordul lui *Mermaid* cu o jambalaya de creveţi, făcută de LeRue, în centrul atenţiei.

Cînd se aduse a doua porţie pentru fiecare, LaRue şi Marla discutau despre mîncăruri, în timp ce Buck şi Ray reveniră la vechiul obicei de a se certa pentru baseball. Din moment ce nici unul dintre subiecte nu era pe placul lui Tate, se trezi obligată să facă pereche cu Matthew.

Pentru că tăcerea părea un semn de laşitate, Tate recurse la bunele maniere sudiste cu care se născuse.

— Uitasem că te pasiona construcţia de nave, începu ea. Buck mi-a povestit că tu însuţi ai proiectat *Mermaid.*

— Da. M-am jucat cu cîteva proiecte de-a lungul anilor. Asta a ieşit pînă la urmă, spuse el punîndu-şi încă

o porţie. Bănuiesc că tot timpul m-am gîndit să mă-ntorc.

— Da? De ce?

El îşi ridică privirea şi o susţinu pe a ei.

— Pentru că nu terminasem ceea ce am început. Trebuia să te fi gîndit şi tu la asta din cînd în cînd.

— Nu chiar, spuse ea lăsînd manierele deoparte, căci minciuna părea mai bună în cazul acela. Am fost ocupată cu alte lucruri.

— Colegiul ţi-a priit.

Începuse să-şi poarte părul într-o coadă, observă el. Şi acest lucru o prindea.

— Am auzit că, în curînd, o să-ţi spunem „doctor" Beaumont.

— Mai am încă mult de muncă pentru asta.

— Ţi-ai cîştigat o bună reputaţie pe Smithsonian, acum doi ani, spuse el şi, văzîndu-i privirea surprinsă, ridică din umeri. Ray şi Marla mi-au spus.

Nu avea nici un rost să menţioneze şi faptul că obţinuse o copie a revistei şi că citise articolul de cinci pagini de două ori.

— Erau încîntaţi că ai identificat acele obiecte de pe un vechi vas grecesc.

— Nu eu eram la conducerea expediţiei. Făceam parte din echipă. Hayden Deel conducea departamentul de arheologie. Era un profesor de-al meu, adăugă ea. Este strălucit! Am fost cu el pe *Nomad,* în ultima mea misiune.

— Şi despre asta am auzit.

Îl deranja foarte mult ideea că luase parte la o operaţiune a lui VenDyke.

— Adîncimea era prea mare ca să ne scufundăm, aşa că foloseam computere şi roboţi.

Simţindu-se bine cînd discuta despre activitatea ei, îşi propti bărbia în pumn.

—Aveam un film excelent despre colonizarea cu plante şi animale.

— Sună teribil de amuzant.

— Era o expediţie ştiinţifică, spuse ea cu răceală. Nu se punea problema amuzamentului. Echipamentul proiectat pentru căutarea şi excavarea epavei era excelent. Aveam şi o echipă alcătuită din cei mai buni oameni de ştiinţă şi tehniceni. Şi, adăugă ea cu sarcasm, pe lîngă valori ştiinţifice, am mai scos şi aur. Asta sînt sigură c-o să- nţelegi. O avere de monede şi lingouri de aur.

— Aşadar, VanDyke s-a îmbogăţit şi mai mult.

Ştia, îşi dădu ea seama şi faţa îi îngheţe brusc, devenind rigidă.

— Nu asta e important. Cîştigul istoric şi ştiinţific întrece...

— Prostii. Nimic din ce face VanDyke nu e lipsit de importanţă, zise el furios că ea se schimbase atît de mult, încît credea. Nu-ţi pasă cine-ţi plăteşte salariul?

—*„SeaSearch"*...

—VanDyke deţine *„Trident* care deţine *„Poseidon"* care deţine *„SeaSearch"*, spuse el şi ridică paharul de vin roşu, toastînd: sînt sigur că VanDyke e încîntat de munca ta.

Pentru o clipă, ea nu putu decît să se uite la el. Avea senzaţia că îi dăduse un pumn în plex. Faptul că el avea o părere atît de proastă despre ea şi despre caracterul ei o duru mai mult decît şi-ar fi închipuit. Se văzu udă şi sfidătoare privindu-l pe VanDyke, pe iahtul lui. Şi îşi aminti furia, teama şi îngrozitorul sentiment de pierdere.

Fără să spună ceva, se ridică de la masă şi ieşi în ploaie. Mormăind o înjurătură, Matthew împinse farfuria la o parte şi se duse după ea.

— Aşa rezolvi lucrurile acum, cînd cineva îţi pune o oglindă-n faţă, Roşcato? Plecînd?

Ea se rezemă de balustradă, strîngînd-o cu putere, în timp ce ploaia o udă leoarcă. Spre nord, un trăsnet lumină cerul.

— N-am ştiut.

— Da, bine.

— N-am ştiut, repetă ea. Atunci cînd am semnat. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi... n-aş fi acceptat niciodată să fac parte din ceva legat de VanDyke. Am vrut să mai lucrez cu Hayden, să iau parte la ceva măreţ şi important. Aşa că nu m-am gîndit niciodată la ce ar fi putut să fie în spatele acelei ocazii.

Îi era ruşine acum.

— Ar fi trebuit să mă gîndesc.

— De ce? Ai avut o ocazie, ai profitat de ea. Aşa stau lucrurile, spuse el băgîndu-şi mîinile în buzunare ca să nu o atingă. Ai luat hotărîri pentru tine şi VanDyke nu mai e lupta ta.

— Ba bine că nu, rosti ea şi furia o făcu să se întoarcă brusc, ploaia şiroindu-i din păr pe faţă.

Tunete se auzeau în depărtare.

— Nu e demonul tău personal, Matthew, indiferent ce crezi tu. De la toţi a luat.

— Aşa că ai luat şi tu ceva de la el. Ai cîştigat puţină celebritate şi avere pe *Nomad*. Aşa cum ai spus, nu-ţi păsa cine te plătea pentru asta.

— Naiba să te ia, Lassiter, ţi-am spus că n-am ştiut. În clipa în care am aflat, în care mi-am dat seama că

el aranjase să mă aflu pe vas, mi-am făcut bagajele şi-am plecat.

— Ţi-ai făcut bagajele şi ai plecat, pentru că ţi-era frică să nu profit de părinţii tăi. Nu-mi veni cu prostii din astea, Tate. Ştiu că Ray te-a chemat şi ţi-a spus ce se petrecea. Ai ajuns pe Hatteras într-un timp record.

— Aşa e şi unul dintre motivele pentru care am putut să ajung atît de repede a fost faptul că deja îmi înaintasem demisia şi făcusem aranjamentele de transport. Să te ia naiba, zise ea obosită. Nu sînt obligată să-ţi dovedesc nimic. Nu trebuie să mă justific în faţa ta.

Dar îşi dădu seama că trebuia să se justifice faţă de sine. Nervoasă, îşi dădu părul ud la o parte de pe faţă.

— Credeam că primisem postul la recomandarea lui Hayden.

Un grăunte de gelozie sclipi verde în inima lui.

— Între tine şi acest Hayden a fost ceva?

— E un coleg, spuse ea printre dinţi. Un prieten. El mi-a comunicat că numele meu era deja pe lista aprobată înainte ca aceasta să ajungă în mîinile lui.

— Şi?

— Gîndeşte-te logic, Lassiter. Eu am făcut-o. De ce ar fi făcut cineva aşa ceva? Am vrut să ştiu de ce şi cine, şi am aflat. VanDyke m-a ales. Nu mi-a făcut impresia că ar fi un tip care uită. Cîte Tate Beaumont cu diplomă în arheologie marină îţi închipui că există?

Pentru că începea să i se pară logic, el începu să se simtă prost.

— Bănuiesc că una.

— Exact, spuse ea întorcîndu-se cu faţa spre balustradă. Trebuia să ştie cine sînt, zise apoi încet. Şi voia să mă aibă la bordul lui *Nomad*. Indiferent dacă

mă crezi sau nu, tocmai mă pregăteam să părăsesc expediţia cînd tata a luat legătura cu mine.

El oftă adînc şi îşi trecu mîinile peste faţa udă.

—Te cred. Poate că am întrecut măsura, dar mă înfuria gîndul că lucrai pentru el ca să-ţi cîştigi reputaţia.

Privirea rece pe care ea i-o aruncă peste umăr îl făcu să se simtă ca un vierme.

— Am zis că am întrecut măsura. Ar fi trebuit să ştiu mai bine.

— Da, ar fi trebuit să ştii mai bine, spuse ea oftînd. De ce ar fi avut încredere? se întrebă apoi. Nici măcar nu se cunoşteau unul pe altul.

— N-are importanţă. Mă bucur că am clarificat lucrurile, oricum. Mă tot gîndeam la treaba asta. Nu-mi place să ştiu că m-a folosit. Cu atît mai puţin îmi place gîndul că mi-a urmărit mişcările în toţi anii ăştia.

Era un lucru care lui nu-i trecuse prin cap. Cînd gîndul acela prinse rădăcini, emoţia, violenţa pe care o genera, stinse gelozia. O apucă de braţe, ridicînd-o pe vîrfuri.

—A luat legătura cu tine vreodată, a-ncercat ceva?

— Nu, spuse ea şi, ca să-şi păstreze echilibrul, îşi propti mîinile pe pieptul lui. Nu l-am mai văzut din ziua cînd ne-a amenințat că ne împuşcă. Dar e limpede că mi-a urmărit activitatea. Prima mea expediţie postuniversitară a fost pentru *„Poseidon"* în Marea Roşie. Pentru *„Poseidon"*, repetă ea. Şi acum mă întreb în cîte alte proiecte am fost implicată datorită lui. Cîte uşi mi-a deschis şi de ce?

— De ce, e simplu. Şi-a dat seama de potenţialul tău şi s-a gîndit că ar putea să-l folosească, zise el şi, recunoscînd expresia de pe chipul ei, o scutură scurt. Nu ţi-ar fi deschis nici o uşă dacă n-ar fi fost sigur că

puteai s-o faci şi singură. Nu face favoruri, Roşcato. Ai ajuns unde eşti acum, pentru că eşti inteligentă şi ai ştiut ce vrei.

— Poate, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că s-a aflat acolo, în spate.

— Nu, nu schimbă, zise el strîngînd-o mai uşor.

Nu uitase că o ţinea. Îi trecu prin minte că era atît de supărată, încît poate că nu s-ar fi împotrivit dacă ar fi strîns-o la piept. În schimb, îşi coborî mîinile de pe umerii ei pe încheieturi. Şi îi dădu drumul.

—Trebuie să ne mai gîndim şi la altceva.

— La ce? întrebă ea şi, distrasă, îşi reprimă un tremur uşor.

Acel gest mărunt şi neglijent fusese atît de familiar...

— Dacă a ştiut că te afli la bordul lui *Nomad,* ştie şi că ai plecat. Deja trebuie să fi aflat că te-ai asociat din nou cu mine şi încotro ne îndreptăm.

Ea îngheţă deodată.

— Ce-o să ne facem?

— O să-l învingem.

— Cum? întrebă ea întorcîndu-i spatele din nou şi încleştîndu-şi mîinile pe balustrada udă. Are resursele, contactele şi mijloacele necesare.

Şi îşi dădu seama că avea să se folosească de ea pentru a ajunge la el.

— Singura noastră speranţă e să-l derutăm. Dacă eu aş pleca înapoi pe *Nomad* sau în altă parte, oriunde în altă parte, m-ar urmări. Aş putea chiar să lansez un zvon în legătură cu faptul că mi-ai convins părinţii să meargă la o vînătoare absurdă în Anguilla sau Martinica, spuse ea întorcîndu-se din nou. Aş putea să-l derutez.

— Nu. Rămînem împreună.

— Dar aşa ar fi cel mai bine, Matthew. Dacă mă respectă profesional, ar crede că, dacă nu m-a interesat vînatoarea, înseamnă că nu e nimic important. Mai mult ca sigur că v-ar lăsa în pace.

— Rămînem împreună, repetă el. Şi îl învingem împreună. Recunoaşte, Tate, avem nevoie unii de alţii, spuse el apucînd-o de braţ şi trăgînd-o după sine.

— Unde te duci?

— Pe covertă. Vreau să-ţi arăt ceva.

—Trebuie să le comunicăm şi celorlalţi acest lucru. Ar fi trebuit să le-o fi spus mai înainte, zise ea urcînd cele cîteva trepte. Toată lumea are dreptul să participe la luarea deciziei.

— Decizia e luată.

— Nu tu eşti şef aici, Lassiter.

El închise uşa cu piciorul în urma lui şi luă un impermeabil din cui.

— Dacă-ţi închipui că vreunul din noi ar vota ca să pleci singură, înseamnă că nu eşti atît de deşteaptă precum pari. Pune-ţi asta, zise el, aruncîndu-i impermeabilul. Tremuri toată.

— Sînt furioasă, spuse ea, dar îmbrăcă impermeabilul. N-am de gînd să-l las pe VanDyke să se folosească de mine pentru a-ţi face rău.

El se opri în timp ce turna coniac dintr-o sticlă pe care o luase din dulap.

— Nu-mi închipuiam că te-ar deranja. Ea îşi ridică bărbia.

— Nu mă deranjează să-ţi fac rău, dar prefer s-o fac eu însămi, nu ca instrument al altcuiva.

El zîmbi şi îi dădu paharul cu două degete de coniac în el.

— Ştii, Roşcato, întotdeauna ai arătat superb udă, mai ales cînd erai şi indignată. Aşa cum eşti acum, zise el ciocnindu-şi paharul de al ei. Ştiu că ai vrea să mă faci bucăţele şi să mă arunci la peşti. Aşa cum ştiu şi că o să aştepţi pînă cînd o să terminăm treaba.

— Nu te-aş da la peşti, Lassiter, spuse ea zîmbind şi sorbind din pahar. Am prea mult respect pentru ei.

El rîse şi o trase de coadă prietenos.

— Ştii ce mai ai în afară de o minte grozavă? Un extraordinar simţ al loialităţii şi o bărbie încăpăţînată!

Ea ridică din umeri şi se duse la cîrmă, de unde privi ploaia.

— Integritate, murmură el. Îţi stă foarte bine.

Închizînd ochii, ea îşi înăbuşi un val de emoţie. El încă mai avea abilitatea de a-i învinge sistemul de apărare şi de a-i seduce inima.

— Parcă ai vrea să mă flatezi, Matthew, spuse ea şi se întoarse din nou spre el. De ce?

— Spun doar ce văd, Tate. Şi mă-ntreb dacă ai reuşit să-ţi păstrezi acea curiozitate şi acel sentimentalism care te făceau să fii deosebită.

— N-am fost niciodată deosebită pentru tine.

— Ba da, ai fost, spuse el şi ridică din umeri din nou pentru a ascunde durerosul adevăr cu neglijenţă. Dacă n-ai fi fost, n-ai fi părăsit Saint Kitts virgină.

Punîndu-şi paharul deoparte, se lăsă pe vine ca să deschidă un compartiment de sub o banchetă tapiţată.

— Stai pe loc, spuse el cu blîndeţe cînd ea se îndreptă spre uşă. O să vrei să vezi asta. Şi, crede-mă... zise el încă ghemuit, aruncîndu-i o privire peste umăr. Nu mă interesează să te seduc. Cel puţin nu acum.

Tate îşi încleşta degetele pe paharul pe care nu-l pusese jos. Păcat că nu mai conţinea decît cîteva

picături, îşi spuse ea. Nu erau suficiente pentru a face vreo impresie dacă i le-ar fi turnat în cap.

— Lassiter, ai tot atîtea şanse să mă seduci cum ar avea un sconcs turbat să-l iau ca animal de casă. Şi nu poţi să ai nimic ce aş vrea să văd.

— Cîteva pagini din jurnalul lui Angelique Maunoir. Ea încremeni locului, cu mîna pe clanţă. Angelique Maunoir. *„Blestemul lui Angelique"*.

—VanDyke are jurnalul original. L-a găsit acum vreo douăzeci de ani şi a pus să fie tradus, spuse Matthew scoţînd la iveală o cutie metalică şi îndreptîndu-se. L-am auzit spunîndu-i tatălui meu că a dat de urma descendenţilor cameristei lui Angelique. Majoritatea erau în Bretagne. Acolo a început legenda. Tatăl lui i-a povestit-o. Import-export, transporturi navale, o mulţime de poveşti şi legende circula prin genul ăla de companie. Şi aveau un interes personal, pentru că se presupunea că erau înrudiţi pe departe cu socrul lui Angelique. De aceea, VanDyke consideră că talismanul îi aparţine.

Deşi îşi dădu seama că ea se holba la cutie, Matthew se aşeză şi o puse pe genunchi.

—Lui VanDyke îi plăcea ideea de a se trage dintr-un conte, chiar şi unul sau poate mai ales unul, cu o reputaţie urîtă. Potrivit spuselor lui VanDyke, contele a pus mîna din nou pe talisman. A trebuit s-o omoare pe cameristă pentru asta, dar, în definitiv, nu era decît o cameristă. Încă îl mai avea cînd a murit, destul de groaznic, bănuiesc, de sifilis un an mai tîrziu.

Tate îşi umezi buzele. Nu voia să fie fascinată.

— Dacă ai ştiut toate astea, de ce nu ne-ai spus nimic?

— Unele lucruri le ştiam, altele nu. Tata a vorbit cu Buck şi Buck a ţinut totul în sine. A ţinut ascunse şi multe din hîrtiile tatei. Am dat peste ele abia acum vreo doi ani, cînd el era din nou la dezalcolizare şi eu făceam curat în rulotă. Toată povestea l-a îngrozit.

Matthew o privi în timp ce bătea cu degetul în cutie.

— Problema era că VanDyke i-a povestit tatei prea multe. Aroganţa l-a făcut să fie nesăbuit. Îmi închipui că îşi imagina că se afla la un pas de găsirea talismanului şi voia să se laude, i-a spus tatei cum dăduse de urma talismanului prin familia contelui. Mulţi dintre membrii acesteia au murit tineri şi în mod violent. Cei care au trăit au suferit de sărăcie. Talismanul a fost vîndut şi, astfel, şi-a început călătoria, cîştigîndu-şi reputaţia.

— Cum a copiat tatăl tău paginile din jurnal?

— Potrivit celor scrise în jurnalul lui, era îngrijorat în privinţa lui VanDyke. Îl bănuia în stare de înşelăciune sau chiar mai rău şi s-a hotărît să facă el însuşi nişte investigaţii. A avut ocazia asta cînd a venit iarna şi au fost nevoiţi să renunţe la scufundări. A folosit acel timp lucrînd pe cont propriu. Atunci a dat peste referirile la *Isabella*. După aceea, însemnările lui erau foarte reţinute. Poate se temea să nu le găsească VanDyke.

Vechiul sentiment de frustrare reveni.

— Cele mai multe sînt speculaţii, Tate. Eram un copil şi nu-mi spunea multe lucruri. La naiba, nu-mi spunea nimic. Adunarea tuturor pieselor la un loc e ca încercarea de a-l aduna pe el. Şi nici nu sînt sigur că ştiam cine era.

— Matthew, spuse ea cu blîndeţe şi se aşeză lîngă el, acoperindu-i mîna cu a ei. Erai doar un copil. Nu

poţi să te învinuieşti pentru faptul că nu ai o imagine clară.

El se uită la mîinile lor, ale ei mici şi albe, ale lui, dedesubt, mari, zgîriate şi aspre. Asta bănuia că ilustra diferenţa dintre ei la fel de bine ca orice altceva.

— N-am ştiut ce avea de gînd. Bănuiesc că ştiam că se petrecea ceva. Ştiu că n-am vrut să-l las să se scufunde cu VanDyke în dimineaţa aia. Îi auzisem certîndu-se cu o seară în urmă. L-am rugat să nu se scufunde sau, cel puţin, să mă lase să cobor eu cu el. Dar el a rîs doar.

Se forţă să alunge acea amintire.

— Dar ăsta nu-i un răspuns la întrebarea ta. Singura explicaţie pe care o găsesc e că a intrat în cabina lui VanDyke şi a căutat jurnalul. L-a găsit şi a copiat paginile cele mai relevante. Cred că nu s-a-ntîmplat cu mult înainte de ziua aceea, pentru că în legătură cu asta s-au certat. Jurnalul, talismanul.

— De ce ce-mi spui toate astea, Matthew? De ce îţi aminteşti ceva atît de dureros, care nu poate fi schimbat?

— Pentru că ştiu că n-o să stai dacă-ţi spun eu să stai.

Ea îşi retrase mîna.

— Deci, e un joc cu sentimentele mele.

— E fundal. Oamenii de ştiinţă au nevoie de fundaluri, fapte şi teorii, nu? Ştiu că nu crezi c-o să găsim *Isabella,* spuse el susţinîndu-i privirea. Nu eşti convinsă nici c-o să găsim talismanul sau, dacă o să-l găsim, că este altceva decît o bijuterie antică interesantă şi valoroasă.

— Bine, aşa e. Nimic din ce mi-ai spus nu m-a convins de altceva. Înţeleg de ce simţi nevoia să crezi, dar ăsta nu schimbă cu nimic faptele.

— Dar noi nu căutăm fapte, Tate, spuse el deschizînd cutia şi dîndu-i hîrtiile acoperite cu un scris înghesuit şi grăbit. Nu cred c-ai uitat asta. Şi, dacă ai uitat, poate că asta o să-ţi amintească.

9 septembrie 1553

În zori mă vor ucide. Nu mi-a mai rămas decît o noapte de trăit şi mi-o petrec singură. Mi-au luat-o pînă şi pe scumpa mea Collete. Deşi a plecat plîngînd, e cel mai bine aşa. Nici măcar rugăminţile ei, atît de pure şi lipsite de egoism cum sînt, nu mă pot ajuta acum şi ar fi suferit inutil în celula asta, în aşteptarea zorilor. Companie. M-am obişnuit deja să trăiesc fără ea. Odată cu moartea lui Etienne, acum şase săptămîni lungi, mi-am pierdut nu numai cel mai drag tovarăş, dragostea mea, bucuria mea, dar şi protectorul meu.

Au spus că l-am otrăvit cu unul din elixirurile mele vrăjitoreşti. Ce proşti sînt. Mi-aş fi dat viaţa pentru el. Ceea ce şi fac, de fapt. Boala lui era înăuntru şi nu-mi stătea în putere s-o vindec. L-au cuprins atît de repede şi cu atîta violenţă, febra, durerile. Nici o licoare, nici o rugăciune a mea n-ar fi putut să-l scape de moarte. Şi eu, ca soţie a lui, sînt condamnată. Eu, care am vindecat bolnavii şi suferinzii din sat, sînt tratată ca o criminală. Şi o vrăjitoare. Cei pe care i-am scăpat de febră, cărora le-am alinat durerile, s-au întors împotriva mea, strigînd că-mi vor moartea ca nişte lupi care urlă la lună.

Contele e cel care îi conduce. Tatăl lui Etienne, care mă urăşte şi mă doreşte. Oare priveşte de la fereastra castelului său cum se înalţă rugul ce-mi va fi patul morţii? Sînt sigură că o face, cu ochii lui lacomi strălucind şi cu degetele lui subţiri şi pline de cruzime îndoite în rugăciune. Deşi eu voi arde mîine, el va arde veşnic. O măruntă, dar folositoare răzbunare.

Dacă i-aş fi cedat, dacă mi-aş fi trădat dragostea chiar şi după moartea lui, şi m-aş fi culcat cu tatăl lui Etienne, probabil că aş fi trăit. Aşa mi-a promis. Am îndurat torturile acestui tribunal creştin blestemat cu mai multă plăcere.

Îmi aud temnicerii rîzînd. Sînt beţi de bucurie la gîndul zilei de mîine. Dar nu mai rîd cînd intră în celula mea. Au ochii mari şi înspăimîntaţi îşi ţin degetele încrucişate în semnul împotriva vrăjitoriei. Sînt atît de proşti, încît pot să creadă că un asemenea gest jalnic ar putea opri adevărata putere.

Mi-au tăiat părul. Etienne îl numea adesea focul lui îngeresc şi îşi trecea degetele prin toată lungimea lui. Era mîndria mea şi pînă şi acest lucru mi-a fost luat. Pielea îmi atîrnă pe oase din cauza bolii, plină de semne lăsate de nenumăratele lor torturi. În noaptea asta mă vor lăsa în pace. Asta e greşeala lor.

Oricît de slăbit mi-ar fi trupul acum, inima mea capătă din ce în ce mai multă putere. În curînd, voi fi cu Etienne. Şi asta e o alinare. Nu mai plîng la gîndul că voi părăsi o lume ce a devenit foarte crudă, care foloseşte numele Domnului pentru a tortura, a condamna şi a ucide. Voi înfrunta flăcările şi jur pe sufletul lui Etienne că nu voi cere milă de la nemiloşi

şi nici de la Domnul de care s-au folosit pentru a mă distruge.

Colette mi-a dat talismanul pe furiş. Îl vor găsi şi-l vor fura, bineînţeles. Dar, în noaptea asta îl voi purta la gît, lanţul de aur greu cu rubinul său strălucitor în formă de lacrimă, încadrat de mai mult aur şi gravat cu numele lui Etienne şi al meu, încrustat cu mai multe rubine şi diamante. Sînge şi lacrimi. Îl strîng în mînă şi îl simt pe Etienne aproape de mine, îi văd chipul.

Şi, cu el, blestem soarta care ne-a ucis, care va ucide copilul care numai eu şi Colette ştim că mişcă în pîntecul meu. Un copil care nu va şti niciodată ce e viaţa, cu plăcerile şi suferinţele ei.

Pentru Etienne şi copilul nostru adun ce puteri mi-au mai rămas, chem orice forţe vor să asculte, dau frîu liber oricărei puteri pe care o am. Fie ca cei care mă condamnă să sufere la fel cum am suferit noi. Fie ca cei care îmi iau tot ce am mai de preţ să nu cunoască în veci bucuria. Îl blestem pe cel care îmi va smulge acest talisman, această ultimă legătură pămînteană între mine şi dragoste. Mă rog tuturor forţelor din cer şi infern ca cel care îmi va lua acest ultim dar făcut de Etienne, să cunoască discordia, durerea şi tragedia. Cel care va căuta să cîştige de pe urma lui va pierde tot ce are mai de preţ şi mai drag. Moştenirea pe care o las ucigaşilor mei şi celor care le vor urma: generaţii de suferinţă.

Mîine mă vor arde ca vrăjitoare. Mă rog să aibă dreptate şi puterile mele, ca şi dragostea mea, să dăinuiască mereu.

Angelique Maunoir.

Tate nu putu să vorbească o clipă. Îi dădu hîrtiile înapoi lui Matthew şi se duse la fereastră. Ploaia aproape că se oprise fără ca ea să-şi dea seama.

— Era atît de singură, murmură ea. Ce groaznic trebuie să fi fost pentru ea să stea în celula aia ştiind că, a doua zi în zori avea să moară într-un fel atît de oribil, încă plîngîndu-l pe bărbatul pe care-l iubise, neputînd să simtă bucurie pentru copilul pe care îl purta în pîntec. Nu-i de mirare că s-a rugat pentru răzbunare.

— Dar a primit-o?

Clătinînd din cap, Tate se întoarse şi văzu că şi el se ridicase şi venise lîngă ea. Ochii ei erau umezi. Cuvintele acelea scrise cu atîta timp în urmă îi sfîşiaseră inima. Dar, cînd Matthew ridică mîna şi îi atinse obrazul umed, se trase înapoi.

— Nu, spuse ea şi îi văzu ochii golindu-se de orice expresie înainte să se dea la o parte. Am încetat demult să mai cred în magie, fie ea albă sau neagră. Colierul era, evident, extrem de important pentru Angelique, o legătură cu bărbatul pe care-l iubise. Un blestem e cu totul altceva, însă.

— Ciudat, aş fi crezut că o persoană care umblă cu lucruri vechi şi le examinează are mai multă imaginaţie. Nu ţi s-a întîmplat niciodată să ţii în mînă ceva ce a fost îngropat sute de ani şi să-i simţi puterea?

Ba da, i se întîmplase, într-adevăr.

—Vreau să spun că sînt convinsă, spuse ea evaziv. Rămînem împreună, îl învingem împreună. Facem orice este necesar pentru ca VanDyke să nu pună mîna pe talisman.

Matthew încuviinţă calm, deşi inima îi bătea cu putere.

— Asta e răspunsul pe care-l doream. Ţi-aş strînge mîna, dar nu-ţi place să te ating.

— Nu, nu-mi place, zise ea dînd să-l ocolească, însă el îi bloca drumul.

Privirea ei se răci.

— Haide, Matthew, să nu fim mai ridicoli decît e necesar.

— Cînd o să-ncepem să ne scufundăm, va trebui să suporţi să te ating atunci cînd va fi nevoie.

— Pot să lucrez cu tine. Dar nu mă sufoca.

— Aşa spuneai mereu, spuse el dîndu-se înapoi. E destul spaţiu.

Ea profită de acest lucru şi se duse spre uşă. Îşi scoase impermeabilul împrumutat şi îl puse la loc în cui.

— Apreciez faptul că mi-ai arătat hîrtiile şi că mi-ai oferit mai mult fundal.

— Doar sîntem parteneri.

Ea aruncă o privire în spate. Ciudat cît de singur părea stînd acolo, cu cîrma în spate şi cu marea ca fundal.

— Aşa se pare. Noapte bună.

Capitolul 17

Silas VanDyke era extrem de dezamăgit. Rapoartele pe care le citise îi distruseseră dimineaţa complet. Încercă să regăsească puţin din farmecul acelei zile luînd masa în grădină, de unde putea vedea marea.

Era un loc splendid, valurile care se spărgeau de ţărm, muzica lui Chopin auzindu-se din difuzoare ascunse cu pricepere prin vegetaţia luxuriantă a grădinilor sale tropicale.

Sorbi din şampanie şi ciuguli dintr-o delicioasă salată de fructe, ştiind că partenera lui din acel moment avea să se întoarcă în scurt timp de la cumpărături.

Firește, avea să vrea să-l facă să se simtă bine cu o partidă de sex de după-amiază. Numai că pur şi simplu, el nu avea chef.

Era calm, îşi spuse el. Încă stăpîn pe situaţie. Dar, pur şi simplu, era dezamăgit.

Tate Beaumont îl trădase. O luă ca pe un afront personal, în definitiv, îi urmărise înflorirea la fel ca pe a oricărei dintre florile lui bine îngrijite, ca un unchi grijuliu, îi dăduse un impuls carierei ei din cînd în cînd.

Întotdeauna anonim, bineînţeles. Nu căutase recunoştinţa.

Doar loialitate.

Activitatea ei de pe *Nomad* ar fi propulsat-o pînă la nivelele cele mai de sus din domeniul ei. Cu înfăţişarea, entuziasmul şi tinereţea ei ar fi întrecut oamenii de ştiinţă respectaţi precum Hayden Deel. Apoi, cînd ar fi ajuns în vîrf, el ar fi ieşit din umbră şi i-ar fi oferit lumea întreagă.

Ea i-ar fi condus expediţiile. Laboratoarele lui, descoperirile lui şi cel mai bun echipament i-ar fi stat la dispoziţie. I s-ar fi alăturat în căutarea talismanului. Încă din ziua aceea, cu opt ani în urmă, cînd ea venise la bordul lui *Trimphant,* el ştiuse instictiv că era legătura lui cu talismanul. De-a lungul anilor, ajunsese să îşi dea seama că destinul i-o scosese în cale ca pe un semn, un simbol. Şi o ţinuse acolo aşteptînd cu răbdare să vină momentul.

Cu ea, ar fi reuşit. Era sigur de asta.

Dar ea îl trădase. Îşi părăsise postul.

Îl trădase.

Strînse din dinţi şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Furia îi împăienjeni privirea, făcîndu-l să arunce vîrle masa, aşa încît porţelanurile, argintăria şi fructele se împrăştiară pe iarbă.

Avea să plătească, da, avea să plătească. Dezertarea era un delict care cerea pedeapsa capitală. Unghiile îi lăsară urme roşii în palme. Trebuia să plătească pentru asta şi, mai mult că dăduse dovadă de prost gust aliindu-se încă o dată cu duşmanii lui. Credeau că fuseseră mai deştepţi decît el. Mergînd înnebunit prin grădină, smulse o floare de hibiscus

dintr-o tufă de lîngă el. Greşeala lor, bineînţeles. Greşeala lui Tate.

Îi datora loialitate şi el avea să o aibă. O cerea. Cu un rînjet de fiară pe buze, făcu praf delicata floare. Apoi rupse altele şi altele, pînă cînd tufa şi frumosul lui costum fură distruse total.

Gîfîind şi cu capul vuind din cauza furiei vulcanice dinăuntrul său, începu să-şi revină încetul cu încetul. Cînd i se limpezi privirea, văzu rămăşiţele distruse ale prînzului său elegant, lucrurile lui făcute praf. Îl durea capul îngrozitor şi mîinile îi erau zgîriate.

Nu îşi amintea cînd făcuse toate aceste lucruri, doar norul negru care îl sufocase.

Cît timp? se întreba el cuprins de panică. Cît timp nu mai ştiuse de sine? Se uită disperat la ceasul de aur care îi sclipea pe încheietura mîinii, dar nu-şi mai aducea aminte cînd începuse totul.

Nu avea importanţă, îşi spuse el. Servitorii nu aveau să spună nimic, nu aveau să gîndească decît ceea ce le poruncea el să gîndească. În orice caz, nu el distrusese mîncarea şi porţelanurile.

Ei provocaseră tot acel dezastru, îşi aminti el. Lasiter-ii. Beaumont-ii. El, pur şi simplu, reacţionase, poate puţin cam violent, în faţa dezamăgirii pe care o simţise. Dar mintea i se limpezise din nou. Aşa cum se întîmpla întotdeauna. Aşa cum avea să se întîmple întotdeauna.

Acum că era calm, avea să se gîndească şi să facă planuri. Avea să le lase timp, hotărî el. Şi spaţiu. Apoi avea să-i distrugă. De data aceasta, avea să-i distrugă total pentru faptul că îl făcuseră să-şi piardă demnitatea.

Avea să se controleze, îşi spuse VanDyke, respirînd încet şi adînc. Tatăl lui nu putuse să o

controleze pe mama lui. Mama lui nu putuse să nu controleze.

Dar el învăţase ce era forţa şi voinţa.

Acum o pierdea puţin şi se temea de acest lucru, aşa cum se temea un copil de monştrii din dulap. Erau monştrii, îşi aminti el şi se forţase să nu-şi lase ochii să-i caute. Monştrii din întuneric, monştrii din îndoială. Din eşec.

Îşi pierdea controlul asupra lui însuşi, control pe care muncise atît de mult să-l dobîndească.

„Blestemul lui Angelique". Acum ştia, era sigur, că talismanul era răspunsul. Dacă îl avea, era puternic şi de temut. Credea că vrăjitoarea îşi pusese sufletul în el. Ah, da, credea asta acum şi se întrebă de ce se îndoise vreodată, cum de îl considerase vreodată un simplu suvenir de valoare şi mult dorit.

Talismanul era destinul lui, bineînţeles. Rîse puţin şi scoase o batistă din buzunar, ştergîndu-şi faţa cu o mînă tremurătoare. Destinul şi, poate, salvarea lui. Fără el, avea să simtă gustul eşecului, şi chiar mai mult. S-ar fi putut trezi captiv în lumea aceea neagră a furiei oarbe fără cheie.

Talismanul era cheia. Cu blîndeţe acum, rupse altă floare, mîngîind-o delicat pentru a dovedi că ar putea să o facă.

Angelique îşi pusese sufletul în metal şi piatră. Îl urmărise ani de zile, îl şicanase, lăsîndu-l să se apropie; dar nimic mai mult.

Ei bine, avea să o înfrîngă, la fel cum o învinsese şi strămoşul său demult dispărut. Avea să învingă, pentru că era un bărbat care ştia să cîştige.

Cît despre Tate... Strivi floarea în mînă, lăsîndu-şi unghiile frumos manichiurate să sfîşie petalele delicate.

Ea îşi făcuse alegerea.

Indiile de Vest. Insulele tropicale cu flori şi palmieri, înălţîndu-se stîncoase. Nisipul alb sclipind în soare şi sărutat de ape albastre. Brize înmiresmate legănînd palmierii maiestuoşi. Aşa îşi închipuia toată lumea paradisul.

Cînd ieşi pe punte imediat după răsăritul soarelui, Tate nu făcea nici o excepţie. Vulcanul de pe Nevis era învăluit în ceaţă. Grădinile şi căsuţele staţiunii, construite în timpul care trecuse de cînd fusese ea ultima oară acolo, păreau să doarmă încă. Nimic nu se mişca în afară de pescăruşi.

Hotărî să meargă pe ţărm mai tîrziu ca să cumpere provizii. Dar, deocamdată avea să petreacă puţin timp înotînd.

Sări în apă, lăsînd-o să-i mîngîie umerii. Era suficient de rece pentru a înviora. Bătînd apa leneş, se întoarse încet în cerc. Oftatul ei de încîntare se transformă într-un icnet cînd ceva o apucă de picior şi o trase la fund.

Ieşi la suprafaţă scuipînd apa furioasă. În spatele măştii, ochii lui Matthew licăriră.

— Iartă-mă, dar n-am putut să rezist. Tocmai mă relaxam făcînd nişte scufundări libere, cînd am văzut aceste picioare. Ai nişte picioare superbe, Roşcato.

— Este destul loc în marea asta, Matthew. Du-te şi joacă-te în altă parte.

— De ce nu te duci să-ţi iei o mască şi să vii cu mine?

— Nu mă interesează.

— Am niște biscuiți în buzunarul slipului, spuse el dîndu-i o șuviță udă la o parte de pe ochi. Nu vrei să hrănești peștii?

Ba voia, dar numai dacă s-ar fi gîndit ea prima la asta.

— Nu, zise ea și se îndepărtă de el înotînd.

El se scufundă, trecu pe sub ea și îi apăru în față din nou.

— Înainte erai mai simpatică.

— Înainte erai mai puțin enervant. El înota în același ritm cu ea.

— Bineînțeles că nu mai ai experiență în ale scufundării, din moment ce ți-ai petrecut tot timpul cu computere și roboți. Probabil că de aceea te îngrijorează și o simplă scufundare liberă.

— Ba nu sînt îngrijorată. Mă scufund la fel de bine ca întotdeauna. Chiar mai bine.

—Va trebui să ne scufundăm și să înotăm destul de mult cînd o să căutăm epava. După părerea mea, nu-ți strică puțin antrenament.

— Nu-mi trebuie să mă antrenez în scufundări libere.

— Dovedește-mi, spuse el și se îndepărtă.

Ea se mustră pe sine, îl înjură pe el, dar, în cele din urmă, urcă la bord și își luă masca și tubul de oxigen. Tipul era un idiot, bineînțeles, își spuse sărind în apă din nou. Dar știa pe ce butoane să apese. Singura ei satisfacție avea să fie să-i arate cît de bună era.

Punîndu-și respiratorul, se cufundă în apă. Pînă în momentul în care văzu peștii și nisipul, uitase cît de mult timp trecuse de cînd nu se mai scufundase numai pentru plăcere.

Uită de provocare, pînă cînd Matthew trecu pe sub ea şi se rostogoli pînă cînd ajunseră aproape mască-lîngă-mască. El înclină din cap şi îi arătă în jos, după care, fără să aştepte, porni în jos, lăsînd-o în urmă.

Aceea era o lume care trăia întotdeauna în sufletul ei. Alge care se unduiau, apa limpede, dunele de nisip. Iar, cînd Matthew dădu drumul biscuiţilor, îşi făcură apariţia o mulţime de peşti lacomi.

Viermuiau în jurul ei şi înghiţeau mîncarea. Unul sau doi fură suficient de curajoşi ca să se uite în masca ei înainte să pornească în căutarea hranei. Plămînii o dureau înainte să tragă mai mult aer.

Trecu aproape o oră pînă cînd ieşi la suprafaţă. Îşi scoase masca şi se întinse mulţumită pe spate pentru a pluti.

— Poate că nu ţi-ai pierdut îndemînarea, zise el.

— Nu mi-am petrecut chiar tot timpul în laborator. Pentru că ochii ei erau închişi, el îşi lăsă degetele să se strecoare prin părul mătăsos şi roşu.

— N-ai venit cînd am acostat în San Juan.

— Am avut alte treburi de făcut.

Dar îl văzuse cum înota şi lucra cu LaRue la lecţiile de scufundare.

— Lucrarea ta.

— Exact, spuse ea şi el o trase uşor de păr. Mîinile li se întîlniră.

— Iartă-mă. Ce subiect are lucrarea?

Prudentă, ea se lăsă să lunece mai departe cu cîţiva centimetri de locul unde el bătea apa.

— Nu te-ar interesa.

El nu spuse nimic cîteva clipe, surprins de acel val de resentimente.

— Probabil că ai dreptate.

Ceva în tonul lui o făcu să deschidă ochii din nou.

— Abia am reuşit să dau lucrările de la liceu. Ce ştiu eu de doctorate şi teze?

— N-am vrut să spun asta, spuse ea ruşinîndu-se de sine şi se întinse să-l apuce de braţ înainte să se scufunde din nou. N-am vrut. Am vrut să spun doar că nu credeam că te interesează o lucrare cînd tu ai făcut deja toate lucrurile despre care aş putea să scriu. Şi, adevărul e că aş vrea să fie terminată o dată.

— Credeam că-ţi place treaba asta.

— Îmi place, dar...

Supărată pe sine, pluti din nou cu ochii închişi.

— Nu mai ştiu ce vreau să spun. Lucrarea mea este despre valoarea intrinsecă a obiectelor faţă de cea monetară. Nu e ceva foarte original, dar m-am gîndit ca aş putea să mă concentrez asupra unui singur obiect, luînd-o de la începuturile sale, momentul descoperirii şi analiza. Sau poate aş dezvolta prima mea idee despre felul cum progresele tehnologice au depersonalizat arheologia marină. Sau...

Deschise ochii.

— Acum vezi de ce nu sînt încîntată că ai încercat să afli despre subiectul lucrării mele.

— Şi, încă nu te-ai hotărît. De ce să te grăbeşti?

— Credeam că există un motiv.

Cum ar fi putut să-i explice că avea senzaţia că făcuse o muncă monotonă ani de zile? Una pe care o alesese ea însăşi, categoric. Dar că, deodată, o lăsase baltă.

— Întotdeauna ai dunga asta aici, cînd te concentrezi foarte mult, spuse el plimbîndu-şi degetului între sprîncenele ei.

Ea îi dădu mîna la o parte.

— Lasă-mă-n pace, Lassiter. Mă simt minunat în mijlocul unei crize profesionale.

— Am impresia că trebuie să înveţi din nou să te relaxezi, spuse el apăsînd-o în apă.

Ea se duse la fund, dar ieşi repede din nou şi ar fi reuşit să tragă mai mult aer în piept, dacă n-ar fi chicotit. Cînd el o apucă de gleznă, ea lovi cu celălalt picior şi avu satisfacţia să simtă carne înainte ca el să o tragă din nou.

În loc să se zbată, ea deveni inertă. În clipa în care el slăbi strînsoarea, ea îl lovi şi porni spre vas. Nu ştia dacă el era mai iute ca altădată sau dacă ea era mai înceată, dar nu apucă să dea de cîteva ori din braţe, că el o şi trase la fund din nou.

Cînd ieşi la suprafaţă, ea avea răsuflarea tăiată.

— Mă îneci.

—Te salvez, o corecta el. Într-adevăr, o ţinea în sus.

— Poate că nu mai sînt în formă, spuse ea încercînd să respire normal şi îşi dădu părul la o parte din ochi.

— Nu şi din locul unde mă aflu eu.

Îi trebui o clipă să-şi dea seama că se agăţa de el, că trupul lui tare şi aproape gol era lipit de al ei. Îi trebui o clipă ca să-i desluşească dorinţa din ochi.

— Dă-mi drumul, Matthew.

El o simţea tremurînd acum şi pălise. Dar ştia că nu de teamă. Adesea arătase aşa. Atunci cînd îl dorise.

— Inima îţi bate tare, Tate. O aud eu.

— Am zis...

El se aplecă înainte şi îi prinse buza de jos între dinţi, uitîndu-se cum i se întunecau ochii.

— Haide, spuse el cu gura lipită de a ei. Mai spune o dată.

Însă nu-i dădu nici o şansă. Gura lui o devora pe a ei, strivind-o, apoi, muşcînd-o uşor şi, în cele din urmă, desfăcîndu-i buzele pentru a-şi aprofunda sărutul.

Dumnezeule, îşi făcuse o plăcere. Asta îşi spunea, deşi suferea. Ea era exact aşa cum ţinea minte şi cum credea că uitase. La fel şi chiar mai mult. Se cufundară în apă, dar reveniră la suprafaţă înlănţuiţi şi el ştiu că nu în mare avea să se înece. Ci în acea nevoie disperată de ea.

Gustul, mirosul ei. Sunetul respiraţiei ei tăiată de plăcere. Amintirile din trecut şi realitatea momentului actual se încîlciră pînă cînd el aproape că uita că trecuseră ani între cele două momente.

Ea nu-şi închipuise că mai putea să simtă aşa ceva. Că putea să fie atît de înfometată şi să nu se poată controla. Nu voia să gîndească, nu cînd trupul ei era atît de plin de energie şi fiecare nerv îi fremăta.

Era doar o dorinţă fizică. Se putea agăţa de acea convingere la fel de bine cum se agăţa de el. Gura lacomă a unui bărbat, acel trup tare şi pregătit lipit de al ei. Nu, nu voia să se gîndească. Dar trebuia.

—Nu.

Izbuti să îngaime acea silabă înainte ca gura lui să atace din nou şi să o ameţească. Ea simţi cum o părăsea voinţa şi lupta atît împotriva lui cît şi împotriva propriei sale dorinţe violente.

— Am zis nu.

—Te-am auzit.

O duzină de bătălii se dădeau în el. O voia şi ştia după felul cum gura ei se potrivise pe a lui, că ar fi putut să o aibă. Avea nevoie de ea şi văzu acelaşi lucru în ochii ei ameţiţi. Dacă dorinţa şi nevoia ar fi fost totul, războiul s-ar fi încheiat repede.

Dar o iubea, şi acest lucru îl făcea să fie o victimă însîngerată pe propriul său cîmp de luptă.

— N-am făcut-o singur, Tate. Dar poţi să te prefaci că am făcut-o, dacă aşa te simţi mai bine.

— Nu trebuie să mă prefac. Dă-mi drumul.

El îi dăduse drumul deja, aşa că schiţă un zîmbet.

—Tu mă ţii, scumpa mea, zise el scoţînd mîinile din apă cu palmele spre ea.

Înjurînd, ea îşi desfăcu braţele, care îl înconjuraseră.

— Cunosc clişeul, Lassiter, dar, de data asta, istoria n-o să se mai repete. Lucrăm împreună, ne scufundăm împreună. Asta e tot ce facem împreună.

—Tu hotărăşti, Roşcato. Întotdeauna a fost aşa.

— Atunci, n-ar trebui să fie o problemă.

— Nici o problemă, spuse el îndepărtîndu-se leneş. Doar dacă nu cumva ţi-e teamă că n-o să poţi să-mi rezişti.

— Mă descurc eu, îi strigă ea.

Lui i-ar fi plăcut să vadă iarăşi cuta între sprîncenele ei. Bombănind pentru sine, Tate se scufundă ca să-şi limpezească mintea, după care porni înot în direcţia opusă.

— Nu te mai scufunzi pînă cînd nu iei testul scris, spuse Matthew vîrîndu-i hîrtiile sub nas lui LaRue. Asta este.

— Nu sînt un copil.

— Eşti un cursant. Iar eu sînt instructorul tău şi o să dai testul scris. Îl iei, te scufunzi. Nu, rămîi la bord. Prima parte e identificarea echipamentului, spuse Matthew aplecîndu-se în faţă. Îţi aminteşti ce e un regulator, nu-i aşa, LaRue?

— Transmite aerul de la tub la scafandru, zise LaRue împingînd hîrtiile la o parte. Şi?

Matthew le trase înapoi.

— Constă din?

— Constă din... constă din... se bîlbîi LaRue şi, încruntat, îşi scoase punguţa cu tutun. Aaa, respirator, furtun, aaa, cum le zice, etape?

— Ce e o etapă?

— O unitate de reducere a presiunii. De ce mă chinui cu astea?

— Nu te scufunzi pînă cunoşti echipamentul la perfecţie, pînă cînd nu sînt sigur că înţelegi elementele de fizică şi fiziologie, spuse el dîndu-i un creion ascuţit. Stai cît vrei, dar, nu uita, nu te scufunzi pînă nu termini. Buck dă-mi o mînă de ajutor pe punte.

— Gata am, venit.

LaRue aruncă o privire pe teste şi apoi se uită în urma lui Matthew.

— Ce e legea lui Boyle? îl întrebă el în şoaptă pe Buck.

— Atunci cînd presiunea...

— Nu sufla, striga Matthew. Dumnezeule, Buck.

— Îmi pare rău, LaRue, trebuie să te descurci singur, spuse Buck şi îl urmă ruşinat pe Matthew pe punte. Îi dădeam doar un indiciu.

— Cine ō să-i dea un indiciu dacă o să uite nişte lucruri fundamentale cînd o să se afle la treisprezece metri adîncime?

— Ai dreptate — dar se descurcă bine, nu? Chiar tu ai zis că are talent pentru scufundări.

— E ca un afurisit de peşte acolo jos, spuse Matthew zîmbind. Dar n-o să scape de detalii.

Îşi punea deja costumul şi acum trase fermoarul. Îşi verifică încă o dată tuburile şi indicatoarele, după care îl lăsă pe Buck să-l ajute să şi le pună.

— Coborîm pentru o scurtă recunoaştere, spuse el punîndu-şi centura de greutate.

—Da.

Buck ştia că se aflau deasupra locului unde fusese *Marquerite.* Atît el cît şi Matthew evitau să vorbească despre epavă sau despre ceea ce se întîmplase. Buck îi ocoli privirea cînd nepotul său îşi puse labele.

—Tate vrea să facă nişte fotografii, spuse Matthew în lipsă de altceva.

Toată lumea ştia că voiau să vadă ce lăsase în urmă VanDyke.

—Sigur. Ea face întotdeauna fotografii reuşite. Puştoaica a crescut frumos, nu?

— Destul. Să nu-i mai dai nici un indiciu lui LaRue.

— Nici dacă mă imploră, spuse Buck şi zîmbetul îi pieri de pe buze cînd Matthew îşi puse masca.

Panica îl cuprinse deodată.

— Matthew...

Acesta aşteptă cu o mînă pe mască, pregătindu-se să-şi dea drumul în apă.Îi văzu tulburarea şi se forţă să o ignore.

— Nimic, spuse Buck trecîndu-şi o mînă peste gură şi înghiţind în sec în timp ce imagini oribile în care apăreau rechini şi sînge i se învîrteau în cap. Mult noroc.

Încuviinţînd scurt din cap, Matthew îşi dădu drumul în apă. Ignorînd impulsul de a se scufunda adînc, se pierdu în linişte şi singurătate. Traversă pînă la *New Adventure* lejer şi strigă:

—Gata?

— Aproape, spuse Ray care apăru lîngă parapet costumat complet şi cu zîmbetul pe buze. Tate verifică aparatul, zise el şi îi făcu cu mîna lui Buck. Ce face?

— O să fie bine, spuse Matthew.

Nu voia să discute despre temerile unchiului său.

Acum, că se aflau acolo, ardea de nerăbdare să se apuce de treabă.

— Haide odată, Roşcato! strigă el. Se duce toată dimineaţa.

— Am venit.

O zări înainte să-şi pună labele. Cîteva clipe mai tîrziu, o văzu rostogolindu-se în apă plină de graţie. El o urmă imediat, în clipa în care Ray îşi dădea drumul în apă.

Coborîră toţi trei aproape unul lîngă altul.

Matthew nu se aşteptase ca amintirile să dea năvală în jurul lui asemeni unor peşti iuţi şi strălucitori. Totul în legătură cu vara aceea îi reveni în minte, nechemat şi nedorit. Îşi aminti cum arătase ea cînd o văzuse prima oară. Ochii ei plini de prudenţă şi suspiciune, accesele de furie, resentimentele.

Ah, şi îşi mai aminti şi atracţia imediată, pe care o înăbuşise, sau încercase să o înăbuşe. Sentimentul de competiţie cînd se scufundaseră prima oară ca parteneri, ceva ce nu dispăruse complet nici după ce mai trecuse timpul.

Emoţia puternică pe care o simţise cînd descoperiseră epava. Acele momente cu ea îi deschiseseră şi inima şi speranţele aşa cum nimic şi nimeni nu mai făcuse înainte. Sau după. Toate senzaţiile legate de îndrăgostire, de lucratul împreună şi de descoperire reînviară cînd se apropiară de umbra epavei.

La fel şi durerea provocată de groază şi pierdere.

VanDyke nu lăsase în urmă decît învelişul zdrenţuit al galionului. Matthew îşi dădu seama imediat că ar fi fost o pierdere de timp să coboare compresorul şi să sape. Nu mai rămăsese nimic de valoare. Epava în sine fusese distrusă în timpul căutării ultimului dublon.

Îl mira faptul că îi păru rău de acest lucru. Dacă ar fi fost excavată cu grijă, epava ar fi putut fi salvată. Dar acum era bucăţi, pradă viermilor.

Cînd se uită la Tate, văzu că regretul vag pe care îl simţise el nu era nimic în comparaţie cu ceea ce simţea ea.

Era distrusă. Se uita la scîndurile răspîndite, fără să încerce să-şi stăpînească durerea. O lăsă să o copleşească pînă cînd pătrunse în adîncul sufletului ei.

O ucisese, îşi spuse ea. VanDyke nu se mulţumise cu violul, o distrusese pe *Marquerite*. Nimeni nu avea să vadă ce fusese, ce însemnase. Din cauza lăcomiei unui om.

Ar fi plîns, dacă n-ar fi fost prea tîrziu şi inutil. În schimb, dădu la o parte mîna liniştitoare pe care Matthew i-o puse pe umăr şi ridică aparatul de fotografiat. Dacă nu putea să facă altceva, avea să înregistreze pe peliculă devastarea.

Surprinzîndu-i privirea lui Matthew, Ray clătină din cap şi îi făcu semn să se îndepărteze amîndoi puţin.

Încă mai era frumuseţe în jurul ei. Coralii, peştii, plantele care se unduiau. Dar nimic din toate aceste nu o atinse, cînd fotografie locul ce fusese odată scena unei imense bucurii.

Bănuia că se potrivea faptul că fusese distrusă, devastată, neglijată. Exact ca dragostea pe care i-o oferise ea lui Matthew.

Aşadar, vara aceea se terminase complet şi definitiv. Venise vremea să o îngroape şi să o ia de la început.

Cînd ieşiră la suprafaţă, primul lucru pe care-l văzu, fu chipul palid şi neliniştit al lui Buck aplecat peste balustradă.

—Totul e-n regulă?

—Totul e perfect, îl linişti ea şi, pentru că era mai aproape, urcă la bordul lui *Mermaid.*

Se întoarse apoi şi îi făcu cu mîna mamei ei, care înregistra evenimentul pe video de la bordul lui *New Adventure.*

— Cam ceea ce bănuisem, îi spuse ea lui Buck după ce îşi scoase centura de greutate.

—Ticălosul a făcut-o praf, nu?

— Da, spuse ea şi întoarse capul cînd Matthew urcă pe punte.

— Ray vrea să ne îndreptăm spre sud imediat, spuse el scoţîndu-şi masca şi trecîndu-şi mîna prin păr. Stai acolo, îi spuse el lui Tate înainte ca ea să se ridice. N-o să dureze mult. Buck?

Încuviinţînd, Buck se duse la cîrmă.

— Cel mai bine ar fi să înotăm puţin în zonă, spuse Matthew apoi, şi după ce îşi descheie fermoarul costumului, se aşeză lîngă ea. S-ar putea să avem noroc.

—Te simţi norocos, Lassiter?

— Nu, zise el închizînd ochii în timp ce motorul torcea. Şi pentru mine a însemnat ceva.

— Faimă şi avere?

Vorbele ei îl durură, dar nu la fel de tare ca tonul. Îi aruncă o privire rănită, după care se ridică şi se îndreptă spre scară.

— Matthew, zise ea ruşinată şi fugi spre el. Iartă-mă.

— Las-o baltă.

— Nu, spuse ea şi, înainte ca el să apuce să urce, îl apucă de braţ. Îmi pare rău. A fost foarte greu pentru noi toţi — să coborîm şi să vedem ce a rămas. Să ne aducem aminte. Mi-a fost uşor să-mi vărs necazul pe tine, dar nu m-a ajutat cu nimic.

Cuprins de o furie neputincioasă, Matthew îşi încleştă mîinile pe balustradă.

— Poate că aş fi putut să-l opresc. Buck a trăit cu impresia asta.

— Buck n-a fost acolo, spuse ea strîngîndu-i braţul pînă cînd îl făcu să se întoarcă şi să o privească din nou.

Ciudat, îşi spuse el atunci, nu îşi dăduse seama că se considera vinovat. Sau că avea loc în inima rece, pe care considera, că o avea, pentru vinovăţie.

— Nici unul din noi n-ar fi putut să facă nimic. Nu ajută nici dacă privim înapoi şi, cu siguranţă, nu schimbă lucrurile.

— Nu vorbim doar despre *Marquerite,* nu?

Ea fu tentată să se eschiveze, să-i ignore vorbele, dar ar fi fost ceva copilăresc şi spera că nu mai este un copil.

—Nu.

— N-am fost ce ai fi vrut tu să fiu şi te-am făcut să suferi. Nici asta nu pot să schimb.

— Eram tînără. Astfel de pasiuni fulgerătoare trec, zise ea şi, într-un fel, mîna îi coborî de pe braţ şi îşi împleti degetele cu ale lui, dar, cînd îşi dădu seama, şi le retrase şi se dădu înapoi. Cînd am coborît mai devreme, am înţeles ceva, uitîndu-mă la ceea ce a mai rămas. N-a mai rămas nimic, Matthew. Epava,

vara aceea, fata aceea. Toate au dispărut. Trebuie să începem cu ce avem acum.

— Să ştergem totul şi s-o luăm de la început.

— Nu ştiu dacă putem merge chiar atît de departe. Să zicem doar am dat o pagină.

— În regulă, spuse el întinzîndu-i mîna şi cînd ea i-o strînse, i-o sărută pe neaşteptate. O să-mi dau toată silinţa, murmură apoi.

— Poftim?

— Ai spus că avem o pagină nouă. Mă gîndesc că am şi eu un cuvînt în legătură cu ce se va scrie pe ea. Aşa că o să-mi dau toată silinţa să te cuceresc. Ultima oară, mi te-ai oferit singură.

— Ba n-am făcut aşa ceva.

— Ba sigur că ai tăcut. Dar îmi dau seama că, acum, am de lucru. Nu-i nimic, zise el trecîndu-şi degetul mare peste încheieturile degetelor ei înainte ca ea să-şi tragă mîna. De fapt, cred c-o să-mi şi placă.

— Nu ştiu de ce-mi pierd timpul încercînd să îmbunătăţesc relaţia cu tine. Eşti la fel de arogant ca întotdeauna.

— Exact cum îţi place, scumpa mea.

Ea îi surprinse zîmbetul luminos înainte să se întoarcă. Oricît ar fi încercat, nu putea să-şi reprime zîmbetul slab. Era enervant cînd ştia că el avea dreptate. Exact aşa îl plăcea.

Capitolul 18

Cînd înotară în zonă, nu găsiră nimic interesant. Tate îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii cu tatăl ei şi cercetările acestuia, în timp ce Matthew îl duse pe LaRue, care trecuse testul scris, să facă o scufundare.

Ea făcuse ordine deja printre mulţimea de însemnări, fragmentele adunate de la *Arhivele Naţionale,* hărţile locurilor unde se aflau epave, materiale pe care Ray le obţinuse de la *Archivo General de Indias* din Sevilla.

Pusese separat hărţile terestre, pe cele maritime, mărturiile despre furtună, certificatele de încărcătură, jurnalele. Acum se concentra asupra calculelor lui.

Deja le refăcuse de o duzină de ori. Dacă informaţiile lor erau corecte, se aflau în locul potrivit. Problema era, bineînţeles, că şi dacă ştiau locul scufundării, găsirea unei epave semăna cu separarea un anumit fir de nisip dintr-o mină.

Marea era atît de imensă, atît de vastă şi, chiar şi cu cele mai bune instrumente, puterile omului erau

limitate. Puteau foarte bine să se afle la şase metri de epavă şi să nu o vadă.

Avuseseră un noroc aproape prostesc cu *Marquerite*. Tate nu voia să calculeze şansele ca acel noroc să existe de două ori, nu cînd vedea speranţa şi entuziasmul din ochii tatălui.

Aveau nevoie să găsească *Isabella,* îşi spuse ea. Toţi aveau nevoie, din multe motive.

Ştia că magnetometrul de la bordul lui *Mermaid* era în funcţiune. Era un mod bun şi eficient de a localiza o epavă. Deocamdată, sensorul din urma vasului nu sesizase existenţa niciunui obiect din fier, cum ar fi fost un tun sau ancoră.

Aveau instrumente de mare adîncime pe ambele vase, astfel că orice modificare ciudată a adîncimii apei provocată de o epavă ar fi fost sesizată. Aşezară marcajele care delimitau zona de căutare.

Dacă se afla acolo, aveau s-o găsească, îşi spuse ea.

Rămase în cabina căpitanului şi după ce tatăl ei ieşi.

— N-o să capeţi culoare în obraji dacă stai aici, Roşcato.

Ea ridică privirea surprinsă cînd îl văzu pe Matthew oferindu-i un pahar de limonadă.

—Te-ai întors. Cum s-a descurcat LaRue?

— E un bun partener de scufundări. De cîte ori ai de gînd să verifici calculele astea?

Ea aranja hîrtiile.

— Pînă cînd o să termin.

— Ce-ai zice de o pauză? o întrebă el şi se juca uşor cu mîneca tricoului ei.

Se gîndise la abordarea aceea toată ziua şi tot nu era sigur că proceda bine.

— Ce-ar fi să mergem la *Nevis*, să luăm cina?

— Cina?

— Exact. Tu, zise el trăgînd-o de mînecă. Şi cu mine.

— Nu cred.

— Parcă dădusem pagina.

— Asta nu...

— Şi nici nu mă dau în vînt după partida de pinacle care e plănuită pentru seara asta. Din cîte-mi amintesc, nici ţie nu prea îţi plăcea să joci cărţi. Au o orchestră de muzică reggae pe terasă. Cină, muzică. Nu prea o să avem timp pentru aşa ceva după ce o să descoperim epava.

—A fost o zi obositoare.

— Mă faci să cred că ţi-e teamă să petreci vreo două ore cu mine, zise el privind-o cu ochii lui albaştri ca marea şi la fel de aroganţi. Bineînţeles, dacă te temi să nu mi te arunci în braţe din nou.

— Eşti patetic.

— Foarte bine, deci, spuse el mulţumit de abordare şi se îndreptă spre scară. Să-ţi laşi părul liber, Roşcato. Îmi place.

Şi-l strînse. Nu ca să-i facă în ciudă, se asigură ea, ci pentru că aşa voia. Îşi pusese o rochie de culoarea afinelor strivite din garderoba mamei ei, la insistenţele acesteia. Fusta lungă făcea să-i fie uşor să urce şi să coboare din mica şalupă. După ce se instală şi şalupa porni cu viteză spre insulă, ea admise în sinea ei că aştepta cu nerăbdare să ia masa într-un restaurant elegant şi să asculte puţină muzică.

Aerul era plăcut şi soarele încă mai ardea în timp ce se pregătea să apună. Îl studie pe Matthew din dosul ochelarilor fumurii. Vîntul îi aducea părul peste

față. Mîna îi era mare şi competentă pe cîrmă. Dacă n-ar fi existat un trecut între ei, ar fi fost încîntată să aibă un partener atît de atrăgător pentru seara aceea.

Dar exista un trecut. Şi, în loc să scadă din plăcere, acest lucru îi adăugă puţin condiment. Din nou competiţie, bănui ea. Dacă el îşi închipuia că avea să cadă victimă din nou farmecului său necizelat, avea să-i dovedească bucuroasă că se înşela.

— Se pare că vremea o să fie frumoasă toată săptămîna, zise ea pe un ton de conversaţie.

— Ştiu. Tot nu te rujezi, spuse el şi, cînd ea îşi trecu limba peste buze instinctiv, el îşi simţi pulsul înteţindu-se. Păcat că majoritatea femeilor nu realizează cît de ispititoare este o gură naturală. Mai ales cînd se bosumflă.

Ea îşi relaxă gura intenţionat.

— O să-mi facă plăcere să ştiu că o să te înnebunească în următoarele două ore.

Apoi îşi îndreptă privirea spre insulă. Vîrful vulcanului era învăluit în nori, un contrast izbitor şi dramatic faţă de albastrul senin al cerului. Mult mai jos, ţărmul se întindea alb spre marea liniştită. Plaja era plină de lume, umbrele frumoase şi şezlonguri. Un surfer începător se chinuia să se ţină în picioare pe placă, dar cînd căzu din nou, Tate izbucni în rîs.

— Păcat, spuse ea. Ai încercat vreodată?

— Nu.

— Eu da. E foarte multă muncă şi extrem de frustrant cînd crezi c-ai izbutit şi, apoi, îţi pierzi echilibrul şi cazi în apă. Dar, dacă prinzi briza şi porneşti, e minunat.

— Mai plăcut decît scufundările?

— Nu, spuse ea continuînd să zîmbească şi uitîndu-se la tînărul respectiv cum încerca să se urce din nou pe placă. Nimic nu e mai plăcut ca scufundările.

— Lucrurile s-au schimbat pe-aici.

— Hmmm, spuse ea aşteptînd pînă cînd el manevră şalupa lîngă ponton şi îi aruncă o frînghie unui angajat al staţiunii. Habar n-am avut că intenţionau să facă aşa ceva cînd am fost aici ultima oară, adăugă ea dîndu-i mîna lui Matthew şi urcînd pe ponton. Acum arată de parcă ar fi răsărit din pămînt.

— Nevis nu mai e atît de necunoscută, spuse el continuînd să ţină mîna pe braţul ei în timp ce se îndreptau spre plajă.

Alei pietruite străbăteau grădinile luxuriante şi pajiştile frumoase şi în pantă presărate cu căsuţe cu două nivele. Trecură pe lîngă restaurantul de lîngă piscină, îndreptîndu-se spre scările de marmură care duceau spre clădirea principală.

Tate aruncă o privire peste umăr.

— Nu mîncăm aici?

— Putem să ne bucurăm de ceva mai bun decît de o gustare lîngă piscină. Restaurantul dinăuntru are terasă, spuse el conducînd-o spre măsuţa de rezervări, unde o femeie îmbrăcată cu o uniformă cu imprimeu viu colorat a personalului, îi zîmbi.

— Lassiter.

— Da, domnule. Aţi cerut terasa.

— Exact. Am sunat înainte, îi spuse el lui Tate cînd ea îl privi încruntată.

Acelaşi lucru îl făcu şi cînd el îi ţinu scaunul. Dacă mai ţinea minte bine, manierele lui se îmbunătăţiseră considerabil.

— Poţi să bei şampanie? o întrebă el în şoaptă aplecîndu-se aşa încît respiraţia lui îi gîdilă urechea.

— Bineînţeles, dar...

El comandă o sticlă chiar în timp ce se aşeza în faţa ei.

— Frumoasă privelişte.

— Da, zise ea luîndu-şi privirea de la chipul lui şi uitîndu-se dincolo de grădini spre mare.

— Povesteşte-mi despre ultimii opt ani, Tate.

— De ce?

—Vreau să ştiu. Simţea nevoia să ştie. Să zicem că vreu să umplu cîteva spaţii libere.

— Am învăţat mult, începu ea. Mai mult decît mă aşteptasem. Bănuiesc că aveam impresia că ştiu atîtea. Dar, de fapt, ştiam atît de puţin. Primele două luni, am...

Fost pierdută, nefericită şi mi-ai lipsit îngrozitor.

— ... fost nevoită să mă adaptez, spuse ea cu grijă.

— Dar ai făcut-o destul de repede.

— Bănuiesc că da.

Relaxează-te, îşi porunci ea şi se forţă să se întoarcă şi să-i zîmbească.

— Mi-au plăcut rutina, structura. Şi chiar voiam să învăţ.

Se uită apoi la chelneriţa care le aduse sticla de şampanie pentru a vedea marca.

— Puneţi-i să guste, zise Matthew.

Chelneriţa destupă sticla şi turnă puţin în paharul lui Tate.

— E minunată, murmură ea, mult prea conştientă de faptul că el o privea tot timpul.

După ce li se umplură paharele, ea dădu să bea din nou, însă el îi puse un deget pe încheietura mîinii şi, uşor, îşi ciocni paharul de al ei.

— Pentru următoarea pagină, spuse el şi zîmbi.

— Bine.

Era o femeie în toată firea, îşi aminti ea. Cu experienţă, acum. Avea toate mijloacele necesare pentru a-i rezista unui bărbat. Chiar şi unuia ca Matthew.

— Aşadar, ai învăţat, o îmboldi el.

— Da. Şi, ori de cîte ori mi s-a oferit prilejul să pun în aplicare ceea ce am învăţat într-o expediţie, profitam.

— Şi *Isabella* nu e un prilej?

— Asta rămîne de văzut, spuse ea deschizînd meniul şi aruncîndu-şi privirea pe el, după care făcu ochii mari. Matthew.

— Am reuşit să pun deoparte ceva bani de-a lungul anilor, o linişti el. În plus, întotdeauna ai fost talismanul meu norocos, spuse apoi luîndu-i mîna. De data asta, Roşcato, o să mergem acasă bogaţi.

— Deci, la asta se rezumă totul? Bine, spuse ea ridicînd din umeri. E petrecerea ta, Lassiter. Dacă tu vrei să trăim pentru prezent, o s-o facem.

În timp ce mîncară şi şampania susura în pahare, soarele se cufunda roşu în apa mării, oferind acel amurg scurt şi dureros de superb caracteristic tropicelor. Parcă la un semn, orchestra începu să cînte.

— Nu mi-ai povestit nimic despre cei opt ani ai tăi, Matthew.

— Nimic foarte interesant.

— Ai construit *Mermaid*. Asta e ceva interesant.

— E o frumuseţe, spuse el aruncîndu-şi privirea spre mare, unde dincolo de raza lui vizuală, vasul se legăna. Exact aşa cum mi l-am imaginat.

— Indiferent ce s-ar întîmpla aici, ai putea să faci carieră în domeniul proiectării şi construcţiei de nave.

— N-o să mai muncesc niciodată de nevoie, spuse el încet. N-o să mai fac niciodată ce e nevoie să fie făcut şi să uit de ceea ce vreau.

Acea privire feroce din ochii lui o uimi atît de tare, încît îi atinse mîna.

— Asta ai făcut?

Surprins, el îşi întoarse privirea spre ea şi, ridicînd din umeri nepăsător îşi împleti degetele cu ale ei.

— N-o fac acum. Asta contează. Ştii ceva, Roşcato?

— Ce anume?

— Eşti frumoasă. Nu, adăugă el zîmbind încet cînd ea încercă să-şi retragă mîna. Te am acum. Pentru moment, se corectă el. Obişnuieşte-te cu gîndul ăsta.

— Faptul că te-am ales în locul partidei de pinacle ţi s-a urcat la cap.

— Apoi mai e şi vocea asta, murmură el, văzînd încîntat cum deruta licări odată cu lumina lumînării în ochii ei. Moale, caldă, mîngîietoare. Ca mierea în care se pune cantitatea potrivită de whisky bun. Un bărbat ar putea să se îmbete doar ascultîndu-te.

— Cred că te-a ameţit şampania. Pilotez eu la întoarcere.

— Bine. Dar o să dansăm măcar o dată, spuse el făcînd semn să li se aducă nota.

Un dans nu avea ce rău să facă, îşi spuse ea. Ba chiar avea să-i prindă bine apropierea fizică de el pentru a-l convinge că nu avea să se lase atrasă într-o relaţie de scurtă durată pe care el o căuta în mod evident.

Putea să se bucure de el fără să se piardă pe sine sau să-şi piardă inima de data aceasta. Şi, dacă el suferea puţin, ei avea să-i placă şi acest lucru.

Ca să-i arate ce mică importanţă avea, îşi lăsă mîna într-a lui cînd se îndreptară spre peluză.

Muzica era lentă şi sexy, vocalistul dînd o interpretare deosebită cuvintelor. O pereche stătea la o masă în umbră, dar nu mai erau alţi dansatori cînd Matthew o luă în braţe. O strînse la piept, aşa încît trupurile li se contopiră şi ea nu putu să facă altceva decît să-şi lipească obrazul de al lui. Fără să se gîndească, ea închise ochii.

Ar fi trebuit să ştie că avea să fie şmecher şi inteligent. Dar nu se aşteptase ca paşii să i se potrivească atît de perfect cu ai lui.

— Nu ştiam că te pricepi la dans.

El îşi plimbă mîna pe spatele ei pînă în punctul în care materialul lăsa loc pielii, care se înfiora la atingerea lui.

— Sînt... sînt multe lucruri pe care nu le ştiam unul în legătură cu celălalt. Dar ştiu cum miroseai, spuse el adulmecînd-o sub ureche. Asta nu s-a schimbat.

— Eu m-am schimbat, zise ea făcînd un efort să nu reacţioneze cînd simţi flăcările cuprinzîndu-i pielea vulnerabilă.

— Încă te simt la fel, spuse el ridicînd mîna pentru a-i scoate acele din păr.

— Încetează.

— Îmi plăcea scurt, spuse el cu o voce la fel de mîngîietoare ca briza, şi la fel de seducătoare. Dar aşa e mai frumos, adăugă el atingîndu-i tîmpla uşor cu buzele. Unele schimbări sînt.

Ea tremura fără să vrea, aşa cum el îşi amintea prea bine că făcea în trecut.

— Acum sîntem alţii, murmură ea.

Voia să fie adevărat, simţea nevoia să fie. Şi, totuşi, dacă era, cum de îi era atît de uşor să se mişte în braţele lui, ca şi cum n-ar fi trecut nici o clipă între timp?

— O mulţime de alte lucruri sînt exact la fel. Ca de exemplu felul în care trupul ţi se potriveşte cu al meu.

Ea dădu capul pe spate şi, apoi, se înfioră cînd buzele lui i le atinseră uşor pe ale ei.

— Încă mai ai acelaşi gust.

— Nu mai sînt la fel. Nimic nu e la fel, spuse ea desprinzîndu-se din braţele lui şi, coborînd treptele în fugă, se îndreptă spre plajă.

Părea să nu aibă destul aer. Aerul călduţ al serii se dovedi trădător făcînd-o să tremure. De furie — voia să creadă că furia îi încleşta stomacul şi îi aducea lacrimi în ochi. Dar ştia că nevoia era de vină şi nu putea decît să-l urască pentru faptul că reaprindea acea scînteie stinsă de mult.

Cînd el o ajunse din urmă, ea crezu că avea să se întoarcă furioasă şi să-l zgîrie. Dar, fără să-şi dea seama cum, braţele ei îl înconjurară şi gura o căută pe a lui.

—Te urăsc pentru asta. Doamne, cît te urăsc pentru asta.

— Puţin îmi pasă, spuse el dîndu-i capul pe spate pentru a o săruta lacom.

Totul era acolo, energia, verva, pasiunea. Îi trecu nebuneşte prin cap să o tragă în dosul tufelor şi să se afunde în căldura pe care o emana.

— Ştiu că nu-ţi pasă, spuse ea şi acest lucru o durea, o cicatrice care zvîcnea sub o rană proaspătă. Dar mie da.

Se desprinse din îmbrăţişare şi ridică mîinile pentru a-l ţine la distanţă cînd el vru să o cuprindă din nou. Se chinui să respire normal şi să reziste acelei străluciri ispititoare din ochii lui.

— Ai vrut să dovedeşti că încă mai poţi aprinde o scînteie între noi, spuse ea lipindu-şi mîna tremurătoare de abdomen. Ei bine, ai reuşit. Dar eu hotărăsc ce facem sau nu facem în privinţa asta, Matthew. Şi nu sînt pregătită să iau o hotărîre.

—Te vreau, Tate. Vrei să mă auzi spunînd asta? întrebă el păşind spre ea, dar fără să o atingă. Vrei să mă auzi spunîndu-ţi că nu pot să dorm noaptea de cît de mult te doresc?

Cuvintele acelea rostite cu pasiune îi dădură ameţeală şi îi încinseră sîngele.

— Poate că vreau, dar asta nu schimbă faptul că o să aştept cît de mult vreau pînă o să hotărăsc. Altădată aş fi mers oriunde, aş fi făcut orice pentru tine, Matthew. Altădată. Ceea ce fac acum, fac pentru mine însămi.

El băgă mîinile în buzunare.

— E destul de corect. Pentru că, de data asta, şi eu, ceea ce fac, fac pentru mine însumí.

— De data asta, zise ea rîzînd scurt şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit. După părerea mea, e acelaşi lucru.

— Atunci ştii cu ce ai de-a face.

— Nu prea sînt sigură, spuse ea prudentă. Mă tot ameţeşti, Matthew. Nu mai ştiu ce e real şi ce e umbră.

— Asta e real, spuse el cuprinzîndu-i ceafa şi făcîndo să se ridice pe vîrfuri pînă cînd gurile li se întîlniră.

— Da, e real, spuse ea desprinzîndu-se de el şi oftînd. Aş vrea să ne întoarcem acum, Matthew. Mîine dimineaţă începem lucrul devreme.

Nu o deranja felul în care se făcură echipele, tatăl ei lucrînd cu LaRue şi ea cu Matthew, pentru că întotdeauna lucraseră bine sub apă. După prima scufundare, îşi dădu seama că aveau încă aceeaşi comunicare şi acelaşi ritm natural şi instinctiv.

Echipamentul electronic era cea mai eficientă metodă de a localiza epava, dar Tate era bucuroasă că avea ocazia să se scufunde şi să caute din privire şi cu ajutorul mîinilor, aşa cum fusese învăţată.

Orele de îndepărtare a nisipului cu evantaiul nu o deranjau. Nici scoaterea la suprafaţă a conglomeratelor pentru ca mama ei şi Buck să le desfacă. În ceea ce o privea, era din nou acasă, cu peştii atît spectatori, cît şi tovarăşi de joacă. Fiecare sculptură minunată de corali îi încînta privirea. Pînă şi dezamăgirea făcea parte din întreg. Un lanţ ruginit, o cutie de sifon puteau transforma o bătaie rapidă a inimii într-un oftat. Dar totul făcea parte din vînătoare.

Şi Matthew era întotdeauna aproape, putînd să împartă cu el orice mică bucurie. O grădină din plante subacvatice, un peşte morocănos deranjat în timp ce mînca, scînteierea argintie a unui alt peşte în treacăt. Dacă el avea tendinţa să o atingă prea des, ea îşi spunea să se bucure de acest lucru.

Dacă era suficient de puternică pentru a rezista seducţiei, cu siguranţă putea să reziste şi romantismului.

Zilele se transformară în săptămîni, dar ea nu era descurajată. Timpul alina o dorinţă pe care nu îşi

dăduse seama că o nutrea — de a revizita marea pe care o iubea, nu ca om de ştiinţă şi ca un observator obiectiv, pregătit pentru a înregistra ceea ce vedea ca pe nişte informaţii, ci ca o femeie care se bucura de libertatea ei şi de tovărăşia unui bărbat care o intriga.

Examina o formaţiune de corali, îndepărtînd nisipul. Aruncînd o privire peste umăr, îl văzu pe Matthew băgînd conglomerate în şăculeţ. Dădu să-i zîmbească, aşa cum făcea atunci cînd ştia că el nu se uita, cînd, deodată, simţi o durere puternică pe dosul mîinii.

Speriată, se trase înapoi exact în clipa în care capul unei morene dispărea înapoi în adăpostul său dintre corali. Aproape înainte ca Tate să-şi dea seama ce se petrecea şi să se mustre pentru neatenţie, Matthew fu lîngă ea, apucîndu-i degetele mîinii rănite, în timp ce sîngele curgea în apă. Spaima din ochii lui o făcu să uite de şoc. Dădu să-i facă semn că totul era în regulă, dar el îi cuprinsese mijlocul deja şi pornise să se ridice cu ea la suprafaţă.

— Stai liniştită, îi spuse el imediat cum îşi scoase respiratorul. O să te trag eu pînă la vas.

— Dar n-am nimic.

Însă durerea făcea să i se umple ochii de lacrimi.

— E doar o zgîrietură.

— Linişteşte-te, îi spuse el din nou şi chipul îi era la fel de palid ca al ei cînd ajunse la scară.

Strigîndu-l pe Ray, începu să-i scoată tuburile.

— Matthew, pentru Dumnezeu, nu-i decît o zgîrietură.

—Taci din gură. Ray, fir-ar să fie.

— Ce e? Ce s-a-ntîmplat?

—A fost muşcată de o morenă, spuse Matthew. Ajut-o să urce.

— Dumnezeule, ai zice că m-a mîncat un rechin pe jumătate, mormăi ea, după care se strîmbă cînd îşi dădu seama ce spusese. N-am nimic, se grăbi să adauge cînd mama ei veni repede.

— Lasă-mă să văd. Oh, scumpo. Ray, adu trusa de prim-ajutor ca să curăţ rana.

— Doar m-a ciugulit puţin, insistă Tate cînd Marla o împinse pe bancă. A fost numai vina mea, adăuga ea şi oftă cînd îl văzu pe Matthew urcînd la bord. Nu-i nevoie să-i alarmezi pe toţi, Lassiter.

— Lasă-mă să văd, zise el şi, cu o mişcare ce o făcu pe Marla să clipească surprinsă, o dădu la o parte şi îi luă mîna lui Tate într-a sa, ştergînd sîngele cu degetul mare. Nu pare să fie nevoie de cusături.

— Bineînţeles că nu. E doar...

Tate se întrerupse cînd el smulse trusa de prim-ajutor din mîna Marlei şi următorul sunet pe care îl scoase fu un ţipăt, în clipa în care el îi dezinfecta rana.

— Nu eşti chiar Doctorul Grijuliu.

El se mai linişti cînd văzu rana curăţată.

— Probabil c-o să rămînă o cicatrice, spuse apoi supărat şi o privi încruntat. O prostie.

— Ascultă, ar fi putut să i se întîmple oricui.

— Nu şi dacă eşti atent.

— Am fost.

—Visai ïarăşi cu ochii deschişi.

Ray şi Marla schimbară o privire cînd discuţia şi doctoriceala continuară.

— Bănuiesc că tu n-ai fost muşcat niciodată. Mîinile tale sînt pline de cicatrice.

—Vorbim despre tine, spuse el furios la gîndul că mîinile acelea minunate ar fi putut fi însemnate.

Ea pufni. Bandajul era mic şi bine făcut, dar prefera să-şi muşte limba decît să spună acest lucru.

— Nu mă săruţi ca să-mi treacă?

— Desigur, spuse el şi o ridică în picioare.

În timp ce părinţii ei priveau uluiţi, el îşi lipi gura de a ei într-un sărut îndelung şi apăsat.

Cînd putu să vorbească din nou, Tate îşi drese puţin glasul:

— Ai greşit, zise ea ridicînd mîna bandajată.

— Ba nu, scumpa mea. Gura ta e cea care are nevoie să se simtă mai bine.

— Zău? întrebă ea făcînd ochii mici. Acum eşti expert în ceea ce am nevoie?

— Întotdeauna am ştiut ce ai nevoie,Rroşcato. Oricînd vrei să...

Amintindu-şi deodată că nu erau singuri, se forţă să se calmeze şi se dădu înapoi.

— Să iei două aspirine ca să nu te doară. Ea îşi ridică bărbia.

— Nu mă doare, zise apoi şi se întoarse să-şi ia tuburile.

— Unde crezi că te duci?

— Înapoi.

— Pe naiba te duci înapoi.

— Încearcă numai să mă împiedici.

Cînd soţul ei deschise gura, Marla îl bătu pe braţ.

— Lasă-i să se certe, dragul meu, murmură ea. Se pare că a trecut ceva timp de cînd ţin în ei.

—Vrei să-ncerc să te împiedic? Foarte bine, spuse Matthew lăsîndu-se condus de furie şi, luîndu-i tuburile din mînă, le azvîrli peste bord. Asta cred că rezolvă treaba.

Pentru moment, Tate nu putu decît să rămînă cu gura căscată.

— Idiotule. Ticălos ignorant ce eşti. Ai face bine să-mi aduci tuburile înapoi.

— Du-te şi ia-le singură, dacă vrei atît de mult să te scufunzi.

Făcu o greşeală întorcîndu-i spatele. Şi plăti pentru ea. Tate se aruncă asupra lui şi el îşi dădu seama de intenţia ei în ultima clipă. Într-un efort de a se feri, se dădu într-o parte. Atacul următor îi făcu pe amîndoi să cadă peste bord.

— N-ar trebui să facem ceva, Maria? întrebă Ray stînd împreună cu soţia sa lîngă parapet.

— Cred că se descurcă foarte bine. Ah, ia uite, era să-l nimerească pumnul ăsta. Şi cu mîna rănită.

Matthew se feri în ultima clipă, dar nu putu să evite pumnul pe care îl primi în plex. Chiar şi încetinit de apă, îl făcu să geamă.

— Încetează, o preveni el apucînd-o de încheietura mîinii rănite. O să-ţi faci rău.

— O să vedem noi cine o să-şi facă rău. Adu-mi tuburile.

— N-o să te scufunzi pînă cînd n-o să fim siguri că n-ai nici o reacţie în urma muşcăturii.

— Îţi arăt eu ce reacţie am, zise ea şi îl lovi în bărbie.

— Gata, pînă aici, zise el şi o băgă la fund o dată, după care o trase după el tîrînd-o cu un braţ pe sub bărbie, într-o poziţie de salvare nu-prea-blîndă.

De fiecare dată cînd ea îl zgîria sau îl înjura, o băga la fund din nou. Cînd ajunseră la scară, ea respiră şuierător.

—Te-ai săturat?

—Ticălosule.

— Bănuiesc că încă o dată...

— Alo, *Adventure!*

Matthew se întoarse cînd îl auzi pe Buck strigînd de pe *Mermaid,* care se apropia dinspre sud-est, unde Buck şi LaRue fuseseră cu senzorul.

— Alo, strigă Buck din nou de pe covertă şi LaRue se rezemă plin de sine de balustradă la prova. Am găsit ceva.

— Urcă la bord, mormăi Matthew aproape cărînd-o pe Tate în sus pe scară.

Buck pilotă vasul pînă ajunse lîngă ei şi opri motoarele.

— Senzorii au detectat o grămadă de metal. Şi indicatoarele de adîncime arată ceva. Am marcat locul — treizeci de grade sud-est. Dumnezeule, s-ar putea s-o fi găsit.

Tate trase aer în piept.

—Vreau tuburile, Matthew, spuse ea şi ochii îi străluciră cînd se întoarse spre el. Nici să nu te gîndeşti să mă împiedici să cobor acum.

Capitolul 19

Existau cîteva modalităţi de a calcula poziţia unei epave pentru întoarcerea la locul excavării. Printre metodele standard erau măsurătorile de pe trei obiecte fixe cu un sextant şi o busolă cu o deschidere de nouă grade sau, pur şi simplu, folosind obiecte îndepărtate ca puncte de reper. Matthew le folosise pe toate.

Deşi Buck folosise o geamandură, Matthew ştia că aceasta îşi avea dezavantajele sale. O geamandură se putea scufunda sau deplasa. Sau, şi mai important în acest caz, putea fi văzută de alte persoane interesate. Pentru a ţine totul cît mai secret, notă ce indica busola, luă Mount Nevis ca punct de reper, după care îi spuse lui Buck să mute geamandura cît mai departe de poziţia estimativă a epavei.

— O să ţinem geamandura în dreptul grupului acela de copaci de pe insulă, îi spuse el lui Ray, dîndu-i binoclul pentru ca partenerul său să verifice poziţia faţă de punctul respectiv de pe Nevis.

Se aflau pe puntea lui *New Adventure,* Matthew complet costumat şi Ray cu o pereche de pantaloni de vară şi ochelari de soare.

Acesta era deja ocupat cu busola, notînd poziţia pentru a o trece în jurnalul său de bord.

— N-o să ancorăm aici, spuse Matthew rotindu-şi privirea în jur şi observînd frumosul catamaran care transporta turişti de pe Nevis pe St.Kitts.

Zbomotul vesel al orchestrei de la bord ajungea pînă la urechile lor.

— O să folosim geamandura ca alt punct de reper şi o să ancorăm mai aproape de ţărm în dreptul lui Mount Nevis.

În timp ce Ray încuviinţa şi nota, Matthew continuă:

—Tate poate să facă nişte schiţe ale fundului.

—Te gîndeşti la VanDyke.

— Bineînţeles. În caz că află de noi, n-o să poată ajunge chiar în dreptul epavei. N-o să ştie distanţele sau punctele de reper pe care le alegem şi nici măcar dacă ne scufundăm mai aproape de ţărm sau mai departe în raport cu geamandura. Asta o să-l facă să ia în considerare multe posibilităţi.

— Şi o să ne ofere nouă mai mult timp, spuse Ray. Dacă nu e *Isabella*...

— O să aflăm curînd, îl întrerupse Matthew, căci nu voia să facă speculaţii, voia să ştie. Oricum ar fi, ne luăm măsuri de precauţie, zise el şi îşi puse labele în timp ce vorbea. Haide, Roşcato, să mergem.

—Trebuia să-mi încarc aparatul de fotografiat.

— Lasă aparatul. Nu developăm nici un film.

— Bine, dar...

— Uite ce e, nu trebuie decît ca un funcţionar să răspîndească zvonul. Faci ce fotografii vrei, dar nu duci nimic la developat pînă cînd nu terminăm aici. Ai luat tăbliţa şi creionul de grafit?

— Da, zise ea arătîndu-i săculeţul.

— Hai să ne scufundăm, zise el apoi şi, înainte ca ea să apuce să-şi pună masca, îşi şi dădu drumul în apă.

— Nerăbdător, nu? spuse ea aruncîndu-le părinţilor ei un zîmbet ce trăda doar o mică parte din emoţia pe care o simţea. Ţineţi pumnii, le spuse ea, după care se rostogoli peste bord.

Luîndu-se după bulele lăsate de el în urmă, se scufundă mult. Senzorul ei lăuntric îi spuse cînd trecu de zece metri, apoi de treisprezece. Începu să observe peisajul de pe fund, ştiind că sarcina ei era de a-l schiţa cu grijă. Fiecare porţiune cu alge, fiecare formaţiune de corali.

Cu ajutorul creionului de grafit, începu să le reproducă, marcînd distanţele în grade şi abţinîndu-se să adauge tot felul de înfloriturí artistice. Ştiinţa cerea precizie, îşi aminti ea privind dansul a doi peşti.

Îl văzu pe Matthew făcîndu-i semn şi îi răspunse furioasă că o întrerupea. Nişte schiţe foarte bune necesitau timp şi grijă şi, din moment ce el fusese cel care insistase asupra schiţelor în locul fotografiilor, putea foarte bine să aştepte.

Cînd zdrăngănitul cuţitului lui în tub o întrerupse din nou, scoase o înjurătură uşoară şi băgă la loc tăbliţa şi creionul.

Exact ca un bărbat, îşi spuse ea. Întotdeauna vino aici, în clipa asta. Cînd aveau să iasă la suprafaţă, avea să-i spună ce părere avea în legătură cu asta. Şi, apoi...

Şirul gîndurilor i se întrerupse şi ea încremeni cînd văzu ce examina el.

Tunul avea acea culoare verde-pal minunată a coroziunii şi era acoperit de vietăţi subacvatice. Ea luă

aparatul de fotografiat şi înregistră totul, cu Matthew în dreptul gurii tunului. Dar acest lucru nu-l făcea să fie real. Abia cînd îl atinse cu mîna ei şi simţi fierul sub degete, deveni real.

Răsuflarea îi explodă în bule cînd el o apucă şi o răsuci. Se pregăti pentru o îmbrăţişare exuberantă, dar el îi arătă doar restul descoperirii.

Alte tunuri. Asta înregistrase magnetometrul. În timp ce Matthew o trăgea după el, ea numără patru, apoi şase şi apoi opt tunuri împrăştiate pe fundul mării într-un fel de semicerc. Inima îi bătea cu putere, pentru că ştia că, de obicei, tunurile indicau existenţa unei epave.

O găsiră la vreo cincisprezece metri spre sud, zdrobită şi sufocată de nisip.

Fusese mîndră odinioară, se gîndi Tate afundîndu-şi mîna în nisip, şi simţind lemnul putred şi mîncat de viermi. Chiar maiestuoasă, asemeni reginei al cărei nume îl purtase. Atîta timp fusese pierdută, o victimă a mării care ajunsese să fie o parte din continuitatea ei.

Ceea ce mai rămăsese din *Isabella* — căci Tate nu se îndoia că ar fi fost ea — era împrăştiat pe o suprafaţă mai mare de treizeci de metri, îngropat. Şi aşteptînd.

Mîna îi era destul de fermă cînd se apucă să schiţeze din nou. Matthew îndepărta deja nisipul, aşa încît ea mai făcea şi fotografii, în timp ce el băga mici obiecte în săculeţ.

Ea rămase fără tăbliţe, toci creioanele, şi folosi tot filmul din aparat. Şi totuşi inima îi bătea cu putere.

Cînd el veni spre ea din nou, ea zîmbi încîntată că se gîndise să-i aducă un suvenir. Îi făcu semn să

întindă mîna şi să închidă ochii. Ea îl ascultă, dar îi deschise din nou cînd ceva greu îi fu pus în palmă.

Greu numai pentru că se aşteptase la o monedă sau un nasture, îşi dădu ea seama. Obiectul rotund cîntărea vreun kilogram, după părerea ei, dar făcu ochii şi mai mari cînd zări sclipirea inconfundabilă a aurului.

El îi făcu cu ochiul şi îi arătă să bage lingoul în sac, după care ridică degetul arătător spre suprafaţă. Ea dădu să obiecteze. Cum puteau să plece cînd abia începuseră?

Dar, bineînţeles, ceilalţi aşteptau. Simţi mustrări de conştiinţă cînd îşi dădu seama că uitase de toţi şi de toate în afară de ceea ce era acolo. Matthew o luă de mînă şi porniră să se ridice la suprafaţă amîndoi.

— Acum ar trebui să te arunci de gîtul meu, îi spuse el cu amuzament în ochi. Asta ai făcut acum opt ani.

— Acum sînt mult mai potolită, zise ea, dar rîse şi făcu exact ceea ce sperase el, aruncîndu-şi braţele de gîtul lui. Ea e, Matthew, sînt sigură.

— Da, ea e.

Simţise acest lucru, era sigur, de parcă o văzuse întreagă, navigînd cu pînzele sus, ca în visul lui.

— Acum e a noastră, adăugă el şi avu timp să o sărute scurt înainte să fie strigaţi. Ar trebui să mergem să le dăm vestea. N-ai uitat să manevrezi compresorul, nu?

Ea încă îi mai simţea sărutul pe buze.

— N-am uitat nimic.

Rutina era atît de familiară. Scufundat, excavat, adunat. La bordul lui *Mermaid,* Marla şi Buck spărgeau conglomeratele, scoţînd la iveală diverse obiecte pe care Tate le examina şi le înregistra. Fiecare lucru, de

la un nastrue de aur pînă la un lingou de aur de treizeci de centimetri lungime, era meticulos catalogat, schiţat, fotografiat şi, apoi, introdus în computerul ei portabil.

Tate îşi folosi studiile şi experienţa pentru prezentare. Ştia că, în apele nu foarte adînci ale Caraibelor, o epavă putrezea şi era în continuare afectată de furtuni şi acţiunea valurilor. Lemnul era mîncat de viermi teredo.

De asemenea, mai ştia şi că istoria epavei putea fi desluşită în fiecare stricăciune suferită.

De data aceasta, avea să aibă grijă ca fiecare lucru scos la suprafaţă să fie protejat. Simţea că era responsabilitatea ei faţă de trecut şi de viitor.

Obiectele mici şi fragile erau puse în borcane cu apă ca să nu se usuce. Cele mai mari erau fotografiate şi desenate sub apă şi, apoi, depozitate. Pregătise cutii căptuşite pentru lucrurile fragile pe care spera să le găsească. Obiectele din lemn aveau să fie lăsat într-o baie ca să nu se deformeze.

Tate o numi pe Marla în postul de chimistă şi lucrau împreună, fiica instruind mama. Chiar şi obiectele care rezistau la modificările chimice fură cufundate în apă curată şi apoi uscate. Marla sigila totul cu ceară. Numai aurul şi argintul nu necesitară tratament special.

Era o muncă ce lua mult timp, dar, după părerea lui Tate, deloc plictisitoare. Asta îi lipsise şi după asta tînjise la bordul lui *Nomad.* Fiecare cui şi verigă era un indiciu şi un dar din trecut.

Inscripţia de pe tunuri le confirmă speranţele cu privire la faptul că descoperiseră epava *Isabella.* Tate adăugă în jurnalul ei de bord toate informaţiile pe care le deţinea în legătură cu vasul, cu călătoria, cu

încărcătura şi cu soarta sa. Verifică şi reverifică certificatele de încărcătură, confruntîndu-le cu fiecare nouă descoperire.

Între timp, compresorul începu să descopere corpul zdrobit al navei. Excavară şi scoaseră la suprafaţă găleţi pline de conglomerate. Sonarul lui Matthew localiză pietrele de balast înainte ca ei să le descopere din privire şi cu mîinile. În timp ce Tate lucra în cabina căpitanului şi pe puntea lui *New Adventure,* tatăl ei şi LaRue căutau obiecte prin balast.

— Scumpo? zise Marla vîrînd capul pe uşă. Nu vrei să faci o pauză? Am terminat cernutul.

— Nu, mă simt foarte bine, spuse Tate continuînd să adauge detalii la desenul pe care îl făcuse după un set de mărgele negre de mătănii. Nu-mi vine să cred ce repede merge. N-au trecut decît două săptămîni şi descoperim tot mai multe. Uită-te la asta, mamă. Uită-te la detaliile de pe acest crucifix.

— L-ai curăţat. Aş fi făcut-o eu.

— Ştiu, dar n-am mai avut răbdare.

Fascinată, Marla se aplecă peste umărul fiicei ei pentru a atinge sculptura din argint a lui Iisus.

— E prea frumoasă ca să fi fost a unui servitor. Vezi, lucrătura e de cea mai bună calitate. E masculină, zise ea gînditoare. A fost a unui bărbat. A vreunuia din ofiţeri, poate, sau a vreunui preot bogat care se întorcea în Cuba. Mă întreb dacă o fi ţinut-o în mînă, dacă s-o fi rugat în timp ce nava se scufunda.

— De ce nu eşti fericită, Tate?

— Hmm.

Visase iarăşi cu ochii deschişi, îşi dădu ea seama. Meditase.

— Ah, mă gîndeam la *Santa Marquerite.* Ea putea fi salvată. Adică, epava în sine ar fi putut fi prezervată dacă s-ar fi avut grijă. Era aproape intactă. Sperasem că, dacă o să descoperim *Isabella,* avea să fie cam în aceeaşi stare, dar e distrusă.

— Dar avem atît de mult din ea.

— Ştiu. Sînt lacomă, spuse Tate alungînd tristeţea şi punînd desenul de o parte. Speram c-o s-o putem scoate la suprafaţă, aşa cum echipa mea a scos nava aceea feniciană acum cîţiva ani. Acum trebuie să mă mulţumesc cu bucăţile pe care le-au lăsat în urmă furtuna şi timpul, spuse ea jucîndu-se cu creionul şi încercînd să nu se gîndească la talisman.

Nimeni nu vorbea despre el acum. Bănuia că din superstiţie *Blestemul lui Angelique* se afla în mintea tuturor, ca şi VanDyke. Mai devreme sau mai tîrziu, se temea ea, aveau să aibă de-a face cu amîndoi.

—Te las să te întorci la lucru, draga mea. Mă duc pe *Mermaid* să lucrez cu Buck, spuse Marla zîmbind.

— O să vin şi eu mai tîrziu să văd ce-aţi mai găsit. Tate se întoarse apoi spre computer pentru a introduce rozariul. După douăzeci de minute, era concentrată, examinînd un colier de aur. Pandantivul acestuia, înfăţişînd o pasăre în zbor, supravieţuise secolelor, valurilor, nisipului. Se gîndi că trebuia să valoreze pe puţin cincizeci de mii de dolari şi notă acest lucru, după care începu să-l deseneze.

Matthew o privi o clipă, cum scria cu competenţă şi graţie. Ar fi vrut să-şi lipească buzele de ceafa ei, să o înconjoare cu braţele, să o simtă rezemîndu-se de el, relaxată şi dornică de atingerea lui.

Dar în ultimele cîteva săptămîni, fusese prudent, sperînd ca ea să se apropie de el fără să fie îmboldită.

Răbdarea îl costa nenumărate nopţi de nesomn. Se părea că numai cînd se scufundau erau în deplină armonie.

Fiecare părticică din el tînjea după mai mult.

— Au trimis sus două carafe de vin. Una e intactă.

— Ah, spuse ea surprinsă şi se întoarse. N-am auzit cînd ai intrat. Credeam că eşti pe *Mermaid.*

— Am fost.

Dar nu putuse să se gîndească decît la faptul că ea era acolo, singură.

— Se pare că ţii pasul cu ridicările.

— Nu mă simt bine dacă rămîn în urmă, spuse ea dîndu-şi coada împletită la o parte de pe umăr, fără să-şi dea seama că se ferise puţin cînd el se aşezase lîngă ea.

Dar el sesiză acest lucru şi îl irită.

— De obicei, lucrez cîteva ore noaptea, după ce se culcă toată lumea.

El văzuse lumina aprinsă în cabină în fiecare noapte, cînd se plimba agitat pe punte.

— De aceea nu vii niciodată pe *Mermaid?*

— Mi-e mai uşor să lucrez într-un singur loc.

Mult mai uşor decît să rişte să stea cu el în lumina lunii pe teritoriul lui.

— După calculele mele, sîntem cu mult înainte faţă de aceeaşi perioadă de timp cînd am excavat *Marquerite.* Şi n-am găsit tezaurul.

Se aplecă să ia pasărea de aur, dar îl interesă mai mult felul în care umărul ei deveni rigid cînd i-l atinse cu al său.

— Cît valorează asta?

Ea se încruntă. Bănui că era de aşteptat ca el să se uite la acea fabuloasă relicvă şi să se gîndească la dolari şi cenţi.

— Pe puţin cincizeci de mii.

— Da, zise el privind-o în ochi şi cîntărind colierul în mînă. Ar trebui să ne ţină o vreme.

— Nu despre asta e vorba, spuse ea şi, luînd colierul mapoi, îl puse cu grijă pe masa de lucru căptuşită.

— Dar despre ce e vorba, Roşcato?

— N-o să-mi pierd timpul discutînd asta cu tine, dar trebuie să discutăm totuşi despre ceva, spuse ea mişcîndu-se în aşa fel încît să-l privească, dar în acelaşi timp, păstrînd o anumită distanţă.

— Am putea să discutăm despre asta la cină, spuse el lăsîndu-şi degetul să lunece pe umărul ei. N-am mai făcut o pauză de mai bine de două săptămîni. Ce-ar fi să mai mergem la *Nevis* în seara asta? Hai să nu amestecăm afacerile cu libidoul tău, Lassiter.

— Mă descurc cu amîndouă, spuse el luîndu-i mîna şi sărutîndu-i degetele şi, apoi, mica cicatrice făcută de morenă. Tu?

— Cred c-am făcut-o, zise ea, dar îşi retrase mîna, ca să fie mai sigură. M-am gîndit mult la ceva, începu ea. Am ratat corabia care este distrusă rău de tot, dar tot am putea să salvăm o parte din ea.

— Nu asta şi facem?

— Nu mă refer doar la încărcătură, ci la navă în sine. Există tratament pentru prezervarea lemnului unei nave, ca să nu se strîngă atunci cînd e scos la aer. Poate fi chiar parţial reconstruită. Am nevoie de glicol polietilenic.

— Din întîmplare n-am la mine.

- Nu face pe spiritualul, Matthew. Scîndurile cufundate în soluţia asta se îmbibă cu ea. Chiar şi lemnul mîncat pe dinăuntru de tot felul de vietăţi poate fi prezervat. Aş vrea să-l sun pe Hayden, să-l rog să facă rost de tot ce e nevoie şi să vină să mă ajute să salvez nava.

— Las-o baltă.

— Cum adică s-o las baltă? E o descoperire importantă, Matthew.

— E descoperirea noastră, în nici un caz n-o s-o împart cu un profesor de colegiu.

— Nu e un profesor de colegiu oarecare. Hayden Deel e un arheolog marin strălucit, care s-a dedicat studiului şi prezervărilor.

— Puţin îmi pasă cui s-a dedicat, n-o să ia parte la afacerea asta.

— Asta e, nu? O afacere, spuse ea dezgustată şi se ridică. Nu-i ofer o parte din importanta ta comoară. Nici nu s-ar aştepta la aşa ceva. Unii dintre noi nu măsurăm totul în dolari.

— Ţi-e uşor să spui asta cînd n-ai fost nevoită niciodată să munceşti pe brînci ca să-i cîştigi. Întotdeauna i-ai avut pe mămica şi tăticul care te-au sprijinit, o casă frumoasă cu cina pe aragaz.

Ea păli de furie.

— M-am descurcat singură, Lassiter. Prin propriile mele puteri. Dacă te-ai fi ostenit să te gîndeşti mai departe decît următoarea epavă, poate ai fi avut mai mulţi bani în buzunar. Acum nu te gîndeşti decît la cîştig şi să duci o viaţă de lux. Expediţia asta înseamnă mai mult decît vinderea obiectelor de pe epavă.

— Foarte bine, după ce o să le vindem, poţi să faci ce vrei cu cine vrei.

Ar fi fost în stare să omoare pe oricine ar fi atins-o.

—Dar, pînă atunci, nu iei legătura cu nimeni.

— Asta e tot ce contează pentru tine, nu? întrebă ea lovind cu palmele în masă şi aplecîndu-se pînă cînd ochii ei furioşi se aflau la acelaşi nivel cu ai lui. Numai banii contează.

— Nu ştii ce anume contează pentru mine. Niciodată n-ai ştiut.

— Credeam că te-ai schimbat, măcar puţin. Credeam că descoperirea epavei a însemnat mai mult pentru tine decît ceea ce puteai să obţii de pe urma ei, spuse ea şi clătină din cap, îndreptîndu-se din nou. Nu pot să cred că m-am înşelat atît de mult în privinţa ta de două ori.

— Se pare c-ai făcut-o, spuse el ridicîndu-se de la masă. Întotdeauna m-ai acuzat că mă gîndesc numai la mine, Tate, dar tu ce faci? Eşti atît de preocupată de ceea ce vrei, chiar dacă îţi acoperă sentimentele.

Lăsîndu-se condus de ceea ce simţea, o trase la piept.

— Ce simţi? La naiba, spune ce simţi? repetă el şi-şi apăsă gura de a ei.

Prea multe, îşi spuse ea cînd inima începu să i se învîrtească. Dureros de multe.

— Nu asta e soluţia, izbuti ea să spună.

— E una din ele. Uită de *Isabella,* de talisman, de afurisitul de Hayden, zise el şi ochii i se întunecară. Răspunde la întrebarea asta. Ce simţi?

— Durere! strigă ea repede printre lacrimi. Derută. Nevoie. Da, am şi eu sentimente, afurisit să fii,

Matthew, şi tu le stîrneşti de fiecare dată cînd mă atingi. Asta vrei s-auzi?

— E de-ajuns. Pregăteşte-ţi o geantă.

Îi dădu drumul atît de repde, încît ea se clătină.

— Poftim?

— Pregăteşte-ţi o geantă.

Îi spusese ce vrusese să audă şi nu avea să o lase să se răzgîndească. Nu de data aceasta. O luă de mînă din nou şi o trase pe punte. Înainte ca ea să-şi dea seama ce era în mintea lui, o luă în braţe şi o trecu peste balustradă în şalupă.

— Ai înnebunit?

— Ar fi trebuit s-o fac cu săptămîni în urmă. O duc la *Nevis*, strigă el spre *Mermaid*. Ne întoarcem mîine dimineaţă.

— Mîine dimineaţă, spuse Marla şi ducînd mîna streaşină la ochi, se uită la fiica ei. Tate?

—A înnebunit, strigă Tate, dar fu forţată să se aşeze cînd Matthew sări în şalupă. Nu merg cu tine, zise ea, dar vocea nu i se mai auzi din cauza motorului. Opreşte imediat, altfel sar peste bord.

—Te aduc înapoi, spuse el. O să te uzi doar.

— Dacă-ţi închipui c-o să-mi petrec noaptea cu tine la *Nevis*...

Se întrerupse cînd el întoarse capul brusc. Părea prea periculos pentru a se certa cu el.

— Matthew, zise ea mai calmă. Gîndeşte-te. Am avut o neînţelegere, dar ăsta nu-i un mod de a o rezolva, spuse ea şi i se tăie răsuflarea cînd el opri motorul deodată.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva avea s-o arunce peste bord.

—A venit timpul să terminăm ceea ce-am început acum opt ani. Te vreau şi tu ai spus chiar adineauri că mă doreşti. Ai avut destul timp să te gîndeşti. Pînă cînd nu rezolvăm treaba asta, o să ne tot chinuie.

Îl durea mîna de cît de tare strîngea cîrma.

— Uită-te la mine şi spune-mi că n-ai vrut să spui ce-ai spus, că n-am nici un efect asupra ta şi întorc imediat. Asta o să fie sfîrşitul.

Şocată, ea îşi trecu mîna prin bretonul răvăşit. O luase pe sus, o aruncase în barcă şi acum, tot pe ea o punea să aleagă.

—Te aştepţi să stau aici şi să discut despre efectele atracţiei sexuale?

— Nu, vreau să spui doar da sau nu.

Ea privi înapoi spre *Mermaid,* unde mama ei continua să stea rezemată de balustradă. Apoi se uită spre vîrful învăluit de nori al vulcanului . La naiba.

— Matthew, n-avem nimic la noi, nici haine, nici bagaje, n-avem nici cameră măcar.

— Asta e un da?

Ea deschise gura şi se auzi îngăimînd.

— E o nebunie.

— E un da, hotărî el şi porni motorul din nou.

După aceea nu-i mai vorbi. Ajunseră, acostară. Cînd traversară plaja la un braţ distanţă unul de celălalt, el îi arătă spre un şezlong liber.

— Stai jos, îi spuse. Mă-ntorc imediat.

Prea uluită ca să mai spună ceva, ea se aşeză, privindu-şi picioarele desculţe şi clătinînd din cap cu un zîmbet cînd o chelneriţă, care trecu pe lîngă ea cu o tavă, îi oferi ceva de băut.

Privi spre mare, dar *Mermaid* şi *New Adventure* nu se vedeau. Parcă tăiase orice legătură cu ei.

Dacă acela era un răspuns, nu se mai putea gîndi la întrebare. Dar, cînd Matthew se întoarse şi îi întinse mîna, ea i-o dădu. Străbătură tăcuţi grădinile şi pajiştea în pantă.

Descuie o uşă glisantă din sticlă, o închise în urma lor şi puse zăvorul.

Camera era luminoasă, aerisită şi decorată în culori pastelate. Patul era frumos făcut şi plin de perne mari. La îl privi fix, tresărind doar o dată, cînd el trase jaluzelele, cufundînd încăperea în întuneric.

— Matthew...

—Vorbim mai tîrziu, spuse el apucîndu-se să-i despletească părul, fiindcă îl voia liber şi curgîndu-i printre degete.

Ea închise ochii şi ar fi putut să jure că podeaua se înclină sub picioarele ei.

— Dacă e o greşeală?

— N-ai făcut niciodată una?

El zîmbi şi ea se trezi făcînd acelaşi lucru.

— Una sau două. Dar...

— Mai tîrziu, spuse el apoi şi, lăsînd capul în jos, îi găsi buzele.

Fusese sigur că simţea nevoia să se scufunde în ea, aşa cum, uneori, simţea nevoia să se scufunde în mare, ca pentru a-şi salva, sau cel puţin, a-şi găsi echilibrul psihic. Mîinile îi ardeau de nerăbdare să tragă de hainele ei, să atingă pielea de dedesubt şi să posede ceea ce refuzase odată.

Dar dorinţa nebună care îl împinsese să o aducă acolo se mai potoli cînd gustul ei curse prin el. La fel de dulce ca ziua precedentă, la fel de proaspătă ca momentul acela. Dragostea, niciodată cucerită complet, se revărsa prin el triumfătoare.

— Lasă-mă să te văd, murmură el. Aştept de atîta timp să te văd.

Uşor, cu blîndeţe, conştient de tremurul ei, îi descheie bluza şi i-o dădu la o parte. Era albă ca fildeşul şi catifelată ca satinul, un festin delicat pentru mîini şi ochi.

— În întregime.

În timp ce îşi plimba gura peste umărul ei gol, îi trase pantalonii scurţi în jos şi, apoi, fărîma de bumbac de dedesubt.

Sirena lui, îşi spuse aproape ameţit de descoperire. Atît de subţire, de albă şi de frumoasă.

— Matthew, spuse ea trăgîndu-i cămaşa pe cap, dorind cu disperare să simtă pielea pe piele. Atinge-mă. Vreau să mă atingi.

Cu acele cuvinte răsunîndu-i în cap, o aşează pe pat şi provocă plăcere pentru amîndoi, în tăcere.

Tandreţea era ceva atît de neaşteptat. Atît de seducător. O văzuse odată, ascunsă în tînărul nesăbuit de care se îndrăgostise. Dar să o găsească acum, după atîta timp, era o comoară. Mîinile lui atingeau, mîngîiau şi excitau, în timp ce gura îi înghiţea oftaturile cu răbdare.

Propriile ei degete care explorau, descoperind muşchi şi cicatrice, piele care se încingea sub mîngîierea ei curioasă. O gustă, lăsîndu-şi buzele şi limba să lunece peste pielea aceea şi să savureze gustul de bărbat şi mare.

Aşa că începu să viseze, plutind pe o mare de pasiuni mişcătoare, fremătînd la auzul sunetelor lui de plăcere cînd se plimba pe trupul ei. Se arcui pentru a-l întîlni, cutremurîndu-se de încîntare cînd gura lui îi cuprinse sînul. Atît de fierbinte, atît de ferm, atît de

superb de controlat. În tot acel timp, mîinile i se plimbau pe tot trupul, provocîndu-i furnicături şi înteţindu-i pulsul.

Cînd marea ei începu să se zdruncine, el o linişti de pe margine, dar, apoi, o stîrni din nou, pînă cînd ea începu să respire sacadat şi ar fi implorat dacă ar fi avut puterea. Furtuni vuiau înăuntrul ei astfel încît aerul era fierbinte şi greu.

El o privi, fascinat de trecerile rapide de la plăcere, la confuzie şi, în cele din urmă, la disperare de pe chipul ei. Propria-i minte se clătină ameţită cînd o făcu să explodeze. Geamătul i se contopi cu al ei cînd îi simţi trupul strîngîndu-se şi cutremurîndu-se în clipa eliberării.

Luptînd împotriva nevoii, îşi uni gura cu a ei. Cînd ea începu să respire mai normal, el o împinse iarăşi, uşor, în mijlocul furtunii.

Ea nu îşi putu stăpîni tremurul. Se părea că trupul avea să-i explodeze. Aşa că se agăţă de el cînd val după val se abătu asupra ei. Trecuse printr-un uragan în Oceanul Indian, se tîrîse printr-o furtună de nisip orbitoare la o adîncime de zece metri. Simţise trupul fierbinte şi plin de dorinţă al unui bărbat unindu-se total cu al ei. Dar nimic nu o mişcase, nu îi făcuse sîngele să clocotească şi nu o ameţise ca acel act de iubire îndelung şi neobosit. Nu mai avea nici un secret de ascuns, nici un pic de mîndrie sub care ar fi putut să-l ascundă. Orice era ea, orice voia de la ea, era acolo, la dispoziţia lui. Se oferi vlăguită şi dornică.

El lunecă în ea încet, savurînd-o. Acum tremura la fel ca ea şi îşi propti fruntea de a ei cînd ea îl cuprinse adînc, ţinîndu-l strîns.

—Tate, zise el cînd emoţiile erupseră în adîncul lui. Asta, şopti el. Tu.

Mîinile lui le căutară pe ale ei, degetele li se împletiră. Se legănă în ea, chinuindu-se să păstreze un ritm uşor, să prelungească momentul. Îşi simţi bătăile puternice ale inimii, sîngele care zvîcnea.

Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui şi trupul i se arcui. Un suspin îi ieşi din gîtlej, încheindu-se cu numele lui.

În cele din urmă, cînd fu atît de adînc în ea încît se pierdu, el se scufundă.

Cînd soarele apunea în Indiile de Vest, VanDyke îşi sorbea coniacul Napoleon la mii de mile depărtare. Avea pe birou ultimul raport despre expediţia Beaumont-Lassiter.

Şi era departe de a-l mulţumi.

Din cîte se părea, continuau să exploreze ce mai rămăsese din *Marquerie.* Nici unul din oamenii lui de pe St. Kitts nu ştia nimic. O vacanţă obişnuită, indica raportul, dar VanDyke nu era convins.

Instinctele lui zumzăiau.

Poate că venise timpul să-i urmeze, se gîndi el. O scurtă călătorie în Indiile de Vest nu avea ce să strice. Cel puţin, avea să-i ofere ocazia de a-şi exprima nemulţumirea faţă de Tate Beaumont.

Şi, dacă Lassiterii nu aveau să-l ducă *la Blestemul lui Angelique* nici după atîţia ani, era timpul să se descotorosească de ei.

PARTEA A III-A

Viitorul este urmărit de prezent.
Samuel Johnson

Capitolul 20

Tate se întrebă dacă avea să fie stînjenitor. Din experienţa ei ştia că, de obicei, dimineţile care urmau după erau. Se bucurase cînd se trezise şi văzuse că era singură. Acest lucru îi oferea prilejul de a face un duş şi de a se gîndi.

Îşi aminti că vorbiseră foarte puţin noaptea precedentă. Dar, îşi spuse ea, ar fi fost şi greu să conversezi atunci cînd mintea ţi-era înfierbîntată de sex.

Oftă şi îşi puse halatul gros oferit de hotel. În ceea ce privea sexul, îşi mai spuse ea, noi precedente fuseseră fixate în trupul ei. Matthew Lassiter avea să fie foarte greu de egalat.

Cînd întinse mîna spre uscătorul de păr, se zări în oglinda aburită. Zîmbind.

Ei bine, de ce nu? se întrebă ea. Petrecuse o noapte incredibilă care îi zguduise întregul sistem. Şi, dacă nu se înşela foarte mult, zguduise şi ea puţin.

Dar soarele răsărise şi era vremea să înfrunte realitatea a ceea ce avea să urmeze. Aveau o treabă de făcut şi, deşi tensiunea fusese minunat înlăturată, tot aveau să se mai înfrunte.

Nu părea drept ca doi oameni care se puteau înţelege atît de bine într-un fel de împrejurări să nu poată găsi un spaţiu comun în altele.

Compromisul, bănui ea oftînd, era singura soluţie.

Cînd părul îi fu aproape uscat, îşi trecu limba peste dinţi şi îşi dori ca hotelul să fi oferit şi o periuţă de dinţi. Gîndindu-se la acest lucru, se întoarse în dormitor exact în clipa în care Matthew intra pe uşa de sticlă.

— Bună.

— Bună şi ţie, spuse el aruncîndu-i o punguţă. Uitîndu-se înăuntru, ea clătină din cap.

— Mi-ai ghicit gîndurile, spuse ea scoţînd o periuţă de dinţi.

— Foarte bine. Acum ghiceşte-le şi tu pe ale mele. Nu fu greu, cînd veni la ea, o luă în braţe şi o trînti înapoi în pat.

— Matthew, zău.

— Da, zise el zîmbind şi scoţîndu-şi cămaşa. Zău. Abia după o oră putu să folosească periuţa de dinţi.

— Mă-ntrebam, zise ea cînd traversau plaja îndreptîndu-se spre ponton.

— Ce anume?

— Cum o să rezolvăm asta.

— Asta? întrebă el luînd-o de mînă cînd se apropiară de şalupă. Faptul că ne iubim? Cît de mult vrei să complici totul?

— Nu vreau să complic, ci doar să...

— Stabileşti reguli, încheie el şi se întoarse să o sărute în faţa cîtorva membri ai echipajului de pe vasul care plimba turişti în zonă şi care zîmbeau încîntaţi. Să nu te schimbi niciodată, Roşcato.

După ce urcă ea în şalupă, el desfăcu frînghia, le făcu cu mîna vesel marinarilor şi porni motorul! Se mişca incredibil.

- E ceva greşit în a stabili reguli? întrebă ea.

El zîmbi din nou şi întoarse şalupa cu îndemînare.

– Sînt nebun după tine.

Cuvintele acelea îi încălziră prea tare inima.

– Asta-i regula numărul unu. Să nu confundăm atracţia fizică şi compatibilitatea.

—Cu?

— Cu nimic.

— Întotdeauna am fost nebun după tine.

—Vorbesc serios, Matthew.

— Văd asta foarte bine.

Şi îl durea. Dar nu voia să lase nimic să-i strice buna dispoziţie sau să-i stingă speranţa care începuse să se înfiripe în timp ce ea dormea lîngă el.

— Bun, atunci ce zici de asta? Aş vrea să fac dragoste cu tine în orice moment posibil. E mai bine?

Ea se înmuie toată pe dinăuntru la acel gînd, dar îşi menţinu tonul alert.

— S-ar putea să fie mai sincer, dar nu prea practic. Sîntem şase oameni pe două vase.

— Atunci, o să fim inventivi. Ai chef să te scufunzi în dimineaţa asta?

— Bineînţeles.

El o studie. Ciufulită de vînt, desculţă.

— Mă-ntreb cum ar fi să te dezbrac sub apă, zise el şi ridică mîna imediat. Am glumit. Deocamdată.

Dacă îşi închipuia că ideea aceea o şocase, se înşela. Dar, înainte să se gîndească mai mult la aşa ceva, voia să lămurească ceva.

— Matthew, mai sînt lucruri pe care trebuie să le rezolvăm.

El încetini. Nu avea de gînd să se lase pînă cînd nu-i strica buna dispoziţie.

—Vrei să reîncepi discuţia despre chemarea asociatului tău sau ce ţi-o fi.

— Hayden ar fi de nepreţuit pentru un proiect ca ăsta, dacă ar avea timpul necesar.

— Răspunsul meu rămîne acelaşi, Tate. Ascultă-mă înainte să începi să mă enervezi din nou. Nu putem risca.

— Riscăm implicînd unul dintre cei mai buni oameni în domeniu?

— Riscăm ca VanDyke să afle.

— Eşti paranoic în privinţa asta, spuse ea. Hayden înţelege necesitatea discreţiei.

— Hayden a lucrat pentru *Trident.* Ea înălţă bărbia.

— Şi eu am lucrat. Sînt sigură că Hayden a fost la fel de străin de dedesubturi ca şi mine. Şi, chiar dacă ar fi asociat cu VanDyke, n-ar spune nimic nimănui dacă l-aş ruga eu.

—Vrei să-ţi asumi riscul de a pierde totul din nou? Ea dădu să vorbească, dar ezită, pentru că era sigură că el nu se referea numai la vînătoare.

— Nu, spuse ea încet. Nu vreau. O să lăsăm problema cu Hayden deocamdată, dar e ceva ce ţin foarte mult să fac.

— După ce o s-o excavăm, poţi să-i chemi toţi oamenii de ştiinţă pe care-i cunoşti. Ba chiar o să te ajut s-o scoţi la suprafaţă bucată cu bucată, dacă asta vrei.

Ea îl privi amuţită.

— Ai face-o?

I l opri motorul cu o mişcare bruscă în clipa în care ajunseră lîngă *New Adventure.*

- Nu pricepi, nu, Roşcato? Nici măcar acum. Ulmita, ea ridică mîna spre a lui.

Matthew.

— Mai gîndeşte-te, spuse el cu răceală şi arătă cu degetul mare spre scară. Fii pregătită să te scufunzi în douăzeci de minute.

Femeile, îşi spuse el îndreptîndu-se cu şalupa spre *Mermaid.* Şi se presupunea că ele erau cele sensibile şi sentimentale. Ce glumă. El era plin de dragoste, şi nu putea să vorbească decît despre reguli şi ştiinţă.

LaRue, dezvelindu-şi dintele de aur într-un zîmbet, prinse frînghia pe care i-o aruncă Matthew.

— Deci, mon ami, te simţi înviorat în dimineaţa asta?

— Termină, spuse Matthew sărind pe punte şi scoţîndu-şi cămaşa din mers. Scuteşte-mă de comentarii şi dă-mi o cafea.

Fără să se ostenească să-şi mascheze zîmbetul, LaRue porni spre bucătărie.

— După ce-mi petrec noaptea cu o femeie, amîndoi zimbim dimineaţa.

— Ţine-o tot aşa şi o să-ţi mai pierzi un dinte, mormăi Matthew verificîndu-şi echipamentul.

După ce îşi luă slipul, se duse la prora.

Se culcase cu el, îşi spuse el furios. Îl lăsase să o iubă pînă cînd ajunseseră să delireze amîndoi. Şi ea tot continua să considere că el era doar cu un pas mic înşit din mizerie. Îşi scoase pantalonii scurţi şi îşi puse slipul. Ce fel de femeie era?

Cînd se duse să-şi ia costumul, Buck îl aştepta.

— Stai puţin, băiete.

După o noapte de gînduri şi griji, Buck era montat. Îl împunse cu un deget în piept.

— Ai nişte explicaţii de dat.

— Am treabă. Pregăteşte compresorul.

— Nu m-am amestecat niciodată în... partea hormonală a vieţii tale, spuse Buck şi, pentru a-l face să stea pe loc, îl împunse din nou. M-am gîndit că ştii ce faci. Dar nu şi cînd începi să profiţi de fetişoara asta dulce.

— Dulce, îl întrerupse Matthew. Da, e foarte dulce cînd te sfîşie sau îţi smulge măruntaiele, zise el luîndu-şi costumul şi apucîndu-se să şi-l întindă pe picioare. Ceea ce se întîmplă între mine şi Tate nu te priveşte.

— Pe naiba. Facem toţi parte dintr-o echipă şi tatăl ei e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, spuse Buck trecîndu-şi o mînă peste gură şi dorind îngrozitor de mult să bea ceva, ca să poată continua restul prelegerii. Nu zic că un bărbat n-are anumite necesităţi şi poate că nu ţi-e uşor să stai aici toate săptămînile astea fără să ai ocazia să întîlneşti vreo femeie.

Mijind ochii în soare, Matthew se ridică pentru a-şi trage costumul peste şolduri.

— Am o mînă dacă numai de asta aş avea nevoie. Buck se încruntă. Nu-i plăcea să vorbească despre astfel de lucruri. Dar avea o datorie.

— Atunci, de ce naiba n-ai folosit-o în locul lui Tate? Ţi-am mai vorbit despre asta şi acum opt ani şi îţi repet. Nu-i o uşuratică, băiete, şi n-am de gînd să stau să mă uit cum...

— N-am folosit-o, fir-ar să fie, spuse el băgînd un braţ prin mînecă. Sînt îndrăgostit de ea.

Să nu... începu Buck, dar clipi şi hotărî că mai bine s-ar fi aşezat.

Aşteptă, dezmeticindu-se, în timp ce Matthew luă cafeaua pe care i-o aduse LaRue.

Vorbeşti serios?

– Lasă-mă-n pace.

Buck se uită la LaRue, care îşi făcea de lucru studiind compresorul.

– Uite ce e, Matthew, nu ştiu prea multe în legătură cu chestiile 'astea, dar... Dumnezeule, cînd s-a întîmplat?

– Acum vreo opt ani.

Furia îl părăsise aproape în totalitate, dar umerii continuau să-i fie încordaţi.

— Nu mă mai bate la cap cu asta, Buck. Ai prognoza meteo?

– Da,da. N-avem probleme.

Ştiind că nu era în elementul lui, Buck se ridică să-l ajute cu tuburile.

— Ray şi canadianul au scos la suprafaţă nişte portocalan după ce-ai plecat. Marla s-a apucat să-l cureţe.

— Bine. Strigă spre *Adventure,* LaRue. Vreau să încep odată.

– Mai bine-zis să termini, zise LaRue, dar se duse la tribord pentru a striga spre vasul celălalt.

— Bineînţeles că mă simt bine, spuse Tate legîndu-şi cuţitul şi încercînd să-şi liniştească mama. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji.

– Nu prea multe. Am fost mai mult preocupată. Ştiu că Matthew nu ţi-ar face nimic rău.

— Nu? murmură Tate.

– Of, scumpo, zise Marla îmbrăţişînd-o. Eşti o femeie în toată firea. Ştiu asta. Şi mai ştiu şi că eşti cu

capul pe umeri, prudentă şi responsabilă. Exact cum trebuie. Dar eşti fericită?

— Nu ştiu.

Dorindu-şi să fi ştiut, Tate îşi puse tuburile şi le legă bine.

— Nu-mi dau seama, zise ea ridicînd privirea cînd îl auzi pe LaRue. Matthew nu e un om uşor de înţeles, adăugă ea şi oftă, după care îşi puse centura de greutate. Dar mă descurc eu. Şi o să mă descurc şi cu el, mai spuse în timp ce îşi punea labele, dar se încruntă. Tata n-o să se înfurie din cauza asta, nu?

Rîzînd uşor, Marla îi dădu masca.

— Cu el mă descurc eu, spuse ea şi ridică privirea cînd Matthew apăru pe puntea lui *Mermaid.* Matthew Lassiter este un bărbat atrăgător care te intrigă, Tate. Există anumite buzunare în el în care o femeie ar putea să scotocească.

— Nu mă interesează să scotocesc prin buzunarele lui Lassiter, spuse Tate punîndu-şi masca şi zîmbind. Dar nu m-ar deranja să mai pun mîna pe el.

El nu prea îi dădu ocazia să o facă. Imediat cum ajunseră lîngă epavă, se apucă să manevreze compresorul, lucrînd repede şi intens. Din cînd în cînd, nisipul, scoicile şi alte obiecte mărunte o izbeau în spate şi pe umeri. Ea trebuia să se grăbească pentru a ţine pasul, căutînd printre obiectele aruncate de conductă, umplînd găleţi şi trăgînd de cablu pentru a-l anunţa pe Buck să le ridice. Îi lăsă foarte puţin timp să se bucure de descoperirile pe care le făcea.

O bucată de conglomerat îi lovi umărul suficient de tare pentru a-l învineţi. În loc să se strîmbe de durere, îl înjură pe el şi ridică bucata calcificată. Monedele de argint înnegrite strînse grămadă într-un fel de

sculptură, îi modificară starea de spirit. Înotînd prin norul murdar, bătu în tubul lui Matthew.

El se întoarse şi se dădu puţin în spate cînd ea îi vîrî bucata de conglomerat sub nas triumfătoare. Însă, abia dacă se uită la ea. Ridică din umeri şi se întoarse la treabă.

Ce naiba era cu el? se întrebă ea dînd drumul bucăţii într-o găleată. Ar fi trebuit să zîmbească, să o tragă de păr, să-i atingă faţa. Să facă ceva. În schimb, muncea ca un maniac, fără nici una din plăcerile care existau întotdeauna în parteneriatul lor.

Credea că numai banii îl interesau, îşi spuse el furios, trecînd conducta peste nisip. Chiar îşi închipuia că o bucată de argint avea să-l facă să ţopăie de bucurie? Putea să păstreze fiecare afurisită de monedă din partea lui. Să le doneze pe toate preţiosului ei muzeu din vis sau nepreţuitului ei Hayden Deel.

O vrusese, fir-ar să fie. Dar nu ştiuse că sexul, fără dragostea ei şi, la naiba, fără respectul ei, avea să fie fad. Că avea să-l facă să se simtă golit pe dinăuntru.

Ei bine, acum ştia. Asta însemna că nu mai avea decît un singur ţel. *„Blestemul lui Angelique"*. Avea să scotocească fiecare petic de nisip, fiecare scobitură, fiecare metru de corali. Şi, cînd avea să-l găsească, se va răzbuna pe ucigaşul tatălui său.

Răzbunarea era un ţel mai satisfăcător decît dragostea unei femei, hotărî în sinea lui. Un eşec nu putea să doară la fel de mult ca acum.

Munci pînă cînd braţele îi tremurau de oboseală, iar mintea îi era amorţită de monotonie. În clipa aceea, conducta trase o cantitate de nisip şi el văzu sclipirea uluitoare a aurului.

Dădu conducta într-o parte şi se uită la Tate. O văzu lucrînd prin apa murdară, cu ochii ageri în dosul măştii, deşi îi simţea oboseala în mişcări.

O extenuase prea mult şi ştia acest lucru. Totuşi niciodată nu-l rugase să se oprească sau să lucreze mai încet. Oare mîndria a fost întotdeauna problema noastră? se întrebă el şi apoi se uită la monedele sclipitoare, împrăştiate asemeni unui mărunţiş de buzunar pe fundul mării.

Zîmbind, întoarse conducta în aşa fel încît să absoarbă monedele. Acestea ţîşniră prin partea cealaltă, izbindu-se de tuburile ei şi lovind-o în spate. Văzu clipa în care ea zări prima sclipire şi cum întinse mîna brusc, îşi băgă mîinile în dubloni aşa cum şi le băga un copil într-o grămadă de bomboane.

Şi se întoarse spre el. Simţi o mîngîiere în faptul că îi căuta chipul cu mîinile pline de aur.

Zîmbi cînd o văzu înotînd spre el şi îşi descheie costumul la gît suficient pentru a băga monedele înăuntru. Ochii ei rîdeau cînd el dădu conducta într-o parte. Peştii îi priviră curioşi cum se îmbrăţişară greoi şi se învîrtiră.

El făcu un semn spre suprafaţă, dar ea clătină din cap şi arătă spre compresor. Încuviinţînd, el ridică din nou conducta pe umăr, în timp ce ea începu să umple o găleată cu monede de pe jos.

Umpluse două cu vîrf şi era plăcut obosită, cînd zări punga. Fusese din catifea şi era zdrenţuită şi uzată. Cînd o atinse cu degetele, colţurile i se sfărîmară. Prin gaura aceea, căzură stele.

Practic, i se opri răsuflarea. Cu mînă tremurătoare, ridică lanţul. Diamante şi safire străluciră puternic prin apa murdară. Era un colier cu trei şiraguri, ridicol de

greu şi de încărcat. Pietrele îşi păstraseră strălucirea de-a lungul secolelor şi, acum, scliperau puternic în faţa ochilor ei uluiţi.

I-l dădu lui Matthew stupefiată.

Timp de o clipă, el crezu că îl găsiseră. Ar fi putut să jure că văzuse talismanul strălucind în mîinile ei, că simţise puterea emanînd din pietrele sale preţioase. Dar, cînd îl atinse, se schimbă. Era, într-adevăr, nepreţuit şi somptuos. Dar nu avea nici o putrere. Cu un gest neglijent, i-l puse ei de gît, aşa încît pietrele sclipeau intens pe costumul ei negru şi mulat pe trup.

De data aceasta, cînd îi făcu semn să se ridice la suprafaţă, ea încuviinţă. Trase de cablu şi, împreună, urmară găleţile.

— Am găsit tezaurul, spuse ea uitînd de oboseală şi întinzînd mîna spre el cînd ieşiră la suprafaţă.

— Nu cred că există vreo îndoială.

— Matthew, spuse ea fascinată, strecurîndu-şi degetele pe sub colier. E real.

— Îţi stă bine, spuse el acoperindu-i mîna cu a sa. Încă îmi mai porţi noroc, Tate.

— Dumnezeule mare! se auzi un strigăt de pe *Mermaid.* Avem aur aici, Ray, strigă Buck. Avem găleţi de aur.

Tate zîmbi şi îi strînse mîna.

— Hai să mergem să ne bată pe spate.

— Bună idee. Mă gîndeam, zise el înotînd leneş spre *Mermaid,* dacă aş veni înot, să zicem pe la miezul nopţii, pe covertă. Uşa aia are încuietoare.

Ea ajunse la scară înaintea lui.

— Asta chiar e o idee bună.

În două zile, scoseseră la suprafaţă peste un milion de dolari în aur. Erau bijuterii pe care Tate se chinuia

să le evalueze şi să le catalogheze. Cu cît era mai uluitor succesul lor, cu atît îşi luau mai multe măsuri de precauţie.

Ancorară vasele la mai mult de treizeci de metri de locul unde excavau şi Buck se prefăcea că pescuia de cel puţin două ori pe zi, cînd treceau vasele cu turişti. Tate consumă o mulţime de filme şi le depozită. Făcu desene, pe care le îndosarie.

Ştia că muzeul pe care îl visase era foarte aproape. Aveau să fie scrise articole, să se publice lucrări, interviuri. Tatăl ei şi cu ea discutau planuri şi idei. Lui Matthew nu îi împărtăşi nimic din speranţele ei. Ştia că visele lui erau diferite de ale ei. Lucrau împreună, vînau împreună. În toiul nopţii, făceau dragoste pe o pătură vătuită.

Şi, dacă, uneori, el era abătut, dacă îl surprindea privind-o cu ochi în care nu se putea citi nimic, îşi spunea că ajunseseră la acel compromis.

Expediţia şi trecerea uşoară de la primăvară la vară n-ar fi putut să fie mai perfecte.

LaRue ieşi fluierînd din cabina căpitanului. Se opri o clipă uitîndu-se la Buck şi la Marla, care spărgeau conglomerate. O admira pe foarte atrăgătoare doamnă Beaumont. Nu numai pentru trupul ei subţire şi minunat, ci şi pentru clasa ei deosebită. Femeile din viaţa lui fuseseră interesante, dar rareori avuseseră clasă.

Chiar şi transpirată şi cu mîinile murdare, se vedea că era o frumoasă sudistă.

Păcat că era căsătorită, îşi spuse el. Una din puţinele reguli pe care LaRue nu le încălca niciodată era de a seduce o femeie măritată.

—Trebuie să iau şalupa, anunţă el. Avem nevoie de provizii.

— Ah, spuse Marla lăsîndu-se pe călcîie şi ştergîndu-şi fruntea de sudoare. Te duci pe Saint Kitts, LaRue? Speram să mă duc eu. Aş avea nevoie de nişte ouă proaspete şi fructe.

— Aş fi încîntat să cumpăr tot ce vrei.

— De fapt... spuse ea aruncîndu-i un zîmbet fermecător. Mi-ar plăcea să merg puţin pe ţărm. Dacă nu te deranjează să ai companie.

El zîmbi, rearanjîndu-şi repede planurile.

— Ma chere Marla, mi-ar face cea mai mare plăcere.

— Mă aştepţi cîteva minute să mă spăl?

—Timpul meu îţi aparţine.

Ca un adevărat cavaler, o ajută să urce în şalupă şi o privi cum străbătu distanţa pînă la *New Adventure.* Ştia că nimic n-ar fi făcut-o pe frumoasa doamnă Beaumont să străbată înot cei cîţiva metri.

— Îţi iroseşti farmecul cu ea, franţuzule, mormăi Buck.

— Mon ami, am atît în plus, zise LaRue amuzat. Ce aş vrea să-ţi aduc de pe insulă?

O sticlă de Black Jack, îşi spuse Buck, aproape simţind gustul whisky-ului în gîtlej.

— N-am nevoie de nimic.

— Cum vrei, spuse el pipăindu-şi buzunarul în care ţinea punguţa cu tutun, după care se duse înapoi la balustradă. Ah, uite că vine frumoasa mea tovarăşă de drum.

Galant, LaRue puse mîna pe cîrmă şi execută o întoarcere frumoasă pentru ca Marla să-i poată face cu mîna lui Ray înainte să pornească spre St.Kitts.

— Îţi mulţumesc foarte mult, LaRue. Ray e atît de preocupat de hărţile lui că n-am avut inima să-l rog să mă ducă.

Încîntată la gîndul că avea să poată să se plimbe prin magazine, ridică faţa în vînt.

— Şi toată lumea e atît de ocupată.

— Şi tu lucrezi foarte mult, Marla.

— Nu pare a fi muncă în adevăratul sens al cuvîntului. Scufundatul, zise ea dînd ochii peste cap. Asta da muncă, într-adevăr. Totuşi, ţie îţi place.

— Matthew e un profesor excelent. După atîţia ani petrecuţi pe apă, a devenit o plăcere pentru mine să explorez adîncurile. Ray e cel mai bun partener de scufundare.

— Întotdeauna i-a plăcut. Din cînd în cînd, tot mai încearcă să mă convingă şi pe mine. Chiar am încercat odată, numai cu mască şi tub de oxigen. Recifurile din largul lui Cozumel erau foarte ispititoare, dar am uitat de mine şi am înotat puţin. Pînă să-mi dau seama, eram în larg. Este o senzaţie foarte ciudată, zise ea cutremurîndu-se. Un fel de ameţeală, adăugă ea şi, amuzată, se bătu pe vesta de salvare pe care şi-o pusese. Mă limitez la vase.

— Păcat că nu poţi să vezi *Isabella* cu ochii tăi.

— Cu toate desenele pe care le-a făcut Tate, am senzaţia că am văzut-o. Ce-o să faci cu partea ta, LaRue? Te întorci în Canada?

— În nici un caz. E atît de frig, zise el privind spre ţărmul care se vedea în zare.

Nisip alb, palmieri care se legănau.

— Prefer o climă mai caldă. Poate o să-mi construiesc o casă aici şi o să privesc apa. Sau o să navighez prin lume, spuse el zîmbindu-i. Oricum, o să mă bucur de tot ce-mi va oferi statutul de om bogat.

Era, la urma urmei, o ambiţie grozavă.

După ce acostară, o însoţi pe Marla prin oraş, insistînd să plătească taxiul. Simţindu-se minunat, se plimbă printre tarabele cu fructe şi legume alături de ea.

—Te-ar supăra foarte tare dacă aş da o raită prin magazine, LaRue? Mi-e ruşine să recunosc că am un asemenea defect feminin, dar mă simt privată. Mi-ar plăcea să mă uit la tot felul de nimicuri şi aş avea nevoie de cîteva casete pentru camera video.

— În cazul ăsta, trebuie să mergi. Mi-ar plăcea foarte mult să te însoţesc, dar am şi eu cîteva treburi de rezolvat. Eşti de acord să ne întîlnim aici peste, să zicem patruzeci de minute?

— Ar fi perfect.

— Ne vedem atunci, zise el sărutîndu-i mîna fermecător, după care se îndepărtă.

Imediat cum ieşi din raza ei vizuală, intră în holul unui mic hotel. Avea nevoie de intimitatea unei cabine telefonice. Numărul care îi trebuia îl avea în cap. Asemenea lucruri nu trebuiau puse pe hîrtie ca să le vadă toată lumea.

Aşteptă răbdător, fredonînd uşor, în timp ce centralista îi făcea legătura. Cu taxă inversă, bineînţeles. Şîmbi cînd vocea aceea îngîmfată spuse:

— Reşedinţa VanDyke.

— Am o convorbire cu taxă inversă pentru Silas VanDyke de la un anume domn LaRue. Acceptaţi?

— Un moment, vă rog.

— Un moment; vă rog, repetă centralista pentru LaRue.

— Am destul timp, mademoiselle, zise el şi, ca să treacă mai uşor, îşi răsuci o ţigară.

—VanDyke la telefon. Accept convorbirea.

— Mulţumesc. Vorbiţi, domnule LaRue.

— Bonjour, domnule VanDyke, eşti bine, sper.

— De unde suni?

— Din holul unui mic hotel din Saint Kitts. Vremea e minunată.

— Şi ceilalţi?

— Fermecătoarea doamnă Beaumont a plecat să cumpere suveniruri. Ceilalţi sînt pe mare.

— Ce caută? *Marquerite* nu mai are nimic. Am avut grijă personal de asta.

— Aşa e. N-ai mai lăsat nimic nici pentru viermi. Tate a fost foarte necăjită.

— Zău? spuse VanDyke cu o tentă de plăcere sumbră în gals. Ar fi trebuit să rămînă unde am pus-o eu. Dar asta-i altă problemă pe care trebuie s-o rezolv. Vreau un raport complet, LaRue. Te plătesc foarte bine ca să-i ţii sub observaţie pe Lassiteri.

— Şi chiar sînt încîntat s-o fac. S-ar putea să te intereseze că Buck s-a lăsat de băutură. Suferă, dar tot tînjeşte să pună mîna pe sticlă.

— O s-o facă.

— Poate, spuse LaRue eliminînd fumul şi privindu-l cum se ridică răsucindu-se spre tavanul cabinei. Nu se scufundă. Cînd ceilalţi o fac, el îşi roade unghiile şi asudă. De asemenea, s-ar putea să te intereseze că Matthew şi Tate sînt amanţi. Se întîlnesc în fiecare noapte.

— Sînt dezamăgit de gusturile ei, spuse el cu o voce încordată. Bîrfele sînt amuzante, LaRue, dar nu-mi place să plătesc pentru ele. Cît au de gînd să se ocupe de *Marguerite*?

— Am părăsit *Marquerite* de cîteva săptămîni.

Pauza fu scurtă.

De cîteva săptămîni şi nu te-ai ostenit să mă informozi?

– M-am bazat pe instincte, aşa cum fac întotdeauna, îmi place să dau drumul bombelor la momentul potrivit, *mon ami.* Acum mi se pare că ar fi timpul să-ţi spun că am găsit epava *Isabella.* Şi e bogată, spuse el trăgînd din ţigară şi eliminînd fumul. Iovarăşul meu de scufundări, Ray Beaumont, e de părere că acolo e ceva extrem de preţios.

— Ce anume?

— *Blestemul lui Angelique,* spuse LaRue zîmbind în sinea lui. Cred că ar fi înţelept să verşi o sută de mii de dolari americani în contul meu elveţian. Voi verifica în douăzeci de minute să văd dacă tranzacţia a avut loc.

– O sută de mii de dolari pentru o fantezie. Dar se simţea că i se tăiase răsuflarea.

— Cînd voi fi sigur că banii sînt acolo, voi folosi faxul acestui hotel încîntător ca să-ţi trimit copii după documentaţia pe care Ray a muncit atît de mult s-o adune. Cred că vei vedea că merită preţul. Voi lua legătura cu dumneata din nou curînd, ca să te ţin la curent cu progresele făcute.

Foarte încîntat de sine, LaRue închise înainte ca VanDyke să încheie următoare frază.

Banii aveau să vină, îşi spuse el. VanDyke era prea mult om de afaceri ca să ignore investiţia.

Îşi frecă mîinile şi ieşi din cabină, sperînd că hotelul avea o cafenea unde să-şi petreacă liniştit următoarele douăzeci de minute.

Era atît de amuzant să amestece în licoare şi să se uite la ea cum clocotea, hotărî el.

Capitolul 21

Ea întîrzia. Matthew se plimbă de colo-colo pe covertă, spunîndu-şi că era ridicol să se simtă dezamăgit de faptul că nu îl aştepta. Văzuse lumina din cabină cînd pornise înot într-acolo. Evident că era absorbită de ceva. În cele din urmă, avea să-şi piardă concentrarea, să se uite la ceas şi să-şi dea seama că era trecut de miezul nopţii.

În cele din urmă.

Se duse din nou la geamul pilotului şi privi marea şi stelele.

La fel ca orice marinar, putea să alcătuiască harta lumii după stele. Cu ajutorul lor îşi putea găsi drumul în orice punct s-ar fi aflat, fie pe pămînt, fie pe apă. Dar nu avea nici o hartă, nici un ghid care să-i arate drumul pe care îl dorea cel mai mult. În călătoria aceea, era orb şi fără direcţie.

Toată viaţa, neputinţa îl făcuse să-i fie ruşine mai mult decît orice de eşec. Nu putuse să împiedice plecarea mamei lui, uciderea tatălui său, mutilarea lui Buck. Şi, acum, nu putea să se apere împotriva propriei inimi şi a femeii care nu o voia.

Ar fi vrut să pună neliniştea care îl măcina pe seama unui lucru atît de simplu ca sexul. Dar acea dorinţa nebună se mai potolise. Încă o dorea, nu putea să se uite la ea fără să o dorească. Totuşi, era ceva mai puternic decît dorinţa fizică.

Banuia că întotdeauna fusese mai mult decît o dorinţă fizică.

Cum putea să-i explice că era cu totul alt om cu ea? Ar fi putut fi cu totul altul, dacă ea ar fi simţit pentru el măcar o fărîmă din ce simţea el pentru ea. Putea să trăiască fără ea. O mai făcuse şi înainte şi ştia că ar fi putut să o mai facă. Dar n-ar fi fost niciodată ceea ce voia să fie, n-ar fi avut ceea ce voia să aibă, dacă ea nu făcea parte din viaţa lui.

Nu putea să facă altceva decît să ia ceea ce îi dădea ea şi să o lase să plece cînd avea să vină momentul.

Ştia cum era să trăieşti doar pentru moment. Aproape toată viaţa lui fusese aşa. Era înjositor să-şi dea seama că o femeie îl putea face să tînjească după un viitor, după îngrădiri şi responsabilităţi.

O femeie despre care el ştia că nu îl credea capabil de acceptarea nici unei responsabilităţi.

Nu avea cum să-i arate că se înşela. Amîndoi înţelegeau că, dacă avea să găsească obiectul pe care îl căuta, avea să-l ia. Şi avea să-l folosească. Atunci cînd avea să aibă *Blestemul lui Angelique* avea să o piardă pe Tate. Nu avea cum să le păstreze pe amîndouă şi nici n-ar fi putut să se suporte dacă ar fi ignorat datoria pe care o avea faţă de tatăl lui.

Acu, singur, privind cum se oglindeau stelele în apă, spera ca acel colier cu tot ce reprezenta el să rămînă îngropat în marea lacomă.

— Iartă-mă, spuse ea venind repede şi încuind uşa în urma ei. Desenam evantaiul de fildeş şi am pierdut noţiunea timpului. E fantastic să vezi că ceva atît de delicat a putut supravieţui intact toţi anii ăştia.

Tăcu brusc. El o privea aşa cum o făcea uneori de îi dădea impresia că era înspăimîntător de transparentă. Ce era în mintea lui, oare? Cum îşi ascundea emoţiile acelea? Era ca şi cum te-ai fi uitat la un vulcan, ştiind că, mult în adîncul lui, lava clocotea.

— Eşti supărat? N-am întîrziat decît un sfert de oră.

— Nu sînt supărat, spuse el şi acei ochi plini de secrete, o priviră fix. Vrei puţin vin?

— Ai adus vin? întrebă ea şi, cuprinsă de nervozitate, îşi dădu părul pe spate. Frumos.

— L-am şterpelit de la LaRue. A luat nu ştiu ce vin franţuzesc cînd a fost pe insulă cu Marla. Sticla e deja deschisă, spuse el turnînd în două pahare.

— Mulţumesc, spuse ea şi luă paharul, întrebîndu-se ce să mai facă apoi.

În mod normal, se întindeau jos şi îşi scoteau hainele cu nerăbdarea unor copii care îşi dezveleau cadourile.

— Se apropie o furtună la vest de-aici. S-ar putea să avem probleme.

— E prea devreme încă pentru uragane. Totuşi Buck urmăreşte treburile astea cu atenţie. Povesteşte-mi despre evantaiul pe care l-a scos LaRue azi după-amiază.

— Probabil că valorează vreo două, trei mii. Mai mult pentru un colecţionar serios.

El întinse mîna să-i atingă părul.

—Tate, povesteşte-mi despre evantai.

— Ah. Bine, spuse ea tulburată şi se duse la geam. I din fildeş, are şaisprezece lamele şi e creat în aşa fel încît atunci cînd se desface, are forma unui trandafir înflorit. Bănuiesc că datează de pe la mijlocul secolului al şaptesprezecelea. Cînd s-a scufundat *Isabella,* era deja o moştenire de familie.

El îşi înfăşură pe degete o şuviţă din părul ei, continuînd să o privească în ochi.

— Al cui era?

— Nu ştiu, spuse ea oftînd şi îşi întoarse obrazul spre mîna lui. Mă întreb dacă n-o fi fost al vreunei tinere mirese. S-ar putea să-i fi fost lăsat moştenire de cineva. Poate că l-a ţinut în mînă în ziua nunţii, ca fiind ceva vechi. Nu avea să-l folosească niciodată; trebuia să fie nepreţuit pentru ea. Dar, din dînd în cînd, îl scotea din cutia pe care o ţinea în măsuţa de toaletă, îl desfăcea şi îşi plimba degetul peste trandafir, gîndindu-se cît de fericită fusese cînd îl ţinuse în mînă în timp ce se îndreptase spre altar.

— Femeile mai fac asta încă? întrebă el mişcat de imaginea creată de ea şi îi luă paharul neatins, punîndu-l deoparte. Ceva vechi, ceva nou?

- Presupun că da, spuse ea dînd capul pe spate cînd el îşi plimbă buzele peste linia maxilarului ei. Dacă vor o nuntă tradiţională. Rochia albă cu trenă pe care o porţi o dată-n viaţă. Muzică, flori.

- Asta vrei tu?

- Eu nu... zise ea şi inima începu să-i bată năvalnic cînd el îşi apăsă gura de a ei. Nu m-am gîndit la asta. Căsătoria nu-i o prioritate pentru mine.

Îşi strecură mîinile pe sub cămaşa lui, plimbîndu-şi-le pe spate.

— Doamne, cît de mult îmi place trupul tău. Fă dragoste cu mine, Matthew, spuse ea şi, lacomă, poate chiar puţin cu brutalitate, îl muşcă de gît. Acum. În clipa asta.

Dacă asta era tot ce era să fie, el avea să accepte. Avea să o posede. Dar ea nu voia să uite niciodată că el fusese cel care distrusese fiecare strat al acelei logici.

Într-o mişcare brutală, îşi înfăşură părul ei pe mînă şi îi trase capul pe spate. Cînd Tate deschise gura surprinsă, el puse stăpînire pe ea.

Atunci, o auzi scoţînd un sunet, în parte de protest, în parte de excitare. Ridică mîinile spre umerii lui pentru a-l împinge, dar el îşi strecură una pe cracul larg al pantalonilor ei scurţi şi degetele lui îi provocară un orgasm şocant şi violent.

Ea îşi simţi picioarele înmuindu-se. El nu mai pierdu timpul cu pătura de această dată, ci o întinse direct pe podea. Mîinile şi gura lui erau peste tot, trăgînd de haine pentru a devasta pielea de dedesubt.

Ea se zvîrcoli sub el, zgîrie, dar nu pentru a se apăra. O parte din mintea ei realiză faptul că vulcanul erupsese, în sfîrşit. Clocotea în acea plăcere întunecată care îşi revărsa fierbinţeala mortală asupra ei. Gura şi limba lui o atacau, forţînd-o să accepte un nou şi în-spăimîntător fel de nebunie. La fel de lacomă ca el, ea se arcui, simţind şuvoiul fierbinte al propriului orgasm zguduitor.

— Acum.

Ar fi vrut să strige. Îl îmbrăţişa disperată.

— Oh, Doamne, acum.

Dar el se ridică pe trupul ei şi îi ţintui mîinile deasupra capului. Cînd ea deschise ochii, lumina îi orbi.

- Nu, uită-te la mine, îi ceru el cînd ea coborî pleoapele din nou. Vreau să te uiţi la mine.

Flamînii îi ardeau şi cuvintele îi zgîriau gîtlejul precum sticla. Dar ochii ei se deschiseră, ameţiţi şi verzi.

- Poţi să gîndeşti?

- Matthew. Ia-mă acum. Nu mai pot.

- Eu da, spuse el şi, prinzîndu-i încheieturile într-o mînă, cu cealaltă îi cuprinse nucleul fierbinte aşa încît ea se arcui înnebunită sub el.

Îşi înăbuşi geamătul cînd braţele ei se înmuiară în mîna lui, deodată.

- Poţi să gîndeşti? repetă el apoi.

Dar ea nu mai putea să vorbească, nu mai putea să vadă. Simţurile îi erau răvăşite, o încurcătură de cabluri electrice care scoteau scîntei prin sistemul ei. Cînd el îi dădu drumul mîinilor, ea nu se mişcă, ci rămase lipsită de apărare în faţa următorului atac.

O devoră, centimetru cu centimetru. Cînd se simţi complet absorbit de ea, cînd gura ei deveni din nou la fel de lacomă ca a lui, el se cufundă în ea.

Se simţea zdrobită şi fericită. Greutatea lui o ţintuia de podeaua tare şi se gîndi vag la durerile pe care avea să le aibă dimineaţă. Într-un fel, găsi puterea de a şi trece mîna peste părul lui.

Îi părea rău pentru toate femeile care nu îl aveau pe Matthew Lassiter ca amant.

Acum aş bea vinul ăla, spuse ea cu o voce răguşită din cauza gîtlejului uscat. Ajungi la el? Dacă nu, dacă te dai la o parte, aş putea să mă tîrăsc eu pînă la pahar.

El se ridică şi se întrebă cum de se putea simţi vlăguit, satisfăcut, încîntat şi ruşinat, în acelaşi timp. Aduse ambele pahare şi se aşeză lîngă ea pe podea.

Cu greu, ea se ridică într-un cot şi luă paharul. O înghiţitură lungă şi răcoritoare o făcu să se simtă mai bine.

— Ce-a fost asta? întrebă ea încet.

El ridică din umăr.

— Sex.

După un oftat prelung şi apreciativ, ea zîmbi.

— Nu că m-aş plînge, dar mi s-a părut mai degrabă un război.

— Atîta timp cît am cîştigat amîndoi.

Dat fiindcă ea îşi golise paharul deja, el se ridică să aducă sticla.

După o asemenea intimitate, ea nu se aşteptase la acel ton rece. Îngrijorată, îi puse o mînă pe genunchi.

— Matthew, s-a-ntîmplat ceva?

— Nu, totul e perfect, spuse el bînd din vin şi privind în pahar. Îmi pare rău dacă am fost prea brutal.

— Nu.

Deşi n-ar fi putut spune de unde venise, se simţi cuprinsă de tandreţe. Îi cuprinse obrazul cu multă blîndeţe.

— Matthew... spuse ea şi cuvintele i se amestecară în minte şi în inimă.

Se chinui să le aleagă pe cele mai potrivite pentru ceea ce era între ei.

— De fiecare dată e excelent cînd fac dragoste cu tine. Nimeni...

Nu, nu era bine să formuleze aşa.

— Niciodată nu m-am simţit atît de liberă cu cineva, se corectă ea şi încercă să zîmbească. Bănuiesc că se datorează faptului că amîndoi ştim unde stăm.

— Da, ştim unde stăm, zise el cuprinzîndu-i ceafa şi privind-o sfredelitor în ochi. Uneori, tu poţi să stai într-un loc prea mult.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

El o trase atunci în sus şi îi strivi gura pînă cînd simţi gustul propriilor sale greşeli.

— Poate că nici eu nu ştiu. Ar fi mai bine să plec.

— Nu, spuse ea şi, împinsă de emoţii care luptau să fie eliberate, îl luă de mînă. Nu pleca, Matthew. Eu... e o noapte plăcută ca să înotăm puţin. Vii cu mine? Nu vreau să rămîn fără tine încă.

El îi întoarse mîna şi îşi lipi buzele de palma ei într un fel care făcu să i se umezească ochii.

- Nici eu nu vreau să rămîn fără tine.

Tot acest timp, se gîndi VanDyke. Toţi acei ani, Lassiter-ii îl luaseră drept prost. Totul era limpede acum.

Nevoind să piardă timpul dormind, citi hîrtiile pe care i le trimisese LaRue de atîtea ori încît le ştia pe de rost. Îşi dădu seama că îi subestimase şi nu se învinui decît pe sine pentru o asemenea greşeală.

Prea multe greşeli, îşi spuse el, tamponînd cu grijă broboanele de sudoare de deasupra buzei de sus. Totul numai pentru că talismanul era de negăsit.

James Lassiter ştiuse unde să-l găsească şi, probabil că murise rîzînd de ucigaşul lui. VanDyke nu era un om de care să se rîdă.

Strîngînd în mînă un cuţit de desfăcut scrisori cu mînerul încrustat cu pietre preţioase, sfîşie cu furie tapiţeria crem a unui fotoliu Queen Anne. Brocartul se rupse procum carnea, sunînd ca nişte ţipete stinse cînd umplutura ieşi la lumină. Oglinda ovală de pe perete îi

reflecta chipul înnebunit şi palid în timp ce înjunghia şi tăia.

Degetele îi erau amorţite şi îl dureau cînd din minunatul fotoliu nu mai rămăseseră decît nişte zdrenţe. Gîfîia în timp ce muzica lui Mozart se auzea din difuzoarele ascunse.

Cutremurîndu-se o dată, lăsă cuţitul să cadă pe covor şi se dădu înapoi, îndepărtîndu-se de cea mai recentă operă a sa. Nu era decît un fotoliu, îşi spuse el în timp ce sudoarea i se usca pe piele. Un lucru care putea fi uşor înlocuit. Ca să-şi potolească stomacul, îşi puse un pahar de coniac.

Aşa era mai bine, se asigură el. Era firesc ca un bărbat să mai explodeze din cînd în cînd, mai ales unul puternic. Reţinerea nu provoca decît ulcere, dureri de cap şi îndoieli.

Asta făcuse tatăl lui, îşi aminti VanDyke. În loc să-l facă să fie puternic, îl slăbise. Se părea că, în ultima vreme, se gîndea tot mai des la părinţii lui. Amintindu-şi cît de plini de defecte fuseseră, găsindu-şi alinare în faptul că scăpase de slăbiciunea lor. Nu, nu, triumfase asupra slăbiciunilor minţii şi trupului.

Creierul o trădase pe mama lui şi inima îi omorîse tatăl. Dar fiul lor învăţase să-i menţină pe amîndoi puternici.

Da, era mult mai bine să te descarci. Sorbind din coniac, se plimbă calm prin biroul său de la bordul lui *Triumphant.*

Eliberarea fizică momentană era necesară uneori, îşi spuse el ţuguindu-şi buzele cînd se uită la fîşiile de material mătăsos împrăştiate pe podea. Purifica sîngele.

Dar un cap limpede era esenţial. Şi, bineînţeles, el şi l pierdea pe al lui foarte rar.

Poate, doar poate, recunoscu el, fusese puţin cam impulsiv cînd îl omorîse pe James Lassiter. Dar fusese mai tînăr pe-atunci, mai puţin matur. Şi îl urîse îngrozitor de mult pe ticălos.

Totuşi, acu, cînd aflase că, pînă şi mort, James îl păcălise... Furia îi dădu ghes din nou, atît de puternic, încît trebui să închidă ochii, chinuindu-se să respire adînc ca să nu avzîrle cu paharul şi să distrugă minunatul cristal Baccarat.

Nu, Lassiterii nu aveau să-l mai coste nimic, îşi promise el. Nici măcar preţul unui pahar de coniac. Întinzîndu-se din nou, ieşi pe punte în aerul călduţ al nopţii care îl mîngîia.

Iahtul naviga lin prin apele Pacificului, Costa Rica aflîndu-se în partea de est.

Fusese cît pe ce să ia avionul personal pînă în Indiile de Vest înainte să-şi stăpînească nerăbdarea. Timpul cît avea să dureze călătoria pînă acolo avea să fie folosit foarte bine. Planurile i se conturau deja şi, având un om al său în echipa lui Lassiter era aproape ca şi cum s-ar fi aflat acolo el însuşi.

Bineînţeles, LaRue era puţin cam supărător cu cerinţele lui periodice de bani. VanDyke zîmbi în sinea lui şi învîrti coniacul în pahar. După ce nu avea să-i mai fie folositor, avea să scape şi de el.

Eliminarea definitivă a unui angajat, îşi spuse el având îndelung şi scăzut. Şi aceea avea să fie o mărunţă, dar dulce plăcere.

Omul nu avea pe nimeni, nu avea rude, exact cum îşi prefera VanDyke instrumentele. Nimeni nu avea să

simtă lipsa unui bucătar de vas franco-canadian între două vîrste.

Ah, dar acea mică distracţie avea să aibă loc mai tîrziu. Adevărata bucurie avea să o simtă cînd se delecotorosea de Lassiteri şi de partenerii lor. Avea să-i folosească întîi, să-i lase să excaveze, să se scufunde, să muncească. Efectul avea să le dea o senzaţie de satisfacţie, convingerea că îl păcăleau avea să-i încînte.

Ah, îşi şi închipuia rîsetele lor, întîlnirile lor la care discutau despre cît de deştepţi erau. Trebuiau să fie atît de îngîmfaţi şi să se felicite pentru faptul că avuseseră răbdare să aştepte atîta timp cînd ştiuseră exact unde să dea lovitura.

Matthew muncise opt ani într-o apă rece ca gheaţa făcînd o muncă de salvare pe care adevăraţii vînători de comori o luau în rîs, convins că visul lui nu avea să-l mai intereseze. Ca să fie sincer, VanDyke trebuia să-l admire pentru eforturile lui şi răbdarea cu care aşteptase premiul.

Numai că premiul nu avea să aparţină altcuiva decît lui Silas VanDyke. Era moştenirea lui, proprietatea lui, triumful lui. Posedarea lui avea să facă orice alt lucru al său să fie lipsit de importanţă.

Odată ce aveau să aibă talismanul, după ce aveau să-l ţină în mîinile lor tremurătoare, entuziasmaţi de succesul lor, avea să fie mult mai satisfăcător să-i distrugă.

Rîzînd în sinea lui, VanDyke îşi goli paharul de coniac. Dintr-o singură mişcare, sfărîmă cristalul delicat de balustradă, lăsînd cioburile sclipitoare să cadă în apă. Nu pentru că era furios, nu pentru că era violent, îşi spuse el.

Pur şi simplu, pentru că putea.

Furtuna se abătu cu forţă, aducînd o ploaie torenţială şi un vînt care urla. Valurile mari izbeau ambele vase şi făceau scufundările imposibile. După o discuţie şi o supunere la vot, echipele Lassiter-Beaumont hotărîra să rămînă pe vase în timpul furtunii. După ce se obişnui cu mişcarea vasului, Tate se aşeză în faţa computerului, cu o cană de ceai fierbinte.

Nu avea să mai fie nici o întîlnire la miezul nopţii în seara aceea, îşi spuse ea, surprinsă de cît de mult o dezamăgea acest lucru. Poate că era mai bine, hotărî ea. Fără să-şi dea seama, se obişnuise prea mult să-l aibă pe Matthew lîngă ea.

Nu era înţelept să deprindă o obişnuinţă în ceea ce îl priveşte pe Matthew.

După multe discuţii cu sine, se convinsese că era bine, cel puţin, sigur, să ţină la el. Afecţiunea şi atracţia nu trebuiau să constituie o combinaţie periculoasă. Oricît de mult s-ar fi înfruntat, oricît de mult ar fi avut el tendinţa să o enerveze, îl plăcea. Aveau prea multe în comun ca să se certe tot timpul.

Cel puţin, inima rămăsese numai a ei de data aceasta. Acest lucru o bucura. A ţine la cineva şi a-l dori erau foarte departe de a fi îndrăgostit. Logic, practic, acestea era mult mai satisfăcător cînd o femeie simţea afecţiune, chiar prietenie, în loc de dragoste. La fel de logic şi de practic, numai o nebună ar fi iubit cînd sfîrşitul fusese deja scris.

Matthew avea să-şi ia partea din *Isabella* şi avea să plece. La fel cum avea să şi-o ia şi ea pe a ei. Păcat că amîndoi voiau altceva de la nava aceea care îşi trăia sfîrşitul cu atîta timp în urmă. Totuşi, nu avea importanţă atîta timp cît nici unul nu se amesteca în

ţelurile celuilalt.Încruntîndu-se, apăsă pe taste pînă cînd articolul pe care îl scria despre *Blestemul lui Angelique* apăru pe ecran.

Legende asemeni celei care înconjoară talismanul Maunoir, cunoscut şi sub denumirea de Blestemul lui Angelique, îşi au adesea rădăcinile în realitate. Deşi este ilogic să se atribuie puteri mistice unui obiect, legenda în sine are viaţă.

Angelique Maunoir a trăit în Bretagne şi era cunoscută ca fiind înţeleaptă sau tămăduitoarea satului. Poseda, într-adevăr, un colier cu pietre preţioase asemeni celui descris mai sus, dăruit de soţul ei, Etienne, cel mai mic fiu al contelui DuTashe. Din documente reiese că a fost arestată, acuzată de vrăjitorie şi executată în octombrie 1553.

Fragmente din jurnalul personal relatează povestea şi gîndurile ei din ajunul execuţiei. În ziua de 10 octombrie a acelui an, a fost arsă pe rug ca vrăjitoare. Nu se menţionează faptul că, aşa cum se proceda adesea pentru a se arăta milă, ar fi fost strangulată întîi şi nu arsă de vie.

Citind cuvintele scrise de ea în noaptea de dinainte de execuţie, nu se pot face decît speculaţii cu privire la felul cum a luat naştere şi s-a răspîndit legenda din jurul talismanului.

Notă: — de transcris ultima porţiune a jurnalului.

Un blestem de pe patul morţii, din gura unei femei îndurerate şi disperate? O femeie nevinovată ce plîngea pierderea soţului iubit, trădată de socrul ei şi avînd în faţă perspectiva unei morţi oribile. Nu doar a ei, ci şi a copilului ei nenăscut. Asemenea adevăruri conduc la mituri.

Nemulţumită de abordare, Tate se lăsă pe spate şi reciti. Cînd se întinse după termosul cu ceai, îl văzu pe Buck în prag.

– Bună, credeam că eşti cu Matthew şi LaRue pe *Mermaid.*

— Afurisitul ăla de canadian mă enervează teribil, mormăi el.

Apa se scurgea de pe impermeabilul lui galben şi lentilele ochelarilor îi erau aburite.

— M-am gîndit să vin să-mi petrec timpul cu Ray.

— Bănuiesc că joacă bridge cu mama şi ascultă buletinele meteo, spuse Tate turnînd ceai într-o cană.

Îşi dădea seama că nu numai LaRue îl făcea pe Buck să fie agitat.

— Am auzit că furtuna începe să se potolească. N ar putea ca pe la jumătatea dimineţii de mîine să nu mai fie nimic.

— Poate, zise el luînd cana de ceai, dar punînd-o jos fără să guste.

Tate se îndepărtă de monitor.

— Scoate-ţi chestia aia udă şi stai jos, da? Mi-ar prinde bine o pauză şi puţină companie.

— Nu vreau să te ţin din treabă.

–Te rog, spuse ea rîzînd şi ridicîndu-se ca să mai ia o cană. Chiar te rog să mă ţii din treabă, doar cîteva minute.

Mai liniştit, el îşi scoase impermeabilul de pe care nu scurgea apa.

– Mă gîndeam că poate Ray are chef de o partidă de cărţi sau ceva. Se pare că nu prea am ce face cu timpul, zise el aşezîndu-se pe canapea şi bătînd darabana în masă.

–Te simţi neliniştit? murmură ea.

— Ştiu că-l dezamăgesc pe băiat, izbucni el, după care roşi şi luă ceaiul pe care nu-l voia.

— Nu-i adevărat.

Spera să-i folosească la ceva cursul de psihologie din colegiu şi faptul că îl înţelegea pe omul de lîngă ea avea să-i conducă instinctele. Nimeni nu vorbea despre faptul că el nu se scufunda. Poate că era timpul ca totuşi cineva să o facă.

— Nici unul din noi nu s-ar descurca fără tine, Buck. Faptul că nu te scufunzi nu înseamnă că nu eşti productiv sau că nu faci parte esenţială din echipă.

—Verific echipamentul, umplu tuburile, ciocănesc în pietre, spuse el strîmbîndu-se. Înregistrez pe video.

— Da, zise ea aplecîndu-se şi acoperindu-i mîna neliniştită cu a ei. E la fel de important ca a te scufunda.

— Nu pot să mă scufund, Tate. Pur şi simplu, nu pot, zise el uitîndu-se abătut la masă. Şi cînd îl văd pe băiat coborînd, mi se usucă gura. Încep să mă gîndesc să beau o picătură. Doar una.

— Dar n-o faci, nu?

— Bănuiesc că m-am gîndit că o singură picătură ar însemna sfîrşitul pentru mine. Dar asta nu mă face să nu mai simt nevoia, zise el şi îşi ridică privirea. Voiam să stau de vorbă cu Ray despre asta. Nici nu mă gîndeam să te împovărez pe tine.

— Mă bucur c-ai făcut-o. Aşa am ocazia să-ţi spun cît de mîndră sînt de felul cum te-ai reabilitat. Şi că ştiu că o faci mai mult pentru Matthew decît pentru oricine altcineva, chiar şi decît pentru tine însuţi.

—A fost o perioadă cînd nu ne aveam decît unul pe altul. Unii n-ar crede, dar au fost vremuri plăcute. Atunci l-am îndepărtat sau am încercat s-o fac. Dar el a rămas alături de mine. E la fel ca taică-su. Loaial. E

încăpăţînat şi ţine prea multe în el. Mîndria îl împinge la asta. James credea întotdeauna că avea să se descurce în orice situaţie, prin propriile lui puteri. Şi asta l-a omorît.

Îşi ridică privirea din nou.

– Mă tem că băiatul face acelaşi lucru.

– Ce vrei să spui?

E implicat adînc în asta şi nimeni n-o să-l mai scoată. Ceea ce aduce la suprafaţă zi după zi, e interesant pentru el. Dar nu aşteaptă şi nu vrea decît un singur lucru.

– Talismanul.

– A pus stăpînire pe el, Tate, la fel ca pe James. Mă sperie. Cu cît ne apropiem mai mult, cu atît mă sperie mai tare.

– Pentru că, dacă-l găseşte, îl va folosi împotriva lui VanDyke.

– Să-l ia dracu pe VanDyke. Iartă-mă, zise el şi îşi drese glasul, după care sorbi din ceai. Nu-mi fac griji din cauza ticălosului ăluia. Băiatul o să se descurce în privinţa lui. Blestemul mă sperie.

– Ah, Buck.

– Îţi spun eu, zise el cu încăpăţînare. Îl simt. Este aproape, adăugă apoi şi privi afară în ploaie. Sîntem aproape. S-ar putea ca furtuna asta să fie un avertisment.

Făcînd un gest să nu rîdă, Tate îşi împreună mîinile.

– Ascultă-mă, înţeleg superstiţiile marinăreşti, dar realitatea e că excavăm o epavă. Este foarte probabil ca talismanul să se afle printre obiectele de pe epavă. Cu puţin noroc şi multă muncă, o să-l găsim. Îl voi desena şi îl voi cataloga la fel ca pe oricare din obiectele pe care le aducem la suprafaţă. E metal şi

piatră, Buck, înconjurat de o poveste fascinantă şi tragică. Dar asta-i tot.

— Nimeni din cei care l-au avut n-a murit de bătrîneţe.

— În secolele al şaisprezecelea, al şaptesprezecelea şi al optsprezecelea, se întîmpla frecvent ca oamenii să moară tineră, violent şi tragic, spuse ea strîngîndu-i mîna şi încercînd o altă tactică. Să zicem că talismanul ar avea, totuşi, o anumită putere. De ce ar trebui neapărat să fie malefică? Buck, ai citit jurnalul lui Angelique? Partea pe care a copiat-o fratele tău?

— Da. Era o vrăjitoare şi a blestemat colierul.

— Era o femeie tristă, îndurerată şi înverşunată. O aştepta o moarte îngrozitoare, fiind acuzată de vrăjitorie şi de a-şi fi omorît soţul, un bărbat pe care-l iubea. O femeie nevinovată, Buck, care n-a avut puterea să-şi schimbe destinul.

Văzînd că era departe de a fi convins, ea scoase un oftat.

— La naiba, dacă era vrăjitoare, de ce n-a dispărut într-un nor de fum sau de ce nu şi-a tranformat temnicerii în nişte broaşte ţestoase?

— Nu merge aşa, spuse el cu încăpăţînare.

— Foarte bine, nu aşa. Atunci a aruncat o vrajă asupra colierului. Dacă am citit corect, i-a blestemat pe cei care au condamnat-o, pe cei care aveau să-i ia ultima legătură cu soţul ei din cauza lăcomiei. Ei bine, Matthew n-a condamnat-o, Buck şi nici nu i-a luat colierul. Ceea ce s-ar putea să facă ar fi să-l găsească din nou, atîta tot.

— Şi cînd o s-o facă, ce efect o să aibă asupra lui? întrebă cu o îngrijorare disperată în ochi. Asta mă macină, Tate. Ce efect o să aibă asupra lui?

Ea simţi un fior rece.

— N-aş putea să-ţi răspund.

Uimită de cît de tulburată era, luă cana de ceai şi încercă să-şi încălzească mîinile care îi îngheţaseră deodată.

—Dar, orice s-ar întîmpla, va fi alegerea lui Matthew, nu un blestem străvechi aruncat asupra unei bijuterii.

Capitolul 22

Mult timp după ce Buck se duse să stea de vorbă cu tatăl ei, vorbele şi grijile lui nu îi dădură pace lui Tate. Nu putea să le considere doar absurde sau uşor isterice, înţelegea că acea credinţă crea legendele.

Şi ea crezuse odată. Cînd fusese tînără, sentimentală şi visătoare, crezuse în posibilitatea magiei, miturilor şi misterelor. Crezuse în foarte multe lucruri.

Supărată pe sine, îşi puse ceai, care era călduţ acum, fiincă uitase să închidă termosul. Era o prostie să regrete pierderea naivităţii. Ca şi jocurile copilăriei, era ceva ce se lăsa de o parte cu timpul, cunoaşterea şi experienţa.

Descoperise motivele din spatele unor legende ca *Blestemul lui Angelique*. Acele lucruri făceau parte din fascinaţia faţă de munca ei. „De ce"-urile, „cum"-urile şi „cine"-urile erau la fel de importante pentru ea ca şi greutatea, datarea şi stilul oricăruia din obiectele pe care le ţinuse vreodată în mîini.

Inocenţa şi ochii mari erau pierdute, probabil, dar studiile ei nu îi diminuaseră curiozitatea sau imaginaţia. Doar i le amplificaseră.

De asemenea, de-a lungul anilor şi ea adunase informaţii în legătură cu *Blestemul lui Angelique.* Bucăţele şi fragmente pe care le adunase pe o dischetă. Mai mult dintr-un sentiment de organizare decît din curiozitate, sau aşa credea.

Nu era la fel de renumit ca *Diamantul Speranţei* sau ca piatra filozofală, totuşi, povestea şi itinerariul său erau interesante. Urmărirea itinerariului oricărui obiect îi oferea unui om de ştiinţă fapte, date şi o privire asupra umanismului istoriei.

De la Angelique Maunoir la contele care o condamnase, de la conte, după moartea lui, la fiica sa cea mare, care căzuse de pe cal şi îşi rupsese gîtul în timp ce se ducea să se întîlnească în secret cu un iubit.

Trecuse aproape un secol pînă cînd reapăruse într-o documentaţie verificată. În Italia, îşi spuse Tate, unde supravieţuise unui incendiu care a distrus vila proprietarului său lăsîndu-l văduv. În cele din urmă, fusese vîndut şi ajunsese în Marea Britanie. Negustorul care îl cumpărase s-a sinucis. A ajuns în mîinile unei tinere ducese, care se părea că l-a purtat fericită timp de treizeci de ani. Dar cînd fiul ei l-a moştenit, împreună cu moşia, a început să bea şi şi-a aruncat averea pe jocuri de noroc, murind sărac lipit şi nebun.

Şi, astfel, colierul fusese cumpărat de Minnefield, care îşi pierduse viaţa pe marele recif australian. Se presupusese că s-a pierdut acolo, îngropat în nisip şi corali.

Pînă cînd Ray Beaumont găsise o carte veche şi zdrenţuită şi citise despre un marinar şi despre o doamnă spaniolă necunoscută care înfruntaseră un uragan la bordul galionului *Isabella.*

Acelea erau datele concrete, îşi spuse Tate acum. Moartea era întotdeauna crudă, dar rareori misterioasă. Accidentele, incendiile, bolile, chiar şi ghinionul făceau parte, pur şi simplu, din ciclul vieţii. Nişte pietre şi o bucată de metal nu puteau nici să-l cauzeze, nici să-l schimbe.

Dar, în ciuda tuturor faptelor, datelor ştiinţifice, Buck îi transmisese temerile lui şi îi pusese bogata imaginaţie în funcţiune.

Acum, furtuna părea sinistră cu vîntul acela şuierător şi valurile care se izbeau de vas. Fiecare trăsnet îndepărtat era un avertisment că natura continua să conţină o mulţime de posibilităţi.

Noaptea părea să avertizeze că era mai bine ca unele posibilităţi să fie lăsate neexplorate.

Îşi dorea mai mult ca oricînd să ia legătura cu Hayden, să-şi cheme colegul să o ajute. *Isabella* şi comorile acesteia, toate comorile acesteia, trebuiau salvate. Voia ca cineva să-i amintească exact ce aveau. O descoperire arheologică de o importanţă semnificativă. Nu blestemul unei vrăjitoare.

Dar noaptea era nestăpînită şi plină de glasuri.

—Tate.

În clipa aceea, trăi neplăcuta experienţă de a sări ce arsă. După ce vărsă ceaiul în poală, avu prezenţa de spirit să înjure cînd Matthew rîse de ea.

— Eşti puţin nervoasă

— Nu prea e o seară pentru vizite şi tu mi-o faci pe a doua, spune ea ridicîndu-se pentru a lua un prosop ca să şteargă unde vărsase ceaiul. Probabil că Buck e sus, încercînd să pună la cale o partidă de cărţi. Ce...

Se uita la el pentru prima oară şi văzu că era ud leoarcă. Cămaşa şi blugii uzaţi îi erau lipite de corp şi apa curgea din ele neîncetat.

— Ai înotat pînă aici? Eşti nebun, spuse ea luînd mai multe prosoape în timp ce îl mustra. Pentru Dumnezeu, Lassiter, ai fi putut să te îneci.

— Nu m-am înecat, spuse el stînd liniştit în timp ce ea îi ştergea părul şi îl bombănea. Am simţit un imbold incontrolabil de a te vedea.

— Eşti suficient de matur ca să-ţi controlezi impulsurile. Du-te în cabina tatei şi ia nişte haine uscate pînă cînd nu te îmbolnăveşti, pe lîngă faptul că eşti nebun.

— Mă simt foarte bine, spuse el luînd prosopul şi, punîndu-i-l de gît, o trase spre el. Doar nu credeai că o mică furtună o să mă poată împiedica să vin la întîlnire?

— Am făcut greşeala să mă gîndesc că judecata o să fie mai puternică decît poftele trupeşti.

—Te-ai înşelat, spuse el zîmbind cînd o sărută. Dar n-aş refuza un pahar de ceva. Ai nişte whiskey?

Ea oftă.

— E nişte coniac.

- Destul de bun.

- Pune un prosop pe banchetă înainte să te aşezi, îi spuse ea întorcîndu-se şi luînd sticla şi un pahar. L-ai lăsat pe LaRue singur pe *Mermaid?*

- E băiat mare. Vîntul nu mai bate aşa de tare, zise el luîndu-i paharul din mînă. Nu vrei să stai în braţele mele şi să ne giugiulim puţin?

-Nu, mersi. Eşti ud.

Zîmbind, el o trase în braţe şi îşi lipi capul de ea.

- Acum sîntem amîndoi uzi.

Ea rîse şi descoperi că era uluitor de uşor să cedeze.

— Bănuiesc că ar trebui să iau în considerare faptul că ţi-ai riscat viaţa. Poftim, mai zise apoi şi, întorcîndu-i faţa, îşi contopi gura cu a lui.

Murmurînd aprobator, se cufundă în sărut.

—Te-ai mai încălzit?

— Poţi să zici şi aşa. Mmm, vino înapoi, mormăi el cînd ea înălţă capul.

Cînd fu mulţumit, el îi puse capul de umărul său şi zîmbi văzînd-o că se juca uşor cu moneda de la gîtul lui.

— Am văzut lumina aici de pe *Mermaid.* Îmi tot spuneam, e acolo, lucrează şi eu n-o să pot să dorm nici un pic.

Simţindu-se minunat în poala lui, ea oftă.

— Nu cred că o să doarmă cineva prea mult în noaptea asta. Mă bucur că eşti aici.

— Zău? spuse el cuprinzîndu-i sînul.

— Nu, nu pentru asta. Voiam să... mmm.

Îşi pierdu concentrarea cînd degetul lui mare îi freca sfîrcul prin tricoul umed.

— Cum de ştii întotdeauna unde să mă atingi?

— Am făcut un studiu. De ce nu închizi maşinăria aia, Roşcato? O să mergem să ne închidem în cabina ta. Pot să-ţi arăt un mod minunat de a suporta o furtună pe mare.

— Sînt sigură că ai putea.

Şi îi fu ridicol de uşor să-şi închipuie cum ar fi făcut dragoste amîndoi în patul ei.

—Trebuie să-ţi vorbesc, Matthew, spuse ea dînd capul pe spate pentru a-şi oferi gîtul sărutărilor lui. Nu

mi-am închipuit niciodată că am o poftă de sex care poate fi stîmită la fel de uşor ca o apăsare pe trăgaci.

— Se pare că aveai nevoie de degetul meu pe trăgaci, scumpa mea.

— Aşa se pare.

Datorită faptului că ideea era foarte tulburătoare, ea nu ridică.

— Chiar trebuie să vorbim, zise ea şi, hotărîndu-se să nu uite care îi erau priorităţile, trase aer în piept şi îşi aranjă tricoul. Încercam să mă gîndesc la o modalitate de a te prinde singur mîine.

— Sună promiţător.

— Cred c-o să beau şi eu un coniac, zise ea, gîndindu-se că avea să aibă timp să-şi recapete stapînirea de sine.

Aflîndu-se la distanţă de el, îşi turnă coniac în pahar, adaptîndu-se cu uşurinţă la tangajul vasului.

— Matthew, sînt îngrijorată în privinţa lui Buck.

— Îşi menţine echilibrul.

— Adică, nu bea. Da, e bine, e important, chiar dacă o face pentru tine, nu pentru el.

— Ce vrei să spui?

— Scoate-ţi ochelarii de cal, spuse ea aşezîndu-se în capătul celălalt al banchetei. E aici şi nu mai bea pentru tine. Consideră că ţi-e dator.

- Nu-mi datorează absolut nimic, zise Matthew simplu. Dar dacă asta îl face să nu se sinucidă bînd, foarte bine.

Sînt de acord, pînă la un punct. În cele din urmă, va trebui să rămînă treaz pentru sine. Numai că asta nu o să se întîmple atîta timp cît îşi face griji din cauza ta.

Din cauza mea? spuse el şi, rîzînd uşor, gustă din coniac. De ce îşi face griji?

— Pentru faptul o să găseşti *„Blestemul lui Angelique"* şi o să plăteşti pentru el.

Supărat că i se stricase buna dispoziţie care îl împinsese să facă acel gest necugetat de a veni înot pe timp de furtună, el îşi trecu mîna prin părul ud.

— Uite ce e, cînd eram partener cu el, voia blestematul ăla de colier. Îşi făcea griji din cauza lui, sigur, dar îl voia. Pentru că îl vrusese tata.

— Şi, acum, îl vrei tu.

— Exact, zise el mai luînd o înghiţitură de coniac. Acum îl vreau eu.

— Pentru ce, Matthew? Cred că, de fapt, prostiile alea cu vrăji şi vrăjitoare îl sperie.

— Deci, acum sînt prostii, spuse el zîmbind uşor. N-ai crezut mereu asta?

— Şi eu obişnuiam să cred în zîne bune. Ascultă-mă, spuse ea puţin agitată şi îi acoperi mîna cu a ei. Buck n-o să se simtă bine atîta timp cît se pune problema talismanului.

— Nu-mi cere să renunţ, Tate. Nu mă obliga să aleg aşa.

— Nu te oblig, spuse ea lăsîndu-se pe spate şi oftînd din nou. Chiar dacă aş putea să te conving pe tine, va trebui să discut şi cu tata şi, probabil şi cu La-Rue. Chiar şi cu mine însămi, zise ea ridicînd din umeri şi uitîndu-se la monitor. Nu sînt imună la fascinaţie, Matthew.

— Ai scris despre asta, spuse el intrigat şi vru să o dea la o parte ca să vadă mai bine. Lasă-mă să citesc.

— Nu e gata. E doar o ciornă. Voiam doar...

— Lasă-mă să-l citesc, repetă el, n-o să-ţi dau notă. Pufnind puţin pentru că se simţea exact ca o şcolăriţă înaintea unui test, se dădu la o parte.

— Cum merge asta? întrebă el şi se uită la degetele ei care apăsară repede pe nişte taste. Am priceput.

Citi de la început pînă la sfîrşit, gînditor.

— Destul de concis, murmură el.

— E doar un articol, nu un roman de dragoste.

— Pînă cînd citeşti printre rînduri, încheie el uitîndu-se din nou la ea. Te-ai gîndit foarte mult la asta.

— Bineînţeles. Toată lumea s-a gîndit, deşi nimeni nu spune nimic, spuse ea şi, după ce apăsă cîteva taste, salva fişierul şi închise computerul. Adevărul e că vreau foarte mult să găsesc talismanul, să-l văd cu ochii mei, să-l studiez. Ar fi o descoperire pe care o faci o dată-n viaţă, Sinceră să fiu, m-am gîndit atît de mult, încît m-am hotărît să-mi fac lucrarea pe marginea acestui subiect. Se întoarse zîmbind slab. Mit şi ştiinţă.

— Ce-mi ceri, Tate?

— Să-l asiguri pe Buck şi, bănuiesc, să mă asiguri pe mine, că descoperirea lui va fi de-ajuns pentru tine. Matthew, nu trebuie să dovedeşti nimic. Dacă tatăl tău te-a iubit măcar puţin din cît te iubeşte Buck, n-ar fi vrut să-ţi distrugi viaţa cu o răzbunare inutilă.

Împărţindu-se între a alina şi a convinge, ea îi luă faţa între mîini.

— N-o să-l aducă înapoi, n-o să-ţi redea anii pe care ai fi putut să-i trăieşti alături de el. VanDyke a dispărut din viaţa ta. Poţi să-l înfrîngi, dacă asta e chiar atît de important pentru tine, găsind talismanul. Asta ar fi de-ajuns. El nu vorbi un moment. Lupta dinăuntrul lui era atît de familiară, încît abia dacă mai simţea rănile. În cele din urmă, fu el cel care se desprinse.

— Nu e de-ajuns, Tate.

— Chiar crezi că poţi să-l omori? Chiar dacă ai reuşi să te apropii suficient de mult, crezi cu adevărat că eşti capabil să iei viaţa unui om?

Ochii lui licăriră cînd o privi.

— Ştii foarte bine că sînt.

Ea se cutremură. Nu avea nici o îndoială că omul care o privea acum era capabil de orice. Chiar şi de crimă.

— Ţi-ai distruge şi viaţa? Pentru ce? El ridică din umeri.

— Pentru ceea ce e drept. Mi-am mai distrus-o.

— Eşti incredibil de ignorant, spuse ea şi, neputînd să stea jos, se plimbă prin încăpere. Dacă există un blestem asupra afurisitului ăluia de obiect, atunci asta e. Îi face pe oameni să nu mai vadă ce e bine pentru ei. Îl chem pe Hayden.

— Ce legătură are el cu asta?

—Vreau să mai fie un om de ştiinţă aici, sau, cel puţin, vreau să mă consult cu unul. Dacă tu nu vei găsi o cale de a-l linişti pe Buck, voi găsi eu. O să găsesc o modalitate de a-i dovedi că talismanul e doar un talisman şi că, dacă şi cînd va fi descoperit, va trebui tratat ca o relicvă. Dat fiindcă mă va sprijini întreaga tagmă a oamenilor de ştiinţă, va fi pus într-un muzeu, acolo unde îi e locul.

— Cînd o să termin eu cu el, poţi să-l arunci şi înapoi în mare, zise Matthew cu o voce plină de răceală şi fermitate. O să poţi să chemi o duzină de oameni de ştiinţă. N-or să mă oprească să mă ocup de VanDyke în felul meu.

— Întotdeauna trebuie să fie aşa cum vrei tu, nu?

— De data asta, da. Jumătate din viaţă am aşteptat momentul ăsta.

— Aşa îţi vei irosi restul vieţii. N-o să ţi-o iroseşti doar, spuse ea furioasă. O să-i dai cu piciorul.

— E viaţa mea, nu?

—Viaţa nimănui nu e numai a persoanei în sine.

Cum putea fi atît de orb? se întrebă ea cu amărăciune. Cum putea să tranforme frumuseţea acelor ultime săptămîni în ceva atît de urît ca răzbunarea?

— Nu poţi să stai să te gîndeşti măcar o clipă la ce s-ar întîmpla cu alţii, dacă ai reuşi să-ţi duci planul la bun sfîrşit? Ce s-ar întîmpla cu Buck dacă ai fi ucis sau dacă ţi-ai petrece tot restul vieţii în închisoare pentru crimă? Cum crezi că m-aş simţi eu?

— Nu ştiu, Tate. Cum te-ai simţi? întrebă el îndepărtîndu-se de masă. De ce nu-mi spui? Mă interesează, întotdeauna ai atîta grijă să nu-mi spui ce simţi.

— Nu întoarce treaba asta împotriva mea, nu face să fie responsabiltatea mea. Vorbim despre tine.

— Se pare că vorbim despre noi. Tu ai stabilit regulile de la bun început, îi aminti el. Fără sentimente sau cuvinte frumoase care să strice un sex plăcut şi agreabil. N-ai vrut să mă amestec în viaţa ta sau în ambiţiile tale. De ce te-aş lăsa să te amesteci într-ale mele?

— La naiba, ştii foarte bine că nu e chiar atît de rece.

— Nu? spuse el ridicînd dintr-o sprînceană. Mie aşa mi se pare. Nu-mi amintesc să fi spus altceva.

Ea era foarte palidă acum şi ochii îi erau prea înroşiţi în contrast cu pielea albă. Trebuia să ştie cum făcea să pară tot ce trăiau împreună. Tot ce îi dăruise ea.

— Ştii doar că simt ceva pentru tine. Altfel nu m-aş fi culcat cu tine.

— O noutate pentru mine. Eu credeam c-ai făcut-o doar ca să scapi de o mîncărime.

—Ticălosule, zise ea şi îi trase o palmă înainte să se poată opri.

El făcu ochii mici, dar vocea îi era de un calm rece.

— Asta a ajutat? Sau a fost răspunsul la întrebare?

— Nu-mi atribui mie motivaţiile tale şi lipsa ta de sensibilitate, zise ea şi furioasă şi ruşinată. Crezi că mi-aş mai dezvălui inima şi sufletul aşa cum am făcut-o altădată? în nici un caz. Nimeni nu mă răneşte, cu atît mai puţin tu.

— Crezi că ai fost singura care a suferit?

— Ştiu că da, spuse ea smucindu-şi braţul cînd el i-l apucă. N-o să-ţi mai ofer o a doua şansă de a-mi da cu piciorul. Te-am iubit, Matthew, cu acel gen de dragoste inocentă şi fără reţineri care nu există decît o dată-n viaţă. Mi-ai aruncat-o înapoi în faţă ca şi cum n-ar fi fost nimic. Acum, orgoliul tău e rănit pentru că nu vreau să mă pun din nou în poziţia în care să faci acelaşi lucru cînd o să fii gata să pleci în altă parte. Ei bine, să te ia naiba.

— Nu-ţi cer o a doua şansă. Ştiu că nu mi-ai acorda-o. Dar nu ai nici un drept să-mi ceri să mă mulţumesc cu sex şi, apoi, să te aştepţi să renunţ la singurul lucru care m-a împiedicat să-mi pierd minţile. Am renunţat la tine, acum iau ce-a mai rămas.

— N-ai renunat la mine. Nu m-ai vrut niciodată.

— N-am vrut niciodată ceva atît de mult cum te-am vrut pe tine. Te-am iubit, spuse el trăgînd-o în sus pînă cînd ea stătu pe vîrfuri. Întotdeauna te-am iubit. Mi-am smuls inima din piept cînd te-am alungat.

Ea nu putea să respire, îi era teamă că, dacă o facea, tot ce era înăuntrul ei, avea să se spargă precum sticla.

— Cum adică, m-ai alungat?

— Am...

Tăcu brusc. Îngrozit, îi dădu drumul şi făcu cîţiva paşi în spate. Avea nevoie de un minut ca să-şi revină, îşi spuse el.

— Nimic. N-are importanţă. Dacă dezgropăm morţii nu schimbăm cu nimic ceea ce se petrece acum. N-o să-ţi dau ce vrei. Asta e tot.

Ea îl privi uluită, o parte din creierul ei fiind fascinată de felul în care putea să se închidă în sine. Toate acele emoţii puternice erau stinse cu grijă, una cîte una. Nu, îşi spuse ea. Ah, nu, nu de data asta.

—Tu ai fost cel care a început să dezgroape morţii, Lassiter. Acum o să terminăm de săpat, zise ea încleştînd pumnii furioasă. Cu opt ani în urmă, mi-ai rîs în faţă, Matthew. Ai stat acolo pe plajă şi mi-ai spus că totul n-a fost decît o distracţie. Un mod plăcut de a-ţi petrece vara. A fost o minciună?

Privirea lui nu se schimbă.

— Am zis că n-are importanţă. Trecutul e trecut.

— Dacă ai crede asta, n-ai ţine atît de mult să fii chit cu VanDyke. Răspunde-mi. A fost o minciună?

— Ce naiba era să fac? explodă el.

Afară, cerul fu luminat de trăsnete.

— Să te las să renunţi la tot pentru un vis stupid? Nu puteam să-ţi ofer nimic. Distrugeam orice atingeam. Dumnezeule, amîndoi ştiam că eu nu eram suficient de bun, dar erai prea proastă să recunoşti.

Se auzi un tunet puternic.

— Dar ai fi făcut-o, continuă el. Şi, pe urmă, m-ai fi urît. M-aş fi urît pe mine însumi.

Nesigură pe picioare, ea se ţinu de masă. Furtuna de afară nu era nimic în comparaţie cu cea din sufletul ei. Tot ce crezuse, tot ce o împiedicase să privească înapoi cu amărăciune era sfărîmat la picioarele ei.

— Mi-ai zdrobit inima.

— Ţi-am salvat viaţa, zise el. Gîndeşte-te, Roşcato. Aveam douăzeci şi patru de ani şi nici un viitor. N-aveam nimic în afară de un unchi care avea să aibă nevoie de fiecare bănuţ pe care puteam să-l adun, poate tot restul vieţii mele. Tu aveai potenţial. Aveai minte, ambiţii. Deodată, ai început să vorbeşti despre renunţarea la colegiu pentru a veni cu mine, de parcă ne-ar fi aşteptat o viaţă fericită şi fără griji.

— N-am crezut niciodată asta. Voiam să te ajut. Voiam să fiu cu tine.

— Şi ai fi sfîrşit prin a economisi fiecare bănuţ, întrebîndu-te ce naiba ai făcut cu viaţa ta în loc să fi reuşit ceva.

— Şi tu ai luat hotărîrea pentru mine.

Ah, acum putea să respire. Putea să respire foarte bine. De fapt, aerul care îi umplea plămînii era fierbinte şi pur.

—Ticălos arogant. Am plîns de n-am mai putut din cauza ta.

— Ţi-a trecut.

— Aşa e, mi-a trecut. Şi, dacă-ţi închipui c-o să o plîng de recunoştinţă pe umărul tău pentru că te vezi ca un erou care s-a sacrificat pe sine, te înşeli, Lassiter.

— Nu mă văd altfel decît aşa cum sînt, zise el obosit acum. Tu ai fost cea care a văzut ceva ce nu era.

— N-aveai nici un drept să iei hotărîrea aia pentru mine. N-ai nici un drept să te aştepţi să-ţi fiu recunoscătoare pentru ce-ai făcut.

— Nu aştept nimic.

— Ba te aştepţi să cred că eşti îndrăgostit de mine. La naiba, îşi spuse el, deja stricase totul.

— Chiar sînt îndrăgostit de tine. Patetic, nu? Nu te-am uitat niciodată. Cînd te-am revăzut, după opt ani, s-a creat în mine un gol pe care am tot încercat de atunci să-l umplu cu orice îmi aruncai. Nicio şansă.

— Am avut una odată.

— Pe naiba, Tate, zise el ştergîndu-i o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. N-am avut nici o şanspă. Prima oară a fost prea devreme. Acum e prea tîrziu.

— Dacă ai fi fost sincer cu mine...

— Mă iubeai, murmură el. Ştiam că mă iubeai. Nu m-ai fi părăsit niciodată.

— Nu, spuse ea cu ochii plini de lacrimi, dar putea să vadă atît de clar ce pierduseră. Nu te-aş fi părăsit niciodată. Acum n-o să ştim ce am fi putut să avem, zise ea întorcîndu-i spatele. Şi, ce-o să facem?

— Depinde de tine.

— Ah, de data asta depinde de mine, spuse ea dorindu-şi să poată găsi în ea puterea de a rîde. Bănuiesc că e corect. Numai că, de data asta, nu mai am acea încredere simplă şi inocentă.

Şi, de data asta, îşi dădu ea seama, nu ştia ce să facă altceva decît să se protejeze ca să nu mai sufere atît de oribil din nou.

— Bănuiesc că singura soluţie e să fim practici. Nu ne putem întoarce înapoi, aşa că o să mergem înainte, zise ea trăgînd aer în piept. Ar fi nedrept faţă de ceilalţi să dăm expediţia peste cap din cauza unor lucruri care

s-au întîmplat acum opt ani. Sînt dispusă să continuăm.

El nici nu se aşteptase la altceva.

—Şi?

— Şi, spuse ea oftînd. Nu ne putem permite să lăsăm problemele personale să afecteze excavarea. În împrejurările actuale, cred că nu e nici în interesul tău, nici în al meu să continuăm aspectul intim al relaţiei noastre.

Iarăşi era ceva aşteptat.

— Bine.

— Doare, şopti ea.

El închise ochii, ştiind că nu putea să o ţină în braţe.

—Te-ai simţi mai bine dacă am schimba echipele? Pot să mă scufund cu Ray sau cu LaRue.

— Nu, zise ea lipindu-şi buzele înainte să se întoarcă. Cu cît facem mai puţine modificări, cu atît o să fie mai bine. Amîndoi avem de limpezit nişte lucruri, dar nu cred că trebuie să le lăsăm să-i afecteze pe ceilalţi.

Îşi şterse lacrimile cu podul palmelor.

— Dar am putea să găsim o scuză ca să le schimbăm dacă o să te simţi stînjenit...

El izbucni în rîs. Era un cuvînt atît de absurd pentru ceea ce simţea.

— Întotdeauna ai fost extraordinară, Roşcato. O să lăsăm lucrurile ca şi pînă acum.

— Încerc să simplific totul pe cît pot.

— La dracu, zise el trecîndu-şi mîinile peste faţă. Da, simplifică-le. Lăsăm programul aşa cum este, eliminăm sexul. Ce zici de cît de simplu e?

— N-o să mă faci să cedez nervos, spuse ea îngrozită că s-ar fi putut să facă exact asta. O să duc treaba asta pînă la capăt. Va fi interesant de văzut dacă poţi face şi tu la fel.

— Sînt dispus dacă eşti şi tu, scumpa mea. Bănuiesc că asta e tot.

— Nu chiar. Vreau să iau legătura cu Hayden.

— Nu, zise el ridicînd mîna înainte ca ea să explodeze. Hai să-ncercăm în felul următor. N-am găsit talismanul şi nici nu pot spune c-o să-l găsim. Dacă şi cînd o s-o facem, o să aducem în discuţie ideea de a-ţi chema omul de ştiinţă.

Era un compromis bun, ceea ce o făcu să devină imediat suspicioasă.

— Am cuvîntul tău? Cînd o să-l găsim, o să pot lua legătura cu un alt arheolog?

— Roşcato, cînd o să-l găsim, poţi să dai şi anunţ în *Science Digest.* Pînă atunci, însă, nu se suflă o vorbă.

— Bine. Îmi promiţi c-o să te mai gîndeşti în legătură cu planurile tale de răzbunare?

— Sună cam dramatic pentru ceva atît de direct. O să-ţi dau un răspuns direct. Nu. Am pierdut tot ce conta pentru mine în viaţă şi VanDyke a avut un rol de fiecare dată. Las-o baltă, Tate, zise el înainte ca ea să mai adauge ceva. Mingea a-nceput să se rostogolească acum şaisprezece ani. N-o s-o opreşti tu. Uite ce e, sînt obosit. Mă duc să mă culc.

— Matthew, spuse ea şi aşteptă pînă cînd el se opri lîngă scară şi se întoarse. Poate că, în loc să te gîndeşti că mi-ai distrus viaţa, ar fi bine să-ţi spui că am schimbat eu ceva într-a ta.

— Ai schimbat, murmură el şi ieşi în furtuna care se mai potolise.

Capitolul 23

Din cauza valurilor mari, scufundările de dimineaţă se amînară. Tate se bucură că putea să stea puţin singură, aşa că se închise în cabina ei cu ceva de lucru.

Dar nu se putea gîndi la lucru.

Se întinse în pat, privind în tavan. O femeie avea tot dreptul să stea supărată cînd descoperea că opt ani din viaţa ei fuseseră hotărîţi de altcineva.

El nu avusese nici un drept să facă acest lucru. Îi sfărîmase inima pentru ceea ce el considerase a fi binele ei. Fiecare relaţie din viaţa ei fusese umbrită de ceea ce se întîmplase pe plaja aceea, cînd împlinise douăzeci de ani. Nu avea nici un sens să se gîndească la acele lucruri iar şi iar. Însă, nedreptatea aceea îi făcea sîngele să fiarbă.

Acum susţinea că o iubeşte. Că încă o mai iubea.

Ce ticălos, îşi spusese ea trîntindu-se pe burtă. Evident că o considerase un copil fără minte care nu era în stare să ia nişte hotărări. Fusese tînără, da, dar nu şi proastă.

Ce feste jucase destinul de îi făcuse să se întîlnească din nou?

Perioada care trecuse o făcuse mai puternică, era conştientă de acest lucru. Se folosise de ocaziile avute şi de mintea ei pentru a-şi cîştiga o reputaţie. Avea diplome în vitrina din camera ei din Hatteras, un apartament în Charleston, decorat cu gust şi rareori folosit. Avea colegi plăcuţi, oferte de a preda, de a ţine prelegeri, de a face parte din expediţii.

Din punct de vedere profesional, avea tot ce îşi dorise veodată.

Dar nu avea un cămin adevărat, un bărbat pe care să-l ţină în braţe noaptea. Nu avea copii pe care să-i iubească.

Şi ar fi putut să aibă, dacă Matthew ar fi avut încredere în ea.

Aceste lucruri făceau parte din trecut acum, îşi spuse ea întorcîndu-se din nou pe spate. Cine ştia mai bine decît un arheolog că trecutul putea fi examinat, analizat şi înregistrat, dar niciodată schimbat. Ceea ce fusese şi ceea ce ar fi putut să fie, era la fel de calcificat ca argintul vechi din apa mării. Prezentul era cel care trebuia înfruntat.

Spera să fie adevărat, să o iubească. Acum putea să sufere şi el aşa cum suferise ea, cînd inima era oferită şi refuzată. Avusese şansa de a o avea. Acesta avea să fie un punct unde istoria nu se repetă.

Dar ea nu avea să fie crudă, hotărî în sinea ei, ridicîndu-se pentru a se privi în oglinda ovală de deasupra măsuţei de toaletă. Nu era necesar să-i plătească cu aceeaşi monedă. În definitiv, de data aceasta, nu era implicată sentimental. Îşi putea permite să fie generoasă şi, cu siguranţă că putea să-şi lase de o parte trecutul personal pentru a putea explora istoria.

Mulţumită că descoperise singura soluţie logică, ieşi din cabină. Îl găsi pe tatăl ei pe punte, verificînd instrumentele.

— Ce noapte agitată, nu, scumpo? În mai multe privinţe, se gîndi ea.

— Şi acum nu se mai vede nimic.

Pe cerul senin nu se mai vedeau decît cîţiva norişori pufoşi.

— Vîntul bate dinspre sud acum.

— Aducînd un aer mai uscat. Şi marea se linişteşte încetul cu încetul, spuse el punînd un regulator de o parte. Am o presimţire bună pentru ziua de azi, Tate. M-am trezit plin de energie şi nerăbdare, zise el ridicîndu-se şi trăgînd aer în piept. Mama ta zice că e electricitatea lăsată în urmă de furtună.

—Te gîndeşti la talisman, murmură ea şi vru să ofteze. Ce are, oare, de atrage pe toată lumea astfel?

— Posibilităţi, zise Ray privind spre mare.

— Aseară, Buck intrase în panică la gîndul descoperirii lui. Matthew nu se gîndeşte decît să-l folosească pentru a se răzbuna pe VanDyke însuşi, un om puternic şi bogat, care e atît de obsedat de el încît e în stare de orice ca să-l aibă. Şi tu, zise ea dîndu-şi părul pe spate nervoasă. Şi tu. Ţi-ai împlinit un vis de o viaţă descoperind *Isabella*. E o avere imensă acolo, pentru tine, pentru muzeul pe care l-am dorit întotdeauna. Dar talismanul e cel care te-a făcut să te întorci aici.

— Şi nu poţi să pricepi asta, zise el luînd-o după umeri. Cînd eram puşti, am avut norocul să am o casă frumoasă, o curte cu iarbă verde şi copaci mari în care mă cocoţam. Aveam prieteni. Tot ce îşi putea dori un copil. Dar, dincolo de gard, imediat peste deal, era o zonă mlăştinoasă. Un „kudzu" întunecat, asemeni unei

jungle şi copaci urîţi, un rîu care aproape că stătea pe loc. Erau şi şerpi. N-aveam voie să mă duc acolo.

— Şi, bineînţeles că acolo voiai cel mai mult să te duci.

El rîse şi o sărută pe creştet.

— Bineînţeles. Mai circula şi zvonul că era bîntuit, ceea ce făcea să fie şi mai captivant. Mi s-a părut că nişte băieţi intraseră în rîu şi nu mai ieşiseră niciodată. Stăteam la gardul din spatele casei, mirosind caprifoiul şi gîndindu-mă, „dacă?"

— Ai intrat vreodată în el?

— Am ajuns pînă la margine o dată, unde simţeam mirosul apei, dar mi-a fost frică.

— Mai bine. Ar fi putut să te muşte vreun şarpe.

— Dar dacă, murmură el. Nu mi-am pierdut niciodată curiozitatea aceea.

— Ştii că nu era bîntuit. Mama ta ţi-a spus poveştile alea ca să nu te apropii de locul respectiv. Altfel ai fi putut să cazi în rîu sau să te rătăceşti. Nu de fantome îi era frică.

Nu sînt chiar atît de sigur, spuse el privind un pescăruş înălţîndu-se deasupra capetelor lor. Cred că ar fi foarte trist dacă am şti că nu există nici o posibilitate de magie — nici bună, nici rea. Bănuiesc că aş putea spune că *„Blestemul lui Angelique"* a devenit mlaştina mea bîntuită. De data asta, vreau să mă duc şi să văd cu ochii mei.

Şi, dacă-l găseşti?

N-o să mai repet că n-am făcut acel pas prin hoinzu", spuse Ray şi, rîzînd de sine, o strînse uşor. Poate ca Buck n-o să mai creadă că nu e bărbatul care a fost. Matthew s-ar putea să înceteze să se mai considere vinovat pentru moartea tatălui său. Şi tu...

zise el întorcîndu-se spre ea. Poate ai lăsa să pătrundă din nou puţină magie în viaţa ta.

— Cam multe ceri de la un singur colier.

— Dar dacă? spuse el îmbrăţişînd-o. Vreau să fii fericită, Tate.

— Sînt fericită.

—Total fericită. Ştiu că ai închis ceva în tine acum opt ani. Întotdeauna m-am gîndit că n-am procedat cum trebuie pentru că voiam tot ce era mai bun pentru tine.

—Niciodată n-ai procedat greşit, spuse ea privindu-l. Nu în ceea ce mă priveşte.

— Am ştiut ce simţea Matthew pentru tine. Şi ce simţeai tu pentru el, Mă îngrijora.

— N-aveai de ce să te îngrijorezi.

— Erai atît de tînără, spuse el oftînd şi atingîndu-i părul. Văd ce simte pentru tine acum.

— Nu mai sînt tînără, zise ea. Şi nici acum n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Văd ce simte pentru tine, repetă el privind-o serios şi scrutător. Ceea ce mă îngrijorează şi mă surprinde e că nu văd ce simţi tu pentru el.

— Poate că nu m-am hotărît. Poate că nu vreau să mă hotărăsc, spuse ea dezmeticindu-se şi aruncîndu-i un zîmbet. Şi poate că n-ar trebui să-ţi faci griji pentru ceva ce ţin complet sub control.

— Poate că tocmai asta mă îngrijorează.

— Nu ajungem nicăieri aşa, spuse era ridicîndu-se pe vîrfuri şi sărutîndu-l scurt. Mă duc să văd dacă Matthew vrea să ne scufundăm, zise ea şi dădu să plece, dar ceva o opri şi o făcu să privească în spate.

Ray stătea cu o mînă pe balustradă şi privea absent un punct în zare.

—Tată, mă bucur că n-ai trecut prin „kudzu". Dacă ai fi făcut-o atunci, poate că, acum, n-ai mai fi simţit nevoia s-o faci.

– În viaţă, totul e momentul potrivit.

– Poate că da, zise ea îngîndurată şi se îndepărtă. Ştia că momentul potrivit putea să pornească un război, să salveze sau să încheie o căsnicie, să ia sau să dăruie o viaţă.

Matthew stătea pe *Mermaid,* cu cotul pe balustradă şi o cană de cafea în mînă. Ea nu voia acea tresărire de emoţie, acea tulburare. Dar ele tot veniră. Inima i se înmuie şi ea îşi înăbuşi un oftat.

Oare chiar trebuia să pară atît de singur? Nu era problema ei, îşi spuse apoi. Nu avea să lase acest lucru să o îngrijoreze.

Însă el întoarse capul şi privirile li se întîlniră pe deasupra valurilor agitate. Nu se putea citi nimic în ele. Era tot ca şi furtuna, orice furie existase se potolise sau era stăpînită. Nu văzu nimic în afară de acel albastru adînc şi enigmatic din ochii lui.

Valurile or să se mai liniştească, strigă ea. Aş vrea să mă scufund.

Poate ar fi bine să mai aşteptăm vreo oră, două. Mănînci ceva în gîtlej.

Aş vrea să cobor acum. Dacă e prea greu, o să renunţăm.

Bine. Pune-ţi echipamentul.

Întorcîndu-se, ea era complet ameţită. Naiba să-l ia, naiba s-o ia pe *Isabella,* naiba să-i ia pe Angelique şi pe bărbatul ei blestemat. Fără ele, viaţa ei fusese insuportabilă. Se temea că nu avea să mai fie niciodată altfel.

Nu era nimic de hotărît, nimic de controlat. La urma urmei, era încă îndrăgostită de el.

Furtuna tulburase şi mutase nisipul. Cîteva din găurile făcute de compresor trebuiau curăţate din nou. Matthew era bucuros că avea de muncit în plus. Îndemînarea şi atenţia necesare pentru menevrarea compresorului nu-i lăsau timp pentru gîndurile personale.

Avusese destule în cursul nopţii.

Simţi o mică plăcere cînd conducta îndepărtă nisipul şi văzu mînerul unei săbii.

Deja vu, îşi spuse el, aproape amuzat. Dădu conducta la o parte. Cînd se uită la Tate, o văzu căutînd printre lucruri.

Matthew bătu în tub şi aşteptă ca ea să se întoarcă, îi făcu semn să vină la el. Imediat cum ajunse, el îi arătă spre mîner.

Ia-o, transmise el. Asta e a ta.

O privi ezitînd şi ştiu că îşi amintea. Apoi, degetele cuprinseră mînerul şi trase sabia.

Pe jumătate, lama se opri brusc. Asta, bănui el, uitîndu-se la sabia zdrobită, spunea toată povestea. Luptînd împotriva dezamăgirii, el ridică dintr-un umăr şi mări gaura cu ajutorul conductei.

Zăriră farfuria în aceeaşi clipă. Chiar în clipa în care îl apucă de braţ ca să-l facă să se oprească, el dădu conducta de o parte. Îndepărtînd nisipul cu mîna, Tate descoperi trei sferturi din ea.

Era dintr-un porţelan aproape transparent, delicat, pictat cu violete în jurul marginii. Aceasta era din aur. Cu mare grijă, ea încercă să scoată farfuria.

Era înţepenită. Se uită la Matthew frustrată şi clătină din cap. Amîndoi ştiau că desfacerea ei cu

ajutorul compresorului era la fel de riscantă ca tăierea unui diamant cu toporul. Dacă farfuria era întreagă, ceea ce ar fi fost un miracol în sine, curentul compresorului ar fi putut să o spargă.

Își dezbătură opțiunile prin gesturi, pînă cînd hotărîră că trebuiau să încerce. Ignorînd apa murdară și dificultățile, Tate își ținu degetele ușor pe marginea farfuriei, în timp ce Matthew îndepărtă nisipul aproape fir cu fir.

Probabil că îi lipsea o parte bună, își spuse el, dar ignoră încordarea din spate și umeri. Încetul cu încetul, dezveli porțelanul, scoțînd la iveală altă ramurică de violete și prima monogramă.

Simțind că se putea mișca mai ușor acum, ea îl opri. Făcînd un efort ca să-și mențină respirația constantă, mai trase puțin de farfurie, dar aceasta se întepeni din nou. Putu să citească prima literă aurie. *T.* Ridicînd-o ca pe un semn, ea îi făcu semn lui Mathew să înceapă.

Trebuia să lipsească o bucățică din ea, era sigur. Nisipul de oțel care se aflase la cîțiva centimetri de ea fusese făcută praf. Cum ar fi putut supraviețui intact un obiect atît de frail ca o farfurie de porțelan? Încruntîndu-se din cauza concentrării, văzu apărînd și a doua literă. I.

Dacă era de la norocul Lassiter-ilor, își pierdeau timpul. Ar fi vrut să se oprească pentru a-și mai dezmorți umerii, dar cînd zări expresia de încîntare de pe chipul ei, continuă în același ritm.

Apăru și ultima literă, astfel încît monograma era *TIL*. Abia avu timp să se gîndească la ciudățenia acestui lucru, cînd farfuria întreagă și ca prin minune nici un pic ciobită, ieși fără nici un efort.

Uluită, ea fu cît pe ce să o scape din mîini. Ţinînd-o între ea şi Matthew, Tate îşi văzu degetele mişcîndu-se pe dedesubt. Farfuria, atît de delicată, atît de elegantă, se aflase odată pe o masă sclipitoare, îşi imagină ea. Făcuse parte dintr-un serviciu drag, împachetat cu grijă pentru o călătorie spre o viaţă nouă.

Şi mîinile ei erau primele care o ţineau după mai bine de două sute de ani.

Se uită la Matthew uimită. Timp de o clipă, trăiră împreună bucuria mută şi intimă a descoperirii. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă, devenind distantă. Erau din nou simpli parteneri.

Regretînd acest lucru, Tate se îndepărtă pentru a aşeza farfuria lîngă sabia ruptă, mai departe de locul unde erau azvârlite obiectele trase de conductă. Se uită la cele două obiecte întinse pe nisip unul lîngă altul.

Se aflaseră pe aceeaşi corabie, trecuseră prin aceeaşi furtună, fuseseră azvîrlite şi apoi îngropate de aceeaşi mare. Două feluri diferite de mîndrie, îşi spuse ea. Forţă şi frumuseţe. Numai una supravieţuise.

Cine alesese între ele? se întrebă ea. Rupînd oţelul şi lăsînd fragilul întreg? Tot gîndindu-se, se întoarse la lucru.

Mai tîrziu, avea să se întrebe ce anume o făcuse să ridice privirea chiar în clipa aceea. Nu se făcuse nici o mişcare care să-i atragă atenţia. Poate că fusese o furnicătură pe ceafă, sau acea senzaţie viscerală de a fi privită.

Însă ridică privirea prin apa murdară. Ochii ca de oţel şi rînjetul baracudei o făcură să tresară. Amuzată de reacţie, îşi văzu de treabă în continuare. Şi iarăşi

se trezi privind spre locul unde peştele continua să stea — răbdător şi atent. Şi familiar.

Cu siguranţă nu putea fi acelaşi peşte care îi înmoţise zi de zi cînd excavaseră *Marquerite.*

Ştia că era o prostie să gîndească aşa, dar ideea o făcu să zîmbească. Vrînd să-i atragă atenţia lui Matthew, puse mîna pe cuţit ca să bată în tuburi. Deodată, ceva zbură din şuvoi şi căzu la un centimetru de mîna ei.

Strălucea şi pulsa. Foc, gheaţă şi sclipirea maiestuoasă a aurului. Apa păru să se înfierbînte în jurul ei, să se mişte şi să devină cristalină.

Rubinul era ca sîngele, înconjurat de lacrimile îngheţate ale diamantelor. Aurul era la fel de lustruit şi strălucitor ca în ziua în care fusese creat.

Se vedea atît de clar, încît ea putu să citească cele două cuvinte gravate în jurul pietrei.

Angelique. Etienne.

Vuietul din capul ei era propriul sînge care cînta. Pentru că, în jur, nu se auzea nici un zgomot. Nici zumzetul conductei, nici zdrăngănitul pietricelelor şi scoicilor care se izbeau de tuburile ei. Tăcerea era atît de perfectă, încît îşi putea auzi propriile cuvinte răsunîndu-i în cap ca şi cum le-ar fi rostit cu glas tare.

„Blestemul lui Angelique". L-am găsit şi l-am salvat, în sfîrşit.

Se aplecă să-l ridice cu degetele amorţite. Imaginaţia ei era, bineînţeles, cea care o făcea să aibă impresia că simte o căldură radiind spre ea. O invitaţie, sau avertisment. Cînd îl avu în mîini, numai fantezia făcu să pară că acel colier vibra asemeni unui lucru viu care trăgea lacom aer în piept.

Simţi o tristeţe teribilă şi furie şi teamă. Acel val de senzaţii aproape că o făcu să-i dea drumul din nou. Dar, mai presus de toate, simţea dragoste, o dragoste puternică şi disperată care îi sfîşia inima.

Tate îşi încleştă o mînă pe lanţ şi una pe piatră şi absorbi acel război al emoţiilor.

Parcă vedea celula, lumina slabă ce pătrundea prin ferăstruica zăbrelită care se afla sus, în zidul gros de piatră. Parcă simţea mirosul de murdărie şi frică şi auzea ţipetele şi rugăminţile celor condamnaţi.

Şi femeia într-o rochie murdară şi zdrenţuită, cu părul roşu lipsit de strălucire şi tăiat, stătea la o măsuţă. Plîngea şi scria, în timp ce în jurul gîtului ei subţire, talismanul atîrna asemeni unei inimi însîngerate.

Pentru dragoste. Cuvintele acelea răsunară în mintea ei. Întotdeauna numai pentru dragoste.

Flăcările se înălţau şi o mistuiau.

Matthew. Fu primul ei gînd coerent. Tate habar nu avea de cît timp stătea astfel, strîngînd colierul în mîini, în timp ce obiectele cădeau asemeni picăturilor de ploaie în jurul ei.

El continua să lucreze, cu faţa întoarsă în altă parte. Uite-l, se gîndi ea. Ceea ce cauţi tu e chiar aici. Cum de ţi-a scăpat? De ce nu l-ai văzut? se întrebă ea cutremurîndu-se.

Ştia că ar fi trebuit să-i facă semn, să-i arate ce avea în mînă. Obiectul care îi adusese împreună, de două ori, se afla chiar în mîinile ei.

Ce efect avea să aibă asupra lui? se întrebă. Ce avea să-l coste? Înainte se să gîndească la motive, îl vîrî în săculeţ şi îl închise bine.

Făcînd un efort teribil să-şi păstreze calmul, se uită spre baracudă. Dar peştele dispăruse, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Nu era decît apă murdară.

La cinci sute de mile distanţă, VanDyke se dădu la o parte de pe iubita lui surprinsă şi coborî din pat. Ignorîndu-i nemulţumirea, îşi puse halatul de mătase şi ieşi repede din apartament. Gura îi era uscată şi inima îi pulsa ca o rană. Trecînd furios pe lîngă un steward în costum alb, se duse repede în cabina pilotului.

-Vreau o viteză mai mare.

- Domnule, zise căpitanul ridicîndu-şi privirea de pe hărţi. Se apropie o furtună. Tocmai voiam să deviez puţin de la curs ca s-o evităm.

- Menţine cursul, afurisit să fii, strigă VanDyke şi lovi unul din rarele sale accese de furie în public, azvîrli hărţile de pe masă. Menţine cursul şi măreşte viteza. Dacă n-ajungi pînă dimineaţă, o să am grijă să nu mai fii căpitan decît pe o bărcuţă.

Nu mai aşteptă nici un răspuns, nici nu avea nevoie. Ordinele lui erau întotdeauna executate, dorinţele lui erau întotdeauna îndeplinite. Dar roşeaţa de pe chipul căpitanului umilit nu îl calmă, nici nu îl înveţi pe VanDyke aşa cum ar fi trebuit.

Mîinile îi tremurau şi norul de furie neagră ameninţa să îl învăluie. Semnele de slăbiciune îl înfuriară şi îl umplură. Pentru a-şi dovedi forţa, se duse la bar, îl împinse pe barmanul care era întotdeauna la datorie şi luă singur o sticlă de Chevis.

Ibrahim. Ar fi putut să jure că îl văzuse strălucind, că îi simţise greutatea la gît în clipa în care îl întîlnise pe femeia din patul lui. Şi femeia din patul

lui nu fusese partenera din ce în ce mai plictisitoare din ultimele două luni, ci însăşi Angelique.

Strigîndu-i barmanului să plece, VanDyke îşi turnă băutura, goli paharul, îşi turnă din nou. Mîinile continuau să-i tremure şi să se încleştеze, căutînd ceva să lovească.

Fusese prea real ca să fi fost numai o fantezie. Era sigur că fusese o prevestire.

Angelique îl şicana din nou, rîzînd de el din secolele trecute. Dar nu avea să se lase păcălit de această dată. Cursul lui era stabilit. Accepta acum ideea că fusese stabilit chiar din clipa în care se născuse. Destinul îl chema în aşa fel încît aproape că îi simţea gustul împreună cu cel al băturii. Era dulce şi tare. În curînd avea să aibă talismanul, puterea acestuia. Odată cu el avea să-şi aibă moştenirea şi răzbunarea.

—Tate pare preocupată, spuse LaRue trăgînd fermoarul costumului.

— Am muncit cam mult, spuse Matthew punînd tuburile în şalupă pentru ca Buck să le ducă pe insulă pentru a fi reîncărcate. Bănuiesc că e obosită.

— Şi tu, mon ami?

— Eu sînt bine. Tu şi Ray o să lucraţi în partea aia dinspre sud-est.

— Cum zici tu, spuse LaRue punîndu-şi tuburile fără să se grăbească. Am observat că, după ce a ieşit la suprafaţă n-a mai stat pe punte, ca de obicei. S-a dus repede înăuntru. ă

— Şi ce? Scrii cumva o carte?

— Îmi place să studiez firea oamenilor, tinere Matthew. După părerea mea, frumoasa domnişoară avea ceva de ascuns, ceva care o preocupa.

—Vezi-ţi de propria ta minte, îi sugeră Matthew.

— Ah, dar e mult mai interesant să le studiezi pe ale celorlalţi, zise el zîmbindu-i lui Matthew cînd se aşeză să-şi pună labele. Ce face sau nu face cineva. Ce gîndeşte sau plănuieşte cineva. Înţelegi?

— Înţeleg că-ţi iroseşti aerul, spuse el arătînd din cap spre *New Adventure.* Ray te aşteaptă.

— Partenerul meu de scufundări. Asta e o relaţie în care trebuie să existe o încredere totală, nu? Şi ştii, tinere Matthew... zise LaRue punîndu-şi masca. Poţi conta pe mine.

— Bine.

LaRue salută apoi şi sări în apă. Ceva îi spunea că foarte curînd, avea să dea un alt telefon.

Ea nu ştia ce să facă. Stătea pe marginea patului şi se uita la talismanul pe care îl ţinea în mîini. Nu făcea bine ascunzînd descoperirea lui. Ştia acest lucru şi totuşi...

Dacă Matthew ar fi ştiut că ea îl avea, nimic nu l-ar fi oprit să-l ia. L-ar fi anunţat pe VanDyke că era în posesia lui şi i-ar fi cerut să se întîlnească.

Era sigură că numai unul din ei ar fi supravieţuit.

Tot acel timp. Îşi trecu degetele încet peste numele gravate. Nu crezuse cu adevărat că aveau să-l găsească. Ceea ce nu îşi dăduse seama era faptul că, împotriva oricărei logici, oricărei curiozităţi ştiinţifice, sperase să nu-l găsească.

Acum era real, în mîinile ei. Îi venea să deschidă geamul şi să-l arunce înapoi în mare.

Nu trebuia să fie o expertă în pietre preţioase ca să ştie că numai rubinul din centru era nepreţuit. Era destul de uşor de cîntărit aurul în grame şi să îşi dea seama care îi era valoarea la actualul preţ al pieţei. Pe

lîngă diamante, mai erau şi vechimea şi legenda. Ce avea în mîini, patru milioane de dolari? Cinci?

Suficient, cu siguranţă, pentru a satisface orice lăcomie, orice dorinţă, orice răzbunare.

O asemenea lucrătură uluitoare, se gîndi ea. Surprinzător de simplă, în ciuda strălucirii. O femeie care l-ar fi purtat, ar fi atras priviri şi admiraţie. Într-un muzeu, s-ar fi aflat expus într-o vitrină din mijloc. În jurul lui, ea ar fi putut să alcătuiască cea mai impresionantă, cea mai spectaculoasă colecţie de obiecte salvate de pe epave din toată lumea.

Visele ei profesionale aveau să fie împlinite întrecînd orice imaginaţie. Reputaţia ei avea să crească. Toate fondurile pe care le dorea pentru o expediţie aveau să curgă spre ea asemeni unui fluviu spre mare.

Toate acestea şi chiar mai multe aveau să vină. Nu trebuia decît să ascundă talismanul şi să se ducă la Nevis să dea un telefon. În cîteva ore, ea şi comoara ei ar fi putut să fie în drum spre New York sau Washington pentru a uimi lumea explorărilor oceanografice.

Deodată, tresări şi dădu drumul colierului pe pat, privindu-l şocată.

Ce-i trecea prin cap? Cum putea măcar să se gîndească la aşa ceva? Cînd deveniseră faima şi averea mai importante pentru ea decît loialitatea şi sinceritatea? Chiar şi decît dragostea.

Cutremurîndu-se, îşi acoperi faţa cu mîinile. Poate că era într-adevăr blestemat că o făcuse într-un timp atît de scurt să uite de integritate.

Îi întoarse spatele, se duse la geam, îl deschise şi trase adînc aer în piept.

Adevărul era că ar fi renunţat la talisman, la muzeu, la tot, dacă asta l-ar fi întors pe Matthew de pe drumul autodistrugerii pe care pornise. I l-ar fi dat personal lui VanDyke dacă trădarea l-ar fi salvat pe bărbatul iubit.

Poate că ar fi făcut-o. Întorcîndu-se, se uită din nou la talisman. Apoi, împinsă de instinct, îl luă şi îl ascunse sub hainele din sertarul din mijloc.

Trebuia să acţioneze repede. Prin uşa deschisă, văzu vasul *Mermaid.* O văzu pe mama ei spărgînd conglomerate în ritmul unei melodii de la radioul portabil. Buck era în drum spre St. Kitts, iar tatăl ei şi LaRue erau la epavă.

Deci, nu mai rămînea decît Matthew şi el nu se vedea nicăieri. Nu există un alt moment mai bun, hotărî ea, şi nici altă cale mai bună.

Cu inima bătînd năvalnic, urcă scările pînă în cabina căpitanului. Spera că centralista de pe Nevis avea să o ajute să contacteze *„Trident Industries".* Dacă nu reuşea, avea să încerce să dea de urma lui Hayden. Sigur că, împreună aveau să găsească o modalitate de a-l găsi pe VanDyke.

Luă legătura cu insula, dorindu-şi să se fi gîndit mai devreme ca să fi plecat cu Buck.

După douăzeci de minute de nenumărate transferuri, reuşi să ia legătura cu *Trident,* în Miami. Abia că totul fusese zadarnic, îşi spuse ea închizînd telefonul. Nimeni de acolo n-ar fi recunoscut că Silas VanDyke avea vreo legătură cu ei. Nu putu decît să insiste ca secretara să-i noteze mesajul, promiţîndu-i să-l transmită cui trebuia.

Amintindu-şi de bărbatul pe care îl privise în faţă cu ani în urmă, nu avea nici o îndoială că acest lucru

avea să se întîmple. Dar ea nu avea mult timp la dispoziţie.

Mai rămînea Hayden, hotărî ea şi spera că acesta nu se mai afla la bordul lui *Nomad,* ci în Carolina de Nord. Contactă din nou insula şi aşteptă să i se facă legătura peste Atlantic.

După atîta osteneală, îi răspunse serviciul de mesagerie al lui Hayden.

— Am un mesaj pentru domnul doctor Deel. E urgent.

— Domnul doctor Deel e în Pacific.

— Îmi dau seama. Sînt Tate Baumont, asociata dumnealui. Trebuie neapărat să iau legătura cu dînsul cît mai curînd posibil.

— Domnul doctor Deel îşi verifică mesajele periodic. Voi fi încîntată să-i spun că l-aţi căutat.

— Spuneţi-i că Tate Beaumont trebuie să-i vorbească urgent. Urgent, repetă ea. Sînt pe mare în Indiile de Vest la bordul lui *New Adventure.* HTR-56290. Poate contacta centralista de pe Nevis pentru transfer. Aţi reţinut?

Operatoarea repetă exact tot ce îi spusese ea.

— Da. Spuneţi-i domnului doctor Deel că trebuie neapărat să stau de vorbă cu dînsul. Că am găsit ceva de o importanţă vitală şi că trebuie să iau legătura cu Silas VanDyke. Dacă nu primesc nici un răspuns de la doctorul Deel într-o săptămînă, nu, în trei zile, se hotărî ea, voi face aranjamentele necesare pentru a ajunge pe *Nomad.* Spuneţi-i că am nevoie de ajutorul dînsului foarte mult.

—Voi avea grijă să-i transmit mesajul imediat cum va suna, domnişoară Baumont. Îmi pare rău că nu vă pot spune cînd se va întîmpla acest lucru.

— Mulţumesc.

Putea să-i scrie şi o scrisoare, îşi spuse Tate. Dumnezeu ştia cît avea să dureze pînă cînd o primea, dar merita să încerce.

Cînd se întoarse, încremeni văzîndu-l pe Matthew în uşă.

— Parcă ne înţeleseserăm, Roşcato.

Capitolul 24

Duzini de eschivări şi scuze îi apărură în minte. Eschivări plauzibile, scuze rezonabile.

Era sigură că bărbatul care o privea acum le-ar fi ignorat. Totuşi, după felul cum stătea rezemat neglijent de tocul uşii, îşi spuse că ar fi putut să aibă o şansă mică.

—Vreau să verific nişte informaţii cu Hayden.

— Zău? De cîte ori ai simţit nevoia să verifici nişte informaţii cu Hayden de cînd am descoperit *Isabella?*

— Asta nu e prima...

Scoase un ţipăt stins şi se dădu în spate instinctiv în clipa în care el se îndreptă. Nu din cauza mişcării, care fusese înceată şi controlată. Ci din cauza furiei care i se citea în ochi. Niciodată, de cînd îl cunoştea, nu o văzuse complet dezlănţuită.

— Afurisită să fii, Tate, nu mă minţi.

— Nu te mint, spuse ea lipindu-se de perete şi pentru prima oară în viaţă, era speriată fizic.

Îşi dădu seama că putea să o lovească. Ceva din ochii lui îi spunea că i-ar fi plăcut să o facă.

— Matthew, n-o face.

— Ce să nu fac? Să nu-ţi spun că eşti o ticăloasă mincinoasă şi trădătoare?

Pentru că ar fi vrut să o lovească, se temea că şi acea ultimă fărîmă de control avea să dispară, aşa că îşi propti mîinile de perete de ambele părţi ale capului ei.

— Cînd a luat legătura cu tine?

— Nu ştiu la ce te referi, spuse ea înghiţind în sec. Trebuia doar să-l întreb pe Hayden...

Dar scuza se încheie cu un scîncet cînd el o apucă de maxilar şi o strînse.

— Nu mă minţi, spuse el lăsînd spaţiu după fiecare cuvînt, intenţionat. Te-am auzit. Dacă n-aş fi auzit cu urechile mele, nimeni nu m-ar fi putut convinge că ai făcut aşa ceva. Pentru ce, Tate? Pentru bani, prestigiu, o promovare? Pentru un afurisit de muzeu cu numele tău pe el?

— Nu, Matthew, te rog, spuse ea închizînd ochii şi aşteptînd lovitura.

— Ce erai atît de nerăbdătoare să-i transmiţi lui VanDyke? Unde e, Tate? Se ţine la distanţă pînă cînd excavăm *Isabella,* pentru ca apoi, cu ajutorul tău să vină să ia tot?

Ochii ei erau plini de lacrimi de spaimă.

– Nu ştiu unde e. Îţi jur. Nu-l ajut, Matthew. Nu-i dau *Isabella.*

— Atunci ce? Ce altceva ai avea să-i dai?

Ea se înfioră cînd văzu violenţa de pe chipul lui.

–Te rog, nu mă lovi...

Laşitatea îi aduse lacrimi de ruşine pe obraji. Umilită, făcu un efort să nu suspine.

– Poţi să înfrunţi un rechin, dar nu te poţi înfrunta pe tine însăţi, spuse el lăsînd mîna în jos şi dîndu-se

în spate. Poate că-ţi închipui că ai multe lucruri pentru care să-mi plăteşti. Nu te contrazic. Dar niciodată n-aş fi crezut că ai fi în stare să trădezi întreaga expediţie doar ca să te răzbuni pe mine.

— N-am făcut aşa ceva.

— Ce voiai să-i spui?

Ea deschise gura şi clătină din cap.

— Foarte bine. Spune-i asta din partea mea, scumpo. Dacă se apropie măcar la treizeci de metri de vasul meu, de epava mea, e un om mort. Ai priceput?

— Matthew, ascultă-mă, te rog.

— Nu, tu să mă asculţi pe mine. Îi respect foarte mult pe Ray şi pe Marla. Ştiu că, în ceea ce-i priveşte, soarele răsare şi apune în tine. De dragul lor, n-o să spunem nimic. Nu vreau să fiu eu cel care le arată cine eşti cu adevărat. Aşa că o să născoceşti un motiv întemeiat pentru care va trebui să părăseşti expediţia. Fă-i să creadă că trebuie să te întorci la universitate sau înapoi pe *Nomad* sau orice altceva, dar peste douăzeci şi patru de ore să nu mai fii aici.

— O să plec, zise ea ştergîndu-şi lacrimile. Dacă vrei măcar să mă asculţi o să plec imediat ce se întoarce Buck cu şalupa.

— N-ai ce să-mi spui. Poţi să consideri că ai făcut o treabă bună, Tate.

Căldura dispăruse din ochii şi din vocea lui, astfel că acum, erau iarăşi îngrozitor de reci.

— Mi-ai plătit cu vîrf şi-ndesat.

— Ştiu cum e să te urăsc. Nu suport să ştiu că mă urăşti acum.

I s-ar fi aruncat în braţe cînd el se întoarse să iasă. Nu mîndria fu cea care o opri, ci teama că, nici dacă l-ar fi implorat, n-ar fi schimbat nimic.

—Te iubesc, Matthew.

Cuvintele ei îl făcură să încremenească.

— E un truc care ar fi dat rezultate chiar şi acum două ore. Niciodată nu nimereşti momentul potrivit, Roşcato.

— Nu mă aştept să mă crezi, dar am simţit nevoia s-o spun. Nu ştiu ce e bine, spuse ea închizînd ochii strîns ca să nu-i vadă chipul rece. Am crezut că asta era. Mi-era frică.

Luptîndu-se ca să-şi adune curajul, deschise ochii din nou.

— M-am înşelat. Înainte să pleci, înainte să mă alungi pentru a doua oară, trebuie să-ţi dau ceva.

— Nu mai vreau nimic de la tine.

— Ba da, spuse ea şi trase aer în piept. Am talismanul. Dacă vii în cabina mea, ţi-l dau.

El se întoarse încet şi complet.

— Ce porcărie mai e şi asta?

—Am *„Blestemul lui Angelique"* în cabină, spuse ea rîzînd uşor printre lacrimi. Se pare că funcţionează.

El se repezi la ea şi o apucă de braţ.

— Arată-mi.

De data aceasta, ea nu mai scînci şi nici nu se plînse, deşi degetele lui o strîngeau ca într-o menghină. Neputînd să mai plîngă, porni spre cabină. După ce intrară, deschise sertarul şi scoase talismanul.

— L-am găsit azi după-amiază, după ce am scos farfuria cu monograma. Deodată, era acolo, pe nisip. Nu l-am curăţat, murmură ea trecîndu-şi degetul mare peste rubinul din centru. Nu era calcifiat şi nu avea nimic pe el. Parcă ar fi fost într-o vitrină de muzeu. Ciudat, nu? Cînd l-am ridicat, mi s-a părut că simt...

eh, nu cred că te interesează foarte mult în momentul ăsta ce feste îţi poate juca mintea.

Îşi înălţă capul şi întinse mîinile în care ţinea colierul.

— Acum ai ceea ce ţi-ai dorit.

El îl luă. Sclipitor şi strălucitor, era la fel de uluitor cum şi-l închipuise. Era cald, aproape fierbinte, se gîndi. Dar poate că erau mîinile lui prea reci. Bineînţeles că acest lucru nu explica felul brusc în care i se strînse stomacul sau imaginea flăcărilor, care îi apăru în minte.

Nervii, îşi spuse el. Un om avea tot dreptul să fie emoţionat cînd găsea comoara vieţii lui.

—Tata a murit pentru asta.

Nu se auzi rostind acele cuvinte, nici măcar nu era conştient că le gîndise.

— Ştiu. Mă tem că şi tu o să păţeşti la fel.

Îşi ridică privirea absent. Spusese ea ceva? Sunase mai degrabă ca un plînset decît ca nişte cuvinte.

— N-aveai de gînd să-mi spui că l-ai găsit.

—Nu.

Acum avea să-i înfrunte furia, ura, chiar şi dezgustul. Dar avea să-l facă să o asculte.

— Nu prea ştiu exact ce anume m-a făcut să nu ţi-l arăt cînd eram jos, doar am simţit că trebuia s-o fac.

Nesigură pe picioare, se duse la măsuţa de toaletă şi luă o sticlă de apă pentru a-şi umezi gîtlejul.

— Am vrut să-ţi fac semn, dar m-am răzgîndit. N-am putut. L-am ascuns în săculeţ şi l-am adus aici. Trebuia să mă gîndesc.

— La cît de mult ar putea să-ţi dea VanDyke pe el?

Înțepătura aceea proaspătă o răni adînc. Puse sticla jos din nou și se întoarse. Ochii îi exprimau tristețea.

— Oricît de mult te-aș fi dezamăgit, ar fi trebuit să mă cunoști mai bine, Matthew.

— Știu că ai ambiții. Ambiții pe care VanDyke ar putea să le transforme în realitate.

— Da, sînt sigură că e adevărat. Și recunosc că pentru cîteva minute, stînd singură aici, m-am gîndit la cît ar putea să-mi aducă talismanul, zise ea și se duse lîngă geam. Trebuie să fiu fără cusur ca să poți să mă accepți? N-am voie să fiu nici un pic egoistă.

— Sigur n-ai voie să-ți înșeli familia și partenerii.

— Chiar ești un prost, dacă-ți închipui că aș fi putut să fac așa ceva. Dar ai dreptate într-o privință. Încercam să-l găsesc pe VanDyke ca să-i spun că l-am găsit. Speram să pot aranja să mă întîlnesc cu el undeva și să i-l dau.

—Te-ai culcat cu el?

Întrebarea fu atît de absurdă și de neașteptată, încît se fu cît pe ce să rîdă.

— Nu l-am văzut pe Silas VanDyke de opt ani. Nici măcar n-am vorbit cu el, așa că nici nu se poate pune problema că m-aș fi culcat cu el.

Unde era logica în toate acestea? se întrebă el. Logica aceea care o caracteriza atît de mult?

Dar primul lucru pe care l-ai făcut cînd l-ai găsit a fost să încerci să-l contactezi?

Nu, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă rog pentru ceea ce i-ai fi făcut, dacă l-ai fi avut, spuse ea închizînd ochii și lăsînd briza să-i mîngîie fața. Sau ce mai rău, ce ți-ar fi putut face el. Și am intrat în panică. M-am gîndit să-l arunc înapoi în apă,

prefăcîndu-mă că nu l-am găsit, dar asta n-ar fi rezolvat problema. Mi-am închipuit că, dîndu-i-l lui VanDyke şi rugîndu-l să-şi dea cuvîntul că avea să te lase în pace în schimbul lui, avea să se rezolve totul. N-am ştiut că încă te mai iubesc, continuă ea privind fix apa. N-am ştiut şi cînd mi-am dat seama, presupun că iarăşi am intrat în panică. Nu vreau să simt asta pentru tine şi ştiu că n-o să mai simt aşa ceva pentru nimeni.

Bucuroasă că ochii îi erau din nou uscaţi, se întoarse.

— Bănuiesc că aş putea să spun că am crezut că-ţi salvez viaţa, că fac ce e cel mai bine pentru tine. Ar suna familiar. Şi a fost la fel de prostesc din partea mea să iau o hotărîre în locul tău cum a fost din partea ta să iei una în locul meu.

Îşi ridică mîinile şi apoi le lăsă iarăşi în jos.

— Acum că îl ai, poţi să faci ce vrei. Dar eu n-o să stau să mă uit, zise ea şi deschizînd uşa dulapului, îşi scoase valiza.

— Ce faci?

— Bagajul.

El luă valiza şi o azvîrli în partea cealaltă a încăperii.

— Crezi că poţi să-mi arunci toate astea şi pe urmă să pleci, pur şi simplu?

—Da.

Cît de ciudat era să fie din nou calmă, îşi dădu ea seama. De parcă ar fi traversat un uragan pînă în nucleul de linişte al acestuia.

—Tot aşa cum cred că amîndoi avem nevoie de timp ca să facem ordine în lucrurile pe care le-am dat atît de rău peste cap, spuse ea dînd să treacă pe lîngă

el ca să-şi ia valiza, dar îşi înălţă bărbia cînd el îi blocă drumul. N-o să mă ţii cu forţa.

— Dacă va fi nevoie, spuse el şi ca să fie mai sigur, se întoarse şi încuie uşa cabinei. Primul lucru pe care trebuie să-l lămurim e ăsta, zise el ridicînd talismanul în aşa fel încît acesta captă razele soarelui şi scînteie puternic. Toţi avem un motiv să-l păstrăm, dar al meu e cel mai vechi. După ce voi face ceea ce am de făcut, poţi să-l păstrezi.

— Dacă o să mai fii în viaţă.

— Asta-i problema mea, spuse el băgînd colierul în buzunar. Îmi cer scuze pentru lucrurile pe care ţi le-am spus mai devreme.

— N-am nevoie de scuze.

— Le ai, oricum. Ar fi trebuit să am încredere în tine. Încrederea în oameni nu e unul din punctele mele forte, dar ar fi trebuit să fie în ceea ce te priveşte. Te-am speriat.

— Da, dar bănuiesc că am meritat. Să zicem că sîntem chit.

— N-am terminat, murmură el şi îi puse mîna pe braţ, cu blîndeţe, de data aceasta.

— Nu, presupun că nu.

— Stai jos.

Cînd ea îşi înălţă capul, privirea îi era precaută.

— Nu-ţi fac nici un rău. Regret că mai devreme am făcut-o. Stai jos, repetă el. Te rog.

— Nu ştiu ce ar mai fi de spus, Matthew, zise ea, dar se aşează şi îşi împreună mîinile în poală. Îţi înţeleg reacţia faţă de ce-ai auzit şi ce ai văzut.

— Te-am auzit spunînd că mă iubeşti.

— Iarăşi n-am nimerit momentul. Nu vreau, zise ea cu o furie obosită. Se pare că nu pot să n-o fac.

Se aşează lîngă ea, fără să o atingă însă.

— Am dat greş de suficiente ori ca să-mi dau seama cînd reuşesc să fac ceea ce trebuie. Nu aveam de gînd să te trag în jos cu mine. Cînd te văd acum, ce eşti, ce ai făcut cu viaţa ta, ştiu că am luat hotărîrea cea bună.

— N-are nici un rost...

— Lasă-mă să termin. Sînt anumite lucruri pe care nu ţi le-am spus aseară. Poate că n-am vrut să le recunosc în faţa ta. Cînd am început să lucrez pentru Fricke, mă gîndeam la tine tot timpul. Nu făceam altceva decît să muncesc, să achit facturi şi să mă gîndesc la tine. Mă trezeam noaptea şi mi-era atît de dor de tine, încît mă durea. După un timp, lucrurile s-au îngreunat atît de mult, că nici nu mai aveam puterea să mai simt durerea.

Amintindu-şi, îşi privi mîinile.

— Îmi spuneam că nu mai era mare scofală, două luni din viaţa mea petrecute cu o fată drăguţă. Nu mă mai gîndeam prea mult la tine. Din cînd în cînd însă, dorul mă strîngea de gît şi mă sfîşia pînă în adîncul sufletului. Dar îl alungam. Eram nevoit. Starea lui Buck era cît se putea de groaznică şi eu uram fiecare clipă din ce făceam ca să cîştig un ban nenorocit.

— Matthew.

El clătină din cap ca să o facă să tacă.

— Lasă-mă să mă descarc. Nu mi-e uşor să-mi dezvălui sufletul aşa. Cînd te-am revăzut, mi s-a sfîşiat inima. Voiam toţi anii ăia înapoi şi ştiam că nu puteam să-i am. Golul ăsta l-am simţit chiar şi atunci cînd m-am culcat cu tine. Pentru că tot ce voiam era să mă iubeşti şi tu. Vreau să-mi mai acorzi o şansă, zise el şi acum, se uită la ea şi îi puse o mînă pe obraz. Poate

aş putea să te conving chiar că-ţi place să fii îndrăgostită de mine.

Ea izbuti să zîmbească tremurător.

— Probabil că ai putea. Deja încep să mă înclin în direcţia asta.

— Aş începe prin a-ţi spune că ceea ce-am simţit acum opt ani a fost cel mai superb lucru din viaţa mea. Şi că nici măcar nu se compară cu ce simt acum.

Ea stătea să plîngă din nou şi era mai îndrăgostită decît ar fi crezut că era posibil.

— De ce ai aşteptat atîta ca să-mi spui toate astea?

— Eram sigur c-o să-mi rîzi în faţă. Dumnezeule, Iate, atunci nu eram suficient de bun pentru tine. Nici acum nu sînt mai bun.

— Nu eşti suficient de bun, spuse ea încet. În ce sens?

— În toate sensurile posibile. Tu ai o minte strălucită, o educaţie, o familie bună, zise el şi eşuînd în încercarea de a-i explica diferenţele dintre ei, îşi trecu mîna prin păr. Ai... stil.

Ea rămase tăcută pe moment.

— Sînt prea obosită ca să mă mai înfurii, chiar şi pentru aşa ceva. Nu-mi închipuiam că tocmai tu ai avea probleme cu respectul faţă de sine.

— Nu e vorba de asta, zise el, deoarece ideea îl făcea să se simtă ridicol. Asta-i realitatea. Eu sînt un vînător de comori, fără nici un ban aproape în permanenţă. N-am nimic altceva decît un vas şi pînă şi asta există în parte datorită lui LaRue. O să cîştig o avere din vînătoarea asta şi probabil o s-o fac praf într-un an.

Ea ar fi oftat dacă n-ar fi început să înţeleagă.

— Iar eu sînt un om de ştiinţă cu un buget echilibrat. N am un vas, dar am un apartament pe care îl

folosesc foarte rar. Vînătoarea asta o să mă facă celebră şi am de gînd să folosesc şi asta şi partea mea ca să-mi pun amprenta şi mai tare. Se pare că avem foarte puţine în comun şi nici un motiv logic pentru a cultiva o relaţie pe termen lung. Vrei să încercăm, totuşi?

— Mă gîndesc aşa, zise el după o clipă. Eşti suficient de matură şi de inteligentă ca să faci faţă propriilor greşeli. Aşa că, da, vreau să încercăm.

— Şi eu la fel. Odată, te-am iubit orbeşte. Acum te văd mult mai limpede şi te iubesc mai mult, spuse ea luîndu-i faţa în mîini. Trebuie să fim nebuni, Lassiter. Dar simt că facem ceva bun.

El îşi întoarse capul şi îi sărută palma.

— Facem ceva corect.

Bucurie, nici nu mai ţinea minte cînd simţise ultima oară aşa ceva. Îmbrăţişînd-o, îşi ascunse faţa în părul ei.

—Te uitasem, Roşcato. În mare parte.

— În mare parte?

— Dar n-am putut niciodată să-ţi uit mirosul.

Rîzînd uşor, ea se lăsă puţin pe spate ca să-l privească.

— Mirosul?

— Proaspăt. Răcoros. Ca o sirenă, zise el atingîndu-şi buzele de ale ei. La tine m-am gîndit cînd i-am dat numele.

Vasului, îşi dădu ea seama. Vasul pe care îl construise cu mîinile lui.

— Mă faci să ameţesc, Matthew, spuse ea şi mulţumită, puse capul pe umărul lui.

De data aceasta, chiar aveau să navigheze într-un apus de soare, îşi spuse ea.

— Ar trebui să ieşim pe punte înainte să vină cineva

— Partea ta practică, spuse el mîngîindu-i părul. Şi eu care mă gîndeam să te bag în pat.

— Ştiu, zise ea şi simţi un fior de plăcere la gîndul că era dorită. Şi e un lucru pe care-l aştept cu nerăbdare. Dar, deocamdată... zise ea luîndu-l de mînă şi trăgîndu-l spre uşă. Îmi place cum ai încuiat, spuse apoi trăgînd zăvorul. Foarte masculin.

— Îţi place masculinul, eh?

— În doze mici şi de bun gust.

Ieşind, îl luă de braţ şi se duseră lîngă balustradă. Auzea radioul şi ciocănitul neobosit al mamei ei pe puntea lui *Mermaid.* Compersorul funcţiona în continuare. În aer se simţea parfumul sulfuric caracteristic excavărilor subacvatice.

—Toţi or să fie şocaţi şi emoţionaţi cînd o să le arăţi talismanul.

— Cînd o să le arătăm, o corectă el.

— Ba nu, e al tău. Nu pot să-ţi explic raţional ce simt în legătură cu asta, continuă ea nelăsîndu-l să protesteze. Se pare că încep să accept că toată treaba asta nu e menită să fie raţională. Am simţit atracţia colierului, un fel de dorinţă de a-l poseda. Cînd l-am ţinut în mînă mai devreme, am putut să văd foarte clar tot ce mi-ar putea oferi, zise ea întorcîndu-se pentru a-l privi. Banii, averea imensă, celebritatea şi respectul. Puterea. Mă şochează gîndul că îmi doresc lucrurile astea cînd am învăţat atîta şi am atîtea cunoştinţe.

— Eşti om.

— Nu, dorinţa de a-l păstra, de a-l folosi pentru a-mi atinge ţelurile, a fost foarte puternică.

— Ce te-a oprit? Ce te-a făcut să te hotărăşti să i-l dai lui VanDyke?

—Te iubesc, spuse ea simplu. Aş fi făcut orice ca să te protejez, adăugă apoi şi zîmbi uşor. Îţi sună familiar?

— Am impresia că ar fi timpul să începem să avem încredere unul în altul. Realitatea este că tu ai găsit talismanul.

— Poate că aşa a fost scris, ca să ţi-l pot da ţie.

— Scris? întrebă el cuprinzîndu-i bărbia. Un om de ştiinţă spune asta?

— Un om de ştiinţă care l-a citit pe Shakespeare. *„Există mai multe lucruri în cer şi pe pămînt."* E în mîinile tale acum, Matthew, zise ea privindu-l în ochi. Tu trebuie să hotărăşti.

— Nu-mi spui chestii de genul „dacă m-ai iubi, n-ai..."?

— Ştiu că mă iubeşti. Alte femei n-aud într-o viaţă întreagă lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus. De aceea o să te însori cu mine.

Lui îi căzu mîna de pe faţa ei, ceea ce o făcu să zîmbească.

—Da?

— Poţi să fii sigur. N-ar trebui să fie prea greu să obţii actele necesare pe Nevis. Sînt sigură că amîndoi preferăm ceva cît mai simplu. Putem sărbători chiar aici, pe vas.

El simţi nişte furnicături în stomac, dar apoi se linişti.

—Te-ai gîndit cum să le rezolvi pe toate.

—A rezolva lucruri e viaţa mea, Lassiter, spuse ea plină de sine şi îşi înlănţui braţele pe după gîtul lui. Te-am prins exact unde te vreau. N-o să scapi.

— Probabil că mi-aş pierde timpul dacă m-aş împotrivi.

— Categoric, spuse ea aproape torcînd în clipa în care el o curpinse cu braţele. Ai putea să renunţi de-acum.

— Scumpa mea, am fluturat drapelul alb din clipa în care m-ai aruncat în fund din hamac, spuse el şi zîmbetul îi dispăru din ochi. Tu eşti norocul meu, Tate, murmură apoi. Nu există lucru pe care să nu-l pot face dacă eşti cu mine.

Ea i se cuibări în braţe şi închise ochii. Şi încercă să nu se gîndească la greutatea blestemului din buzunarul lui.

Echipele se adunară pe puntea lui *Mermaid* în lumina slabă a amurgului. Săptămînile de vînătoare fuseseră fructuoase. Pe puntea din faţă, obiectele aduse ultima oară la suprafaţă: sextante, octante, obiecte de masă, un medalion simplu din aur în care se afla o şuviţă de păr.

Tate îşi dădu toată silinţa să nu se gîndească la talismanul care încă se mai afla la Matthew şi răspundea întrebărilor legate de cele două statuete din porţelan pe care le examina tatăl ei.

— Aparţin Dinastiei Ching, spuse ea. Se numesc *Nemuritorii,* reprezentînd figuri umane sanctificate din teologia chineză. În total sînt opt şi astea două sînt excelent păstrate. S-ar putea să le găsim şi pe celelalte şase, dacă setul era complet. Nu sînt trecute pe listă.

— Sînt valoroase? întrebă LaRue.

— Foarte. După părerea mea, ar fi timpul să ne gîndim să ducem lucrurile mai valoroase şi mai fragile într-un loc sigur, spuse ea şi, intenţionat, se feri să se

uite la Matthew. Şi să chemăm cel puţin încă un arheolog. Am nevoie de o colaborare şi de mai multe facilităţi ca să fac un studiu complet. Şi va trebui să începem să lucrăm la prezentarea epavei în sine.

— În clipa în care o să facem o asemenea mişcare, VanDyke o să fie aici, obiectă Buck.

— Nu şi dacă luăm măsurile necesare pentru înştiinţarea instituţiilor în drept. *„Comitetul pentru Arheologie Nautică"* din Anglia, echivalentul lor din Statele Unite. Dacă ţinem secret totul e mai periculos decît dacă facem public totul. După ce o să ne înregistrăm o să fie imposibil ca VanDyke sau oricine altcineva să ne saboteze operaţiunea.

— Nu-i cunoşti pe piraţi, spuse Buck sumbru. Şi guvernul e cel mai mare dintre toţi.

— Sînt de acord cu Buck în privinţa asta, spuse Ray încruntîndu-se şi uitîndu-se la statuetele chinezeşti. Sigur că avem obligaţia de împărţi ce-am descoperit, dacă încă n-am terminat. Mai avem săptămîni întregi de excavat, poate chiar luni, pînă cînd terminăm totul. Şi încă n-am găsit obiectul pentru care am venit.

—*„Blestemul lui Angelique"*, mormăi Buck. Poate că ea nu vrea să fie găsit.

— Dacă-i acolo, o să-l găsim, zise LaRue.

— Cred că toţi scăpaţi ceva din vedere, spuse Marla încet.

Atît de rar se întîmpla să-şi dea cu părerea în legătură cu excavările, încît toţi tăcură şi se întoarseră spre ea.

— Ştiu că eu nu mă scufund, nu manevrez compresorul, dar înţeleg tot ce se petrece. Uitaţi-vă la ce-am făcut, cîte am găsit deja. O mică operaţiune, cu numai două echipe de scufundători, care ne chinuim să ţinem

totul secret. Şi, totuşi, am scos la iveală un fel de miracol, făcînd-o pe Tate să fie responsabilă pentru îngrijirea sa. Acum, cînd ea vrea să ceară ajutor, ne temem să nu vină cineva să ne ia totul. Şi, dacă ne concentrăm atît de mult asupra unui singur lucru, nu pierdem cumva din vedere întregul? Poate că *„Blestemul lui Angelique"* ne-a făcut să venim aici, dar nu trebuie neapărat să-l găsim ca să ştim că am făcut ceva incredibil.

Oftînd, Ray o luă după umeri.

— Ai dreptate. Bineînţeles că ai dreptate. E o prostie să considerăm că n-am reuşit numai pentru că nu am găsit talismanul. Totuşi, de fiecare dată cînd cobor şi vin din nou la suprafaţă fără el, mă simt ca şi cum aş fi eşuat. Chiar dacă am găsit atîtea lucruri.

Tate îi aruncă o privire lui Matthew înainte de a se uita la tatăl ei.

— N-ai eşuat. Nici unul dintre noi n-a făcut-o.

Fără să spună nimic, Matthew se ridică şi, scoţînd colierul din buzunar, îl lăsă să se legene în mîna lui. O clipă, Tate avu impresia că vede o lumină ţîşnind din piatră.

Ray se ridică nesigur pe picioare. Privirea păru să i se împăienjenească în clipa în care întinse mîna ca să atingă rubinul din mijloc.

— L-aţi găsit.

—Tate l-a găsit. Azi-dimineaţă.

— E unealta diavolului, şopti Buck dîndu-se înapoi. O să aducă numai suferinţă.

— S-ar putea să fie o unealtă, zise Matthew şi îi aruncă o privire lui LaRue. Şi noi o s-o folosim. Sînt de acord cu Tate. O să aranjăm să transferăm obiectele

pe care le avem. Ea poate să-şi contacteze comitetele.

— Pentru ca tu să-l poţi atrage pe VanDyke, murmură ea.

—VanDyke e problema mea. Asta e ceea ce vrea, spuse el luînd colierul din mîinile lui Ray. N-o să-i fie uşor să treacă de mine ca să-l ia. Poate că ar fi mai bine să suspendăm operaţiunea pentru un timp. Tu, Marla şi Tate aţi putea să staţi pe insulă.

— Şi să te las să-l înfrunţi singur? spuse Tate furioasă. Nici prin cap nu-mi trece, Lassiter. Dacă sînt suficient de proastă ca să vreau să mă mărit cu tine nu înseamnă c-o să te las să mă faci pachet şi să mă expediezi cînd vrei.

— Vă căsătoriţi? întrebă Marla ducînd mîna la gură. Vai, scumpo.

—Avusesem de gînd să fac anunţul mai frumos, zise Tate privindu-l furioasă. Prostule.

— Şi eu te iubesc, spuse Matthew cuprinzîndu-i mijlocul, în timp ce ţinea talismanul în mîna cealaltă. M-a cerut astăzi după-amiază, îi explică el Marlei. M-am hotărît să accept, din moment ce te obţineam şi pe tine astfel.

— Slavă Domnului că v-a venit mintea la cap, zise Marla şi, suspinînd uşor, îi îmbrăţişă pe amîndoi în acelaşi timp. Ray, fetiţa noastră se măritä.

El îşi bătu soţia pe umăr cu stîngăcie.

— Presupun că ăsta e semnalul ca să spun ceva profund.

Emoţiile se luptau în sufletul lui, regret amestecat cu bucurie. Fetiţa lui era acum femeia altui bărbat, îşi spuse el.

— Nu-mi vine absolut nimic în cap.

— Dacă-mi daţi voie, eu aş propune să sărbătorim, zise LaRue.

— Bineînţeles, exclamă Marla ştergîndu-şi ochii şi dîndu-se înapoi. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta.

— Daţi-mi voie, spuse LaRue ducîndu-se la bucătărie de unde luă sticla de Fume Blanc pe care o ascunsese. După ce se turnă în pahare, se bău în cinstea lor şi lacrimile se uscară. Tate ieşi pe punte şi se duse lîngă Buck, rezemîndu-se de balustradă.

— E o seară mare, murmură ea.

— Da, zise el ridicîndu-şi paharul de bere slab alcoolizată.

— Credeam... sperasem c-o să te bucuri pentru noi, Buck. Îl iubesc atît de mult.

El se mişcă stînjenit.

— Presupun că ştiu. Dar, în ultimii cinşpe ani, m-am obişnuit să mă gîndesc la el ca la fiul meu. N-am fost un tată prea bun...

— Ai fost minunat, îl întrerupse ea cu înflăcărare.

— Am dat-o în bară de multe ori, dar mi-am dat totuşi silinţa. Totdeauna am ştiut că Matthew are ceva deosebit în el. Mai mult decît mine, mai mult decît James. Numai că n-am ştiut niciodată să-i scot la iveală acest lucru. Tu o faci, adăugă el întorcîndu-se spre ea, în sfîrşit. E un om mai bun cu tine decît ar fi fără. O să-şi dea silinţa mai mult cu tine alături şi o să-nvingă acel ghinion al Lassiter-ilor. Trebuie să-l faci să scape de colierul ăla blestemat, Tate, pînă nu vă otrăveşte viaţa. Pînă nu-l omoară VanDyke ca să i-l ia.

— Nu pot să fac asta, Buck. Dacă aş încerca şi el s-ar schimba pentru că i-aş cere eu, ce s-ar întîmpla?

N-ar fi trebuit să-i vorbesc niciodată de colier. L-am făcut să creadă că, dacă l-am găsi, am face ca

moartea lui James să nu fi fost în zadar. A fost o prostie. Morţii sînt morţi.

— Matthew e un om în toată firea, Buck. Ceea ce nu poate să facă pentru mine, pentru tine sau pentru orice altcineva. Dacă-l iubim, trebuie să acceptăm asta.

Capitolul 25

Tate făcu un efort să asculte de propriul sfat. În timp ce Matthew dormea lîngă ea în cabina de pe *Mermaid,* ea încerca să-şi ignore temerile.

Spusese că era timpul să aibă încredere unul în altul. Ştia că încrederea putea fi un scut la fel de rezistent ca dragostea. Avea să facă în aşa fel încît al ei să fie suficient de rezistent pentru a-i apăra pe amîndoi de oricine sau orice, îşi promise ea.

Orice avea să se întîmple, orice avea să facă el, aveau să înfrunte totul împreună.

— Nu-ţi mai face griji, murmură el trăgînd-o mai aproape.

Căldura trupului său o mai linişti.

— Cine a spus că-mi fac?

— Simt, zise el, şi pentru a distrage atenţia amîndurora, îşi plimbă mîna peste şoldul ei. Arunci tot timpul săgeţile astea de griji, care mă ţin treaz, adăugă el lăsîndu-şi mîna să lunece pe cutia ei toracică. Şi, iacă tot sînt treaz...

Trecu deasupra ei şi îi acoperi gîtul cu sărutări, facînd-o să se înfioare.

— Data viitoare cînd o să construiesc un vas, o să fac cabina principală mai mare.

Ea oftă cînd buzele lui îi alunecară uşor spre ureche.

— Data viitoare?

— Mmm-Hmm. Şi o s-o izolez fonic. Ea chicoti. Sforăitul lui Buck din cabină alăturată zguduia pereţii.

— O să te ajut şi eu. Cum suportă LaRue?

— Zice că e ca un vapor zguduit de furtună. Asta e, spuse el înconjurîndu-i sînul cu degetul şi studiindu-i chipul în lumina lunii care pătrundea prin fereastra deschisă.

— Ai face bine să te gîndeşti de-acum. La asta. Şi cred că spaţiul de locuit e foarte bun, zise ea trecîndu-şi limba şicanator peste maxilarul lui. Mai ales cabina căpitanului.

— Ştii, dacă aş fi ştiut că treaba asta cu logodna o să ne uşureze situaţia aş fi încercat s-o fac mai demult, zise el şi îi răsfiră părul pe pernă. E mult mai comod decît podeaua covertei.

— E mult mai comod, zise ea zîmbind sub buzele lui. Dar mi-au plăcut nopţile alea. Să nu crezi că treaba cu logodna o să dureze prea mult, adăugă apoi. Mîine mergem la Nevis ca să-ncepem formalităţile.

— Dumnezeule, ce autoritară eşti.

— Da, şi te am, Lassiter, spuse ea îmbrăţişîndu-l strîns. Te am cu adevărat.

Nimic, absolut nimic, nu avea să i-l ia, promise în sinea ei.

— Imediat cum terminaţi, vreau să veniţi la magazin, spuse Marla scuturîndu-şi sandalele de nisip cînd păşi de pe plajă pe aleea pietruită.

Chiar dacă nunta avea să fie restrînsă şi simplă, ea avea de gînd să-şi ia în serios îndatoririle de mamă a miresei şi de înlocuitoare a mamei mirelui.

Tate oftă şi îşi dădu pe spate coada împletită.

— Bănuiesc că n-are nici un rost să-ţi spun că n-am nevoie de o rochie nouă.

— Absolut nici un rost, spuse Marla zîmbind fericită. O să-ţi cumpărăm o rochie de mireasă, Tate Beaumont. Dacă n-o să găsim una potrivită la magazinul de-aici, o să mergem pe St.Kitts. Şi, Matthew, spuse ea bătîndu-l cu bîndeţe pe obraz. Ar fi bine să te tunzi — şi să ai un costum frumos.

— Da, doamnă.

— Prostii, mormăi Tate.

Ignorînd-o, Marla continuă să zîmbească.

— Acum duceţi-vă să rezolvaţi treaba cu actele. Matthew, noi doi o să ne uităm după costumul acela mai tîrziu. Ah, Tate, întreabă-l de pantofi.

— De pantofi?

—Trebuie să ai o pereche care să se asorteze cu rochia, spuse Marla şi, după ce le făcu cu mîna veselă, urcă treptele magazinului.

—A intrat în acţiune, spuse Tate încet. Bine că suntem aici. Îţi închipui ce-ar fi aranjat dacă am fi fost la Hatteras? Petreceri cu cadouri înainte de nuntă, flori, furnizori, torturi, zise ea cutremurîndu-se uşor. Consilieri.

Sună plăcut.

Lassiter, spuse ea privindu-l uimită. Să nu-mi spui că îi ar plăcea toată acea agitaţie. Dacă ar putea, te-ar pune să te îmbraci cu un smoching, poate chiar cu frac, zise ea dîndu-i o palmă uşoară peste şezut. Nu ai mai arăta superb.

— Credeam că femeilor le plac nunţile cu fast.

— Nu şi celor întregi la minte, spuse ea oprindu-se amuzată în timp ce urcau scările. Matthew, asta vrei, pompă şi fast?

— Uite ce e Roşcato, o să te iau oricum. Numai că nu văd ce e în neregulă cu chestiile tradiţionale. O rochie nouă, o tunsoare.

Tate miji ochii.

— O să te facă să porţi cravată, amice. El nu putu să-şi controleze o grimasă uşoară.

— Nu-i mare scofală.

— Ai dreptate, spuse ea rîzînd uşor. Bănuiesc că aş putea să mărturisesc. Mi-e frică.

— Foarte bine, zise el acoperindu-i mîna cu a lui. Înseamnă că sîntem doi.

Intrară împreună în holul hotelului. După un sfert de oră ieşiră ameţiţi.

— O să fie foarte uşor, zise Tate. Dovada cetăţeniei şi semnăm cîteva hîrtii. Totul s-ar putea termina în două, trei zile.

— Ţi-ai pierdut curajul?

— Mă descurc. Dar tu?

— Nu dau niciodată înapoi după ce închei o înţelegere, spuse el, şi pentru a-i dovedi, o ridică de la pămînt. O să fii „doctor Lassiter" sau „doctor Beaumont"?

— O să fiu „doctor Beaumont" şi „doamna Lassiter". Eşti mulţumit?

— Mulţumit. Ah, presupun că ar trebui să pornim spre magazin.

— Pot să te scutesc de treaba asta, spuse ea sărutîndu-l apăsat. Dacă o să găsim o rochie acolo, tu

n-ai voie s-o vezi. Mama o să facă urît dacă nu urmăm nici măcar o tradiţie.

Speranţa începu să se înfiripe în sufletul lui.

— Nu trebuie să merg la cumpărături?

— Nu trebuie să mergi pînă cînd nu te obligă ea. Ce-ar fi să ne aştepţi aici peste o jumătate de oră? Stai, am uitat că am de-a face cu Marla Beaumont cea pasionată de cumpărături. Peste o oră. Şi, din moment ce mă simt generoasă, dacă mama se hotărăşte să mă tîrască la St.Kitts, o să facem un ocol şi o să te lăsăm la vas.

— Îţi rămîn îndatorat, Roşcato.

—Voi avea grijă să te fac să plăteşti. Lasă-mă jos. El o mai sărută o dată şi, apoi, o lăsă jos.

— Pun pariu că au şi lenjerie acolo.

— Sînt convinsă, spuse ea rîzînd şi împingîndu-l. O să te uimesc. Haide, pleacă, Lassiter.

Zîmbi, privi în urma lui pînă cînd îl văzu intrînd din nou în holul hotelului. Deodată, ideea unei noi rochii, ceva vaporos şi romantic, nu i se mai păru atît de frivolă. Ceva la care ar fi putut să poarte o inimioară de aur cu o perlă atîrnînd de vîrful ei.

Lassiter, o să te fac să rămîi tablou, hotărî în sinea ei.

Porni încîntată spre magazin. Mîna care o apucă de braţ o făcu să rîdă.

— Matthew, zău aşa...

Vorbele, ca şi răsuflarea, îi rămaseră în gîtlej cînd se trezi faţă-n faţă cu Silas VanDyke.

Pentru o clipă nu mai avu simţul realităţii. El arăta exact la fel, îşi spuse ea stupefiată. Timpul nu-şi lăsase deloc amprenta asupra lui. Părul de culoarea chihlimbarului, faţă elegantă şi ochii deschişi la culoare.

Mîna de pe braţul ei era la fel de moale ca a unui copil şi îi simţea parfumul subtil al coloniei.

— Domnişoară Beaumont, ce plăcere să vă întîlnesc aşa. Trebuie să recunosc că timpul a fost extrem de generos cu dumneata.

Sunetul vocii lui, vag europeană şi conţinînd o plăcere rece, o readuse la realitate. Îi dădu drumul.

— Cu siguranţă că ai o clipă, două la dispoziţie pentru un vechi prieten, nu? spuse el în timp ce continua să zîmbească binevoitor, conducînd-o prin grădină în timp ce vorbea.

Erau duzini de oameni în jur, îşi aminti ea luptînd împotriva fricii. Oaspeţi, angajaţi, cei care luau masa devreme la restaurantul de lîngă piscină. Nu era nevoie decît să strige. Cînd îşi dădu seama că îi era frică, acolo, în lumina puternică a soarelui, se opri brusc.

— Ah, am un minut, două pentru tine, VanDyke. De fapt chiar mi-ar plăcea foarte mult să discut cu tine.

Singură, fără Matthew care să o dea la o parte.

— Dar, dacă nu-mi dai drumul chiar în clipa asta, încep să ţip.

— Asta ar fi o mare greşeală, spuse el cu blîndeţe. Şi tu eşti o femeie deşteaptă, din cîte ştiu.

— Dacă mai continui să pui mîna pe mine, îţi arăt eu cît de deşteaptă sînt, spuse ea furioasă şi îşi eliberă braţul. Sînt suficient de deşteaptă ca să ştiu că nu poţi să-mi faci nimic într- un loc public.

— Să-ţi fac ceva? întrebă el arătîndu-se şocat şi uşor ofensat.

Dar capul îl durea îngrozitor cînd se gîndea că-l sfida.

—Tate, draga mea, ce prostii poţi să spui. Nici prin gînd nu mi-ar trece să-ţi fac ceva. Pur şi simplu, te invit să petrecem o oră, două pe iahtul meu.

—Trebuie să fii nebun.

Mîna lui îi strînse braţul atît de repede şi de dureros, încît ea fu prea surprinsă ca să mai ţipe.

— Ai grijă că nu-mi place lipsa de maniere, spuse el şi îi zîmbi din nou. Încercăm din nou, da? Aş vrea să mă-nsoţeşti pentru o vizită scurtă şi prietenească. Dacă refuzi, sau dacă insişti să faci o scenă aici, într-un loc public, cum zici tu, logodnicul tău va plăti scump.

— Logodnicul meu o să mătură trotuarul cu mutra ta, VanDyke, dacă n-o s-o fac eu înainte.

— Ce păcat că n-ai moştenit nimic din bunele maniere ale mamei tale, spuse el oftînd şi aplecîndu-se spre ea, strînse din dinţi pentru a-şi controla vocea. Am doi oameni care-l urmăresc pe Matthew al tău chiar în timp ce noi doi vorbim. N-or să facă nimic dacă nu mă obligi să le dau un anumit semnal. Sînt foarte pricepuţi şi foarte discreţi.

Ea păli brusc.

— Nu poţi să pui să-l omoare în holul hotelului.

Dar el sădise deja sămînţa groazei şi aceasta înflorea.

— Poţi să crezi ce vrei. Ah, şi nu era şi mama ta acolo, în magazin? A ales cîteva lucruri minunate pentru tine.

Amorţită de groază, Tate ridică privirea şi văzu uşile de sticlă ale magazinului şi vitrina reflectînd razele soarelui. Şi bărbatul lat în umeri şi îngrijit îmbrăcat care aştepta afară. Acesta înclină uşor din cap.

— Să nu-i faci nici un rău. N-ai de ce să-i faci rău.

— Dacă faci exact ce-ţi spun eu, n-o să am de ce să fac rău nimănui. Mergem? I-am spus bucătarului meu să pregătească un prînz foarte special şi, acum o să am cu cine să-l împart, zise el şi, cu o politeţe oribilă, o luă de cot, conducînd-o spre ponton. Călătoria o să dureze foarte puţin, pentru că am ancorat la vest de voi, destul de aproape.

— De unde ai ştiut?

— Oh, draga mea, zise el ciupind-o uşor de bărbie încîntat de victorie. Ce naivă eşti dacă ţi-ai închipuit că n-o să aflu.

Tate îşi trase braţul din mîna lui şi mai aruncă o privire în spate înainte să se urce în şalupa care aştepta.

— Dacă le faci vreun rău, dacă te atingi de vreunul din ei măcar, te omor cu mîna mea.

În timp ce şalupa brăzda apa, ea se gîndea cum avea să o facă.

În magazin, Marla oftă. După ce îi spuse vînzătoarei să pună de o parte lucrurile pe care le alesese, plecă în căutarea fiicei ei. În restaurante şi baruri, pe plajă şi la piscină. Uşor iritată, dădu o raită prin magazinul de suveniruri şi se întoarse la boutique.

Cînd văzu că Tate tot nu apărea intră în holul hotelului intenţionînd să-l roage pe recepţioner să îi strige numele.

În clipa aceea îl zări pe Matthew coborînd dintr-un taxi.

— Matthew, pentru Dumnezeu, unde ai fost?

— Am avut o treabă de rezolvat, zise el bătînd buzunarul în care se afla contractul pe care tocmai îl semnase. Hei, dar n-am întîrziat prea mult.

— Pentru ce să întîrzii?

— Ne-am înţeles să vin într-o oră, zise el liniştit şi se uită la ceas. Am depăşit cu puţin doar. Deci, ai convins-o să-şi cumpere rochie sau tot se mai împotriveşte?

— Nici n-am văzut-o, spuse Marla posomorîtă. Credeam că e cu tine.

— Nu, ne-am despărţit. Ea urma să vină la tine, zise el ridicînd din umeri. Am discutat despre tot felul de nunţi, flori şi chestii de genul ăsta. Probabil că s-a dus cine ştie unde...

E în salonul de coafură, spuse Marla deodată. Probabil c-a vrut să se intereseze cînd s-ar putea duce să-şi facă manichiura, să se coafeze.

—Tate?

— Doar e nunta ei, spuse ea uluită de ideile tinerilor şi clătina din cap. Orice femeie vrea să fie frumoasă ca mireasă. Sigur s-a dus acolo să se uite la coafuri.

— Dacă zici tu, spuse el şi gîndul că Tate s-ar fi aranjat şi dichisit pentru el îl făcu să zîmbească.

Rămînea de văzut.

— Hai s-o luăm de acolo pe sus.

— Şi eu am de gînd să-i spun vreo două, mormăi Marla. Începusem să-mi fac griji.

— Şampanie? întrebă VanDyke luînd un pahar de pe tava pe care stewardul o pusese lîngă două şezlonguri de un albastru păun.

—Nu.

- Cred că vei fi de acord cu mine că pregăteşte corul gurii pentru homarul pe care îl vom avea la masă.

-- Nu mă interesează nici şampania, nici homarul, nici politeţea ta transparentă.

Ignorînd tremurul uşor, Tate îşi îndreptă umerii. Dacă făcuse calculele corect, se aflau la vreo milă vest de *Mermaid*. Ar fi putut să şi înoate, dacă ar fi fost nevoie.

— Mă interesează, în schimb, motivul pentru care m-ai răpit.

— Ce cuvînt dur, spuse VanDyke sorbind din şampanie şi descoperind că fusese perfect răcită, ia loc, te rog adăugă el şi ochii îi îngheţară cînd văzu că ea stătea în continuare lîngă balustradă. Stai jos, repetă el. Avem afaceri de discutat.

Curajul era una. Dar, cînd ochii lui erau la fel de inexpresivi şi reci ca ai unui rechin, ea se gîndi că ar fi fost mai înţelept să facă ce i se spunea, aşa că se aşeză rigidă şi se forţă să accepte al doilea pahar de şampanie pe care i-l oferi el.

Îşi dădu seama că se înşelase. Se schimbase totuşi. Bărbatul cu care avusese de-a face cu opt ani în urmă păruse sănătos mintal. În timp ce acesta...

— Pentru... destin, poate?

Ea ar fi preferat să-i arunce conţinutul paharului în faţă, dar îşi dădu seama că acea mică satisfacţie pe care i-ar fi oferit-o ar fi costat-o scump.

— Destinul? spuse ea şi se bucură cînd observă că vocea îi era calmă şi egală. Da, aş putea să beau pentru asta.

Relaxat, el se lăsă pe spate ţinînd piciorul paharului între degete.

— Îmi face atîta plăcere să te am din nou în vizită. Mi-ai făcut o impresie foarte bună ultima oară cînd ne-am văzut. Mi-a plăcut să-ţi urmăresc progresele profesionale de-a lungul anilor.

— Dacă aş fi ştiut că ai legătură cu ultima expediţie a lui *Nomad,* n-aş fi luat niciodată parte la ea.

— Ce prostie, spuse el încrucişîndu-şi gleznele pentru a se bucura mai mult de vin şi de companie. Sigur trebuie să ştii că am finanţat un număr de oameni de ştiinţă, laboratoare, expediţii. Fără spijinul meu, numeroase proiecte n-ar fi putut fi puse niciodată în practică. Şi organizaţiile de binefacere pe care le susţin, cauzele nobile, zise el şi sorbi din nou. Ai nega aceste cauze, caritabile şi ştiinţifice, numai pentru că nu eşti de acord cu sursa?

Ea înclină paharul şi sorbi la fel de delicat ca el. - Atunci cînd sursa este un criminal, un hoţ, un om fără conştiinţă, da.

— Din fericire, sînt puţini cei care împărtăşesc părerile sau etica naivă. M-ai dezamăgit, spuse el pe un ton care făcu să-i îngheţe sîngele în vine. M-ai trădat. Şi m-ai costat, zise el după care ridică privirea absent cînd se apropie stewardul. Masa este servită, îi spuse el după aceea, pe tonul de amfitrion perfect. M-am gîndit că o să-ţi placă să iei masa la aer.

Se ridică şi îi întinse mîna, dar ea o ignoră.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, Tate. Micile gesturi de răzvrătire nu fac decît să mă irite, zise el şi îi demonstra apucînd-o de încheietură. Deja m-ai dezamăgit profund, continuă el cînd ea se zbătu să se elibereze. Dar sper că vei profita de această ultimă şansă pe care ţi-o ofer pentru a-ţi îndrepta greşelile.

— Ia mîna de pe mine, spuse ea furioasă şi se zmuci. Avea pumnul pregătit să lovească, dar el o apucă de coadă şi o trase atît de tare încît ea văzu stele verzi, iar cînd o trase cu brutalitate spre el,

descoperi că hainele acelea elegante ascundeau un trup tare şi puternic.

— Dacă-ţi închipui că nu pot să lovesc o femeie, te înşeli, spuse el şi ochii îi licăriră ameninţători cînd o împinse pe un scaun, după care se aplecă asupra ei. Dacă n-aş fi un om înţelegător şi civilizat, dacă mi-aş da voie să uit asta, ţi-aş rupe toate oasele, unul cîte unul.

La fel de iute cum se stinge o lumină, expresia din ochii lui se schimbă.

— Există unii oameni care consideră că pedeapsa corporală nu e înţeleaptă şi nici civilizată, zise el aşezîndu-se pe scaun, după care îi făcu semn stewardului cu chip împietrit să ia vinul şi paharele. Totuşi, eu nu sînt de acord. Cred în faptul că durerea şi pedeapsa sînt foarte eficiente pentru a disciplina. Şi pentru a imprima respect, cu siguranţă. Eu cer respect. L-am cîştigat. Gustă din măslinele acestea, draga mea, zise el redevenind amfitrion ospitalier şi oferindu-i o farfurioară de cristal. Sînt dintr-una din livezile mele din Grecia.

Din cauza faptului că mîinile îi tremurau îngrozitor, ea şi le ţinu împreunate sub masă. Ce fel de om ameninţa să provoace durere, pentru ca, în clipa următoare, să ofere un aperitiv exotic? Un nebun.

— Ce doreşti?

— Întîi, să iau masa într-un loc plăcut cu o femeie atrăgătoare, zise el şi ridică din sprîncene cînd ea păli. Nu-ţi fie teamă, dragă Tate. Sentimentele mele pentru tine sînt prea paterne ca să mă gîndesc la ceva sexual. Onoarea ta, cum s-ar zice, e mai mult decît în siguranţă.

— Presupun că ar trebui să mă bucur că violul nu face parte din planul tău.

— Alt cuvînt urît, spuse el şi, uşor supărat pentru faptul că ea îl folosise, servi de pe farfurioară cu măsline şi „antipasto". Un bărbat care se coboară la a forţa o femeie să facă sex cu el, nu e bărbat după părerea mea. Unul din directorii mei din New-York şi-a forţat asistenta să facă sex cu el. Ea a fost spitalizată după aceea. Am pus să fie concediat — după ce a fost castrat mai întîi, zise el ştergîndu-se la gură cu un şervet bleu. Îmi place să cred că ea mi-a fi mulţumit. Te rog, gustă din homar, îţi garantez că e delicios.

— Se pare că nu prea am poftă de mîncare, zise ea împingînd farfuria cu un gest care ştia că era prostesc de sfidător. M-ai adus aici şi e limpede că mă poţi ţine aici. Cel puţin pînă cînd Matthew şi familia mea or să înceapă să mă caute, zise ea privindu-l în ochi. De ce nu-mi spui ce vrei?

— O să discutăm şi despre Matthew, dar mai tîrziu. Vreau ceea ce am vrut întotdeauna. Vreau ce îmi aparţine. *„Blestemul lui Angelique".*

Marla se plimbă încolo şi încoace prin holul hotelului extrem de îngrijorată. Indiferent la cîte ori îşi tot spusese că Tate n-ar fi putut să dispară, pur şi simplu, tot era îngrozită. Privea oamenii care treceau pe lîngă ea, angajaţii hotelului care îşi vedeau de treburi, oaspeţii plimbîndu-se de la piscină la bar şi în grădină.

Auzea rîsete, plescăitul copiilor care înotau, zgomotul aparatului care amesteca băuturi pentru cei care aşteptau la bar. Se despărţise de Matthew — ea urmînd să se intereseze la recepţie, să-i întrebe pe

portari şi taximetrişti, pe orcine ar fi putut să o vadă pe Tate, el să verifice pe plajă şi la docuri.

Cînd îl zări pe Matthew venind spre ea, îi sări inima.

—Tate.

— Au văzut-o cîţiva. S-a întîlnit cu un bărbat şi a plecat cu el cu şalupa.

—A plecat? Cu cine s-a întîlnit? Eşti sigur că despre ea era vorba?

— Da, spuse el încercînd să controleze panica ce ameninţa să-l cuprindă.

Dar nu la fel de uşor îi era să-şi înfrîneze dorinţa de a ucide.

— După descriere, e vorba de VanDyke.

— Nu se poate, zise ea şi, înmuindu-i-se picioarele de spaimă, se sprijini de braţul lui. N-ar fi plecat cu el.

— Ba da, dacă el nu i-a dat de ales.

— Poliţia, spuse ea cu un glas stins. Să sunăm la politie.

— Şi să le spunem că a plecat de pe insulă, fără să opună nici un fel de rezistenţă, cu cel care i-a finanţat ultimul proiect? zise el cu flăcări in ochi şi clătină din cap. Nu ştim nici cîţi poliţişti are în serviciul lui. O s-o facem în felul meu.

— Matthew, dacă-i face vreun rău...

— N-o să-i facă, zise el, dar amîndoi ştiau că voia doar să o liniştească pe ea. N-are de ce s-o facă. Hai să ne întoarcem. Presupun că nu se află prea departe de locul unde sîntem ancoraţi.

Nu ştie. În mintea lui Tate erau o mulţime de posibilităţi. Ştiuse unde să-i găsească. Aflase ce făceau. Dar habar n-aveau ce găsiseră. Trăgînd de timp, puse mîna pe pahar din nou.

— Crezi că, dacă l-aş avea, ţi l-aş da?

— Ah, cred că atunci cînd o să-l ai o să mi-l dai, ca să-i salvezi pe Matthew şi pe ceilalţi. A venit timpul să lucram împreună, Tate, aşa cum am plănuit eu de multă vreme.

— Cum ai plănuit tu?

— Da. Deşi nu chiar în felul în care sperasem, spuse el gîndindu-se un moment la acest lucru, după care continuă. Sînt dispus să-ţi trec cu vederea greşelile, sînt dispus să vă las, pe tine şi echipa ta să păstraţi toate bogăţiile de pe *Isabella.* Nu vreau decît talismanul.

— L-ai lua şi ai pleca? Ce garanţii aş avea?

— Cuvîntul meu, bineînţeles.

— Cuvîntul tău înseamnă mai puţin decît nimic pentru mine, zise ea şi i se tăie respiraţia cînd el îi strînse degetele în mînă.

— Nu suport insultele, zise el şi, cînd îi dădu drumul, mîna îi zvîcnea la fel ca o măsea bolnavă. Cuvîntul unui bărbat e sfînt, Tate, spuse el cu un calm sinistru. Propunerea rămîne în picioare. Tot ce vreau de la tine e talismanul. În schimbul lui vei cunoaşte faima şi avuţia pe care ţi le oferă *Isabella.* Îţi vei cîştiga o reputaţie. Sînt chiar dispus să te ajut cu influenţa mea.

— N-am nevoie de influenţa ta.

— Ai beneficiat de ea de multe ori în ultimii opt ani. Dar am făcut-o din plăcere. Încă mă doare să văd că-mi răsplăteşti generozitatea cu nerecunoştinţă, zise el şi se întunecă la faţă. E numai vina lui Lassiter. Înţeleg asta. Cred că-ţi dai seama că, asociindu-te cu el, îţi cobori standardele şi îţi diminuezi şansele sociale şi profesionale. Un bărbat ca el n-o să fie niciodată bun pentru tine la nici un nivel.

— Un bărbat ca Matthew Lassiter te face să pari un copil. Un copil rău şi răsfăţat.

Capul îi zbură pe spate şi ochii i se umeziră cînd el o lovi peste faţă cu dosul palmei.

—Te-am avertizat, spuse el îi îşi împinse furios furia aşa încît aceasta se făcu fărîme pe punte. Nu tolerez lipsa de respect, M- am arătat dispus să trec cu vederea unele lucruri pentru că-ţi admir curajul şi inteligenţa, dar ai grijă cum vorbeşti.

—Te dispreţuiesc, spuse ea pregătindu-se pentru o altă lovitură. Dacă o să găsesc talismanul, o să-l distrug înainte să ţi-l dau.

Îl văzu cedînd. Felul cum îi tremurau mîinile cînd ţîşni în picioare. Avea o privire criminală. Mai mult decît atît, înţelese ea. Era un fel de încîntare îngrozitoare. Avea să o lovească, ştia, şi acest lucru avea să-l încînte.

Instinctul de conservare îi învinse teama. Sări în spate cînd el dădu să pună mîna pe ea şi fără să stea pe gînduri, o rupse la fugă spre parapet. Apa era siguranţă. Marea avea s-o salveze. Dar, chiar în clipa în care se pregătea să sară, fu trasă înapoi.

Lovi cu picioarele, ţipă, se chinui să muşte. Stewardul îi ţintuia braţele doar, trăgîndui-le în spate pînă cînd i se înceţoşă privirea.

— Las-o-n seama mea, auzi ea vocea lui VanDyke în clipa în care se prăbuşi moale pe punte. Nu eşti atît de deşteaptă cum am sperat, zise el apoi încă furios şi apucînd-o de braţul care îi fusese îndoit la spate, o ridică în picioare. Eşti loială cui nu trebuie, Tate. Va, trebui să te-nvăţ...

Se întrerupse cînd motorul unui vas îi atrase atenţia. Auzindu-l, Tate întoarse capul.

Matthew.

Groaza şi durerea distruseseră orice fărîmă de mîndrie... Începu să plîngă slab cînd VanDyke o lăsă să cadă pe punte pentru a doua oară.

Venise. Ea se făcu ghem, lingîndu-şi rănile. Avea s-o la de acolo şi nu avea s-o mai doară nimic. Nu avea să-i mai fie frică.

— Iarăşi ai întîrziat, spuse VanDyke.

— N-a fost uşor să plec, zise LaRue, care sări sprinten pe punte şi îi aruncă o privire scurtă lui Tate înainte să-şi scoată punguţa de tutun. Văd că ai o pasageră.

— Norocul mi-a surîs, spuse VanDyke aproape calm din nou şi, luînd un şervet, îşi tamponă faţa asudată. Rezolvam unele treburi pe insulă cînd încîntătoarea domnişoară Beaumont mi-a răsărit în cale.

LaRue scoase un ţîţîit şi bău din paharul lui Tate de şampanie.

— Are un semn pe faţă. Nu sînt de acord cu maltratarea femeilor.

VanDyke îşi dezveli dinţii.

— Nu te plătesc ca să-ţi dai cu părerea.

- Poate că nu, spuse LaRue hotărînd să-şi amîne figura şi să se delecteze cu „antipasto". Cînd Mattrrew o să afle că e la tine, o să vină după ea.

- Bineînţeles.

Acest lucru ar fi compensat totul. Aproape totul.

— Ai venit doar să-mi spui ceea ce ştiu deja?

- LaRue, spuse Tate tremurînd şi chinuindu-se să se ridice în genunchi. Unde-i Matthew?

- Bănuiesc că se-ntoarce repede de la Nevis ca să te caute.

— Bine, dar... spuse ea şi clătină din cap ca să se dezmeticească. Tu ce cauţi aici?

Încetul cu încetul, începu să-şi dea seama că era singură, că el stătea confortabil la masă şi mînca.

LaRue zîmbi cînd o văzu dumirindu-se şi cînd, în privire, i se citi dezgustul.

— Aşadar, ai priceput.

— Lucrezi pentru el. Matthew a avut încredere în tine. Toţi am avut.

— Nu mi-aş fi cîştigat existenţa dacă n-aţi fi avut. Ea îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Pentru bani? L-ai trădat pe Matthew pentru bani?

— Am o mare slăbiciune pentru bani, spuse el, după care îi întoarse spatele şi băgă o măslină în gură. Şi, fiindcă veni vorba de marea mea slăbiciune, îţi voi mai cere o primă.

— LaRue, am început să mă satur de pretenţiile tale din ce în ce mai mari, spuse VanDyke ridicînd un deget şi, imediat, stewardul îşi descheie haina albă şi şifonată şi scoase la iveală un pistol. S-ar putea să mă reabilitez în ochii lui Tate dacă pun să fii împuşcat în cîteva locuri dureroase şi să fii aruncat peste bord. Cred că ai atrage rechinii de minune.

LaRue se gîndi ce ardei să aleagă.

— Dacă mă omori, speranţele tale de a pune mîna pe *„Blestemul lui Angelique"* vor muri odată cu mine.

VanDyke îşi încleştă pumnul pînă cînd se calmă din nou. Un alt semn şi pistolul fu băgat la loc.

— M-am săturat şi să-mi tot fluturi talismanul prin faţă.

— Două sute cinzeci de mii de dolari americani, spuse LaRue şi închise ochii pentru cîteva clipe,

savurînd gustul picant şi dulceag al ardeiului. Şi talismanul va fi al tău.

—Ticălos ce eşti, şopti Tate. Sper să te omoare.

— Afacerile sînt afaceri, spuse LaRue ridicînd din umeri. Văd că încă nu ţi-a spus de norocul nostru, mon ami. Avm *„Blestemul lui Angelique"*. În schimbul unui sfert de milion, o să am grijă să-l ai în mînă pînă diseară.

Capitolul 26

„Blestemul lui Angelique" strălucea în mîinile lui Matthew. Stătea pe puntea lui *Mermaid,* strîngînd lanţul în mînă. Razele puternice ale soarelui se revărsau asupra rubinului, scoteau scîntei din diamante şi făceau aurul orbitor. Aceea era comoara unei vieţi, faimă şi avere în metal şi piatră.

Acolo era durere.

Toţi cei pe care îi iubise suferiseră din pricina acelui obiect. Ţinîndu-l în mînă, văzu trupul inert ai tatălui său, ghemuit pe puntea unui vas. Chipul lui, atît de asemănător cu al său, albit de moarte.

Îl văzu pe Buck între fălcile unui rechin într-o apă plină de sînge şi învolburată.

O văzu pe Tate, cu lacrimi în ochi, oferindu-i talismanul, oferindu-i şansa de a alege între salvare şi distrugere.

Dar acum nu o mai putea vedea. Nu ştia unde fusese dusă sau ce se întîmplase cu ea. Nu ştia decît că avea să facă orice, avea să dea orice, ca să o la înapoi.

Colierul blestemat atîrna ca plumbul în mîinile lui şi îl dea de el cu splendoarea sa.

Aruncînd fulgere din priviri, se întoarse cînd Buck veni pe covertă.

—Tot nici o urmă de LaRue, spuse Buck şi, zărind talismanul, se dădu brusc înapoi.

Matthew înjură şi îl puse pe masa hărţilor.

— Atunci o să plecăm fără el. Nu putem să mai aşteptam.

— Unde să plecăm? Ce naiba o să facem? Sînt de aceeaşi părere cu Ray şi cu Marla în privinţa asta, Matthew. Trebuie să chemăm poliţia.

— Ne-au ajutat cu ceva ultima oară?

— Acum nu mai e vorba de piraterie, băiete, ci de răpire.

— Odată a fost şi crimă, spuse Matthew cu răceală. A pus mîna pe ea, Buck, zise el rezemîndu-se de masa hărţilor, suferind din cauza neputinţei de moment. A plecat cu ea în faţa unei mulţimi de oameni.

— Ar da-o înapoi în schimbul ăstuia, spuse Buck mîngîindu-şi buzele şi forţîndu-se să se uite la colier. Ca o răscumpărare.

Nu aşteptase el rugîndu-se lîngă radio ca VanDyke să-l contacteze? îşi spuse Matthew.

— Nu-mi pot permite să contez pe asta. Nu-mi pot permite să mai aştept.

Luă binoclul şi, apoi, i-l dădu lui Buck.

— La vest.

Buck scrută marea pînă cînd zări iahtul, care nu era decît o pată albă.

— Vreo milă, murumură el. S-ar putea să fie el.

El e.

Te aşteaptă. E sigur c-o să te duci după ea.

— Doar n-o să-l dezamăgesc, nu?

— O să te omoare, spuse Buck resemnat acum p puse binoclul deoparte. Ai putea să-i dai afurisitul al de obiect şi legat cu fundă şi tot te-ar omorî. Aşa cum a făcut şi cu James.

— N-o să i-l dau. Şi n-o să omoare pe nimeni, spus Matthew luînd binoclul din nou şi uitîndu-se dup LaRue.

Timpul expirase.

— Am nevoie de tine, Buck, spuse el lăsînd binoclul jos. Am nevoie de tine ca să pilotezi.

Groaza şi durerea nu mai erau importante. Tat îl privi pe LaRue cum mînca cu poftă în timp ce îşi trăd partenerii. Nu se mai gîndi la evadare cînd ţîşni în pi cioare şi se aruncă asupra lui.

Atacul fu atît de neaşteptat şi victima ei atît de ne pregătită, încît putu să-l doboare de pe scaun. Îl zgîrî pe faţă cu unghiile şi îl umplu de sînge înainte ca el să reuşească să o imobilizeze.

—Tu eşti mai oribil ca el, zise ea zvîrcolindu-se sub el. El e doar nebun. Dar tu eşti revoltător. Dacă VanDyke n-o să te omoare, o s-o facă Matthew. Spe să pot să asist.

Amuzat de spectacol, VanDyke sorbi din şampani Lăsă lupta să continue, plăcîndu-i să-l audă de LaRu icnind în timp ce se chinuia să o imobilzeze. Apoi oftînd, îi făcu semn stewardului. Nu-şi putea permi ca LaRue să păţească ceva mai grav. Nu încă.

— Condu-o pe domnişoara Beaumont în cabina e Şi ai grijă să nu fie deranjată, zise el zîmbind cîn omul său o trase pe Tate în picioare.

La dădu din picioare, înjură şi se zbătu, dar fu învinsă de cincizeci de kilograme de muşchi.

– Cred că ar trebui să te odihneşti puţin, draga mea, în timp ce LaRue şi cu mine ne terminăm afacerile. Sînt sigur că vei găsi condiţiile mai mult decît satisfăcătoare.

– Să ardeţi în iad, strigă ea vărsînd lacrimi de neputinţă în timp ce era luată cu forţa.Amîndoi.

VanDyke stoarse puţină lămîie pe homarul său.

– O femeie admirabilă, în general. Nu se sperie uşor. Păcat că nu ştie faţă de cine să fie loială. Aş fi putut să fac multe lucruri cu ea. Şi pentru ea. Acum e numai ameală, spuse el mîncînd cu delicateţe. Nimic mai mult.

LaRue îşi şterse sîngele de pe obraz cu dosul mîinii. Urmele pe care i le lăsase ea usturau îngrozitor. Dar VanDyke se încruntă nemulţumit, el folosi servetul pentru a opri sîngerarea.

– După bani, dragostea este cea mai puternică motivaţie, zise el şi, mai zdruncinat de cît voia să pară, îşi umplu paharul cu şampanie, golindu-l dintr-o singură înghiţitură.

Înainte să fim întrerupţi, îmi povesteai despre *„Fantomul lui Angelique"*.

Da, spuse LaRue masîndu-şi coastele pe furiş în locul unde Tate îi trăsese un cot. Şi despre două sute şaptezeci de mii de dolari. Americani.

Banii nu erau nimic. Cheltuise de sute de ori suma aceasta deja, pe parcursul acelor ani de căutări.

Ce dovadă am că talismanul e la tine? Zîmbind, LaRue duse mîna la obrazul sfîşiat.

Haide, mon ami. Tate însăşi l-a găsit ieri şi, plină de dragoste, i l-a dăruit lui Matthew.

Ca să se mai calmeze, LaRue se apucă să-şi răsucească o ţigară.

— E magnific, cu mult mai mult decît m-ai lăsat să înţeleg. Piatra din mijloc... spuse el făcînd un cerc din degetul mare şi cel arătător pentru a indica mărimea. Roşie ca sîngele. Iar diamantele din jur, ca nişte lacrimi de gheaţă. Lanţul e greu, dar delicat lucrat.

Aprinse un chibrit, ţinînd mîna căuş împotriva brizei uşoare şi îl apropie de ţigară. Poţi să-i simţi puterea în interior. Pare să-ţi pulseze în mînă.

VanDyke rămase cu gura căscată.

— L-ai atins?

— Bien sur. Doar au încredere în mine, nu? zise el eliminînd fumul. Matthew îl păzeşte, dar nu şi de mine. Sîntem camarazi, parteneri, prieteni. Pot să ţi-l aduc, imediat cum o să fiu sigur că banii sînt acolo unde trebuie.

—Vei avea banii.

Mîinile îi tremurau şi era alb ca varul la faţă cînd el se aplecă spre el.

— Şi îţi promit ceva, LaRue. Dacă mă-nşeli, dacă o să-ncerci să-mi mai ceri bani sau dacă dai greş, o să te găsesc oriunde. Şi atunci, o să te rogi să mori.

LaRue trase din ţigară şi zîmbi.

— E dificil să sperii un om bogat. Şi o să fiu bogat. Tu o să ai blestemul, mon ami, şi eu o să am banii.

Înainte să se ridice, VanDyke ridică mîna.

— N-am terminat.Un sfert de milion e destul de mult.

— O parte din valoarea lui doar, zise LaRue. Ai încerca să negociezi acum, cînd aproape că-l ai în mînă?

— Dublez suma, spuse VanDyke şi, văzînd încîntat cum făcu ochii mari, se rezemă de spătar. Pentru talisman şi pentru Matthew Lassiter.

—Vrei să ţi-l aduc? spuse LaRue rîzînd şi clătină din cap. Nici măcar preţiosul tău talisman n-ar putea să te apere împotriva lui. E decis să te omoare, adăugă el şi arătă în direcţia în care fusese dusă Tate. Şi ai deja instrumentul cu ajutorul căruia poţi să-l aduci aici.

— Nu vreau să mi-l aduci.

Era o plăcere de care trebuia să se lipsească, îşi dădu seama VanDyke. Pentru că putea să facă o asemenea alegere practică în locul uneia sentimentale dovedea că încă mai era stăpîn pe sine. Afacerile erau afaceri, îşi spuse el.

—Vreau să scapi de el. În seara asta.

— Crimă, zise LaRue gînditor. Interesant.

— Un accident pe mare ar fi foarte potrivit.

— Crezi c-o să se scufunde atunci cînd Tate e dispărută? Îi subestimezi sentimentele faţă de ea.

— Ba deloc. Dar sentimentele fac ca un bărbat să fie neglijent. Ar fi mare păcat să se întîmple ceva cu vasul cînd el şi unchiul lui beat se află la bord. Un incendiu, poate. O explozie — tragică şi mortală. Pentru un sfert de milion în plus, sînt sigur că poţi fi inventiv.

— Sînt renumit pentru agerimea minţii. Vreau primii două sute cincizeci depuşi în după-amiaza asta. Nu voi face nici o altă mişcare pînă cînd n-o să fiu sigur de bani.

— Foarte bine. Cînd o să văd *Mermaid* distrus, îţi voi vărsa şi a doua tranşă în cont. Fă-o în seara asta, LaRue, la miezul nopţii. Pe urmă, adu-mi talismanul.

—Transferă banii.

Orele treceau. Tate îşi înfrînă dorinţa de a bate cu pumnii în uşă şi de a striga să i se dea drumul. Era o fereastră mare şi superbă dincolo de care avea o privelişte splendidă a mării scăldate în lumina apusului. Scaunul pe care-l aruncase în geam sărise înapoi fără să lase nici măcar o zgîrietură.

Trăsese de el pînă cînd nu îşi mai simţise braţele de durere, dar geamul rămăsese neclintit.

Se plimbă nervoasă prin încăpere, plănuindu-şi răzbunarea şi ascultînd fiecare scîrţîit şi pas.

Dar Matthew nu venea.

Numai eroii din basme salvau domniţele din impas, îşi aminti ea. Şi în nici un caz nu voia să fie o domniţă smiorcăită. Avea să scape ea, într-un fel.

Îşi petrecu aproape o oră cercetînd cabina centimetru cu centimetru. Era mare şi frumoasă, decorată în culori pastel sub tavanul din lemn auriu-pal. Picioarele i se afundau într-un covor alb şi gros.

În dulap găsi un capot lung de mătase cu un imprimeu superb reprezentînd trandafiri de dulceaţă şi o cămaşă de noapte asortată. O jachetă de in, o rochie cu paiete şi o haină neagră de seară erau puse la dipoziţie pentru serile răcoroase. O rochie simplă şi neagră de cocteil şi cîteva lucruri pentru zi completau garderoba.

Tate dădu hainele la o parte şi examina peretele dulapului.

Dar acesta era la fel de solid ca restul cabinei.

El nu se zgîrcise în ceea ce priveşte mobilierul, observă ea abătută. Patul era foarte mare şi plin cu perne din satin. Reviste lucioase se vedeau aşezate frumos pe măsuţa de cafea acoperită cu sticlă. Într-un spaţiu de sub televizor şi video se aflau ultimele

noutăţi în materie de filme. Un frigider micuţ era plin cu băuturi răcoritoare, sticle de vin şi şampanie, ciocolate fine.

Baia conţinea o cadă imensă şi mov în formă de scoică şi o oglindă foarte mare înconjurată de lumini. Pe masa de un verde-pal se aflau o varietate de creme, loţiuni şi uleiuri de baie scumpe.

Căutarea unei arme sub forma unui lucru construit slab scoase la iveală numai o trusă de voiaj din piele în care se aflau toate lucrurile de strictă necesitate.

Erau prosoape de baie, rufe, un halat de baie ca cele puse la dispoziţie de hoteluri şi săpunuri în formă de stea de mare, scoici şi căluţi de mare.

Dar bara de alamă pentru prosop pe care îşi închipuia că ar fi putut să o utilizeze ca bîtă era ţintuită solid în perete.

Se întoarse în cabină disperată. Căutînd prin micul şi elegantul birou, descoperi un teanc gros de hîrtie, plicuri şi chiar şi timbre.

Un afurisit de amfitrion perfect, îşi spuse ea furioasă punînd mîna pe un stilou subţire de aur.

Cît rău ar fi putut face un asemenea obiect. O lovitură bună în ochi — acel gînd o făcu să se cutremure, dar băgă stiloul în buzunarul pantalonilor. Apoi se prăbuşi de pe scaun. Apa era atît de aproape, atît de aproape, că-i venea să plîngă.

Şi unde era Matthew?

Trebuia să găsească o modalitate de a-l preveni. LaRue, ticălosul de LaRue. Toate precauţiile pe care şi le luaseră în ultimele luni fuseseră în zadar. LaRue îi transmisese lui VanDyke fiecare mişcare, fiecare plan, fiecare triumf al lor.

Mîncase alături de ei, lucrase alături de ei, rîsese împreună cu ei. Le povestise despre vremurile petrecute pe mare cu Matthew cu o afecţiune de prieten în glas.

Şi, în tot acel timp, nu fusese decît un trădător.

Acum avea să fure talismanul. Matthew trebuia să fie înnebunit de grijă, la fel şi părinţii ei. El avea să se prefacă preocupat, chiar furios. Avea să ia parte la discuţiile lor, avea să le audă planurile. După aceea, avea să ia talismanul să i-l ducă lui VanDyke.

Nu era proastă. Îşi dăduse seama deja că, odată ce VanDyke avea să aibă ceea ce dorea, nu avea să mai aibă nevoie de ea. Nu mai avea de ce să o ţină şi nu îşi putea permite să-i dea drumul.

Cu siguranţă că avea să o omoare.

Undeva în larg, îşi închipui ea logic. O lovitură în cap era cel mai probabil, după care avea s-o arunce în apă, moartă sau fără cunoştinţă. Peştii aveau să facă restul.

În tot acest spaţiu vast, nimeni nu avea să o mai găsească vreodată.

El trebuia să-şi închipuie că era simplu, se gîndi ea şi închise ochii. Ce ar fi putut face o femeie neînarmată ca să se apere? Ei bine, l-ar fi surprins ce putea face această femeie. Poate o omora, dar nu avea să fie uşor.

Înălţă capul brusc cînd auzi uşa descuindu-se. Stewardul o deschise apoi, umplînd cadrul.

—Te vrea.

Era prima oară cînd vorbea în prezenţa ei şi Tate detecta o notă slavă în cuvintele lui.

— Eşti rus? îl întrebă ea ridicîndu-se, dar fără să se ducă spre el.

—Vino chiar acum.

— Am lucrat cu o femeie biolog acum cîţiva ani. Era din Leningrad. Natalia Minonova. Întotdeauna vorbea cu dragoste despre Rusia.

Nimic nu se mişcă pe chipul lui împietrit.

—Te vrea, repetă el.

Ea ridică din umeri, băgînd mîna în buzunar şi cuprinzînd stiloul.

— Nu i-am înţeles niciodată pe oamenii care execută ordinele orbeşte. Nu-i un început prea bun pentru a fi cineva în viaţă, nu-i aşa, Igor?

Fără să spună nimic, el se duse spre ea. Cînd mîna lui imensă îi apucă braţul, ea se lăsă moale.

— N-are importanţă pentru tine c-o să mă omoare?

Îi fu uşor să strecoare iarăşi teamă în glas cînd o tîrî prin încăpere.

— O s-o faci chiar tu? O să-mi rupi gîtul sau o să-mi zdrobeşti ţeasta? Te rog, zise ea împiedicîndu-se şi întorcîndu-se spre el. Ajută-mă te rog.

În clipa în care el vru s-o apuce mai bine, ea scoase stiloul din buzunar. Fu o succesiune de mişcări rapide, înfigerea săgeţii de aur, mîna lui ridicată brusc.

Ei i se făcu greaţă cînd simţi arma pătrunzînd în carne şi lichidul cald care i se prelinse pe mînă înainte să fie izbită de perete.

I se întoarse stomacul pe dos cînd îl văzu smulgîndu-şi stiloul din obraz cu stoicism. Rana era mică, dar adîncă, şi sîngele curgea nestăvilit. Ea nu regreta decît că nu-i nimerise ochiul.

Fără să scoată un cuvînt, el o apucă de braţ şi o tîrî afară pe punte.

VanDyke aştepta. Cu coniac de data aceasta. Flăcările lumînărilor acoperite de sticlă străluceau frumos pe o masă lîngă un castron cu fructe şi un platou plin cu prăjituri de patiserie.

El se îmbrăcase de seară pentru a fi în concordanţă cu sărbătorirea pe care o avea în plan. *„Patetica"* lui Beethoven se auzea încet în difuzoare.

— Speram c-o să foloseşti ceva din garderobă. Ultima mea invitată a plecat în grabă azi-dimineaţă şi a neglijat să-şi ia toate lucrurile, zise el ridicînd din sprîncene cînd văzu obrazul însîngerat al stewardului. Du-te la infirmerie şi spune să te bandajeze, zise el cu puţină nerăbdare în glas. Pe urmă, întoarce-te. Nu încetezi să mă uimeşti, Tate. Ce-ai folosit?

— Un Mont Blanc. Aş fi vrut să fii tu în locul lui. El rîse uşor.

— Dă-mi voie să-ţi ofer două soluţii la alegere, draga mea. Poţi să fii legată sau drogată, ambele fiind lucruri dezgustătoare. Sau poţi să cooperezi, spuse el şi, văzînd-o că privi involuntar spre apă, clătină din cap. N-ar fi o idee bună să sari peste bord. Nu ai echipament şi unul din oamenii mei te-ar prinde imediat. De ce nu iei loc?

Pînă cînd nu formula un plan mai bun, nu vedea nici un rost în a-l sfida. Dacă o droga era pierdută.

— Unde l-ai găsit pe LaRue?

— Ah, e uluitor de uşor să găseşti unelte cînd poţi să plăteşti pentru ele, spuse el tăcînd puţin pentru a alege un ciorchine de strugure perfect. Un studiu efectuat printre camarazii lui Matthew a arătat că LaRue ar fi putut fi candidat. E un tip căruia îi plac banii şi plăcerile efemere pe care i le pot oferi aceştia.

Până acum, a fost un instrument bun, din cînd în cînd, cam costisitor.

Făcu o pauză şi închizînd ochii pe jumătate, într-o relaxare plăcută, învîrti coniacul în pahar.

— L-a ţinut pe Matthew sub observaţie pe vas, a reuşit să lege o prietenie cu el. Din rapoartele lui LaRue am aflat că Matthew a continuat să ţină legătura cu părinţii tăi şi că niciodată n-a renunţat la ideea de a găsi *„Blestemul lui Angelique"*. A ştiut tot timpul unde era, bineînţeles, dar nu i-a spus lui LaRue. Până şi prietenia îşi are limitele ei. Se lăuda, dar nu scăpa niciodată nimic.

Alese un al doilea ciorchine de struguri de un purpuriu închis.

— Admir asta. Tenacitatea şi prudenţa lui. Nu l-aş fi crezut capabil să ţină secretul atîţia ani şi să muncească pe brînci ca un sclav, cînd ar fi putut trăi ca un prinţ. Totuşi, a devenit mai puţin prudent cînd a reluat parteneriatul cu părinţii tăi, şi cu tine. Femeile îi împing adesea pe bărbaţi să facă greşeli stupide.

—Vorbeşti din proprie experienţă, VanDyke?

— Absolut deloc. Eu ador femeile, cam la fel cum ador un vin bun sau o simfonie bine interpretată. Cînd sticla e goală sau muzica s-a terminat, poţi să faci rost imediat de alta, spuse el şi zîmbi cînd o văzu încordîndu-se, căci vasul începuse să se mişte.

— Unde mergem?

— Nu prea departe. Cîteva grade spre est. Aştept un spectacol şi vreau să stau cît mai în faţă, ca să zic aşa. Ia o înghiţitură de coniac, Tate. S-ar putea să simţi nevoia.

— N-am nevoie de coniac.

— Foarte bine, e aici, în caz că te răzgîndeşti, zise el ridicîndu-se şi ducîndu-se lîngă o bancă. Am un binoclu în plus. Poate vrei să te uiţi şi tu.

Ea i-l smulse din mînă şi dădu fuga la balustradă, privind spre est. Inima îi sări din piept cînd văzu conturul vag al vaselor. Luminile erau aprinse pe *New Adventure* şi una în cabina căpitanului de pe *Mermaid*.

— Cred că-ţi dai seama că, dacă noi îi vedem, ne pot vedea şi ei.

—Dacă ştiu unde să se uite, spuse VanDyke ducîndu-se lîngă ea. Îmi închipui că, la un moment dat, or să se uite în direcţia asta. Dar, în curînd or să fie foarte ocupaţi.

—Te crezi atît de deştept, spuse ea şi, în ciuda eforturilor, în glasul ei se simţi emoţie. Folosindu-mă ca momeală ca să-i aduci aici.

— Da. A fost un noroc bine folosit. Dar, acum, planurile s-au schimbat.

— S-au schimbat? întrebă ea neputînd să-şi ia ochii de la lumini.

I se păru că vede o mişcare. O şalupă? se întrebă. Se îndrepta spre ţărm. LaRue îşi spuse ea cu amărăciune, ducînd talismanul să-l ascundă undeva.

— Da, şi cred că schimbarea este iminentă. Bucuria din glasul lui îi dădu fiori.

— Ce...

Chiar şi de la aproape o milă distanţă, auzi bubuitura. Lentilele binoclului explodară de lumină, orbindu-i ochii şocaţi. Dar nu-şi feri privirea. Nu putea să o facă.

Mermaid era în flăcări.

— Nu. Nu, Doamne. Matthew, spuse ea deodată şi aproape că sări peste balustradă înainte ca VanDyke să o tragă înapoi.

— LaRue e şi eficient, nu numai lacom, zise el înconjurîndu-i gîtul cu braţul pînă cînd zbaterile ei frenetice se transformară într-un plîns nestăpînit. Autorităţile or să facă tot posibilul să pună lucrurile cap la cap, mă rog, ce-a mai rămas din lucruri. Orice urmă vor găsi va arăta că Buck Lassiter, ameţit de băutură, a turnat benzină prea aproape de motor şi, apoi a aprins un chibrit fără să-şi dea seama. Din momet ce n-a mai rămas nimic nici din el, nici din nepotul lui, n-o să fie nimeni care să spună altfel.

— Îţi aveai talismanul, spuse ea uitîndu-se la flăcările care mîngîiau apa întunecată. Aveai să-l primeşti. De ce-a trebuit să-l omori?

— N-ar fi încetat niciodată, spuse VanDyke simplu, fascinat de flăcările care dansau spre cer. M-a privit peste cadavrul tatălui său, cu certitudine şi ură în ochi. Atunci mi-am dat seama că o să vină şi ziua asta.

Plăcerea îi străbătu fiinţa asemeni vinului sec şi delicios. Ah, spera să fi fost durere şi înţelegere, chiar şi numai pentru o clipă. Cît ar fi vrut să fie singur.

Ea se prăbuşi în genunchi cînd el îi dădu drumul.

— Părinţii mei.

— Ah, presupun că n-au păţit nimic. Doar dacă nu cumva erau la bord. N-am de ce să vreau să le fac vreun rău. Eşti îngrozitor de palidă, Tate. Lasă-mă să-ţi pun un coniac.

Ea se ţinu de balustradă şi se ridică în picioare, clătinîndu-se.

— Angelique şi-a blestemat temnicerii, izbuti ea să spună, i-a blestemat pe cei care furaseră de la ea,

care o persecutaseră şi îi luaseră viaţa copilului ei nenăscut.

Făcînd un efort ca să vorbească, deşi respira tremurător, îi privi ochii în lumina lumînărilor.

—Te-ar fi blestemat şi pe tine, VanDyke. Dacă mai există dreptate pentru ea şi dacă a mai rămas puţină putere, talismanul te va distruge.

El simţi o răceală în jurul inimii care era teamă şi o fascinaţie morbidă. Cu flăcările din spatele ei, cu durerea şi suferinţa în ochi, părea extrem de puternică.

Angelique trebuie să fi arătat aşa, îşi spuse el ducînd paharul de coniac la buzele care îi îngheţaseră deodată. Ochii îi erau aproape visători cînd se uită la Tate.

— Aş putea să te omor acum. Ea rîse printre suspine.

— Crezi că mai are vreo importanţă pentru mine? L-ai ucis pe bărbatul pe care-l iubesc, ai distrus viaţa pe care am fi putut s-o avem împreună, copiii pe care i-am fi putut avea. Nu mi-a mai rămas nimic care să conteze.

Cu durere în suflet, se îndreptă spre el.

—Vezi tu, acum ştiu ce-a simţit ea atunci, stînd închisă în celula aia şi aşteptînd dimineaţa, aşteptînd să moară. De fapt, viaţa ei se sfîrşise odată cu cea a lui Etienne. Nu-mi pasă dacă mă omori. O să-mi dau viaţa blestemîndu-te.

— Ar fi timpul să te întorci în cabina ta, zise VanDyke ridicînd degetele încordate şi stewardul, cu obrazul bandajat, apăru imediat din umbră. Du-o înapoi şi încuie uşa.

— O să mori încet, strigă Tate în timp ce era luată de acolo. Suficient de încet ca să înţelegi ce e iadul.

Intră împleticindu-se în cabină şi se prăbuşi pe pat plîngînd. Cînd lacrimile i se uscară şi inima i se goli de ele, se aşeză pe un scaun pentru a privi marea, aşteptînd să moară.

Capitolul 27

Dormi pe apucate şi visă.

Celula puţea a boală şi spaimă. Zorile se strecurară slab prin ferestruica zăbrelită, anunţînd moartea. Talismanul era rece sub degetele ei înţepenite.

Cînd veniră să o ia, ea se ridică maiestuoasă. Nu avea să facă de ruşine memoria soţului ei cu lacrimi şi rugăminţi de îndurare care nu i-ar fi fost ascultate.

El era acolo, bineînţeles. Contele, omul care o condamnase pentru că îi iubise propriul fiu. Lăcomia, dorinţa, o plăcere pentru moarte îi străluceau în ochi. Întinse mîna, îi luă talismanul de la gît şi şi-l puse el.

Şi ea zîmbi, ştiind că îl omorîse.

O legară de stîlp. Mai jos, mulţimea se adună să o vadă pe vrăjitoare arzînd. Ochi curioşi, glasuri pline de ură. Copiii erau ridicaţi ca să vadă mai bine.

I se oferi o şansă să se roage la Dumnezeu pentru îndurare. Dar rămase tăcută. Chiar şi atunci cînd flăcările începură să trosnească dedesubt, învăluind-o în căldură şi fum, ea nu scoase nici un cuvînt. Şi nu se gîndi decît la un singur lucru.

Etienne.

De la foc la apă, atît de răcoroasă, de albastră şi mîngîietoare. Era liberă din nou, înotînd în adîncuri împreună cu peştii aurii. Era atîta bucurie, încît ochii îi lăcrimară în somn şi obrazul i se udă. În siguranţă şi liberă, ştiind că iubitul ei o aştepta.

Îl privi cum înota fără nici un pic de efort spre ea şi inima aproape că îi exploda de fericire. Rîse, întinse mîna spre el, dar distanţa dintre ei nu se micşora deloc.

Ieşiră la suprafaţă, la cîţiva metri distanţă unul de altul, în aerul înmiresmat. Luna strălucea deasupra, argintie. Stelele erau pietre preţioase împrăştiate pe catifea.

El urcă scara lui *Marmaid,* se întoarse şi îi întinse mîna.

Talismanul era o pată de sînge întunecat pe pieptul lui, ca de la o rană în inimă.

Degetele ei se întinseră spre ale lui cu o clipă înainte ca lumea să explodeze.

Foc şi apă, sînge şi lacrimi. Flăcări plouau din cer pînă cînd apa începu să clocotească.

Matthew.

Numele i se învîrti în minte şi ea se mişcă uşor în somn. Pierdută în vise şi durere, nu văzu figura care se furişa fără zgomot spre ea şi nici licărul cuţitului cînd razele lunii căzură pe lamă. Nu-i auzi răsuflarea cînd se aplecă deasupra scaunului pe care dormea ea.

Mîna care îi astupă gura brusc o făcu să se trezească înspăimîntată. Tate se zbătu instinctiv, făcînd ochii mari cînd văzu sclipirea argintie a cuţitului.

Chiar dacă ştia că era inutil, îşi încleşta degetele pe încheietura mîinii lui înainte ca lama să coboare.

—Taci, se auzi o şoaptă lîngă urechea ei. Fir-ar să fie, Roşcato, nu mă laşi nici să te salvez fără să discuţi?

Trupul ei încremeni. Matthew. Era o speranţă prea dureroasă. Dar îi zări silueta, simţi mirosul mării care se împregnase în costumul de cauciuc şi în părul negru din care picura apa.

—Taci, repetă el cînd ea începu să suspine în palma lui. Fără întrebări, nu vorbim. Ai încredere în mine.

Ea nu putea să scoată nici un cuvînt. Dacă acela era alt vis, avea să trăiască în el. Se agăţă de el cînd o scoase din cabină şi urcă scara spre punte. Tremura, dar cînd el îi făcu semn să treacă peste balustradă, nici nu stătu pe gînduri.

Buck stătea agăţat de picioarele scării. Sub luna argintie, chipul lui era alb ca varul. În linişte, îi puse tuburile în spate şi mîinile lui tremurară la fel ca ale ei cînd o ajută să-şi pună masca. Lîngă ei, Matthew îşi punea şi el echipamentul.

Şi se scufundară.

Rămaseră aproape de suprafaţă pentru a se lăsa dirijaţi de lumina lunii. Matthew nu voia să riste să folosească o lanternă. Se temuse că ei avea să-i fie frică să se scufunde şi să străbată înot distanţa respectivă, dar văzu că păstra ritmul impus de el.

Erau aproape patru mile pînă la locul unde ancoraseră *New Adventure*. În jur erau sepii şi tot soiul de peşti nocturni, pete de culoare, mişcări prin marea întunecoasă. Dar ea nu şovăi nici o clipă.

S-ar fi îndrăgostit de ea chiar şi numai pentru acest lucru, pentru felul hotărît în care înota, cu părul şi hai-

nele plutind în jurul ei, cu ochii întunecaţi şi hotărîţi în dosul măştii.

Din cînd în cînd, el mai verifica busola şi îşi corectau cursul. Le luă mai mult de treizeci de minute ca să ajungă la vas.

Tate ieşi la suprafaţă.

— Matthew, am crezut c-ai murit. Am văzut *Mermaid* explodînd şi ştiam că eşti la bord.

— Se pare că nu eram, zise el degajat susţinînd-o bucuros. Hai să urcăm la bord, Roşcato, pentru că tremuri ca varga şi ai tăi sînt înnebuniţi de grijă.

— Am crezut c-ai murit, zise ea din nou şi suspină cînd el îşi apăsă gura de a ei.

— Ştiu, scumpo. Îmi pare rău. Buck, ajută-mă s-o urc. Dar Ray se întinsese deja peste balustradă. Se uita la fiica lui cu ochii umezi în timp ce îi dădea jos tuburile.

—Tate, ai păţit ceva? Eşti teafără?

— Sînt bine. Sînt bine, spuse ea din nou cînd Marla se întinse şi ea să o apuce de mînă. Nu plîngeţi.

Dar plîngea ea însăşi cînd o îmbrăţişa mama ei.

— Am fost atît de îngrijoraţi. Omul ăla oribil. Ticălosul ăla. Ah, dă-mi voie să te privesc, spuse Marla luîndu-i faţa în mîini şi aproape că zîmbi înainte să-i vadă vînătaia. Te-a lovit. Mă duc să-ţi aduc nişte gheaţă, nişte ceai fierbinte. Stai jos, scumpo, şi lasă-ne să avem grijă de tine.

— Acum mi-e bine, zise ea simţindu-se minunat cînd se aşeză pe banchetă. *Mermaid...*

— S-a dus, spuse Ray cu blîndeţe. Nu-ţi mai face griji pentru asta acum. Vreau să mă uit bine la tine, să nu fi suferit vreun şoc.

—Nu sînt în stare de şoc, spuse ea aruncîndu-i lui Buck un zîmbet recunoscător cînd el îi puse o pătură pe umeri. Trebuie să vă spun. LaRue...

— La dispoziţia dumneavoastră, mademoiselle, spuse el apărînd din bucătărie cu o sticlă de coniac şi un zîmbet pe buze.

—Ticălosule! exclamă ea şi, uitînd de oboseală, teamă şi şoc, se năpusti asupra lui.

Matthew abia apucă să o prindă înainte să-şi înfigă dinţii şi unghiile în faţa lui LaRue.

— Ce v-am zis eu? spuse LaRue cutremurîndu-se şi bînd direct din sticla de coniac. Mi-ar fi scos ochii dacă ar fi apucat, adăugă apoi şi îşi atinse uşor obrazul bandajat, încă puţin mai sus şi aş fi purtat petic, nu?

— Lucrează pentru VanDyke, izbucni Tate. A fost viermele lui VanDyke tot timpul.

— Acum mă insultă. Dă-i tu coniacul, îi spuse el lui Ray. Mie mi-ar da în cap cu sticla.

—Te-aş lega de pupa şi te-aş lăsa ca mîncare pentru peşti.

— O să mai discutăm despre asta mai tîrziu, zise Matthew. Stai jos şi bea o înghiţitură. LaRue nu lucrează pentru VanDyke.

— El doar mă plăteşte, zise LaRue vesel.

— E un trădător, un spion. Ţi-a aruncat vasul în aer, Matthew.

— Eu mi-am aruncat vasul în aer, o corectă el. Bea, zise apoi şi aproape că îi turnă pe gît.

Ea se înecă şi fierbinţeala îi lovi stomacul ca un pumn.

— Ce tot spui?

— Dacă o să stai jos şi o să te linişteşti, o să-ţi spun tot.

— Ar fi trebuit să-i spui, să ne spui tuturor, de-acum cîteva luni, zise Marla venind cu un castronel de supă aburind. Uite puţină supă, draga mea. Ai mîncat?

— Să...

În ciuda tuturor celor întîmplate, Tate izbucni în rîs. Abia cînd păru să nu se mai poată opri, îşi dădu seama că era la limita isteriei.

— Nu prea m-a interesat meniul.

— De ce naiba ai plecat cu el? explodă Matthew. O jumătate de duzină de oameni te-au văzut urcînd în şalupa lui fără să scoţi un sunet.

— Pentru că a zis că pune un om de-al lui să te omoare dacă n-o făceam, zise ea furioasă. Şi mai avea unul postat lîngă magazinul unde era mama.

— Oh, Tate, zise Marla emoţionată din nou şi se aşează în genunchi lîngă fiica ei.

— N-am avut încotro, spuse ea printre înghiţiturile de supă de pui şi îşi dădu toată silinţa să le povestească tot ce se petrecuse din clipa în care o găsise VanDyke.

—A vrut să ies pe punte, încheie ea. Mi-a dat chiar şi un binoclu să văd momentul în care exploda vasul. N-aveam ce altceva să fac. Am crezut c-ai murit, murmură ea uitîndu-se la Matthew. Şi nu puteam să fac absolut nimic.

— N-aveam cum să-ţi spun ce se petrecea aici, spuse el şi, neştiind cum altfel să o liniştească, se aşeză lîngă ea şi îi luă mîna într-a lui. Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji.

— Griji. Da, bănuiesc că am fost puţin îngrijorată cînd mă gîndeam că bucăţi din tine pluteau pe mare. Şi de ce ţi-ai aruncat vasul în aer?

— Pentru ca VanDyke să creadă că bucăţi din mine pluteau pe mare. Îi dă lui LaRue încă un sfert de milion pentru asta.

— Şi mie o să-mi placă la nebunie să-i ridic, spuse LaRue, dar zîmbetul înfumurat i se stinse de pe buze. Îmi cer scuze că nu l-am omorît cînd te-am văzut pe iahtul lui. A fost o întorsătură neaşteptată. Atunci nici nu ştiam că dispăruseşi. Cînd m-am întors să- i spun lui Matthew, el făcea deja planuri pentru aducerea ta înapoi.

—Te rog să mă scuzi dacă sînt nelămurită, spuse Tate cu răceală, i-ai transmis sau nu informaţii lui VanDyke despre Matthew pe durata acestei expediţii?

— I-am transmis informaţii filtrate, mai corect. Ştia numai ce voiam noi, Matthew şi cu mine, să ştie, spuse LaRue aşezîndu-se.pe vine şi luînd sticla de coniac din nou. O să-ţi povestesc totul de la-nceput. VanDyke mi-a oferit bani să-l ţin pe Matthew sub observaţie, să devin prietenul lui şi să-i transmit informaţii despre el. Iubesc banii. Îl iubesc pe Matthew. Mi s-a părut că ar fi un mod de a pune mîna pe primii şi a-l ajuta pe-al doilea.

— LaRue mi-a spus de mult timp de aranjament, spuse Matthew apoi, luîndu-i sticla din mînă. Bineînţeles că LaRue încasa banii deja de vreun an de zile cînd s-a hotărît să-mi spună totul.

Cu o sclipire de aur, LaRue zîmbi.

— Cine mai stă să numere, mon ami? Cînd a fost nevoie, am împărţit cu tine.

— Da, zise Matthew şi luă o înghiţitură din sticlă. Neam gîndit să-i facem jocul şi să împărţim profitul.

— Şaptezeci şi cinci, douăzeci şi cinci, bineînţeles.

— Da, spuse Matthew aruncîndu-i o privire acră. Oricum, banii mi-au prins bine şi eram încîntat cînd ştiam că-i storceam de la VanDyke. Cînd ne-am hotărît să ne întoarcem după *Isabella,* ştiam că trebuia să-l anunţăm.

— Ştiai că ne supraveghea? întrebă ea uluită.

— LaRue făcea supravegherea, o corectă Matthew. VanDyke nu ştia decît ceea ce voiam noi să ştie. Cînd ai găsit talismanul, LaRue şi cu mine am căzut de acord că era timpul să-l ameţim cu el. Numai că lucrurile s-au complicat cînd a pus el mîna pe tine întîi.

— Şi mi-ai ascuns toate lucrurile astea, ni le-ai ascuns tuturor?

— N-am ştiut cum o să reacţionaţi şi nici măcar dacă v-ar interesa agenda mea personală. Apoi lucrurile au început să se precipite. Mi s-a părut logic că, dacă ştiu mai puţini, e mai bine.

— Ştii ce, Lassiter? spuse ea ridicîndu-se îmbufnată. Doare. Am nevoie de nişte haine uscate, murmură apoi şi porni spre cabina ei.

Abia trînti uşa, că el o şi deschise iarăşi. După ce îi aruncă o singură privire, se hotărî. Puse zăvorul.

— M-ai făcut să trec prin iad, zise ea deschizînd dulapul şi scoţînd un capot. Numai pentru că n-ai avut încredere în mine.

— M-am lăsat condus de instincte, Roşcato. Nu puteam să am încredere nici în mine însumi. Nu e prima greşeală pe care am făcut-o în privinţa ta.

— Aşa e, zise ea chinuindu-se să-şi descheie cămaşa udă.

— Şi n-o să fie nici ultima. Aşa că, ce-ar fi dacă...

Se întrerupse brusc cînd ea îşi scoase cămaşa. Pe braţe şi pe umeri avea vînătăi. Cînd vorbi din nou, vocea lui fu rece şi detaşată.

— El ţi-a făcut semnele astea?

— El şi bodyguard-ul lui din iad, zise ea şi, scoţîndu-şi şi pantalonii, îşi puse capotul. L-am înţepat pe robotul ăla slav cu un stilou de o sută de dolari.

El îi privea faţa acum, uitîndu-se la vînătaia de pe pomete.

— Am vrut să-i nimeresc ochiul, dar i-am făcut o gaură în obraz. Am luat şi cîteva straturi din pielea lui LaRue. Bănuiesc că ar trebui să-mi pară rău pentru asta acum, dar nu-mi pare. Dacă mi-ai fi spus...

Ţipă uşor cînd el o luă în braţe deodată şi o strînse cu putere.

— Ţipă la mine mai tîrziu. A pus mîinile pe tine, spuse el luîndu-i faţa în mîini. Jur că n-o să te mai atingă niciodată, adăugă apoi atingîndu-şi buzele de obrazul ei. Niciodată.

Forţîndu-se să-şi păstreze controlul, se dădu înapoi.

— Bine, acum poţi să ţipi.

— Ştii foarte bine că ai stricat momentul, spuse ea lăsîndu-se ţinută în braţe. Mi-a fost atît de frică. Îmi tot spuneam c-o să fug, dar apoi mă gîndeam că tu erai mort. Şi nu mai avea nici o importanţă.

— E-n regulă. S-a terminat totul acum, zise el şi, luînd-o pe sus, o aşează pe pat, unde o ţinu cuibărită lîngă el. Cînd s-a-ntors, LaRue mi-a spus cît de greu ţi-era. Pînă atunci n-am ştiut niciodată ce înseamnă să ţi se facă rău de spaimă.

Îi sărută părul uşor.

— Eram deja pregătiţi să venim după tine, cînd s-a întors el. Buck şi cu mine aveam să înotăm pînă acolo şi el rămînea cu tuburile şi echipamentul, în timp ce eu urma să te caut. Cred că am fi reuşit, dar LaRue ne-a uşurat situaţia.

— Cum?

— În primul rînd, a descoperit în ce cabină erai şi a şterpelit una din chei, zise Matthew şi apoi adăugă, în apărarea lui: îl înnebunea gîndul că trebuise să te lase singură cu ticălosul ăla.

— O să-ncerc să ţin minte, spuse ea oftînd. Ai avut cheie. Şi eu care-mi închipuiam că ai sărit la bord ca un pirat. Cu cuţitul între dinţi şi lovind uşile cu picioarele.

— Poate data viitoare.

— Nu, am trăit destule emoţii pentru următorii cincizeci, şaizeci de ani.

— Eu sînt perfect de acord, zise el trăgînd aer în piept. Aşadar, i-am spus totul lui Buck şi, apoi, lui Ray şi Marlei. Cea mai bună idee mi s-a părut a fi cea de a pune în aplicare planul lui VanDyke. Dacă nu i-am fi oferit un spectacol, ar fi putut să plece cine ştie unde sau să-ţi facă ceva, zise el şi îşi lipi buzele de părul ei. Nu puteam risca.

— Vasul tău frumos.

— A fost singurul mod în care puteam să-l facem să creadă că lucrurile stau aşa cum vrea el. Dacă-l vedea explodînd, îşi închipuia că totul mergea potrivit planului. Trebuia să sper c-o să se relaxeze suficient crezînd că am murit ca să pot urca la bord şi să te iau fără să risc o confruntare.

Ceea ce i-ar fi plăcut foarte mult, îşi spuse el. Chiar tînjea după aşa ceva. Dar nu cînd ea era la mijloc.

— Acum..., zise ea, dar se opri brusc şi înălţă capul. Buck. Acum mi-am dat seama. S-a scufundat.

— I-a fost foarte greu. Nu eram sigur c-o să reuşească. Cînd s-a-ntors LaRue, m-am gîndit să-l iau pe el cu mine, dar nu eram sigur că n-o să faci gălăgie cînd aveai să-l zăreşti. Şi Ray, ei bine, trebuia să rămînă cu Marla. Deci mai rămînea Buck. A făcut-o pentru tine.

— Se pare că am o mulţime de eroi, spuse ea atingîndu-şi buzele de ale lui. Îţi mulţumesc pentru că ai escaladat zidul castelului, Lassiter, spuse ea şi, oftînd, puse capul pe umărul lui din nou. Nu e sănătos, Matthew. Nu e vorba numai de obsesie sau lăcomie. Cînd e lucid, cînd o ia razna. E numai parţial omul pe care l-am cunoscut acum opt ani şi e înspăimîntător de privit.

— N-o să mai fie nevoie să priveşti.

— N-o să renunţe. Cînd o să descopere că n-ai murit, o să vină după tine.

— Pe asta şi contez. Mîine pe vremea asta, totul o să fie gata.

—Tot mai vrei să-l omori, zise ea înfrigurată şi se dădu la o parte din braţele lui. Acum înţeleg ceva din ceea ce simţi. Şi eu l-aş fi omorît dacă aş fi avut posibilitatea atunci cînd am crezut că ai murit. Cînd am ştiut că el mi te-a luat de lîngă mine. Atunci, în vîltoarea evenimentelor, aş fi făcut-o.

Trăgînd aer în piept pentru a se mai linişti, se întoarse spre el.

— Acum, însă, cînd m-am mai calmat, nu cred că aş mai putea s-o fac.Dar ştiu de ce simţeai că trebuie s-o faci.

O privi mult timp. Ochii îi erau umflaţi de cît plînsese chiar şi în somn. Era încă palidă, aşa încît vînătaia de pe obraz se vedea foarte bine. Ştia că îl iertase pentru orice greşeală pe care o făcuse.

— N-o să-l omor, Tate. Aş putea s-o fac, continuă apoi aproape îngîndurat. Pentru tatăl meu, pentru copilul neputincios care a stat acolo fără să facă nimic. Pentru că te-a răpit, pentru că te-a atins, pentru fiecare vînătaie, fiecare secundă în care ţi-a fost frică, aş putea să-i smulg inima din piept fără să clipesc. Înţelegi?

— Eu...

— Nu, spuse el şi zîmbi stins cînd se ridică. Nu înţelegi că aş putea să-l omor cu sînge rece, aşa cum plănuiesc de ani de zile. Toţi anii ăia stăteam în patul meu tare de pe afurisitul ăla de vas şi mă uitam în tavan şi nimic nu mă ajuta să nu-mi pierd minţile decît ideea că, într-o zi, aveam să am mîinile murdare de sîngele lui. Ba chiar i- am folosit banii, punînd deoparte ce puteam ca să termin vasul, să cumpăr echipamentul, să aranjez totul. Pentru că aveam să găsesc talismanul chiar dacă mi-ar fi luat o viaţă întreagă.

— Atunci, tata a grăbit lucrurile.

— Da. Parcă şi vedeam X-urile marcînd locul. Ştiam c-o să-i am, şi talismanul şi pe el. Apoi tu..., zise el şi îi atinse faţa. Tu ai înclinat balanţa. Nici nu-ţi dai seama cît de şocat am fost cînd am realizat că încă mai eram îndrăgostit de tine. Cînd am realizat că singurul lucru din interiorul meu care se schimbase în ceea ce te privea era faptul că simţeam şi mai mult.

— Ba pot să-mi închipui, spuse ea încet. Chiar perfect de bine.

— Poate că da, zise el luîndu-i mîna şi sărutîndu-i-o. Totuşi, nu aveam de gînd să mă las împiedicat de asta. Nu puteam să las să oprească ceea ce începuse cu şaisprezece ani în urmă. Nici cînd mi-ai pus talismanul în mînă n-aveam de gînd să las ca asta să mă oprească, îmi spuneam că mă iubeşti, că o să înţelegi şi o să accepţi ceea ce trebuia să fac. Ai încercat să înţelegi, dar ar trebui să trăieşti toată viaţa cu asta.

Privindu-i chipul, îşi împleti degetele cu ale ei.

— Dacă l-aş omorî, ar fi întotdeauna între noi. Mi-am dat seama că, mai mult decît orice altceva, vreau să am o viaţă cu tine. Restul nici măcar nu se compară cu asta.

—Te iubesc atît de mult.

— Ştiu. Şi vreau să păstrez lucrurile aşa. Poţi să suni la *Smithsonian* sau la unul din comitetele tale.

— Eşti sigur?

— Sînt sigur că e ceea ce e mai bine pentru noi. Ce e mai corect pentru noi. Talismanul va fi închis într-o cutie de valori pînă cînd va ajunge la muzeul ăla pe care ţi-l doreşti. Ai grijă ca cei cu care iei legătura să facă totul public. Vreau să se afle în toată lumea.

— O plasă de siguranţă creată de publicitate.

— Îi va fi greu s-o ocolească. Între timp, o să aranjez o întîlnire cu el.

O cuprinse panica.

— Nu se poate. Doamne, Matthew, a-ncercat deja să te omoare o dată.

—Trebuie s-o fac. De data asta, VanDyke va fi cel care va pleca. O mulţime de agenţii de presă îşi vor trimite reporterii încoace. Lumea ştiinţifică va fi

zguduită de descoperire. El va şti că nu va mai putea să pună mîna pe talisman. N-o să aibă ce să mai facă.

— Sună logic, Matthew. Dar el nu-i un om care să gîndească logic. N-am exagerat mai devreme. Nu este complet întreg la minte.

— E suficient de întreg ca să nu-şi rişte reputaţia, poziţia.

Ea ar fi vrut să fie sigură.

— M-a răpit. Putem să punem să fie arestat.

— Cum o să dovedeşti? Prea mulţi oameni te-au văzut plecînd cu el fără să opui rezistenţă. Nu putem termina totul decît făcîndu-l să priceapă că a pierdut.

— Şi dacă nu vede, dacă nu acceptă?

— O să-l fac eu, spuse el zîmbind din nou. Cînd o să ajungi să ai încredere în mine, Roşcato?

— Am. Promite-mi că n-o să te duci singur la întîlnire.

— Chiar par prost? Am zis că vreau o viaţă cu tine. O să mă întîlnesc cu el şi cu vreo doi amici de-ai mei în holul hotelului. O să bem ceva, o să discutăm în linişte.

Ea se cutremură uşor.

— Sună prea mult ca ceva caracteristic lui.

— Orice ar fi nevoie, spuse el sărutîndu-i sprînceana. Poimîine o să terminăm cu el.

— Şi, pe urmă?

— Pe urmă, bănuiesc c-o să fim destul de ocupaţi o vreme, punînd pe picioare muzeul ăla. E o bucată de pămînt la Cades Bay care ar fi destul de bun.

— Pămînt? De unde ştii?

— Am verificat alaltăieri, spuse el şi privirea i se încălzi din nou cînd îi mîngîie obrazul învineţit. Dacă

n-aş fi fost să stau de vorbă cu agentul imobiliar, VanDyke n-ar fi pus niciodată mîna pe tine.

— Stai puţin. Ai găsit un agent imobiliar şi te-ai dus să vezi terenul fără să-mi spui şi mie?

Simţind probleme, el se dădu înapoi.

— Nu eşti obligată cu nimic. Doar am dat un acont ca să mi-l ţină treizeci de zile. Mă gîndeam c-o să fie un dar de nuntă.

—Te-ai gîndit să cumperi un teren pentru muzeu ca dar de nuntă?

Iritat, el vîrî mîinile în buzunare.

— Nu eşti obligată să-l cumperi. A fost doar un impuls, aşa că...

Ea se mişcă atît de repede, încît el nici nu avu timp să scoată mîinile din buzunare înainte să-l trîntească în pat.

—Hei.

—Te iubesc, spuse ea încălecîndu-l şi acoperindu-i faţa cu sărutări. Nu, te ador.

— Asta-i bine, zise el încîntat, dar uluit, şi îi cuprinse şoldurile. Credeam că eşti supărată.

— Sînt nebună după tine, Lassiter, spuse ea şi, proptindu-şi mîinile de o parte şi de cealaltă a capului lui, îi captură gura într-un sărut profund şi visător care transforma creierul lui în terci. Ai făcut aşa ceva pentru mine, murmură ea. Nici măcar nu-ţi pasă de muzeu.

— N-am nimic împotriva lui, zise el şi îşi strecură mîinile pe sub capotul ei. De fapt, chiar începe să-mi placă ideea. Din ce în ce mai mult.

Ea îşi plimbă buzele pe maxilarul lui şi, apoi, în jos pe gît.

— O să te fac atît de fericit.

El oftă tremurător cînd ea îi trase tricoul peste cap.

—Te descurci deja foarte bine.

— Pot să mă descurc şi mai bine, zise ea şi, dîndu-se în spate, fără să-şi ia ochii de la ochii lui, îşi desfăcu încet capotul. Fii atent doar.

Ea era cea mai veche şi cea mai vie dintre fanteziile lui, stînd deasupra lui, subţire şi agilă. Părul de culoarea focului, pielea ca laptele, ochii, un ecou al mării. Era a lui şi putea să o atingă oriunde ar fi vrut. A lui pentru a o strînge în braţe cînd inima îi bătea năvalnic. A lui pentru a o privi cînd era furată de pasiune.

Era atîta linişte şi atît de uşor să-şi unească trupul şi sufletul cu ale ei. Parcă erau în acel vis al lui de demult, sub apă, fără nici o povară, ancoraţi numai unul de celălalt. Fiecare simţ, fiecare celulă, fiecare gînd era legat de ea şi numai de ea.

Capitolul 28

Tate se trezi devreme şi, lăsîndu-l pe Matthew să doarmă, ieşi din cabină. Simţea nevoia să se gîndească. Gîndul de a bea singură o cafea în bucătărie părea cel mai bun mod de a începe.

A avea încredere în Matthew era una, dar a-l lăsa să se ocupe singur de VanDyke era cu totul altceva.

Cînd intră în bucătărie, o găsi pe mama ei deja acolo, în faţa maşinii de gătit, ascultînd Bob Marley în surdină.

— Nu credeam că s-a mai trezit cineva, zise ea şi, luîndu-se după aromă, se duse la cafetieră şi îşi turnă în ceaşcă.

—Aveam poftă să coc pîine. Frămîntatul mă ajută să mă gîndesc, spuse Marla framîntînd aluatul pe placa presărată cu făină. Şi mă gîndeam să pregătesc un mic dejun pentru toată lumea. Ouă, costiţă, cîrnaţi, biscuiţi. Să-l dăm naibii de colesterol.

— Aşa găteşti numai cînd eşti tulburată, spuse Tate îngrijorată şi privindu-şi mama pe deasupra ceştii.

Oricît de atent se fardase, tot se mai observau urmele unei nopţi agitate.

— N-am nimic, mamă.

— Ştiu, spuse Marla muşcîndu-şi buzele şi mirîndu-se că lacrimile ameninţau să o podidească iarăşi.

La fel ca majoritatea mamelor care se confruntau cu o criză, nu cedase pînă cînd Tate nu fusese în siguranţă.

— Ştiu că totul e-n regulă. Dar cînd mă gîndesc că în toate ceasurile alea, ticălosul ăla fără principii..., zise ea şi, în loc să dea frîu liber lacrimilor, sublinia fiecare cuvînt cu un pumn dat în aluat. Criminaul ăla nenorocit te-a ţinut acolo, îmi vine să-i jupoi pielea de pe oase cu un cuţit de sculptat în lemn.

— Dumnezeule, spuse Tate impresionată şi îi masă umărul. O imagine excelentă. Eşti o femeie de speriat, Marla Beaumont. De aceea te iubesc.

— Nimeni nu-mi chinuie copilul, zise Marla oftînd adînc. Tatăl tău vorbea despre sfîşiere şi tîrîre pe sub fundul vasului de la un capăt în celălalt.

—Tata? întrebă Tate lăsînd cafeaua jos şi rîzînd. Bunul şi blîndul Ray?

— Nu eram sigură că Matthew o să reuşească să-l convingă să rămînă la bord cînd ei au plecat după tine. S-au certat pentru asta.

Acest lucru o uimi.

— S-au certat? Tata şi Matthew? întrebă Tate hotărînd că simţea nevoia să mai bea o cafea, totuşi.

— Ei bine, n-au ajuns să se ia la bătaie, deşi au fost foarte aproape.

Trebui să facă un efort ca să închidă gura cînd şi-i închipui pe tatăl şi pe iubitul ei gata să se ia la bătaie pe puntea din faţă.

— Glumeşti.

— Buck a intervenit între ei pînă s-au potolit amîndoi, zise Marla. Mi-a fost teamă că Ray o să-i tragă lui una, în schimb.

— Haide, mamă, tata n-a lovit pe nimeni în viaţa lui, spuse ea şi lăsă cafeaua jos din nou. Sau a făcut-o?

— Nu în ultimii cîţiva zeci de ani. S-au cam înfuriat, spuse Marla, după care îi netezi părul ciufulit. Ai doi bărbaţi care te iubesc la nebunie. Şi Matthew se auto-învinuia.

— Mereu face aşa, bombăni Tate.

— Asta e firea lui, să considere că trebuie să-şi protejeze nevasta. N-o lua în rîs, adăugă Marla rîzînd uşor cînd Tate pufni ironic. Indiferent cît de puternică şi de independentă ar fi, o femeie care are un bărbat care o iubeşte suficient de mult ca să-şi dea viaţa pentru ea e extrem de norocoasă.

—Da.

Lăsînd egalitatea şi raţiunea deoparte, Tate nu putu să nu zîmbească. Pînă la urmă avea un cavaler alb.

— Dacă ar fi să aleg un bărbat alături de care să-ţi petreci viaţa, l-aş alege pe Matthew. Chiar şi acum opt ani, cînd eraţi atît de tineri amîndoi, prea tineri, ştiam că ai fi în siguranţă alături de el.

Intrigată acum, Tate se rezemă cu şoldul de dulap.

— Credeam că genul nesăbuit, nepăsător şi aventurier e coşmarul oricărei mame.

— Nu şi dacă are o bază solidă, zise Marla punînd aluatul într-un castron ca să crească şi îl acoperi cu un şervet.

Descoperind că avea mîinile libere iarăşi, privi în jur prin bucătăria imaculată.

— Bănuiesc c-o să mă apuc să pregătesc micul dejun.

—Te ajut, zise Tate scoţînd o cutie de cîrnaţi din frigider. Or să aibă băieţii ce să cureţe.

— Bine gîndit.

— Oricum, eu n-aş avea timp. După ce mîncăm, am o grămadă de telefoane de dat. La universitate, la *Societatea Cousteau,* la *National Geographic* — poate la încă multe altele, spuse Tate şi, bucuroasă că avea o ocupaţie, alese o tigaie. V-a spus Matthew despre planul lui de a face publică descoperirea înainte de întîlnirea cu VanDyke?

— Da, am discutat despre asta aseară după ce ai adormit tu.

— Aş fi vrut să fie de-ajuns, murmură Tate. Aş fi vrut să cred c- o să ne dea siguranţa că VanDyke o să plece şi o să ne lase-n pace.

— Omul ăsta ar trebui să fie închis.

— Sînt perfect de acord. Dar a şti lucrurile pe care le-a făcut e una şi a le dovedi, e alta.

La fel de nemulţumită ca mama ei, Tate puse tigaia pe foc ca să se încingă.

—Trebuie să acceptăm acest lucru şi să mergem mai departe. N-o să plătească niciodată pentru ce i-a făcut lui Matthew, pentru ce ne-a făcut tuturor. Dar o să avem plăcerea de a avea grijă să nu aibă nici colierul.

—Totuşi, ce ar putea să facă pentru a-ţi plăti pentru asta?

Tate ridică din umeri şi puse cîmaţii pe grătar.

— Colierul o să fie departe de el şi va trebui să am grijă să fiu şi eu la fel. Împreună cu cavalerul meu alb.

Absentă, Marla alese cîţiva cartofi pentru a-i prăji.

—Tate, m-am gîndit la ceva. Mi-a venit o idee — ştiu că e, probabil, plină de puncte slabe, dar...

— O idee în legătură cu ce?

—Cu VanDyke, spuse Marla strîngînd din dinţi cînd pronunţă acel nume.

— Include şi un cuţit de sculptat în lemn?

— Nu, zise Marla rîzînd. Eh, probabil că-i o prostie.

— De ce nu-mi spui despre ce e vorba? întrebă Tate întorcînd cîrnaţii cu o spatulă. Nu se ştie niciodată.

— Ei bine, mă gîndeam...

Zece minute mai tîrziu, în timp ce cîrnaţii sfîrîiau pe foc, Tate clătină din cap.

— E atît de simplu. Marla oftă şi amestecă în cartofii care se prăjeau.

— E o idee stupidă. Nu ştiu ce m-a făcut să mă gîndesc la aşa ceva, sau să-mi închipui că ar putea să meargă.

— Mamă, spuse Tate apucînd-o de umeri şi răsucind-o. E o idee strălucită.

Luată prin surprindere, Marla clipi des. Zău?

— Categoric. Simplă şi strălucită. Continuă să pregăteşti masa, zise ea sărutînd-o veselă. Mă duc să-i trezec pe toţi ca să le arăt că am avut de la cine să moştenesc inteligenţa.

Scoţînd un sunet de plăcere, Marla îşi îndreptă atenţia din nou asupra cartofilor.

— Strălucită, spuse ea şi se felicită singură.

— S-ar putea să meargă, zise LaRue aruncînd din nou o privire spre restaurantul hotelului. Dar eşti sigur că nu vrei să revii la planul tău iniţial de a-l tăia pe VanDyke în bucăţele şi de a-l da de mîncare la peşti?

— Nu e vorba de ce vreau, spuse Matthew stînd ascuns în biblioteca din apropierea holului principal. Şi, în plus, ar putea să omoare peştii.

— Aşa e, zise LaRue oftînd. E primul sacrificiu pe care-l face un bărbat însurat, mon jeune ami. Renunţarea la ceea ce-ţi place. O varietate de femei, cîte o beţie din cînd în cînd, să mănînci la chiuvetă numai în chiloţi. Zilele astea s-au terminat pentru tine, tinere Matthew.

— O să suport.

LaRue îşi atinse obrazul rănit şi putu să zîmbească.

— Bănuiesc că e o femeie care merită chiar şi asemenea sacrificii.

— Poate că n-o să mănînc în chiloţi, dar o să ajungem noi la un compromis. Totul e aranjat din punctul tău de vedere?

— Absolut tot, spuse LaRue aruncînd o privire spre restaurantul spaţios cu plantele sale luxuriante şi ferestrele sale mari. Vremea e atît de frumoasă, încît e puţină lume înăuntru. Şi ora, bineînţeles, adăugă el. E tîrziu pentru masa de prînz şi prea devreme pentru un cockteil. Omul nostru e foarte punctual. O să fie aici în zece minute.

— Aşează-te la masă şi comandă ceva de băut. Doar nu vrem să aleagă el o masă.

LaRue îşi îndreptă umerii şi îşi netezi părul.

— Cum arăt?

— Superb.

— Bien sur.

Mulţumit, LaRue se îndepărtă. Se aşeză la o masă lîngă o fereastră, în faţa unei canapele cu perne moi. Aruncă o privire spre partea unde se aflau cîteva jocuri pentru a amuza oaspeţii în zilele ploioase, după care îşi scoase punguţa cu tutun.

Se bucură de ţigara cu un „mai tai" spumos şi un capitol din Hemingway, cînd VanDyke îşi făcu apariţia urmat de credinciosul său steward.

— Ah, punctual, ca întotdeauna, spuse el ridicînd paharul spre VanDyke şi rînjindu-i stewardului. Văd că simţi nevoia să fii apărat, chiar şi de un asociat loial.

— Ca să fiu mai sigur, zise VanDyke, după care îl făcu semn omului său să ia loc pe canapea. Tu simţi nevoia unui loc public pentru întîlnirea noastră de afaceri?

— Ca să fiu mai sigur, spuse LaRue, punînd un semn la pagina la care rămăsese, după care puse cartea alături. Ce-ţi mai face musafira? întrebă el nonşalant. Părinţii ei sînt înnebuniţi de grijă.

VanDyke îşi împreună mîinile şi simţi cum i se relaxară. Luptase împotriva furiei toată dimineaţa, după ce se descoperise dispariţia lui Tate. Era evident că nu ajunsese nici în sînul familiei. Se înecase, bănui el şi se uită la chelneriţă. Păcat.

— Un cocktail cu şampanie. Nu te priveşte ce face musafira mea, îi spuse el lui LaRue apoi. Aş prefera să trecem direct la afaceri.

— Nu mă grăbesc, spuse LaRue şi, pentru a-i dovedi, se rezemă de spătarul scaunului. Ai văzut focurile de artificii pe care le-am declanşat pentru tine aseară?

— Da, zise VanDyke îndepărtînd o scamă de pe manşetele sale scrobite. Presupun că n-au existat supravieţuitori.

Zîmbetul lui LaRue fu slab şi rece.

— Nu m-ai plătit pentru supravieţuitori, nu?

— Nu, spuse VanDyke oftînd îndelung. Matthew Lassiter e mort. Ţi-ai meritat banii, LaRue, zise el,

după care se întrerupse şi îi aruncă un zîmbet fermecător chelneriţei care îi adusese băutura. Ordinele tale au fost să distrugi şi vasul împreună cu el şi cu unchiul lui, iar preţul pe care l-ai cerut a fost de două sute cincizeci de mii, am impresia.

— O sumă infimă, murmură LaRue.

— Banii vor fi transferaţi în contul tău pînă la sfîrşitul zilei. Crezi c-au murit instantaneu? întrebă el visător. Sau au simţit explozia?

LaRue îşi contemplă băutura.

— Dacă voiai să sufere, trebuia să menţionezi clar în contract. Pentru un tarif mai mare, aş fi putut aranja.

— Nu mai contează. Bănuiesc c-au suferit. Şi Beaumont-ii?

— Sînt extrem de îndureraţi, bineînţeles. Matthew era ca un fiu pentru ei şi Buck un prieten foarte apropiat. Eu mă prefac trist, vinovat. Dacă n-aş fi plecat pe St. Kitts pentru puţină distracţie..., zise el ducînd mîna la inimă şi clătinînd din cap. Ei mă liniştesc şi-mi spun că n-aş fi putut să fac absolut nimic.

— Ce suflete generoase, zise VanDyke compătimindu-i pentru sufletele lor deschise. Nişte oameni foarte atrăgători, adăugă el. Femeia, mai ales, e frumoasă.

— Ah, spuse LaRue sărutîndu-şi degetele. O adevărată floare a sudului.

—Totuşi..., zise VanDyke gînditor. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să aibă un accident în drum spre casă.

Surprins, LaRue îşi vărsă puţin băutura.

—Vrei ca Beaumont-ii să fie eliminaţi?

— Să ştergem orice urmă, murmură VanDyke.

Au atins colierul, îşi spuse el. Colierul lui. Era un motiv suficient ca să moară.

—Totuşi, sînt o pradă mai lipsită de importanţă. O să-ţi dau cincizeci de mii de bucată dacă te ocupi de ei.

— O sută de mii pentru o crimă dublă. Vai, mon ami, dar ce zgîrcit eşti.

— Pot s-o rezolv şi singur fără să cheltuiesc nici un ban, zise VanDyke. O sută de mii ca să mă scuteşti de efortul de a face alte aranjamente. Totuşi, aş prefera să aştepţi o săptămînă, poate două.

Ca să am mai mult timp să plănuiesc şi dispariţia ta.

— Acum, dacă am lămurit asta, unde e talismanul?

— Ah, e în siguranţă.

Zîmbetul relaxat dispăru, împietrîndu-se.

—Trebuia să-l aduci.

— Mais non, banii întîi.

— Am transferat suma cerută pentru talisman, aşa cum ne-am înţeles.

—Toţi banii.

VanDyke îşi înăbuşi furia. Era ultima oară cînd ticălosul acela de canadian avea să-l mai stoarcă de bani, îşi promise el. În minte, îi apăru ideea unei crime, un gen de crimă care nu era curată, nu era practică. Şi nu era comisă de altcineva.

— Ţi-am spus c-o să ai banii pînă la sfîrşitul zilei.

— Atunci, o să-ţi primeşti comoara cînd o să-mi primesc toţi banii.

— Naiba să te ia, LaRue, spuse VanDyke furios şi se ridică de la masă, cît pe ce să răstoarne scaunul înainte să se calmeze.

Afaceri, îşi repetă el tot timpul. E numai o afacere.

— O să aranjez treaba asta imediat.

— Cum doreşti. În partea aceea găseşti un telefon, spuse LaRue rîzînd uşor cînd VanDyke plecă. Încă un sfert de milion, murmură el în pahar, după care îşi lăsă privirea să se plimbe prin restaurant, oprindu-se foarte puţin asupra uşii bibliotecii. Foarte interesant.

Simţindu-se generos, hotărî să-i mărească partea lui Matthew la cincizeci la sută, ca dar de nuntă. Părea drept, la urma urmei.

— S-a rezolvat, spuse VanDyke întorcîndu-se după cîteva minute. Banii sînt transferaţi imediat.

— Ca întotdeauna, a fost o plăcere să fac afaceri cu tine. Cînd o să-mi termin paharul, o să dau şi eu un telefon, ca să văd dacă transferul e complet.

Încheieturile degetelor lui VanDyke erau albe de furie.

—Vreau talismanul. Vreau ce-i al meu.

— Mai aşteaptă cîteva minute, zise LaRue. Am ceva ce o să te amuze pînă atunci, spuse el şi scoase o foaie de hîrtie din buzunarul cămăşii, despăturind-o şi punînd-o pe masă.

Desenul fusese făcut cu atîta meticulozitate, încît se vedea absolut orice, pînă şi literele gravate pe el.

Roşeaţa dispăru de pe chipul lui VanDyke pînă cînd fu la fel de alb ca încheieturile.

— E magnific.

—Tate e talentată, i-a surprins eleganţa.

— Puterea, şopti VanDyke plimbîndu-şi degetele peste desen.

— Simţi pînă şi pietrele.

— O poţi vedea chiar şi într-un desen. O simt. De aproape douăzeci de ani aştept asta.

— Şi ai ucis pentru el.

—Vieţile nu sînt nimic în comparaţie cu asta. Nici unul din cei care l-au avut n-a înţeles ce înseamnă. Ce poate să facă. Mie mi-a trebuit ceva timp ca să înţeleg.

LaRue aruncă o privire spre uşa bibliotecii.

— Nici James Lassiter n-a ştiut?

— Era un prost. Se gîndea numai la valoarea sa monetară şi la gloria de care s-ar înconjura dacă l-ar găsi. A crezut că poate să mă păcălească.

— În schimb, l-ai omorît.

—A fost atît de uşor. Avea suficientă încredere în fiul său să se ocupe de verificarea echipamentului. Ah, şi băiatul era foarte prudent, eficient, chiar mă bănuia. Dar exact cum o face un băiat. A fost ridicol de uşor să sabotez tuburile.

Rezistînd tentaţiei de a arunca o privire spre uşa bibliotecii, continuă să se uite direct la VanDyke.

— El trebuia să fi ştiut. Lassiter era un scufundător cu experienţă, nu? Cînd a-nceput să simtă efectele excesului de azot, ar fi ieşit la suprafaţă.

—A trebuit să-l ţin pe loc puţin. N-a fost nici un pic de violenţă. Nu sînt un om violent. Era derutat şi chiar fericit. La un moment dat, n-a mai fost decît o problemă de distracţie. A zîmbit cînd i-am scos respiratorul. S-a înecat extaziat — darul făcut de mine.

VanDyke începu să respire mai greoi cînd se uită la desen.

— Dar atunci n-am ştiut, n-am putut să fiu sigur, a murit ştiind.

Cînd se dezmetici, VanDyke întinse mîna spre pahar. Amintirea acelor lucruri îi înteţise bătăile inimii în mod plăcut. La fel şi realizarea faptului că ceea ce făcuse cu toţi acei ani în urmă nu fusese, totuşi, o

greşeală. Doar unul din numeroşii lui paşi spre acel punct.

—Toţi anii ăştia, Lassiter-ii mi-au ascuns ceea ce era al meu. Acum sînt cu totii morţi şi talismanul o să vină la mine.

— Cred că te înşeli, murmură LaRue. Matthew, nu vii şi tu să bei ceva cu noi?

Sub privirea şocată a lui VanDyke, Matthew se trînti pe un scaun.

— Mi-ar prinde bine o bere. Frumoasă piesă, nu? zise el ridicînd desenul exact în clipa în care VanDyke voia să se ridice de la masă clătinîndu-se pe picioare.

— Ţi-am văzut vasul sărind în aer.

— Chiar eu am pus explozibilul, zise el şi îi aruncă o privire stewardului care devenise foarte atent. Ai face bine să-i spui cîinelui tău de pază să stea afară, VanDyke. Un loc elegant ca ăsta nu agrează bătăile.

— O să te omor cu mîna mea pentru asta, zise el şi, ca să nu se ridice furios de la masă, VanDyke îşi încleşta degetele pe ea pînă cînd îl durură. Eşti un om mort, LaRue.

— Ba nu. Sînt un om bogat, graţie ţie. Mademoiselle, spuse LaRue zîmbindu-i chelneriţei care venise repede şi se uită neliniştită. Prietenul meu e puţin cam nervos. Fii drăguţă şi mai adu-ne un rînd, plus o Corona cu lămîie pentru prietenul meu.

— Crezi că poţi scăpa atît de uşor? spuse VanDyke tremurînd de furie şi mîrîi la bodyguard-ul său pînă cînd acesta se aşează pe canapea. Crezi că poţi să mă păcăleşti, că vă puteţi amuza pe seama mea, c-o să-mi luaţi ceea ce-i al meu de drept? Aş putea să te sfărîm.

Nici nu mai putea să respire cînd îi văzu ochii reci şi calmi. Ochii lui James Lassiter. Morţii se întorceau.

—Tot ce aveţi voi poate fi al meu într-o săptămînă. Nu trebuie decît să şoptesc cuvintele potrivite în urechile potrivite. Şi, apoi, după ce voi veţi fi pierdut tot ce aveţi, o să vă vînez şi o să vă lichidez ca pe nişte animale.

— Mai aproape de-atît n-o să vezi *„Blestemul lui Angelique"*, spuse Matthew împăturind hîrtia şi băgînd-o la loc în buzunar. Şi n-o să te atingi niciodată de mine sau de ai mei.

— Ar fi trebuit să te omor cînd l-am omorît pe taică-tu.

— Greşeala ta, spuse Matthew văzînd băiatul care fusese, încremenit de durere, furie şi neputinţă.

Acum se părea că şi băiatul era mort.

— O să-ţi fac o propunere, VanDyke.

— O propunere? Crezi că aş fi de acord să fac afaceri cu tine?

—Vei face. Vino afară, Buck.

Roşu la faţă din cauza faptului că stătuse ghemuit în spatele junglei de palmieri decorativi, Buck ieşi la lumină oftînd.

— Îţi spun eu, Matthew, japonezii ăştia sînt nişte genii, zise el zîmbind cînd văzu camera o ţinea în mînă. Am vrut să-ţi zic, ştii cum sînt imaginea şi sunetul? Aproape că auzeam clinchetul cuburilor de gheaţă din paharul lui LaRue.

— Eu prefer marca mea, spuse Marla scoţîndu-şi pălăria imensă şi cu boruri moi şi venind spre masă. Focalizează mult mai bine. Tocmai la distanţa aceea şi tot puteam să-i număr toţi porii, adăugă ea şi, de asemenea, scoase o casetă. Nu cred că mi-a scăpat ceva, Matthew.

— Tehnologia, zise el jucîndu-se cu acea minicasetă. E uluitor. Pe benzile astea avem o înregistrare video şi cu sonor, din două puncte, în care mărturiseşti un gangsterism. Ştii ce-i ăla, nu, VanDyke? Atunci cînd plăteşti pe cineva să comită o crimă.

Zîmbi stins cînd cuprinse casetele în palmă.

— Cred c-o să fii acuzat şi de conspiraţie la crimă. Apoi e crimă cu premeditare în cazul lui James Lassiter. N-am auzit să se elibereze condiţionat pentru crimă. Nimeni nu uită, adăugă el încet, şi îi dădu casetele lui LaRue.

— Îţi mulţumesc, partenere.

— Plăcerea a fost de partea mea, te asigur, spuse LaRue zîmbind şi dezvelindu-şi dinţii de aur. O foarte bogată plăcere.

Matthew se uită la unchiul său.

— Buck, tu şi LaRue ocupaţi-vă de astea.

— Am plecat, zise Buck, după care se uită la VanDyke. Credeam că talismanul ăla era cauza. M-am gîndit că, din cauza lui, a murit James şi asta ne-a chinuit pe mine şi pe băiatul ăsta toată viaţa. Dar numai tu ai fost de vină. Acum te-am prins, VanDyke şi-mi închipui că James se amuză teribil.

— Nimeni n-o să vă ia casetele în serios, spuse VanDyke tamponîndu-şi gura cu o batistă şi făcîndu-i un semn subtil stewardului.

— Ba cred că da. Stai puţin, zise Matthew şi, vrînd să asiste la spectacol, se răsuci pe scaun exact la timp pentru a-l vedea pe LaRue aplecîndu-se ca pentru a-şi lega şireturile.

Ţîşni în sus ca un glonţ apoi, exact între picioarele bodyguard-ului. O sută treizeci şi cinci de kilograme de

muşchi se prăbuşiră pe podeaua lucioasă fără un scîncet măcar.

— Asta a fost pentru Tate, îi spuse LaRue, după care agită mîinile neputincios, cînd cîţiva angajaţi veniră repede. A căzut, pur şi simplu, zise el. Un infarct, probabil. Să cheme cineva un doctor.

— Întotdeauna l-ai subestimat pe canadian, spuse Matthew întorcîndu-se din nou. Mulţumesc, zise apoi, cînd chelneriţa, cuprinsă de nervozitate, îi aduse băuturile. Marla, se pare că ai primit un „mai tai".

—Vai, chiar mi-ar plăcea unul, dragul meu, zise ea aşezîndu-se la masă şi netezindu-şi fusta rochiei, după care îi aruncă o privire plină de răceală lui VanDyke. Aş vrea să ştii că a fost ideea mea. Iniţial. A mai trebuit finisată. Eşti foarte palid, domnule VanDyke. Poate vrei puţină brînză, să-ţi crească rapid nivelul de proteine.

— Nu-i aşa că e grozavă? spuse Matthew îndrăgostit şi îi sărută mîna Marlei. Acum, afacerile. Copii ale acestor casete se vor afla în diverse cutii de valori, seifuri şi firme de avocatură din lume. Cu instrucţiunile clasice -ştii treaba — în cazul în care mi se întîmplă ceva, etc. Mie înseamnă mie însumi, superbei mele viitoare soacre.

— Oh, Matthew.

—Ray, continuă el după ce îi făcu cu ochiul. Buck, LaRue şi Tate. Şi fiindcă veni vorba de Tate.

Într-o secundă, Matthew îl apucă de nodul cravatei de mătase şi o răsuci ca pe un ştreang.

— Dacă te mai apropii de ea vreodată, dacă-ţi mai pui vreodată vreunul din cadavrele tale vii s-o atingă măcar cu un deget, te omor — după ce îţi rup toate

oasele mai întîi şi îţi jupoi pielea cu unul din cuţitele Marlei.

—Tate n-ar fi trebuit să-ţi spună de asta, zise Marla roşind şi sorbind din pahar cu paiul.

— Cred că ne-am înţeles, spuse Matthew şi, chiar dacă era departe de a fi mulţumit, îi dădu drumul lui VanDyke.

— Ce drăguţ. Încă mai sînteţi aici, spuse Tate intrînd în restaurant.

În ciuda vînătăii, chipul îi radia.

— Bună, iubitule, spuse ea aproape cîntînd şi se aplecă să-l sărute pe Matthew pe obraz. Avionul a avut întîrziere, continuă ea. Ţi-i prezint pe prietenii şi colegii mei, doctor Hayden Deel şi doctor Lorraine Ross, zise ea privindu-i încîntată. De asemenea, cunoscuţi şi sub numele de domnul şi doamna Deel. Tată, spuse ea punîndu-i mîna pe braţ lui Ray, cînd îl văzu dezvelindu-şi dinţii la VanDyke. Stai liniştit.

— Încîntat de cunoştinţă, spuse Matthew ridicîndu-se şi, pur şi simplu, acoperindu-l pe VanDyke. A fost o călătorie plăcută?

— Ne-a plăcut fiecare clipă, îi spuse Lorraine. Chiar şi întîrzierea.

Tate îşi scoase ochelarii de soare.

— E foarte emoţionant. Căpitanul de pe *Nomad* i-a căsătorit acum cîteva zile.

— O să combinăm luna de miere cu afacerile, spuse Hayden luînd-o pe după umeri pe Lorraine, de parcă i-ar fi fost frică să nu o piardă. Cînd am primit mesajul lui Tate, am fost atît de îngrijoraţi, încît am pornit imediat încoace.

— A fost grozav cînd le-am făcut o surpriză aşteptîndu-i la aeroport. Cînd am sunat la universitate

azi-dimineaţă ca să pun totul în mişcare anunţînd descoperirea epavei, cei de-acolo mi-au spus că Hayden şi Lorraine plecaseră încoace deja.

— Aşa avem şansa să le-o luăm înainte celorlalţi, spuse Lorraine rezemîndu-se de braţul lui Hayden şi chinuindu-se să nu caşte. Nevis o să fie plină de oameni de ştiinţă şi reporteri peste vreo două zile. Abia aşteptăm să examinăm relicvele de pe *Isabella* înainte să se îngrămădească toţi.

— Asta-i planul, zise Tate zîmbindu-i acru lui Van Dyke. Nu cred că mi-ai cunoscut asociaţii personal, VanDyke, dar sigur trebuie să-i ştii după renume. Ah, şi nu era servitorul tău ăla pe care l-am văzut urcat într-o ambulanţă adineauri? Părea îngrozitor de palid.

VanDyke se ridică alb ca varul de furie.

— Asta n-o să se termine aici.

— Perfect de acord, spuse Tate punînd o mînă pe umărul lui Matthew pentru a-l reţine şi a-i fi alături. E doar începutul. Cîteva instituţii foarte importante îşi trimit reprezentanţii să supravegheze restul operaţiunii şi să studieze obiectele descoperite. De un mare interes este un anumit talisman cunoscut şi sub denumirea de B*lestemul lui Angelique. Smithsonian Magazine* o să facă un articol mare despre istoria sa, descoperirea şi legenda care îl înconjoară. *National Geographic* se gîndeşte la un documentar.

Cînd toate piesele erau la locul lor, ea zîmbi.

— Multă lume ştie acum unde a fost descoperit talismanul, de către cine şi cui îi aparţine. Şah-mat, VanDyke.

—Vrei o bere, Roşcato?

— Da, spuse ea strîngîndu-i umărul. Mi-ar plăcea.

— Bea-o pe-a mea, pentru că nu cred că o să mai vină chelneriţa. După părerea mea, nu mai avem ce să discutăm, VanDyke. Dacă-ţi mai vine altceva în minte, ia legătura cu avocatul nostru. Cum se numeşte firma, Roşcato?

—*Winston, Terrance and Blythe,* din Washington D.C. Trebuie să fi auzit de ei. Cred că e una dintre cele mai bune firme de pe Coasta de Est. Ah, dragul meu şi consulul american a fost entuziasmat cînd am vorbit cu el acum vreo două ore. Ar vrea să viziteze şi el locul.

Dumnezeule, îşi spuse Matthew, era nemaipomenită.

—Va trebui să-l găzduim. Acum, te rog să ne scuzi, VanDyke, dar avem o mulţime de planuri de făcut.

VanDyke se uită la chipurile din jurul său. Văzu triumf, zăpăceală, provocare. N-ar fi putut să se întîlnească cu nici unul din acei oameni, între patru ochi. Simţind gustul amar al înfrîngerii în gît, se întoarse rigid şi plecă.

Încă se mai putea stăpîni.

— Sărută-mă, spuse Tate, trăgîndu-l pe Matthew spre ea. Şi fă-o bine.

— Ah..., zise Hayden jucîndu-se cu ochelarii. Nu vrea să-mi spună nimeni ce se petrece aici?

— Se pare că am nimerit la ultimul act, zise Lorraine. Era cumva Silas VanDyke, întreprinzătorul, binefăcătorul şi prietenul oamenilor de ştiinţă marini?

— Era Silas VanDyke, spuse Tate strîngîndu-l pe Matthew în braţe. Ratatul. Sînt nebună după tine, Lassiter. Hai s-o găsim pe chelneriţa aia şi să-i lămurim pe însurăţei.

Capitolul 29

— E o poveste cu de toate, spuse Lorraine.

Aflîndu-se pe puntea vasului care se legăna uşor, privi stelele şi luna minunată şi argintie. Era trecut de miezul nopţii, iar explicaţiile, exclamaţiile, cina de victorie şi toasturile se terminaseră.

Îşi lăsase proaspătul soţ să se uite la obiectele descoperite împreună cu ceilalţi şi ieşise la aer să mai stea puţin de vorbă cu fosta ei colegă de cabină.

— Sfîrşitul e cea mai bună parte, spuse Tate savurînd ultimul pahar din ultima sticlă de şampanie.

— Nu ştiu ce să zic. Ai crimă, lăcomie, dorinţe trupeşti, sacrificiu, pasiune, sex...

— Bine, poate că sexul e cea mai bună parte. Lorraine rîse uşor şi încercă să mai scurgă puţin din sticla care se afla între scaunele lor.

— Am uitat vrăjitoria. Crezi că Angelique Maunoir era, într- adevăr, vrăjitoare?

— Asta o spune un om de ştiinţă, zise Tate, dar oftă. Cred că era puternică şi dragostea poate face vrăji de tot felul.

— Poate ar trebui să-ţi fie teamă să păstrezi talismanul, oricît de superb ar fi.

— Îmi place să cred că ar fi fost de acord cu cine l-a găsit şi cu ce avem de gînd să facem cu el. Vom putea să-i spunem povestea. Şi, fiindcă veni vorba de povestiri... zise Tate vărsînd generoasă jumătate din şampania ei în paharul lui Lorraine. Care-i a ta cu Hayden?

— Nu e ceva legendar, dar îmi place, spuse Lorraine ridicînd mîna pentru a-şi privi verigheta şi aceasta sră-luci în lumina stelelor. L-am vrăjit.

— Nu fi ridicolă.

— Ei bine, poate că n-a fost chiar aşa. Ştii, cînd noi două am lucrat împreună, nu te-am înţeles niciodată cu adevărat. Hayden îţi urmărea fiecare mişcare cu ochii lui minunaţi şi blînzi şi tu nici măcar nu-l băgai în seamă. Bineînţeles că, acum, după ce l-am cunoscut pe Matthew, totul devine foarte clar, spuse ea oftînd visătoare. Sper să nu mă înţelegi greşit, dar m-am bucurat cînd ai fost chemată de pe *Nomad. L*orraine, mi-am zis, coasta tocmai s-a eliberat. Pune-te pe treabă.

— Ai lucrat repede.

— Îl iubesc. Îţi jur, Tate, m-a făcut să mă simt ca un căţel cerşind bucăţele tot timpul cînd am lucrat împreună. Totdeauna mi-am păstrat controlul în ceea ce priveşte bărbaţii; ştii? Cu Hayden, n-am putut. În sfîrşit, a trebuit să-mi înghit orice urmă de mîndrie. Într-o seară, l-am înghesuit în laborator cînd a lucrat pînă mai tîrziu şi l-am sedus.

— În laborator?

— Exact. De fapt, mai făcusem cîteva mişcări şi înainte, doar ca să-i atrag atenţia, i-am spus că-l

iubeam şi că aveam să mă ţin după el oriunde se ducea. M-a privit foarte serios şi, apoi, a zis că i se părea că ar fi fost mai bine să ne căsătorim.

—A zis el asta?

— Exact, spuse Lorraine oftînd nostalgic. Şi, pe urmă, a zîmbit. Iar eu am plîns ca un copil, zise ea trăgîndu-şi nasul şi golind paharul de şampanie. Dacă n-am grijă, o să plîng din nou.

— Să n-o faci, pentru c-o să-ncep şi eu. Cred că amîndouă am avut noroc.

— Mi-au trebuit treizeci şi opt de ani ca să am noroc. La naiba, zise ea şi ridică din umeri. Sînt suficient de beată ca s-o recunosc. Patruzeci şi trei de ani. Sînt o afurisită de chimistă între două vîrste care s-a îndrăgostit cu adevărat pentru prima oară. La naiba, chiar o să plîng.

— Bine, zise Tate trăgîndu-şi nasul şi ea. Te simţi în stare să joci rolul de doamnă de onoare peste două zile?

— Da, zise Lorraine plîngînd sentimentală în paharul gol şi ridică privirea zîmbind cînd Hayden şi Matthew ieşiră pe punte.

— Ce se petrece aici? întrebă Hayden.

— Sîntem bete şi fericite, îi spuse Lorraine. Şi îndrăgostite.

— Frumos, zise Hayden bătînd-o uşor pe cap. Ai grijă să-ţi prepari ceva contra mahmurelii pentru c-o să avem foarte multă treabă mîine.

— Este atît de... spuse Lorraine ridicîndu-se şi agăţîndu-se de el. Organizat. Mă face praf.

— Lorraine, într-o zi, două, or să vină oameni importanţi din toată lumea. Trebuie să ne pregătim, zise el, dar cînd ea continuă să-l privească radiind, Hayden

se uită la Matthew. Pot să te rog să ne duci la Nevis? Cred că Lorraine trebuie să se culce.

— Buck şi LaRue or să te ajute s-o urci în şalupă şi or să vă conducă, zise el întinzîndu-i mîna. Mă bucur să vă avem în echipă.

Cînd şalupa porni spre ţărm, Tate se rezemă de el.

— Arată minunat împreună.

— Bănuiesc că acum ştiu de ce-mi tot aruncai numele lui în faţă. Prinde foarte repede şi se concentrează asupra lucrurilor celor mai importante.

Punînd capul pe umărul lui, ea privi în urma şalupei, care se micşora din ce în ce.

— E cel mai bun din domeniu şi numele lui are multă greutate. Nici Lorraine nu este de neglijat. Avîndu-i pe amîndoi în echipă, operaţiunea e învăluită în eficienţă şi respect şi are scop ştiinţific, zise ea oftînd satisfăcută. Şi, cu cît ştiu mai mulţi oameni influenţi despre *Isabella* şi talisman, cu atît îi va fi mai imposibil lui VanDyke să se amestece în vreun fel.

— Hai să nu coborîm garda încă. Este mai bine că sîntem ancoraţi aici, la mile întregi depărtare de locul excavărilor.

—VanDyke a plecat cu coada între picioare. Poate să sune orice politician orice instituţie şi oficialitate pe care o are în buzunar. Acum n-o să mai schimbe lucrurile, zise ea şi, întorcîndu-se, îl înconjură cu braţele. Ştiu că ai fi preferat să rezolvi lucrurile altfel, dar asta e cea mai bună modalitate pentru noi.

— Făcînd-o aşa e mult mai satisfăcător decît mi-am închipuit. Noi cîştigăm, el pierde. Exact invers faţă de data trecută, spuse el şi, vîrînd mîna în buzunar, scoase talismanul. Acum e al tău cu adevărat.

— Al nostru.

— Regulile salvării, murmură el punîndu-i-l la gît. Cred că, atunci cînd i l-a făcut, a ales un rubin pentru a-l pune în centru, pentru pasiune. Diamantele din jur pentru durată. Aurul pentru forţă, zise el şi îi sărută uşor sprîncenele, obrazul, buzele. Dragostea are nevoie de toate aceste lucruri.

— Matthew, spuse ea cuprinzînd talismanul în mînă. E minunat.

— Credeam că îl porţi la nuntă.

— Aş vrea, da, dacă n-aş avea un alt lucru la care ţin şi mai mult. Un medalion micuţ din aur cu o perlă în vîrf.

Absurd de mişcat, el îşi plimbă degetul pe obrazul ei. Trebui să-şi dreagă glasul înainte să vorbească.

— L-ai păstrat?

— Am încercat să-l arunc de multe ori, dar n-am putut. Nimic din ce am scos din mare n-a fost mai preţios pentru mine decît acel medalion. Nici măcar ăsta.

— O să facem în aşa fel încît să meargă, spuse el sărutînd-o uşor. Tu eşti norocul meu, Roşcato. Ce-ar fi să intrăm? Hayden avea dreptate în legătură cu faptul că mîine o să fie o zi grea.

—Vin imediat. Vreau să-mi revizuiesc însemnările, să mă asigur că totul e perfect. Nu-mi ia mai mult de o jumătate de oră.

—Vrei să fii practică exact în clipa în care eu aveam de gînd să te fac să-ţi pierzi minţile?

— Douăzeci de minute, spuse ea rîzînd şi împingîndu-l. Chiar vreau să mă asigur că toate documentele mele sînt în ordine. N-am de gînd să mă fac de rîs în faţa celor de la *Societatea Cousteau*.

— Ambiţioasă şi sexy, zise el muşcîndu-i uşor buza de jos. Te aştept.

— Cincisprezece minute, strigă ea în urma lui, după care se înconjură cu braţele.

Tot ce visase era pe cale de a se înfăptui. Bărbatul pe care îl iubea şi o viaţă alături de el, o carieră care avansa rapid, muzeul care avea să le păstreze descoperirile.

Strînse talismanul în mînă şi închise ochii. Şi, după patru sute de ani, poate că Angelique avea să se odihnească în pace, în sfîrşit.

Îşi dădu seama că nimic nu era imposibil.

Se duse să ia sticlele şi paharele pe care ea şi Lorraine le lăsaseră în urmă. Paşii tăcuţi din spatele ei o făcură să rîdă uşor.

— Cincisprezece minute, Lassiter. Poate chiar zece, dacă mă laşi să-mi văd de treabă.

Mîna care îi astupă gura era umedă şi netedă. O ridică pe a ei pentru a o zgîria chiar înainte să o cuprindă spaima.

— E un pistol în spatele tău, Tate.

Obiectul care o împungea chiar deasupra rinichilor o făcu să rămînă nemişcată.

— E cu amortizor. Nimeni n-ar auzi dacă te-aş împuşca în clipa asta. Dacă ţipi sau scoţi vreun strigăt, te omor, la fel şi pe oricine ţi-ar sări în ajutor. Înţelegi?

Vocea aceea, ameninţarea, erau greţos de familiare. Ea nu putu decît să încuviinţeze.

— Ai foarte mare grijă, spuse VanDyke mutîndu-şi mîna de pe gura ei pe gît. Poţi să mori într-o clipă.

Poate ar fi putut să-i rupă gîtul. Se gîndi, cochetă cu gîndul acela, dar, apoi, îl alungă. Moartea putea să mai aştepte.

— Peste o clipă aş fi în apă şi aş dispărea.

— Ce speri să dovedeşti cu asta?

Cuvintele erau slabe, deoarece el încă îi mai strîngea gîtul.

— Isabella şi tot ce-a fost pe ea ţi-a scăpat din mîini. Poţi să mă omori, poţi să ne omori pe toţi, asta n-o să se schimbe. O să fii urmărit şi aruncat în închisoare pentru tot restul vieţii tale.

— Nu ştii că nimeni nu mă poate atinge dacă am talismanul? Doar îi cunosc puterea, i-ai simţit-o.

— Eşti nebun...

Exclamaţia ei fu involuntară, dar îl făcu să-şi încleştеze mîna cu putere pe gîtul ei.

— E al meu. Întotdeauna a fost al meu.

— N-o să scapi. Toţi ştiu că eşti tu. Nici banii, nici influenţa ta n-or să te poată proteja de data asta, zise ea şi răsuflă puţin mai liber cînd el îşi slăbi strînsoarea.

—Talismanul va fi de-ajuns.

—Va trebui să trăieşti ascuns toată viaţa.

În timp ce vorbea, se uită în jur după o armă. Sticla de şampanie era prea departe.

—Avem casetele, am anunţat descoperirea, zise ea repede. Hayden şi Lorraine ne ştiu, la fel ca mulţi alţii. Nu poţi să-i omori pe toţi.

— Pot să fac orice. Pot să fac orice şi nimeni nu se poate atinge de mine. Dă-mi talismanul, Tate, şi îţi las părinţii să trăiască.

Ea îşi întoarse capul brusc, amintindu-şi. Strînse piatra în mîna protectoare. Părea să pulseze tăcută în palma ei.

— Nu te cred. O să ne omori pe toţi, pentru ce, pentru ideea stupidă că un colier îţi poate oferi putere şi protecţie?

— Şi, poate, chiar nemurire.

Da, începuse să creadă acest lucru.

— Şi alţii au crezut-o, dar ei erau slabi, incapabili să controleze ceea ce aveau în mînă. Eu sînt altfel. Sînt obişnuit să dau ordine, să folosesc puterea. De aceea îmi aparţine. Cum ar fi să trăieşti ştiind că orice dorinţă a ta e posibilă? Să cîştigi tot. Să trăieşti veşnic, dacă vrei. Răsuflarea îi deveni sacadată în urechea ei.

— Da, o să te omor pentru asta. Vrei să te fac să suferi mai întîi?

— Nu, spuse ea închizînd ochii şi ciulind urechile ca să audă zgomotul şalupei care trebuia să se întoarcă.

Dacă ar fi putut să le facă vreun semn, sau lui Matthew, poate l-ar fi împiedicat pe VanDyke să-i omoare pe toţi.

— O să ţi-l dau şi o să mă rog Domnului să-ţi dea viaţa pe care o meriţi.

— Unde e talismanul?

— Aici, spuse ea ridicînd colierul. Chiar aici.

Uluit, el slăbi strînsoarea. Dar ea nu fugi. Nu avea unde să fugă. În schimb, îl privi cu ochi reci şi sfidători, şi ţinînd în mînă rubinul strălucitor îi văzu chipul înmuindu-se, dar arma nu se clinti.

— E frumos, nu? spuse ea încet.

Nu putea face apel la raţiunea lui, aşa că avea să facă o nebunie. Poate, doar poate, avea o armă, totuşi.

—Timp de secole întregi a aşteptat să fie ţinut din nou în mînă, purtat din nou, admirat din nou. Ştii că nu era nimic pe el cînd l-am scos din nisip?

Întoarse piatra aşa încît aceasta captă raza albă a lunii.

Lumina şi umbrele dansară. Era linişte, atîta linişte deodată, încît ea putu să audă fiecare val care se izbea de corpul vasului.

— Nici timpul, nici apa nu l-au afectat. Exact aşa trebuie să fi arătat şi cînd ea l-a purtat ultima oară.

Cînd el continuă să se uite fix, hipnotizat de talisman, ea se dădu puţin înapoi, continuînd să ţină piatra.

— Cred că l-a purtat în dimineaţa aia. În dimineaţa cînd au venit s-o execute. Şi el, bărbatul vinovat de condamnarea ei, care aştepta lîngă celulă, i l-a luat.

Vocea ei era aproape liniştitoare.

— N-a putut s-o aibă, dar putea să aibă acea ultimă legătură a ei cu bărbatul pe care-l iubise. Sau, cel puţin, aşa credea. Dar n-a putut să rupă acea legătură puternică dintre ei. Nici moartea n-a putut. Îi rostea numele în gînd în timp ce fumul îi umplea plămînii şi flăcările îi mîngîiau picioarele. Numele lui Etienne. Eu o aud, VanDyke, tu nu?

Captivat ca un şobolan de privirea unui şarpe, el privi fix. Îşi umezi buzele din nou.

— E al meu.

— Ah, nu, e încă al ei. Întotdeauna va fi. Asta e secretul, VanDyke, asta e magia şi puterea. Cei care n-au înţeles asta şi l-au folosit în propriile scopuri au adus blestemul asupra lor. Dacă-l iei, spuse ea încet şi cu o anumită certitudine, eşti blestemat.

— E al meu, repetă el. Eu sînt singurul pentru care a fost făcut. Am cheltuit o avere ca să-l găsesc.

— Dar eu l-am găsit. Tu doar îl furi, zise ea aflîndu-se lîngă balustradă.

Oare se auzea un motor? se întrebă ea. Sau de vină era doar dorinţa ei de a-l auzi? Dacă ar fi strigat acum, i-ar fi salvat pe cei pe care îi iubea sau i-ar fi omorît?

VanDyke se uită la ea din nou brusc şi inima ei se scufundă ca o piatră în mare. Ochii aceia erau limpezi din nou, calmi din nou, fără acea peliculă de nebunie.

— Crezi că nu ştiu ce faci? Tragi de timp pînă cînd eroul tău lat în umeri o să-ţi sară în ajutor. Păcat că n-o face, ca să muriţi împreună, romantic. Te-am ascultat destul, Tate. Scoate talismanul şi dă-mi-l, altfel îţi trimit primul glonţ în burtă, nu în inimă.

— Bine, spuse ea şi degetele îi erau ciudat de uşoare şi calme cînd scoase colierul de la gît.

Era aproape ca şi cum n-ar fi fost al ei, ca şi cum ar fi plutit undeva în afara propriului corp.

— Dacă-l vrei cu atîta disperare, ia-l şi plăteşte preţul. Pregătindu-se să simtă glonţul, azvîrli talismanul cît putu de departe în mare.

El scoase un urlet. Sunetul nu era omenesc, ci ca al unei fiare care simţea gustul de sînge. Şi, ca o fiară, sări peste bord în apa întunecată. Înainte ca el să dispară, sări şi ea.

În clipa aceea, o parte din creierul ei înregistra faptul că era un gest nebunesc şi periculos. Totuşi, îşi umplu plămînii cu aer şi se scufundă.

Raţiunea îi spunea că el nu avea să găsească talismanul în mare, noaptea, fără mască, tuburi de oxigen sau timp. El nu avea să găsească comoara pe care o aruncase departe.

Chiar în momentul în care logica începu să învingă impulsul, văzu umbra. O furie de care nici nu ştia că prinsese rădăcini în fiinţa ei, răbufni. Se năpusti asupra lui ca un rechin.

Acolo, în lumea aceea lipsită de aer, forţa lui superioară fu învinsă de tinereţea şi îndemînarea ei. Lă-

comia lui oarbă de furia ei. Acum nu mai exista nici o armă, ci doar mîini şi dinţi. Pe care ea le folosi din plin.

El încercă disperat să se ridice la suprafaţă ca să respire din nou. Deşi proprii ei plămîni o ardeau, îl trase înapoi, pînă cînd el o lovi cu piciorul, îndepărtînd-o.

Tîşni spre suprafaţă, aproape cu disperare.

Dar el o aşteptă acolo, atacînd-o cu sălbăticie în timp ce ea se chinuia să-şi umple plămînii cu aer. Nu-i vedea bine chipul din cauza apei sărate din ochi în clipa în care el lovi. Se luptară într-o linişte extraordinară întreruptă doar de gîfîituri şi de zgomotul apei. El dădu ochii peste cap cînd o trase la fund. Marea îi îmbrăţişa lacomă.

Ea înghiţi apă, se îneca. Sarea îi ustura ochii, cînd el o ţinea apăsată în jos, în timp ce trăgea aer lacom. Ea se zbătu, dar mîinile îi alunecau pe costumul lui. Bîzîitul din urechi deveni un vuiet. Nişte lumini îi explodară în cap, în faţa ochilor.

— Nu, se gîndi ea, zbătîndu-se şi eliberîndu-se. O lumină. O singură lumină care sclipea pe nisip. El se repezi spre ea, scufundîndu-se prin apa întunecată, spre nisipul alb, unde talismanul se vedea ca o stea însîngerată.

Îl văzu ridicîndu-l şi strîngîndu-l în mînă cu lăcomie. Lumina roşie dintre degetele lui se întunecă. Sîngera.

El întoarse capul şi o privi triumfător. Privirile li se întîlniră.

În clipa aceea, el sigur striga.

— Îşi revine. Aşa, Roşcato, scuipă.

Printre zgomotele pe care le făcea ea însăşi, dînd apa afară, îi auzi vocea lui Matthew, tremurătoare.

Simţi lemnul punţii sub ea, mîinile lui mari care îi susţineau capul şi apa care picura pe ea.

— Matthew.

— Nu încerca să vorbeşti. Dumnezeule, unde-i afurisita aia de pătură?

— Aici, aici, spuse Marla acoperindu-şi fiica repede. E-n regulă, scumpa mea, stai liniştită acum.

—VanDyke...

— E-n ordine, spuse Matthew uitîndu-se la bărbatul care stătea ghemuit sub bîta pregătită a lui LaRue.

Era pe jumătate înecat şi chicotea uşor.

—Talismanul.

— Dumnezeule, este încă la gîtul ei, zise Matthew scoţîndu-l cu o mînă tremurătoare. Nici măcar n-am observat.

— Erai prea ocupat cu salvarea vieţii ei, spuse Ray, dîndu-şi voie să se bucure.

Cînd Matthew o scosese pe Tate, el fusese sigur că singurul său copil era mort.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Tate găsind putere, în sfîrşit, cînd deschise ochii.

Deasupra ei erau o mulţime de chipuri îngrijorate.

— Doamne, mă doare tot corpul.

— Stai liniştită puţin. Pupilele îi sînt normale. Nu tremură.

— Ar putea să fie şoc cu efect întîrziat. Cred c-ar trebui s-o dezbrăcăm de hainele astea ude şi s-o băgăm în pat, spuse Marla muşcîndu-şi buzele şi, deşi ştia că era o prostie, îi atinse fruntea să vadă dacă nu avea febră. O să-ţi fac un ceai bun de muşeţel.

— Bine, spuse Tate zîmbind, încă puţin ameţită. Acum pot să mă ridic?

Înjurînd printre dinţi, Matthew o luă în braţe cu tot cu pătură.

— O duc în pat, zise el, dar se opri puţin pentru a-i mai arunca o privire lui VanDyke. LaRue, mai bine l-ai lua pe Buck şi aţi duce ce-a mai rămas din el la Nevis, să-l daţi pe mîna poliţiştilor.

Tate se uita la el vag curioasă.

— De ce rîde?

— Asta face încă de cînd l-a scos Ray. Rîde şi mormăie despre vrăjitoarele care ard în apă. Hai să faci o baie fierbinte.

— Ah, hai.

El fu răbdător. Îi umplu cada şi îi masă umerii. Ba o spălă şi pe cap. Apoi o şterse, îi puse cămaşa de noapte şi o vîrî în pat.

— S-ar putea să mă obişnuiesc, murmură ea sorbind din ceaiul pe care i-l adusese mama ei.

— Stai liniştită, zise Marla aranjîndu-i pătura, după care îi aruncă o privire lui Matthew. S-a dus şi Ray pe Nevis. Nu vrea să-l scape din ochi pe VanDyke pînă cînd n-o să-l vadă într-o celulă. Vrei să te anunţ cînd se întoarce?

— O să vin şi eu pe punte imediat. Marla înălţă din sprîncene.

— Cred c-o să mă duc să pregătesc o cafetieră mare. Tu odihneşte- te, scumpo, zise ea şi, după ce o sărută pe Tate în creştet, închise uşa încet în urma ei.

— Nu e grozavă? zise ea. Nimic nu-i tulbură manierele sudiste.

— Acum o să afli ce dezlănţuie temperamentul unui nordist. Ce naiba ai crezut că faci?

Ea se strîmbă cînd îl auzi cît de tare vorbea.

— Nu prea ştiu. Totul s-a întîmplat atît de repede.

— Nu respirai, zise el prinzîndu-i bărbia între degete. Nu respirai cînd te-am scos la suprafaţă.

— Nu-mi amintesc. După ce am sărit în apă după el, totul a devenit neclar şi ireal.

— Ai sărit în apă după el, repetă Matthew făcînd o scurtă pauză după fiecare cuvînt.

— N-am vrut, zise ea repede. Am aruncat talismanul în apă. A trebuit să-mi asum riscul că va sări după el în loc să mă împuşte.

Inima lui, care suferise deja violent, se opri iarăşi.

—Avea o armă?

— Da, zise ea, simţind cum mintea începea să-i pluteasca din nou şi încercă să se concentreze. Trebuie s-o fi pierdut în apă. Tocmai voiam să intru în cabină, zise ea luîndu-i mîna într-a ei. Era chiar acolo. Chiar în spatele meu, Matthew, cu pistolul lipit de spatele meu. Probabil c-a urcat pe la tribord şi echipamentul trebuie să-i fie şi acum acolo, pe scară. N-aveam cum să te strig. Ne-ar fi omorît pe toţi.

Îi povesti tot ce se întîmplase pe punte cît putu de calmă.

— Am scos colierul, murmură ea şi închise ochii pentru a încerca să vadă totul din nou.

Jocul luminii, umbrele, felul în care piatra părea să-i pulseze în mînă ca o inimă.

— Nici n-am stat pe gînduri. Pur şi simplu, l-am aruncat. El a ţîşnit pe lîngă mine, fără să-mi arunce măcar vreo privire. A sărit în apă.

— De ce naiba ai sărit şi tu? Eu eram aici, Roşcato.

— Nu pot să-ţi explic. Acum m-am gîndit să te chem şi, în clipa următoare, eram în apă. Chiar cînd mă scufundam, îmi spuneam că n-are sens. Dar n-am putut să mă opresc. L-am prins şi ne-am luptat.

Ca să vadă totul mai clar, închise ochii din nou.

— Îmi amintesc că m-am luptat cu el şi la suprafaţă şi în apă. Mi-aduc aminte că rămăsesem fără aer, ştiind că el m-ar fi înecat. Apoi am văzut o lumină.

— Dumnezeule, spuse el trecîndu-şi o mînă prin păr. Vrei să spui că ai trăit o experienţă ca cea cînd eşti aproape de moarte? Cu luminia albă, tunelul şi toate poveştile astea?

La fel de nedumerită ca el, ea deschise ochii din nou.

— Nu, dar a fost la fel de ciudat. Probabil că aveam halucinaţii. Am văzut strălucirea asta, dar era colierul. Nisipul era perfect alb şi îl vedeam la fel de clar cum te văd pe tine. Ştiu că nu se poate, dar l-am văzut. Şi el la fel.

—Te cred, zise Matthew încet. Continuă.

— L-am privit cum s-a scufundat spre el. Eu, pur şi simplu, stăteam şi mă uitam, zise ea încruntîndu-se. Ca şi cum ar fi trebuit să stau acolo, să privesc. Nu pot să explic prea bine.

—Te descurci de minune.

— Am privit, am aşteptat, continuă ea. L-a luat în mînă şi am văzut cum i-a sîngerat printre degete, de parcă piatra ar fi devenit lichidă. S-a uitat la mine. I-am văzut ochii. Apoi...

Pentru că tremura, el îi mîngîie părul. Ar fi vrut să o strîngă în braţe, să-i spună să uite totul, dar ştia că trebuia să o lase să termine.

— Apoi?

—A ţipat. L-am auzit. N-a fost un sunet înăbuşit de apă. A fost strident şi îngrozit. Se uita la mine şi ţipa. Era foc, peste tot. Lumina şi culoarea focului, dar nu şi

căldura. Nu mi-era frică deloc. Aşa că i-am luat talismanul din mînă şi l-am lăsat.

Se opri şi rîse nervoasă.

— Nu ştiu, bănuiesc că mi-am pierdut cunoştinţa. Trebuie să se fi întîmplat asta. Trebuie să fi fost inconştientă tot timpul, pentru că nu se putea să se întîmple aşa ceva.

—Aveai talismanul la gît, Tate. Cînd te-am scos eu, îl aveai la gît.

— Probabil că... l-am găsit.

El îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Şi asta ţi se pare logic?

— Da, bineînţeles. Nu, recunoscu ea luîndu-i mîna. Nu mi se pare logic.

— Lasă-mă să-ţi spun ce-am văzu eu. Cînd te-am auzit strigînd, am ieşit în fugă pe punte. VanDyke era în apă. Se zbătea şi, da, ţipa. Mi-am dat seama că erai în apă, aşa că am sărit imediat.

Nu avea nici un rost să-i spună că se scufundase pînă cînd avusese impresia că plămînii aveau să-i explodeze, dar că nici prin cap nu-i trecuse să se ridice la suprafaţă pînă cînd ea nu era cu el.

— Cînd te-am văzut, erai pe fundul mării, întinsă pe spate ca şi cum ai fi dormit. Şi zîmbeai. Aproape că mă aşteptam să deschizi ochii şi să te uiţi la mine. Cînd te-am ridicat, mi-am dat seama că nu respirai. Nu trecuseră mai mult de trei, patru minute de cînd mă strigaseşi, dar nu respirai.

— Deci, tu m-ai readus la viaţă, spuse ea aplecîndu-se şi punînd ceaşca la o parte ca să-i poată lua faţa în mîini. Cavalerul meu alb.

— N-am fost chiar ca Făt-Frumos. Nu-i nimic romantic în respiraţia gură la gură şi metodele de resuscitare.

— În împrejurările astea, este mai grozav decît un buchet de crini, spuse ea sărutîndu-l uşor. Matthew, încă ceva. Nu te-am strigat, zise ea clătinînd din cap înainte ca el să apuce să protesteze. N-am strigat. Dar ţi-am rostit numele în gînd cînd am crezut că mă înecam, zise ea lipindu-şi obrazul de al lui şi oftînd. Presupun că m-ai auzit.

Capitolul 30

Matthew îl privi pe Silas VanDyke printre gratiile celulei. Acela era bărbatul care îi otrăvise viaţa, îi omorîse tatăl, încercase să-l ucidă şi pe el şi aproape că o ucisese pe femeia pe care el o iubea.

Fusese un om cu putere, financiară, socială şi politică. Acum era închis ca un animal într-o cuşcă.

Îi dăduseră o cămaşă şi o pereche de pantaloni din bumbac, ambele decolorate şi largi. Nu avea nici curea, nici şireturi, cu siguranţă nici o cravată de mătase cu monogramă.

Totuşi, stătea pe patul îngust ca şi cum acesta ar fi fost un fotoliu de comandă, de parcă celula aceea mizerabilă ar fi fost biroul său luxos. De parcă încă ar mai fi fost stăpîn pe situaţie.

Dar Matthew avu impresia că se strînsese, într-un fel, că trupul lui părea fragil în hainele acelea de închisoare. Oasele feţei îi ieşeau în evidenţă, ca şi cum cărnea i s-ar fi topit peste noapte.

Era nebărbierit, părul îi era încîlcit de la apa mării şi de la transpiraţie. Avea zgîrieturi livide pe faţă şi mîini,

lucru care îi aminti lui Matthew de lupta pe care o dăduse Tate pentru a-şi salva viaţa.

Chiar şi numai pentru asta, ar fi vrut să rupă gratiile şi să-i frîngă oasele cu mîna lui.

Dar se forţă să-l privească tăcut.

Şi văzu că demnitatea şi aparenţa de putere pe care VanDyke se lupta să le menţină erau întinse spre el asemeni unei pelicule subţiri de sticlă. Ura era încă acolo, îşi dădu seama el, vie şi încă arzînd în ochii lui. Se întrebă dacă era suficientă pentru a-l ţine în viaţă, dacă îl putea alimenta în toţi acei ani în care avea să stea închis.

— Cum te simţi cînd pierzi totul? întrebă el.

— Crezi că asta o să mă oprească? zise el aproape în şoaptă. Crezi c-o să vă las să-l păstraţi?

— Am venit să-ţi spun că nu mai ai importanţă.

— Nu? spuse el şi aruncă fulgere din priviri. Ar fi trebuit s-o omor. Ar fi trebuit să-i trag un glonţ în burtă şi să te las s-o priveşti cum moare.

Matthew se repezi la gratii, fiind în stare să le facă praf cînd văzu licărul de satisfacţie din ochii lui VanDyke, dar tocmai acest lucru îl opri. Nu, nu aşa, îşi spuse el. Nu aşa.

—Te-a învins. Ea e cea care te-a învins, pînă la urmă. Ai văzut, nu? Focul din apă. Ai văzut-o privindu-te, continuă el descriind scena pe care i-o relatase ea. Era atît de frumoasă, atît de înspăimîntătoare prinsă în lumina aia puternică. Şi tu ţipai ca un copil chinuit de un coşmar.

Culoarea care năvălise în obrajii lui, dispăru brusc, lăsîndu-i albi ca hîrtia.

— N-am văzut nimic. Nimic! strigă el ridicîndu-se de pe pat.

În mintea lui apărură nişte imagini neclare, care căpătară contur şi ameninţau să-i sfîşie luciditatea ca nişte gheare.

Ţipetele voiau să-i ţîşnească fierbinţi din gît.

— Ai văzut toate astea, spuse Matthew calm din nou. Şi o să le mai vezi de multe ori. De fiecare dată cînd o să închizi ochii. Cît timp poţi să trăieşti cu spaima asta?

— Nu mi-e frică de nimic, zise el, dar groaza era ca o minge de gheaţă în stomac. N-or să mă ţină în puşcărie. Am poziţie. Am bani.

— N-ai nimic, murmură Matthew, decît o mulţime de ani ca să te gîndeşti la ce-ai făcut şi la ce n-ai putut să faci, pînă la urmă.

— O să ies şi o să vă găsesc.

— Nu, spuse Matthew şi, de data aceasta, zîmbi. N-o să ieşi.

— Deja am cîştigat, spuse el venind aproape şi încleştîndu-şi mîna pe o gratie pînă cînd încheieturile degetelor i se albiră.

Respira sacadat şi în ochi avea o strălucire de nebunie.

—Tatăl tău e mort, unchiul tău e un invalid. Şi tu nu eşti decît un scormonitor de două parale.

—Tu eşti cel învins, VanDyke. Iar eu sînt cel care are talismanul.

— O să vă aranjez eu. O să-i termin pe Lassiteri şi o să iau ce-mi aparţine.

— Ea te-a învins, repetă Matthew. O femeie a-nceput totul, o femeie i-a pus capăt. L-ai avut în mîinile tale, nu? Dar n-ai putut să-l păstrezi.

— O să-l iau înapoi, zise el dezvelindu-şi dinţii. Şi o să te aranjez. Crezi că poţi să fii mai deştept ca mine?

—Voi proteja ceea ce e al meu.

— Întotdeauna atît de sigur de tine. Dar am cîştigat deja. Talismanul e al meu. Întotdeauna a fost al meu.

Matthew se depărta de gratii.

— Păstrează-te sănătos, VanDyke. Vreau să trăieşti mult, mult timp.

— Am cîştigat, strigă el şi vocea lui furioasă îl urmări pe Matthew în timp ce acesta se îndepărtă. Am cîştigat.

Pentru că avea nevoie de soare, Matthew ieşi din sediul poliţiei. Îşi trecu mîinile peste faţă şi spera că nu avea să mai dureze mult pînă cînd Tate termina de dat declaraţia.

Aerul era fierbinte şi nemişcat şi lui îi era tare dor de mare, de ceva proaspăt şi parfumat. De Tate.

Mai trecură aproape douăzeci de minute pînă cînd ieşi ea. I se păru epuizată, palidă şi cu ochii afundaţi în orbite. Fără să spună nimic, îi dădu un buchet de flori de un roz-aprins şi bleu.

— Ce-s astea?

— Se numesc flori. Se vînd la florăria de mai încolo. Acest lucru o făcu să zîmbească şi, cînd îşi afundă faţa în ele, se simţi mai bine imediat.

— Mulţumesc.

— M-am gîndit că ne-ar prinde bine amîndurora, spuse el mîngîindu-i coada. A fost o dimineaţă grea?

— Am avut altele şi mai bune. Totuşi, poliţiştii au fost foarte înţelegători şi răbdători. Cu declaraţia mea, a ta, a lui LaRue, casetele, au atîtea capete de acuzare că nici nu ştiu cu ce or să- nceapă, zise ea ridicînd din umeri. Nu mai avea importanţă acum.

— Bănuiesc că, pînă la urmă, va fi extrădat. Ţinînd-o de mînă, Matthew o conduse la maşina pe care o închiriaseră.

— Cred c-o să-şi petreacă ce i-a mai rămas din viaţă într-o celulă capitonată. L-am văzut adineauri.

— Ah, zise ea şi aşteptă pînă cînd el urcă la volan. Chiar mă- ntrebam dacă o să te duci să-l vezi.

— Am vrut să-l văd în cuşcă, spuse el gînditor şi se desprinse cu maşina de bordură. Bănuiesc că, din moment ce n-am putut să-i trag un pumn în faţă, am vrut să am ocazia să mă bucur de situaţia lui, cel puţin.

—Şi?

— E la marginea prăpastiei şi, dacă l-aş fi împins puţin, ar fi văzut-o mai bine, zise el aruncîndu-i o privire. A încercat să mă convingă... sau poate pe sine, că el e cel care a cîştigat.

Tate îşi lipi obrazul de flori.

— N-a cîştigat nimic. Noi ştim asta şi este tot ce contează.

— Exact înainte să plec, m-a strigat pe numele tatălui meu.

— Matthew, spuse ea îngrijorată şi îi acoperi mîna de pe schimbătorul de viteze. Îmi pare rău.

— Nu. E-n regulă. Mi s-a părut corect, într-un fel. Ca o încheiere. Aproape jumătate din viaţa mea, am vrut să dau timpul înapoi la ziua aceea, să fac ceva care să schimbe ceea ce s-a-ntîmplat. N-am putut să-mi salvez tatăl şi n-am putut să fiu el. Dar, astăzi, pentru cîteva minute, a fost ca şi cum aş fi stat acolo în locul lui.

— Dreptate în loc de răzbunare, murmură ea. E mai uşor de suportat.

Cînd el întoarse maşina spre mare, ea îşi lăsă capul pe spate.

— Matthew, mi-am amintit ceva în timp ce vorbeam cu poliţiştii. Aseară, cînd eram pe punte cu VanDyke, ţineam talismanul în mînă şi i-am spus că sper să-i dea viaţa pe care o merita.

— Douăzeci sau treizeci de ani departe de ceea ce îşi doreşte cel mai mult. Bună urare, Roşcato.

— Dar cine a făcut-o? întrebă ea şi oftă adînc. N-are talismanul, Matthew, dar sigur are *„Blestemul lui Angelique"*.

Era plăcut să fie din nou pe mare, din nou la lucru. Ignorînd toate sugestiile de a se odihni tot restul zilei, Tate se închise cu Hayden şi catalogările ei.

— Ai făcut o treabă excelentă aici, Tate.

— Am avut un profesor bun. Încă mai sînt atîtea de făcut. Am mile întregi de film de developat. Avem deja casetele video şi schiţele mele.

Coborî cu degetul pe liste.

—Avem mare nevoie de spaţiu de depozitare, continuă ea. Mai multe recipiente şi soluţii de prezervare. Şi, acum, că am făcut anunţul, putem începe să aducem la suprafaţă tunul. Nu putem risca să folosim bărcile gonflabile şi macaralele înainte.

Oftă şi se ridică.

— Avem nevoie de echipament pentru restul lucrurilor şi, bineînţeles, pentru prezervarea şi reconstruirea a ceea ce putem din *Isabella.*

— Ai foarte mult de lucru.

— Am o echipă grozavă, spuse ea luînd cafeaua şi zîmbind cînd văzu vaza cu flori de lîngă monitor. Chiar şi mai bună acum, că aţi venit şi voi.

— Nici unul din noi n-ar fi vrut să piardă aşa ceva.

— Cred c-o să avem nevoie de un vas mai mare, cu siguranţă pînă cînd Matthew o să poată construi unul.

Dar nu la acest lucru se gîndea în timp ce Hayden mormăia uitîndu-se pe însemnările ei. Îşi luă inima în dinţi.

— Spune-mi sincer, Hayden, cînd or să fie aici toţi reprezentanţii şi oamenii ăia de ştiinţă, o să fiu pregătită pentru ei? Hîrtiile mele sînt destul de bine organizate şi detaliate? Din moment ce n-am putut să folosesc resurse din afară, a trebuit să fac singură estimări.

—Vrei o notă? o întrerupse el. Amuzamentul din ochii lui o făcu să ezite.

— Nu. Ei bine, poate. Sînt nervoasă.

El îşi scoase ochelarii, îşi frecă rădăcina nasului şi şi-i puse la loc.

— Ţi-ai petrecut noaptea luptîndu-te cu o nebună, toată dimineaţa ai vorbit cu poliţiştii şi o prezentare în faţa colegilor te face să fii nervoasă.

— Am avut mai mult timp ca să mă gîndesc la colegi, spuse ea sec. Sînt lacomă, Hayden. Vreau să dau lovitura cu asta. O să fie baza *Muzeului de Arheologie Marină Beaumont-Lassiter.*

Luă colierul pe care îl pusese pe masă. Simţise nevoia să-l ţină aproape, din motive care nu mai simţea că trebuiau analizate.

Acum era rece în mîinile ei. Frumos, nepreţuit şi, îşi spuse ea, tăcut, în sfîrşit.

— Şi... ei bine, vreau ca *„Blestemul lui Angelique"* să iubă căminul pe care îl merită după patru sute de ani de aşteptare.

— În cazul ăsta, pot să-ţi spun că, după părerea mea profesională, ai o bază foarte solidă.

Ea puse colierul uşor într-o cutie căptuşită.

— Dar crezi că...

Se întrerupse brusc şi privi spre fereastră cînd auzi un zgomot asurzitor şi motorizat.

— Ce naiba e asta?

— Orice ar fi, sună groaznic.

Ieşiră pe punte împreună, văzînd că Matthew şi Lorraine erau deja lîngă balustradă. Ray şi Marla veniră repede din bucătărie.

— Ce zgomot oribil, zise Marla, dar apoi făcu ochii mari. Dumnezeule, ce e chestia asta?

— Cred că ar trebui să fie un vas, murmură Tate. Dar nu mă crede pe cuvînt.

Era vopsit într-un roz strident, care alterna cu porţiuni ruginite. Coverta vibra de fiecare dată cînd motorul scotea un zgomot puternic. Cînd se apropie, Tate estimă că erau doisprezece metri de lemn putred, sticlă spartă şi metal ruginit.

Buck stătea la cîrmă şi făcea semn cu mîna vesel.

— Nu-i grozav? strigă el, după care opri motoarele, care îşi arătară recunoştinţa scoţînd fum. Coborîţi ancora.

Se auzi un zdrăngănit îngrozitor şi un scîrţîit pe măsură. Buck îşi ridică ochelarii fumurii şi zîmbi.

— O s-o botez *Diana.* LaRue zice c-a fost excelentă la vînătoare.

— Buck, spuse Matthew tuşind şi alungînd fumul cu mîna. Vrei să spui că ai cumpărat chestia asta?

— Noi am cumpărat chestia asta, anunţă LaRue apărînd pe puntea înclinată. Eu şi Buck sîntem parteneri.

— O să muriţi, zise Matthew.

— N-are nevoie decît de puţină vopsea, puţin finisaj şi nişte chestii mărunte de mecanică, spuse Buck coborînd pe punte.

Din fericire, treapta care cedă sub greutatea lui, era a doua.

— Şi ceva tîmplărie, adăugă el zîmbind în continuare.

— Aţi dat bani pe asta? întrebă Tate.

—A fost un chilipir, zise LaRue bătînd în balustradă cu prudenţă. Cînd o să fie gata, plecăm spre Bimini.

— Bimini? repetă Matthew.

— Întotdeauna există o altă epavă, băiete, spuse el zîmbindu-i fericit. Au trecut prea mulţi ani de cînd n-am mai avut un vas al meu sub picioare.

— Cum o să reziste sub el? murmură Tate. Buck, n-ar fi mai bine să...

Dar Matthew îi strînse mîna.

— O s-o faci să strălucească, Buck.

— Vin la bord pentru inspecţie, strigă Ray şi, scoţîndu-şi pantofii şi cămaşa, sări în apă.

— Îşi iubesc jucăriile, spuse Marla. Fac tarte cu lămîie, dacă vrea cineva.

—Vin imediat, zise Lorraine luîndu-l de mînă pe Hayden.

— Matthew, vasul ăla arată groaznic. Vor trebui să înlocuiască fiecare scîndură.

—Şi?

Tate îşi suflă bretonul din ochi.

— N-ar fi mai practic să bage banii în ceva care să fie într-o stare mai bună? În ceva care să fie în orice fel de stare?

— Sigur. Dar n-ar mai fi la fel de amuzant, spuse el sărutînd-o şi, cînd ea dădu să mai spună ceva, o sărută din nou, mai profund. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, dar Buck...

— Ştie foarte bine ce face, spuse Matthew zîmbind şi uitîndu-se la cei trei bărbaţi care rîdeau şi examinau treapta ruptă. Alcătuiesc un nou curs.

Ea clătină din cap uluită.

— Cred că ţi-ar plăcea şi ţie să te duci cu ei pînă în Bimini.

— Nu, zise el luînd-o pe sus şi învîrtindu-se cu ea. Am propriul meu curs. Drept înainte. Vrei să ne căsătorim?

— Da. E bine mîine?

— S-a făcut, zise el şi licărul de nesăbuinţă îi apăru în ochi. Hai să ne scufundăm.

— Bine, dar... zise ea şi scoase un ţipăt cînd el o duse la balustradă. Să nu îndrăzneşti să mă arunci în apă. Sînt îmbrăcată. Matthew, vorbesc serios. Să nu...

Scoase un ţipăt şi rîse în clipa în care el sări împreună cu ea în apă.

SFÎRŞIT